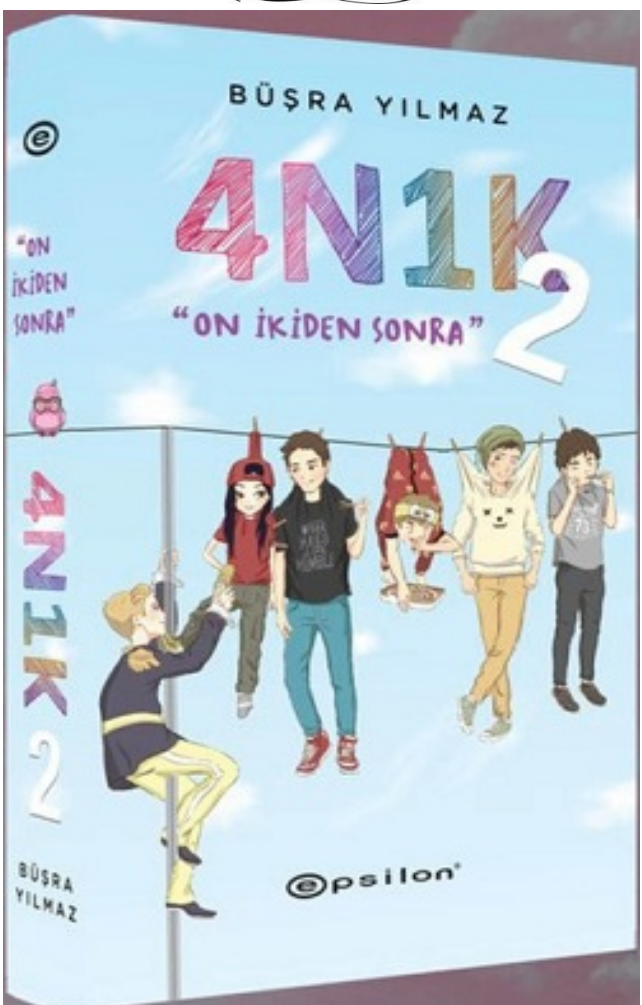
Büşra Yılmaz - 4N1K 2
On İkiden Sonra

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

1

Rengârenk bir sürü balon hayal edin. Balonların içi en sevdiğiniz kişinin kokusuyla dolu olsun. Sonra gelip balkonunuza konmuş ve hepsi patlamış...

En sevdiğiniz kaldırıma bastığınız an ayak izinizin çıktığını ve tam oradan dünyanın en güzel çiçeklerinin büyüdüğünü hayal edin. Ve her adımınızda peşinizden geldiğini...

Dünyanın en yalnız adamının kapısının iki kere çalındığını hayal edin. Ve kapıyı çalan postacının yıllardır ona ulaşamamış, bir yığın mektupla geldiğini...

Ve bir genç kız hayal edin. Rengârenk balonları yutup balonların içindekileri yok saymaya çalışan... En sevdiği kaldırıma sırf çiçekler çıkmasın diye basmayıp topraktan yürüyen... Bir genç kız hayal edin. Yıllardır ona ulaşmamış binlerce mektubu görünce, adresin yanlış olduğunu düşünen... İşte, tam olarak aklınızda çizdiğiniz resmin renkleri benim tuvalimin üzerine düşmüş gölgelerdi. Ta ki o yağmurlu akşama kadar...

Ali, içinde tuttuğu on iki yıllık kocaman aşkını bir balonun içine üfleyip balonun ipini elime sıkıştırmıştı. Ondan yaklaşık bir ay sonra,

yine yağmurlu bir gecede o balon tam da göğüskafesimin solunda patlamıştı.

Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi, dalgın gözlerle pencereden sokağı seyrediyordum. Üzerinden iki hafta geçmesine rağmen hâlâ aklımdan çıkaramadığım o yağmurlu akşamı düşünürken...

Masalın değiştiği o akşam...

Saat on ikiyi geçerken değil, on iki yıl geçmişken bizden...

Yüzüme aptal bir gülümseme yerleştirdim. Ellerim, boynumdaki kolyeye kaydı. Gözlerimi usulca kapatıp kafamın içinden geçen kareleri daha net görmeye çalıştım. Kadraja, dudaklarımızın buluştuğu o an gelince gözlerimi hızla açıp yutkundum. Yüz bin baloncuk yutmuşum da her biri yanaklarımı kırmızıya boyamaya yemin etmiş gibi yanaklarım ısındı aniden. Kafamı usulca sallayıp hafifçe yukarı kaldırdım ve içimden, "Allahım, ya zihnimden o sahneyi sil ya da yanaklarımdaki yerden ısıtmalı sistemi kapayalım lütfen ya..." diye geçirdim. Tam o an, ensemde bir sızı hissettim. Allahım, duam bu kadar çabuk mu gerçek oluyor? Gerçekten *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*[1]'ı yani?

Birkaç saniye sonra ensemdeki acının ruhani bir şey olmadığını anladım. Ensemdeki acı, benim dengesiz arkadaşlarımdan birinin kafama fırlattığı top yüzündendi. En sinirli ifademi takındım ve ensemi tutarak arkamı döndüm. "Hangi psikozlu su samuru deyyus o topu benim en sevdiğim organım olan soğancığıma atma gafletinde bulundu?" Bana gözlerini kocaman açmış, şok içinde bakan Oğuz ve Sinan'a doğru bir adım attım. Ellerimle hızlıca ikisini de işaret edip yüzümdeki ifadeyi bozmadan, "Hanginizdi?!" diye bağırdım. İkisi de korkarak usulca birbirlerini işaret ettiler. İki adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Bir ayağımı Oğuz'un, diğerini Sinan'ın ayağının üzerine bastırdım. İkisinin de göğsüne hafifçe vurup dişlerimi

1 Ana karakterin her şeyi unutmasını konu alan bir film.

sıktım. “Ben demedim mi size ha? Bu aralar ruh halim çok çal-kantılı, bana bulaşmayın diye... Biyolojik saatim dengesizin üs-tünde durdu, benden uzak durun demedim mi size?!” Parmak ucumda yükselip, dört kişiyi acımadan öldürmüş psikozlu bir seri katil gibi açtığım gözlerimi bir O ğuz’un bir Sinan’ın üze-rinde gezdirmeye başladım. “Bak yemin ederim, kafayı yeme-me birkaç milim kaldı. Eğer delirirsem, evimin bodrumunda doğrayıp parfüm yapacağım ilk iki kişi siz olursunuz!” Benden uzun olan Sinan ve O ğuz’a sinirle alttan alttan bakarken ayakla-rım aniden yerden kesildi ve gözlerimiz aynı hizaya geldi.

Bir anlık şokla ayaklarımı çırptığım an, kulağıma Ali’nin sesi doldu. “İşte... Şimdi adil bir dövüş oluyor. Vur kızım suratları-na!”

Ali, hafifçe güldüğü an bütün dengem şaştı ve tekrar gevşedi kafamdaki şekerden vida. O anki boşluğumu fırsat bilen Oğuz ve Sinan uzaklaşıp pencerenin önündeki kanepeye tünediler. Ali ise beni usulca hem en yanımızdaki tekli koltuğa bıraktı. Birbirimizin yüzüne eskisi kadar rahat bakamadığımız için, es-kiden yaptığının aksine beni göremeyeceği ama bana uzak ol-mayan bir yer seçti kendine. Tam ayakucum...

Dizlerimi karnıma çekip ellerimi bacaklarımın üzerinde sımsıkı kenetledim.

“Ali de olmasa yemin ederim bu kız bizi yer, ben sana diye-yim... Bilimkurgu filmlerdeki genetiği bozulmuş hayvanlar gibi üzerimize saldırıyor her fırsatta bu sıralar.”

Sinan, Oğuz’u onaylayarak, “Kanka, cama yapışan sinekler var ya, yemin ederim öyle. Korkuyorum ben Yaprak’tan,” dedi.

Ali başını hafifçe geriye atıp tek bacağını halıya doğru uzattı. “Abartmayın be...” diye söylendi kendi kendine. “Ben yıllardır sizin kudurmalarınızı çekiyorum, siz de iki gün şu kızın nazını çekin.”

“Kanka sadece naz mı sence? Geçen gün alışveriş merkezine gittik bununla.” Parmağıyla beni işaret etti Sinan. “Sürekli tu -valetim geldi, tuvaletim geldi... Dedim ki, senin de amma çabuk

çişin geliyor." Gözlerini abartılı bir aşiret dizisi oyunculuğuyla açıp ellerini yanaklarına koydu. "Der demez, üzerime atladı, sana ne benim boşaltım sistemimden diye... Sence naz mı bu?"

"Haklı kız... İçinde mi soğursun? Çabuk geliyorsa gelsin, sana ne?"

Sinan burnunu kırıştırarak birkaç saniye Ali'ye *ciddiysen seni lanetleyeceğim* bakışı atıp Oğuz'a döndü. Oğuz abartılı bir Burger King çalışanı ses tonuyla, "İki lira farkla şokunuzu bir boy büyütmek ister misiniz?" diye sordu.

"Double seçim şok istiyorum, ancak yeter."

"Soslarınız ne olsun?"

"Kan ve kızılcık şerbeti olsun... Kan içerim, kızılcık şerbeti içmedi dedirtmem."

"Kanka bozmayım dedim de, ne alaka şimdi?"

"Kafamdan geçirirken çok mantıklı ve komikti. Özür dilerim Oğuz..."

"Affettim. Gel..." Oğuz, Sinan'a sarılıp sonra onu itti. "Şimdi git. Leş gibi terlemişsin." Yüzüne sinsi bir gülümseme yerleştirip işaret parmağını havaya kaldırdı. "Peki iki lira farkla oksijeninizi bir boy büyütmek ister misiniz?"

Biz Ali'yle hiçbir şey demeden onların tiyatrosunu izlerken ikisi aynı anda söyledikleri cümlenin reaksiyonunu bir *sitcom* efektiyle yaşıyorlardı. Gülerek birbirlerini yumruklamaya başladılar. Gökhan'ın, Merve'yle ayrılıklarından sonra girdiği ağır depresyon yüzünden Oğuz ve Sinan gevşekliği iyice abartmış, hatta ilkokul seviyesine düşürmüşlerdi. Sürekli yaptıkları saçma sapan esprilerden sonra, her seferinde birbirlerini yumruklayıp karınları ağrıyana kadar gülüyorlardı.

"Benimle uğraşmak yerine böyle birbirinizi yumruklayıp kanepede hacıyatmaz gibi takılın işte."

"Valla Yaprak, ne dersen de... Son zamanlarda delirdiğini kabul etmen lazım. Bak böyle gidersen öldüğünde, nesli tükenmiş vahşi hayvanlar müzesine koyacaklar naaşım."

Ali elindeki kumandayı Oğuz'a fırlattı. "Ölüm mölüm konuşmayın demedim mi ulan ben size kaç defa!"

“Evet, ölüm konuşmak yasak çünkü çılgın hacker arkadaşımız Ali, ölümsüzlük kodu basıp hayatı hack’ledi. Hepimiz ölümsüzüz!”

“Şu an yerim inanılmaz rahat olmasa ayağa kalkar, seni camdan sallandırarak kodun işe yarayıp yaramadığını kontrol ederdim Oğuz.” Ali başını hafifçe geriye atıp ensesini ayaklarıma yasladı. “Ama inan değmez.”

“İki lira farkla kalbimdeki kırıklığı bir boy büyütmek ister miydin Ali?”

Ali kendi kendine, “Şu geyik sıkmadı mı hâlâ?” diye mırıldandı. Sinan ve Oğuz aynı anda, “Hayır tabii ki,” dediler. Sonra da, “Oha aynı anda!” diye birbirlerinin burnundan makas aldılar. Sonra Oğuz aniden beni şaşırtarak kanepede ayağa kalktı. “Aman diyeyim bak Yaprak, Zeliş Sultan hep ne der biliyor musun?” deyip dikkati üzere çekmek için hafifçe zıplamaya başladı. “Bir kız üç şeye çok dikkat etmeli, yoksa çocuğu olmaz. Biiiir…” İşaret parmağını havaya kaldırdı. “Ayak... Soğuk yemeyeceksin. İkiii...” Orta parmağını havaya kaldırdığı an biraz daha hızlı zıplamaya başladı. “Bu kısım seni ilgilendiriyor Yaprak. Kafa... Stres yapmayacaksın. Çocuğun olmaz bak. Üç... Koca. Koca bulamazsan da çocuğun olmaz sonuçta, koca da önem-”

Oğuz cümlesini tamamlayamadı çünkü az önce yerinden kalkmak istemeyen Ali, sineklik görevi görerek kanepede zıplayan küçük sineği duvara çarpmak suretiyle anında infaz etti.

Bir süre homurdanan Oğuz’u, onunla dalga geçen Sinan’ı dinlemek zorunda kaldık. Ama arkadaş grubumuzun en sevdiğim özelliği olan “arsızlığın” *premium* versiyonunu kullandığımız için kavga sonrası üçüncü dakikada her şey normale dönüyordu. Ortalık sakinleşince odada eksikliğini hissettiğim Gökhan, yüzünde demir gibi bir ifadeyle oturma odasına dramatik bir giriş yaptı. Normalin aksine sakindi ama sakinliği fazla şüpheliydi. O yüzden herkes susup Gökhan’ı izlemeye başladı. Ağır çekimde birkaç adım atıp elindeki telefonunu bize gösterdi. Ekranı tuzla buz olmuş, garantiden daha yeni gelmiş

telefonunu... “64 gb’lık hafıza nasıl dolar ulan? 64 gb ne? Dertlerimi mi doldurdum içine? Aşk acımı mı doldurdum? 64 gb nasıl dolar?”

Şoklar içinde kalan Sinan, “Hafıza dolu dedi diye telefonu mu parçaladın lan sen!?” diye bağırdı. Gökhan sakinliğini hiç bozmadan, “Hayır sığırcığım,” dedi. “Duvara sinirlendim çok boş bakıyor diye. O yüzden telefonu fırlattım. Ama gel gör ki duvar hâlâ sağlam... Yoksa ben neden telefona sinirleneyim? Değil mi?” Sonra elindeki telefonu ani bir öfkeyle Sinan’a doğru fırlattı. Sinan eğilince duvara çarpan telefon, son kalan nefesini de vermiş oldu böylece.

“Korkarak söylüyorum ki, aranızda tek akıllı ben kaldım,” diye mırıldandı Oğuz kendi kendine. Sonra, Gökhan’ın dalgınlığından faydalanıp onu kahve yapmaya mutfağa gönderdiği akıma gelmiş olacak ki, “Kanka, bu arada hani bize Türk kahvesi yapıyordun sen?” diye sordu. “Kahve yapmaya gittin, telefon parçaladın geldin. Oldu mu ama?”

“O konuya ayrı sinirliyim. Boş anıma denk getirip bana saçma sapan şeyler yaptırmayın, valla kötü olur ha! Kendimi kahve koklarken buldum mutfakta aniden. Dalmışım, birden kendimi saçma sapan bir partide, beni kandırdılar da burnumdan zorla kahve çektiriyorlar sandım. Psikolojimi bozdunuz ha! Sizin falınıza bakar, üç vakte kadar si-” Gökhan, gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. “Sinir yok... Küfür yok... Sakin...” Yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirip, “İyiyim,” dedi. Birkaç adım atıp ayağıyla küçük bir sehpayı halının ortasına çekti. “İyiyim...”

“Kanka, orta sehpadan inip konuşur musun rica etsem, seni ciddiye alamıyorum.”

Orta sehpaya sanki dünyanın en rahat koltuğunda oturuyormuş gibi yayılan Gökhan, kırmızı kart gösteren hakem pozu verip Oğuz’a çevirdi kafasını. Çirkin bir el hareketi yapıp Oğuz’a sallayarak, “Kahve almaz mısın canım?” diye sordu.

Oğuz pişkin pişkin, “Alırım canım, köpüklü olsun,” dedi.

Bunun üzerine Gökhan delirip Oğuz’a doğru tükürdü. “Al sana köpük!”

Tabii tükürük bu, kanatları yok, halının ortasına düştü. Ali ayağıyla Gökhan'a vurup sinirle, "Lan lama mısın sen?!" diye bağırdı. "Bir eve tükürmediğiniz kalmıştı yani! İstersen sıçın bir de halıya, tam olsun!"

Kafamı hafifçe kaldırıp, "Bir de bana diyorsunuz delirdi diye. Bence hepiniz delirdiniz, tek akıllı benim," dedim. Sinan, Oğuz, hatta Gökhan bana öyle bir baktı ki, onları yok sayıp tekrar Gökhan'a bağladım konuyu. "Kanka cidden, bir psikoloğa görünmek istemediğine emin misin? İyi mi ruh sağlığın?"

"Merak etme Yaprak. Yıkılmadım ama doksan derecelik bir açıyla durduğum da söylenemez. Michael Jackson'm şu meşhur hareketi var ya... Tam o açıyla bekliyorum. Ve korkmayın, psikologluk bir durumum yok. Ruh sağlığım benim gibi genç birini taşıyabilen şu orta sehpa kadar sağlam ve güçlü. Yıkılmadı-" Lafını bitiremeden, sehpa daha fazla dayanamayıp kırıldı ve Gökhan yere devrildi. Kafası halıdayken hiç istifini bozmadan bir şeyler mırıldandı.

"Evet, birkaç saniye önce resmi olarak yıkıldım. İzninizle yıkıldığım yerde biraz uyumak istiyorum. Bana dokunmayın."

Son bir aydır yaptığım gibi, Ali'yle yalnız kalmaktan ultra çekinerek çocuklarla birlikte çıktım evden. Utanıyor muydum, diğerlerinin hiçbir şeyden haberi olmadığı için panik mi yapıyordum, yoksa başka bir şey mi, bilmiyordum. Kafamdaki çoktan seçmeli soruların cevap anahtarını annem arkadan koparıp saklamış gibi bir ruh halindeydim. Ali'nin kocaman aşkına karşılık, bende filizlenen ve ona gösterdiğim o tatlı his yalnızca içimizdeydi. Dillendirmiyor, sevgili gibi davranmıyor, yalnızca şapşal bir pantomim oyuncusu gibi birkaç küçük mimik yapıyorduk. Ama kalplerimiz çok hızlı çarpıyordu. Ali'nin on iki yıllık sessiz filminin iki kişilik versiyonuydu oynadığımız.

Biz, birbirimizi seviyorduk. O benim çocukluktan beri kahramanım, ben onun ilk ve muhtemelen son aşkıydım.

Bende filizlenen minik kalp atışları, onun göğsünü delen ağrıya düğüm olmuştu. Ancak diğer çiftler gibi olamıyorduk. Bunun için uzun bir yol vardı önümüzde. Bunu bile bile, çocuklardan gizli lades demiştik bu hislere.

Merdivenlerden çıkarken aklıma içimdeki huzursuzluk geldi yeniden. Bir ayağımı üst basamağa atıp elimi dizimi dayadım. Çocuklar haklıydı. Onlara karşı kendimi suçlu hissettiğimden, kendime otomatik koruma programı oluşturmuştum sanki. Onlara karşı olabildiğince asabi ve sinirliydim. Aşmam gerekiyordu bunu ama aşamıyordum da. Elimi merdivenin korkuluklarından çekip iki parmağımı şakağıma bastırdım. Kendi kendime, "Orada da Tuna'nın sesi yankıladı mı?" dedim. Ayağımı bir adım daha atıp basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım. Tunalarm dairesinin önüne gelince yüzüme minik bir gülümseme kondu. Bunda, Ali'den haberi olan tek kişinin Tuna olması ve onunla bu konuları özgürce konuşmamın verdiği mutluluk da vardı tabii. Kapıyı çalmak için elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. Parmaklarımın eklem yerlerini sivri konuma getirip kapıya doğru rotayı belirledim. Hedef noktasına varmama birkaç milim kala aklıma dün gece geldi. Delirdiğim anlardan birindeyken balkondan aşağı tükürmüştüm ve tükürüğüm, odasının balkonunda çiçeklerini sulayan Tuna'nın kafasına gelmişti. Yüzümdeki gülümseme söndü. Elimi usulca indirip, "Tuna beni kesin bu defa öldürür," deyip arkamı döndüm. "Ulan gerçekten ya vahşi hayvanlar müzesine kaldıracaklar naaşımı ya da Tuna-"

"Tuna senin tükürük bezlerinden yer bezi yapıp seni bir damla suya muhtaç bırakacak."

Tuna'nm sesini duyduğumda gözlerim şok ile 2R yarıçaplı bir daire oldu. Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne döndüm. Tuna merdivenin başında, ellerinde alışveriş poşetleriyle duruyordu. Refleks olarak bir adım geri çekilip aptalca gülmeye başladım. "İlahi Tuna... Nasıl da sinsi sinsi geldin, duymadım vallahi."

"Özür dilerim. Bir dahakine kendime çan takarım, yaklaş-

tıkça öter. Böylece ben gelmeden, can güvenliğin için kaçarsın ve ben de katil olmak zorunda kalmam." Eliyle çekilmemi işaret etti. Dediğini yapıp bir adım yana kaydım. Yanımdan geçerken omzu bana değmesin diye kendini olabildiğince geri çekti. Kapıya ulaştığında poşetleri bana uzatıp, "Tut şunları," dedi buz gibi bir suratla. Sesimi çıkarmadan dediğini yaptım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak adına dünyanın en yapmacık sorusunu sordum. "Neler almışsın böyle. Merak ettim! Bakabilir miyim?"

Tuna anahtar deliğine anahtarı yerleştirdi ama çevirmedi. Olduğu yerde arkasını dönüp yüzündeki çarpık gülümsemesiyle bana baktı. "Bana bak... Dün geceyi unutmadım. Ben o arkadaşlarına benzemem. Seni sinir harplerinde asla alttan alamam." Bir adım atıp bana doğru yaklaştı. Başını benimle aynı hizaya getirip öfkeyle açtığı gözlerini gözlerime kenetledi. "Aslında dün gece, seni gördüğüm yerde parçalayacağıma dair bir yemin hazırlamıştım kendime. Etini Zeus'a sunup kemiklerini de köpeklere yedirecektim. Bir dizi de hakaret hazırlamıştım hatta. Telefonumun hatırlatma bölümüne hepsini not bile ettim. O kadar ki, sana edeceğim hakaretleri ipe dizsek dünyanın etrafını sekiz defa dolaşır. Emin ol... Ama bugün beni senden daha çok delirten biriyle uğraştığımdan sinirim biraz geçti. O yüzden sus ve ne dersem yap. Yoksa yemin ederim hamurdan putlarını yapar, sonra onları yerim Yaprak. Tamam mı?!"

Tuna'ya cevap vermek için ağzımı açtığımda, sanki biri bana dublaj yapıyormuş gibi oldu. Fonda tiz bir kız sesi yankılandı. "Tuna, ne yapıyorsun?!" Tuna ile ikimiz aynı anda kafamızı sese doğru çevirdik. Merdivenin başında nefes nefese kalmış, güzel bir kız duruyordu. Üzerinde kabarık bir mini etek, gösterişli bir ceket vardı. Saçları maşalı, yüzünde onu yaşından üç yaş büyük gösterecek bir makyaj... O kadar süslüydü ki, küçükken oynadığım pasta süsleme oyunlarındaki serseri serbest stilim geldi aklıma birden ve kızın üzerine kiraz koymak istedim. Ayağındaki topuklu ayakkabı o kadar yüksekti ki, eminim belediye kızı yakalasa imar yönetmeliği çerçevesinde ceza keserlerdi.

Tuna, “Sen beni mi takip ettin?!” diye bağırdı kıza. Beni eliyle hafifçe duvara doğru itip kızın olduğu tarafa doğru gitti. “Gökçe, bir aşiret dizisi klişesi yaşatıp seni merdivenlerden yuvarlamadan önce lütfen burayı terk et.”

Adının Gökçe olduğunu öğrendiğim kirazlı pasta, Tuna’yı yok sayarak bana döndü. “Misafirim gelecek derken bu kızdan mı bahsediyordun?” diye sordu. Başını hafifçe yukarı kaldırıp, “Ben gelmeyeyim diye numara yapıyorsun sanmıştım,” diye ekledi.

Elimdeki poşetlere rağmen, elimi *hayır* der gibi salladım. Tuna arkasına dönüp bana gözlerini kısarak baktı. Yüzündeki ifade *sakın çaktırma* demek ile *yatağını hazırladım, boş bir mezar* demek arasında bir şeydi. Ellerimi indirip berbat oyunculuğumla, “Aaa evet, benim misafir. Tanrı misafiri... Zeus da olabilir,” dedim. Ve sonra komikmiş gibi buna güldüm. Yüzümdeki eğreti gülümseme Tuna’mn bana acıyarak bakıp gözlerini devirmesiyle soldu. Tekrar kıza dönüp, “Evet, misafirim o. Şimdi gitsen iyi olur. İşimiz var bizim,” dedi.

Kız, önce ısrar etmek ister gibi Tuna’ya baktı kıvrık bir çeneyle. Tuna yüz vermeyince hışımla bana döndü. “Ölünün arkasından konuşmak gibi olmasın ama... Tuna’da gözü olan kızların sonu pek trajik bitti şimdiye kadar. Haklarında kitap yazdım hatta. Yollulardı, *yoldum oldu* diye. Yarı otobiyografi... Okumanı öneririm. Ağır yolma sahneleri içerdiği için yayından kalktı. Ama bir gün canlı yayınını seninle çekebiliriz.”

Tuna dişlerini sıkarak, “Gökçe!” dedi. Kız onu umursamadan beni potansiyel rakip olarak gördüğü için ısrarla yardırıyordu. Tabii ben şoktan ağzımı açıp, “Tuna’da gözüm olsa kendi iyiliğim için o gözü çıkarır, onunla masa tenisi oynarım,” diyemedim. Tuna kıza hâlâ dişlerini sıkarak, “Gökçe, kapat çeneni!” dese de kız asla susmuyordu. Tuna’yı yok sayarak benimle konuşmaya devam etti.

“Ah, sakın yanlış anlama beni! Ben şiddet yanlısı biri değilim! Bunu spor için yapıyorum. Bilmiyor musun, bu yıl olim-

piyatlarda ‘sevdiği çocuğa asılan kızları yolma’ dalında müsabakalar olacak. Oraya hazırlanıyorum ben!”

“Gökçe!”

“Ne be?! Önce delirt, sonra Gökçe diye çemkir! On beş gündür süründürdün beni buralarda! Ne İstanbul’a dönmeyi kabul ediyorsun ne beni yanma yaklaştırıyorsun!”

“Ah!” diye bağırdım aniden. Öne doğru bir adım atıp kocaman olmuş gözlerimle kızı işaret ettim. “Sen... o kızsın! Eski sevgilisi... Değil mi?”

Kız kendinden emin bir şekilde saçlarını arkaya savurup, “Evet canım,” diye yanıtladı sorumu. “Eski, yeni, gelecek... Sıfatlar ne olursa olsun, kıçına takacağın kelime net. Sevgili... O benim.”

“Hayır Gökçeciğim. Sen benim ne eski ne şimdiki ne de gelecekteki sevgilim olabilirsin. Zaman takılarıyla bir problemin var ise açıklayayım. Di’li geçmişten, tek belamsın sen. Şimdi def-”

Kız, Tuna’nın ağzına elini kapattı. “Söyle bakalım. İki defa seninle dışarı çıktık! Çıkma sayılmıyor mu onlar?”

Tuna, kızın elini ağzından hızla çekti. “İki kere çıktık dediğin, biri size aile ziyaretine gelince bahçeye çıkmıştık, ki zorla çıkarmıştın... Diğeri de beni sinemaya kadar takip edip benimle aynı filme girmiş ve yanıma oturmuştun!”

Kız dudağını hafifçe büzüp, “Peki ya öpüşmemiz?” diye sordu.

Benim yüzüm şoktan trolleştiği an Tuna bana doğru döndü. “Yalan söylüyor!” diye bağırdı. “Bunları sakın kimseye anlatma, seni öldürürüm Yaprak!”

Kız, “Hatırlamıyor musun o tutkulu dakikaları?” diye dalga geçti resmen Tuna’yla.

Bunun üzerine Tuna iyice sinirlendi. “Beni odana kilitlediğinde camdan atladığım için iki kolumu kırdığımı mı? Ardından iki kolum kırıkken ve senin pis suratını tutup kendimden uzaklaştırmaktan bile acizken şap diye beni öptüğünü mü?

Açtırma şimdi ağzımı benim! Seni o zamanlar polise şikâyet edip tacizden içeri tıktırmadığıma pişmanım. Yılanın başını o zamanlar ezmek lazımdı!"

"Ay!" diye cırladı kız aniden. İki elini çırparak, "Hatırladın demek o günü!" dedi.

"Gökçe, bacaklarını Barbie bebeklerinki gibi kökünden söküp seni eve top gibi yuvarlamamı istemiyorsan üç saniye içinde yok ol. Tamam mı? Sabrımı zorluyorsun. Ne kadar ısrar edersen et, ne kadar çabalarsan çabala... Ne seni evime alacağım ne de seninle İstanbul'a geri döneceğim. Anlamıyorsanız 2'yi, başka bir dile geçmek için 3'ü, ben gidemem beni siz şutlaym demek için 4'ü tuşlayınız."

Kız, Tuna'nın göğsüne küçük bir çimdik atıp, "5!" diye bağırıp arkasına bakmadan aşağı koştu. "Şimdi gidiyorum ama yine geleceğim!"

Tuna elini göğsüne bastırıp yüzünü acıyla buruşturdu. "Küçük yılan..." diye tısladı dişlerini sıkarak.

Ne yapacağımı bilemedim. Sinirini benden çıkaracağından korktuğum için elimdeki poşetleri yere bırakıp koşarak eve çıktım. Tuna'nm peşimden bağırışlarını yok saymaya çalışarak...

Eve gittiğimde son zamanlarda sıkça yaptığım gibi odama gitmek yerine misafir odasının balkona çıktım. Odamın duvarları üstüme üstüme geliyordu çünkü. Açık hava beni kendime getiriyordu. Belki de, aklımdan Ali geçerken duvardan bana bakan bizimkiler içimdeki huzursuzluğu tetiklediği içindi bu. Bilemiyorum...

Cebimdeki telefona, bizimkilerin yine Whatsapp grubunda coştuklarını belli eden ısrarcı bildirim gelmeye başlayınca bu durum beni görünmez bir oltayla daldığım yerden yakalayıp kıyıya çekti. Kendime gelebilmek için tişörtümdeki hayali olta ucunu çekip zihnimden attım. Başımı hafifçe sallayıp, 'Yanlış

bir şey yapmıyorum ki..." diye mırıldandım. "Yaptığım tek şey, bir şeyler hissetmek... Yalan da söylemiyorum. Sadece biraz... Her şeyden emin oluncaya kadar..." Telefonumdaki bildirimler iyice delirdi. Telefonu cebimden çıkarıp yüzüme yaklaştırdım. "İki dakika kendi kendime duygulanamıyorum. Ulan bir susun!" diye bağırdım telefona. "Şurada sizden ufacık bir şey saklıyorum diye bütün vidalarımı söküp attım, kırık iki tahtayla ömür geçiriyorum. Bir durun da moda gireyim, değil mi?"

Telefonun dili olsa, o an ekranda eminim "Sen tam bir salaksın" yazısı belirirdi. Derin bir nefes alıp, "Eskiye dönmenin tam vakti kızım," dedim. "Ali aynı, sen aynı... Onlar zaten hep böyle. Gökhan, Merve'yi sevse de sevmese de aynıysa... Oğuz, İrem'den önce de sonra da aynıysa... Sen de içindeki kelebeklere rağmen aynısın." Hafifçe dudağımı ısırdım. Başımı sallayıp kendi kendimi onayladım. "Ne güzel dedim he..."

Ve telefonumun kilidini açıp uzun zamandır çok nadir katıldığım geyiğe bodoslama daldım.

4N1K Whatsapp Grubu

Gökhan: Arkadaşlar içinizden birini öldürmeden azıcık dövebilir miyim? Sizin gelmenize de gerek yok. Evet diyenin evine koşarak gelirim hemen. Döverken asla etrafı dağıtmam, dağıttıklarımı da iş bitimi toplar, temizler, öyle ayrılırım yanınızdan. Temiz çalışırım, asla size zahmet vermem. Lütfen... Sinirimi atamıyorum.

Yaprak: Gökhan depresyondayken hiç çekilmiyorsun bebeğim. Sinan sığırı ayak parmağımı emikler misin derdi, sen direkt sizi biraz sakatlayabilir miyim diyorsun.

Sinan: Benim değerimi anlayın işte. Sinan Yorulmaz ekolü depresyonunu bile bir Jim Carey filmi tadında yaşar.

Oğuz: Oğlum yalnız bir şey diyeceğim de, depresyonu ortaya falan mı söylediniz siz? Resmen asla gitmiyor, el değiştiriyor. Grup indirimi falan mı vardı? Bir depresyon alana iki doz mut-

luluk bedava falan mıydı? Sinan'ınki bitti derken, Gökhan'a geçti. Oradan dönüp bana girecek falan... Dünya henüz benim depresyonuma hazır değil. Lütfen dikkat edelim, aman.

Yaprak: Oğuz gevşekliğin yine sınırlarını zorladığın dönemlerdesin bebeğim.

Oğuz: Ben hayatı hep kulak memesi kıvamında yaşıyorum canım, hayat mottom.

Yaprak: Hayat motton mu?

Oğuz: Evet, nasıl kelime ama? Yemin ederim dünden beri yeri gelse de şu kelimeyi kullansam diyordum. Şu an acayip mutluyum.

Ali: Gereksiz kişiler diye Google'dan aratınca senin resmin çıkacak yakında Oğuz.

Gökhan: Gerçekten yok mu aranızda benden dayak yemek isteyen?

Sinan: Bu iyice Şark Bülbülü filminde Mazlum'u getirin bana diye deliren adama döndü ha... Kanka alalım sana bir kum torbası, rahatlarsın.

Gökhan: Ondan sinirliyim zaten... Az önce patlattım kum torbasını.

Oğuz: Arkadaşlar durum vahim, herif şehre inen bir bizon sürüsü kadar tehlikeli. Bence sığınaklara inmeliyiz acilen.

Gökhan: Sığınağa gelir döverim sizi.

Yaprak: Önerim, psikolog.

Sinan: Önerim, Prozac'a pipet takıp içmesi.

Oğuz: Prozac kesmez. Önerim, at yatıştırıcı iğne.

Gökhan: Yaprakçığım, ben de düşünmeye başladım psikoloğu. Sinancığım, seni ortaya söyler, tek pipet isterim. Tur döner herkes... Oğuzcuğum, at iğnesini uzakta arama. Gel bana...

Ali, sizi gruptan çıkardı. (22:30)

Ali, sizi gruba ekledi. (22:33)

Yaprak: Ne oldu be?!

Ali: Yok bir şey güzelim, yanlışlıkla yaptım.

Gökhan: Selam Yaprak, ben ölü kız Gökhan. Bu gönderiyi on

yere yapıştırm azfan... Elbette fana bir şey yapm anı. iki türlü de A li beni *on yere yapıştıracak.* İyi geceler.

Okul sırasında çektiğiniz uyku, yatağınızdakinden daha cazip gelir bazen. Bunun sebebi çoğu öğrenci için okuldaki sıkıcı dersler, ninni gibi gelen öğretmen sesleri olsa da benim için sanki biraz farklıydı. Yıllardır sıra arkadaşım olan Ali, ben gözlerimi kapadığım an sırtıma ceketini örtsün diye uyumuşum sanki. Ya da arada bir çekinerek saçlarıma dokunsun diye... Ses çıkaranlara ben uyanmayayım diye, gizliden kızsın diye sanki... Ya da kulaklığını usulca kulağıma takıp bana güzel şarkılar dinletsin diye... O gün olduğu gibi.

Dersin son dakikaları uyuyakalıp bomboş kalan kulağımdaki müzik sesiyle uyandım. Gözlerimi açmadan evvel, şarkıyı tanımaya çalıştım. Ama çözemedim. Gözlerimi usulca araladığımda Ali'nin de başını sıraya koyup bana baktığını gördüm. Gözlerim henüz açılmıştı ki, Ali boştaki eliyle gözlerimi kapattı. "Azıcık daha kapalı kalsa gözlerin..." dedi usulca. "Olmaz mı?"

Gülmemek için dudaklarımı ısırıp kafamı yukarı aşağı salladım. işareti kaptığı an, kemikli elleri gözlerimin üstünden kaydı. "Teşekkür ederim," deyince dayanamayıp tebessüm ediverdim. 'Yüzüne böyle rahatça uzun uzun bakmayı çok özledim."

Gözlerimi açmadan, dudaklarımı hafifçe aralayıp usulca hava doldurdum ağzıma. Söyleyeceklerim bir balonmuş da, içime çektiğim hava onu Ali'ye götürecekmiş gibi geldi o an. "Ne oldu?" diye sordu merakla. Tekrar gülümseyip, "Gözüm kapalıyken konuşmak komik geldi birden," dedim. Gözlerimi usulca aralayıp, "Azıcık ben de baksam olmaz mı?" diye sordum. Zaten kıvrık olan dudakları, iyice yukarıya kıvrıldı. Yanağındaki güzel çukur öyle belirginleşti ki o an, birden yanaklarımın yerden ısıtmalı sistemi sonuna kadar açıldı. Ve panikle gözlerimi geri yumdum. O an Ali'nin cılız kahkahasını işittim. Üzerime

örttüğü ceketi, yüzüme kadar çekti birden. Sımsıkı yumduğum gözlerimi, yüzüm ceketle kapandıktan sonra serbest bıraktım. O an, içimde kelebekler uçuşmasa klişe bir "kör oldum" temalı Yeşilçam geyiği döndürebilirdim ama yapamadım.

İçimdeki simyacı kelebekler, ölümsüzlük iksirini bulmuş gibiydiler son zamanlarda. Bir gün ömürleri vardı, ne kadar daha böyle devam edecekti bu? *Alçak kelebekler.*

Acaba âşık olunca diğerleri gibi karnımda kelebek değil, sivrisinek mi uçuşuyordu benim? Olabilirdi. Çünkü ben olmak, böyle bir şeydi.

Ali, üzerimdeki ceketi yüzüme kadar çekerken kulağımdaki kulaklık düşmüştü. "Bu şarkıyı biliyor musun?" diye sorunca o, çaktırmadan elimi ceketin altına sokup kulaklığı kulağıma geri yerleştirdim. Yine aynı şarkıydı. "Hayır, bilmiyorum. Yeni bir şarkı mı?"

"Eski."

"Hmm..."

Ali, "Sözleri çok güzel, değil mi? Akima kazı diye dinletiyorum," deyince cevap vermeyip şarkının sözlerini duymaya çalıştım. O sırada şarkıyı söyleyen orta yaşlı, güzel sesli adama Ali de usulca eşlik etti.

"Vakit epey geç oldu. Havada biraz lodos var... Sıkı giyin üşütme sakın. Bu havalarda gelme bana... Bu havalarda dönme bana..."

Yüzümün önündeki kumaş parçasına güvenip otuz iki dişimi açıkta bırakarak sırıttım o an. "Sana geldiğim iki günde de gece geç saatlerdi, değil mi?"

"Ve yağmurlu..."

"Tesadüf mü?"

Yüzümdeki örtüyü ben indirdim bu defa. Vereceği cevaptan sonra yüzünün alacağı şekli görmek istedim çünkü. "Değil," dedi hafifçe gülümseyerek. "İçimde büyüttüğüm sır öyle ketum bir herif haline getirdi ki beni, eğer öyle havalarda gelmeseydin bana... Yani üzerine yağmur düşmeseydi, sen üşümeseydin... O kadar kolay pes etmezdim sanırım. O yüzden Yaprak Hanım..."

Hafifçe burnumu sıktı. “Sakın... Ne olursa olsun... Bana gelecek dahi olsan, öyle havalarda olmasın. Tamam mı?”

Ben de onun yanağını sıktım usulca. “Sen de öyle havalarda, sigara içerek bekleme beni. Yoksa gelirim...”

Yıllardır hiç görmediğim kadar sıcak bir gülümseme yayıldı Ali’nin yüzüne tam o an. Elini burnumdan çekti. Aynı anda ben de parmaklarımı gevşetip gamzesinin çıktığı yanağını serbest bıraktım. ‘Yaprak...” dedi yutkunup. “Kendini hiçbir şey için zorlama, olur mu? İnan bana bu bile yetiyor. Hiçbir şeye mecbur değilsin. Son zamanlarda kendini çok zorladığının farkındayım. O yüzden elimden geleni yapıyorum ama yetmiyor. Ben hâlâ aynı Ali’yim. Öncekinden farklı hiçbir şey yapmıyorum. Öncekinden farklı gülmüyorum. Öncekinden farklı...” derken işaret parmağını yanağımda gezindirmeye başladı. “Sadece bir şey farklı.”

“Benim bilmem mi?”

“Seni seviyorum küçük titan.”

“Ben de seni...” dediğim an, ikimiz de aynı anda birbirimizin gözlerini kapattık.

Ne kadar komikti halimiz. Birbirine hislerini söyledikten sonra, birbirinin gözlerine dahi bakamayan iki kişi... Arkadaştan biraz ileri, sevgiliden bir adım geri. Tam ortasında... Ama güzeldi be. Orada, sadece sevgiyi hissederek ve kendini hiçbir şeye mecbur hissetmeyerek beklemek... Sanırım, aşkın en saf haliydi.

Bir gün onu terk etsem bile, hava soğuksa bana gelme sakın diye tembih eden âşık, genç bir adam... Daha güzeli olabilir miydi ki? O an için cevap belliydi.

Geleceğimiz için cevap ise sustuklarımızda gizliydi.

Çünkü o aşkta bizden daha çok söz sahibi olan üç kişi vardı. Ve onlar tamam demeden, biz onlara bunu söylemeye cesaret etmeden gerçek bir gelecek düşlemek bize o an için fazlaydı.

Sık sık aklımda beliren bu konuyu o an için düşünmemeye karar verdim. Çünkü üzüm tadındaki tatlı arafımızda, biraz

olsun onun gülüşündeki sıcaklıkta, kalbimdeki patlayan şekerlerin erimesine ve beni daha iyi birine dönüştürmesine izin vermem gerekti.

Çünkü benim tanımımda aşk, tam da böyle bir şeydi.

Akşam okuldan eve döndüğümde uzun zaman sonra ilk kez odamda uzun uzun vakit geçirdim. En sevdiğim animenin bir sürü bölümü birikmişti. Youtube'da son güncel videoları izlememiştim. Yarım bıraktığım çizgi roman, en heyecanlı yerinde kalmıştı. Keyifli keyifli, doyasıya vakit öldürdüm. Her şey tam da bıraktığım gibiydi çünkü. Sanki akışına bırakmamı bekliyorlarmış gibi...

Ara sıra bizimkilerin konuşmalarına takılıyor, bazen annemlerin yanma iniyordum. Bir gülüyor, bir kahkaha atıyordum ama yüzüm asla solmuyordu. Annem bile fark etmişti bu durumu. Hatta bana aylar sonra Barış'ı hatırlatacak soruyu bile sormuştu. "Yoksa şu uzun çocuk mu?"

Odamın penceresinden dışarıyı seyrederken annemin aklıma düşürdüğü Sırık oğlanı düşündüm. Beklediğimin aksine umutla hayatımdan çıkan, o günden beri sözünü tutup hiç karşıma çıkmayan sarı kafayı... Hava aylar sonra ilk kez yağmurluydu. Bunu fark eder etmez aklımdaki Barış uçuverdi. Ali'nin, "Bu havalarda sakın bana gelme," deyişiyle takas oldu. Yine aptal aptal gülmeye başladım. "Ne salak bir şey şu aşk..." dedim kendi kendime. "Gerçi ben de salağım." Kaşlarım çatıldı usulca. Sanırım uzun zaman sonra ilk defa günlerden nöron savaşlarıydı. "Deli deliyi görünce sopasını saklarmış... Acaba aşk da beni gördüğünde bu yüzden mi saklanıyor yıllardır?" Arkamı dönüp popomu odamdaki kalorifere yasladım. Sonra başımı kaldırıp avizeye baktım. "Sen ne diyorsun kız?" diye laf attım. "Sence aşk beni görünce, 'Deliye bak, ben bununla uğraşamam,' deyip kaçıyor mudur hassas yerlerime doğru?" Yapmacık bir panikle

kollarımı bedenime doladım. “Amanın, ne yaparım öyle bir şey olursa?”

Kendi kendime gülerek tekrar pencereye döndüm. Perde hafif aralıktı. Yağmuru iyice göreyim diye sonuna kadar araladım. Tam o an karşı kaldırımda şemsiyeyle bekleyen birini gördüm. Kafasına kapüşonunu geçirmiş, birini bekliyordu. Yüzüme tekrar o aptal gülümseme kondu. “Bu havalarda gelme deyip sen mi geldin yoksa?”

Perdeyi hızla kapatıp aşağı koştum. Annem ayaküstü sorguya çekse de Tuna’ya ödev sormaya gidiyorum diye yalan uydurdum ve kendimi dışarı attım. Basamakları ikişer üçer atlayıp aşağı kapıya ulaştım ama hemen açamadım kapıyı. Soluklanmak ve kendimi hazır hissetmek için biraz bekledim. Aklımdan ona ne söyleyeceğimi geçirdim.

Bana böyle havalarda gelme Ali? Böyle mi desem... Ya da neden geldiğini mi sorsam? Yoksa... Sen bana hangi havalarda gelirsen gel mi? Kafamı iki yana salladım. En iyisi neden geldiğini sormak...

Derin bir nefes alıp dış kapının kilidini açtım. Ağır demir kapı, kuş oldu sanki o an. Hemen duvara kadar dayayıp karşı kaldırıma baktım. Ama yoktu... Bir adım dışarı çıkıp etrafa göz gezdirdim. Ama ortalıkta görünmüyordu. Şüpheyle, ‘Yanlış mı gördüm acaba?” diye sordum kendi kendime. Arkamı dönüp içeri girmek üzereyken bir şemsiye dikkatimi çekti.

Az önce gördüğüm şemsiye kapalı bir şekilde kapının kenarına bırakılmıştı. Hiçbir şey anlamadan şemsiyeye uzandım. Islak şemsiyenin kulp kısmına bir not kâğıdı sıkıştırılmıştı. Birden kalbim acıyla sıkıştı. Islanmış kâğıdı çekip aldım. Panikle yazıldığı belliydi ve yazı çirkindi. Üstüne yağmur yüzünden mürekkepler yayılmıştı.

GÖRÜNMEZ ADAM OLMAK İÇİN FAZLA UZUNUM DEĞİLMİ?

Not: Seni kim beklerse beklesin, Şemsiyesiz çıkma dışarı

Aptal Sırık Oğlan...

2

Yağmur damlaları üzerindeki harfleri bozmadan kâğıdı kat yerlerinden güzelce katlayıp cebime sıkıştırdım. Elimdeki şemsiyenin tutacağını sımsıkı kavradım. O an kafamın içindeki aptal ressam, iki ayrı yol çizdi. Ya az önceki olayı yok sayıp içeri girecek ve yağmurlu havalarda kendisine dahi gitmemi istemeyen Ali'ye verdiğim sözü tutacaktım ya da Barış'ın peşinden gidip, ona iyi gelecek birkaç şey söyleyip o gece rahat uyuyacaktım. Yağmur damlalarının her biri bin ton oldu sanki o an. Saç diplerime, vermem gereken kararın ağırlığıyla düşmeye başladılar. Belki on yıl sonra vermem gereken ağır kararları görünce, bu anı düşünüp gülecektim ama on yedi yaşındaki küçük kalbim için zor bir seçimdi bu. Seçeceğim yolların ikisi de Ali'ye çıksa da, biri onu az da olsa incitecek, diğeri Banş'a birkaç huzurlu gece kazandıracaktı. Yere çöküp başımı dizlerime bastırdım. "Ne yapacağım şimdi ben?"

Ayağa kalkmak için elimdeki şemsiyeden destek aldım. Kalktığımda bir ayağım sağa gidiyordu, biri apartmana doğru sanki...

Son bir kez ne yapacağımı düşünmek için gözlerimi kapattığım an, bir ayak sesi duydum. Panikle arkamı dönüp, "Barış?" diye bağırdım.

"Uzun arkadaşını sobelemek istiyorsan, sokağın bitimindeki çocuk parkında..." Tuna, yüzündeki soğuk ifadeyle karışık bir bıkkınlıkla söylemişti bunu. Ağzımı açtığım an, diyeceklerimi anlamış gibi susturdu beni. "Öbür oyun arkadaşın duymadan sobelersen... Kimse kaybetmez."

"Ama sobelersem... Oyunu kazanacağına dair bir umut düşürür müyüm aklına? Kaş yaparken gözünü oymayayım sırı..." Hafifçe öksürüp, "Yani oyun arkadaşımın?" diye düzelttim.

"Orası ebeye kalmış. Sen karar ver..." Bir adım atıp apartmanın kapısının önünde durdu. Gösterişli siyah şemsiyesini kapatıp üzerindeki suları hafifçe silkti. "Gerçi söz konusu sensen... Ebeyken, sobelenirsin."

Hafifçe gülüp, "İşte..." dedim. "İki dakika için sana insanlık güncellemesi geldi sanmıştım kızıl ejder!"

Başını yana eğerek, "İnsanlık mı?" dedi şaşkın bir ifadeyle. "Senin alt gruplarında bulunduğun bir oluşumun içinde olmaktansa, ilk sürümde kalıp babamda bir vitamin olmayı tercih ederdim."

Yapmacık bir dudak büzme hareketiyle, "Aşk olsun Tuna..." dedim. "Aramızdaki buzları erittik sanıyordum ben."

"Aramızdaki buzlar, *Titanic* batıracak cinsten canım. O sebeple, erimesi üç ila beş bin yıl arasında değişir. Ayrıca..." dedi elindeki anahtarı demir dış kapıya sokarken. "Sünger gibi havadaki suyu emeceğine, git şu uzun arkadaşına şemsiyesini geri ver! Hayır iki dakika kendinden emin olur bir insan! Gideceksen git... Gitmeyeceksen gitme! Gerçekten Yaprak... Bazen aksini düşünsem de, senden sonsuza kadar nefret edeceğim. Sesini duymak istemediklerim listesinde hep başı çekeceksin. Ve Yaprak... Sesini duyduğum an midemde oluşan asit ve kusma isteği asla geçmeyecek. İnanıyorum, bir gün insanlara da *mute* tuşu gelecek ve gözlerimiz istemediğimiz kişileri mozaikleyecek...

İşte ancak o zaman seninle aynı coğrafyada bir ihtimal yaşamaya alışabilirim."

Ben ona söylediklerine hiç alınmadığımı belli eden arsız bakışlarımı atarken Tuna delirdi. "Yahu gitsene be şuradan! Yemin ederim gelirsem, Seyit Onbaşı gibi iki yüz elli kiloluk bedenini, mancınık gibi karşı sokağa fırlatırım!"

Şemsiyeyi açıp halihazırda ıslanmış olan bedenimin üstüne göstermelik bir şekilde kondurdum. "Şensin iki yüz elli kilo..." deyip dil çıkardım ve Tuna'nm öfkeli suratına daha fazla bakmadan koşmaya başladım.

Düşünmek, bazen yanlış kararlar verdirebiliyordu insanda. Bir bilgisayar oyunu karakteriymişçesine davranmak iyiydi. "Git ve sobele" görevini tamamlamadan, diğer bölüme geçemeyecektim. Diğer bölüme geçemeden, uyuyamayacaktım. Uyanıp, asıl âşık olduğum adamın yanına huzurla oturamayacaktım.

Çünkü ben aptaldım. Hayatıma büyük ya da küçük... bir şekilde dokunmuş insanların benim yüzümden üzüldüklerini bilmek, ağır geliyordu bana. Birilerinin mutlu olması için, binlerinin mutsuz olduğu döngüyü hâlâ kabullenememiştim. On yedi yaşında olduğum için miydi, ileride de ısrarla kusacak mıydı kalbim o an bilmiyordum. Ama, o an için doğrum buydu...

İşleri her defasında hatırsam da, asıl amacım çok saftı. Sadece... Kimse, benim için üşümesin istedim.

Sonunda üşüyecek kişinin ben olma ihtimalini göze alarak...

Tuna'nm söylediği parka geldiğimde Barış'ı bir salıncakta otururken buldum. Kapüşonunu kafasına geçirmiş, uzun ayaklarını salıncağa sığdıramamıştı. O an, o hali çok komik geldi gözüme. Hafifçe kıkırdadım. İyice yakınına gittiğimde, "Yağmurda boyun çekecek Sırık oğlan..." dedim.

Barış panikle arkasını dönüp, Yaprak?" dedi şaşırarak.

"Sobe!" diye bağırdım.

O şaşkın gözlerle hareketlerimi takip ederken yanındaki salıncağa oturdum. "Sanırım senin yüzünden cırcır olacağım Sırık... Islak yere oturdum şimdi de..." Hâlâ tepemde olan şem-

siyeyi kapatıp yere bıraktım. Hırkamın kapüşonunu başıma çektim. “Şimdi eşitlendik.”

Yaprak...” dedi tuhaf bir ifadeyle. “Özür dilerim...”

“Sorun değil yahu... Eve gidince kalorifer peteğine dayarım popomu. Ismır hemen... Gerçi diklemesine iz çıkıyo-” Elimi ağzıma kapatıp gözlerimi kaçırdım. “Sakın söylediğim şeyi hayal etme! Yoksa senin kabuğunu dikine soyar, jülyen doğrarım!”

Barış, kendi kendine gülmeye başladı. “Özlemişim...” dedi usulca. Bunu duymazdan geldim. Gülmesini kontrol altına alınca, “Eve git hadi,” dedi. “Üşüyeceksin.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum yüzümden akan suları işaret edip. “Şu an Keban Barajı gibi içim. Sence şimdi eve gitmem neyi değiştirecek? Sen yorma o sarı kafanı bunlara, iyiyim ben.”

“Hasta olursan...” derken, önüne dönüp ayaklarıyla kendini geri itti ve usulca sallanmaya başladı. “Dikkat et kendine. Gerçi iyi bakıyorlar sana. Gözüm arkada değil.”

Cevap vermedim. Bir süre, üzerimize yağmur yağarken salıncakta öylece sallandık. Ağzımı açtığım an, onun son umutlarını da bitireceğimi anladığı için ne o soru soruyor ne de ben onu incitmeyi erkene çekebiliyordum.

Konuya girmeyi kendi adıma kolaylaştırmak için, fotoğraf albümünü attım ortaya. *Beni unutmaya karar verdiğinde bana geri vereceğini söylediği albüme...* “Fotoğrafları... ne zaman vereceksin bana?”

Hafifçe gülümsedi bana doğru dönerken. “Şimdi değil Yaprak. Şimdi olmaz...”

“Ama gün geçtikçe içimdekiler büyüyor sarı oğlan... Eğer şimdi o fotoğrafları bana vermezsen ileride daha çok zorlanacağız.”

“İçinde büyüyen şey heyecan olabilir. İçinde büyüyen, arkadaşlarınızdan gizlediğiniz sır olabilir. İçinde büyüyen, arkadaşça bir sevgi olabilir. İçinde büyüyen...” Başını çevirip gözlerini gözlerime kenetledi. “Aşktan hariç bir şeyler olabilir. Bu

ihtimale karşı, beni ikna edene kadar o fotoğraf albümünü sana vermeyeceğim Yaprak."

"Hiçbir zaman, öylesine biri olmayacaksın benim için Barış. Hiçbir zaman olmadın... Beni sürekli öfkeden delirtsen de, sinirden tüm damarlarımı çatlatsan da, bazen suratını dağıtmak istesem de, zaman zaman kafanı koparıp ibreti âlem olsun diye üç mahalle dolaştırmak gelse de içimden..." derken güldüm. "Hiçbir zaman ne senden nefret ettim ne de hayatıma girdiğin için üzüldüm. Şey gibi... Keşke dedim zaman zaman... Keşke beş yaşında rastladığım çocuklardan biri de sen olsaydın. Sinan gibi... Gökhan gibi... Oğuz gibi..."

"Ama asla Ali gibi değil, değil mi?"

"Benim gibi bir aptalı sevdiğin için teşekkür ederim Barış. Ama... Artık buna bir son vermemiz gerekiyor. Çünkü burası..." dedim elimi kalbime götürüp. "Ona ait."

"Orada kaç kişi var?" diye sordu. "Karışmıyorlar mı birbirine? Bence karıştırıyorsun Amazon kızı... Çocukluğunuzun perdesi, kalbinin odacıklarının tam önüne çekilmiş... Ben onun açılmasını bekleyeceğim. O gün, gerçek aşkın çok farklı bir şey olduğunu anlayacaksın."

"Barış..."

Salıncaktan kalkıp ayakucuma geldi. Yüzümüzü eşitleyebilmek için hafifçe eğildi. "Mesela en sevdiğim yemeği öğreneceksin," dedi. "En sevdiğim filmi... Genelde hangi kelimeleri kullanırım, hangi takımı tutarım... Doğum günüm ne zaman... Uykulu sesim neye benziyor? Öpüşürken gözlerimi açık mı tutarım, kapalı mı? Kışları üşür müyüm, yoksa sıcakkanlı mıyımdır? Hiç, birini bu denli tanımak istemedin mi?"

Gözlerimin içine baktı cevap vermem için. Ama yapamadım. "Kolaya kaçma Yaprak..." dedi hafifçe gülümseyip. "Tanıdığın birine âşık olduğunu düşünmek kolay. Tanıdığın birinin senden uzaklaşma ihtimalini hissettiğin an duyduğun korkuyu aşk ile karıştırmak kolay. Ama bu his..." Elimi tutup göğsünün soluna koydu. "Duyuyor musun Yaprak? Bir gün, o çocuğa olan

hislerinin çocukluktan kalma bir şey olduğunu anlayacaksın. Ve o an hissetmek istediğin ilk şey, bu olacak."

Elimi, kızgın bir sobaya değmiş gibi hızla çektim. "Bu... olmayacak."

"Özür dilerim," deyip biraz uzaklaştı benden. Kendi kendine konuşur gibi dolaşmaya başladı. "O gün gelene kadar, senin yanma yaklaşmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Şimdi baksana halime..." Durdu ve kendini gösterdi. "Sıçtım." Oklar tekrar bana döndü. Yüzüne anlamsız bir ifade kondurdu. "Sen de buraya içini rahatlatmaya ve kendini bana tek bir lafınla unutturmaya gelmiştin değil mi?" Dalga geçer gibi gülümsedi. "Güldürme beni... Sırf senin için rahatlayacak diye seni unutmuş gibi yapamam... Ben düz adamım, bilirsin. Beceremem onu... Ben o değilim. Hiçbir zaman sevgimi saklayamadım. Saklamayacağım da. Ama bir daha aklını bulandırmayacağım. Bu sondu."

"Sağ ol ya..." dedim sinirlenip. "Orhun Kitabeleri'ni tersten oku, sonra bu sondu de... Tabii canım, ne olacak ki? İstediğini söyle. Harici diske atarım ben eve gidince."

Aklında bir şeyler dönüyor gibi, aniden yüzü parladı. Bir adım atıp kolumdan tuttu. "Bu arada... Senin içini rahatlatacak bir teklifim var. Hem beni bu işkenceden kurtarırsın, hem kendini..."

"Yok teklif falan. Git..." deyip kolumdaki elini ittirdim. "Pişman oldum ben zaten geldiğime."

"Öyle bir şey değil. Hani dedin ya, keşke küçükken karşılaşsaydık diye... Yaşı unut. Şu anda tanışmış ve arkadaş olmuş gibi yapabiliriz. Yani en azından seni görünce yolumu değiştirmem ve küçük bir selam verebilirim. Bu kadarını yapabiliriz sanırım. Değil mi?"

"Bu işlerden çok anlamasam da... Tek taraflı da olsa..." Barış'ı işaret ettim. "Yani sen kendi kendine gelin güvey de olsan, resmi olarak flörtleşmiş sayıldığım biriyle arkadaş kalmam pek hoş karşılanmaz. Yani hem çevre için, hem arkadaşlarım için hem de Ali için."

“Saçmalama! Kime sorarsan sor, iki akıllı gencin yapacağı şeyin bu olduğunu söyler. Diğer türlü kendini sürekli huzursuz hissedeceksin. Aynı çevrelerdeyiz... Beni her gördüğünde rahatsız olmak yerine, hafifçe tebessüm edip selam vermek daha kolay değil mi?”

“Beni yine oyuna getiriyorsan çok kötü olur sarı kafa. Yeminle kâbusun olurum bu defa!”

“Rüyalarım olduğun gibi mi?”

“Allahım... Allahım…” Bir buton arar gibi parmaklarımı vücudumda gezdirdim. “Yavşaksavar butonum neredeydi benim!”

Sırık sağlam bir kahkaha attı. “Geç oldu,” dedi gülerek. “Eve bırakayım seni...”

Panikle telefonumun saatine baktım. “Ana kraliçeden dört cevapsız çağrı mı... IMDB’si 3,5 bir korku filmi... İzlemeye gelirsin artık sarı.”

Arkama bakmadan koşmaya başladım. Islak toprak, her bastığımda ayaklarımın altından kayacak gibi oluyordu. Üzerime başıma sıçrayan çamur da cabası... Annemin aramaları bahaneydi aslında. Barış’m kafamı karıştırmasına engel olabilmek ve o konuşmayı sonlandırabilmek için kaçıyordum. Ama arkamdan gelen ayak sesleri beceremeyeceğimi söylüyor gibiydi.

Bizim mahalleye girdiğim an, arkamdaki ayak seslerini kontrol etmek için döndüm. Ayağım hafifçe yerdeki taşla tökezledi. Görüş alanıma Barış girince toparlanıp tekrar hızlandım. “Ulan gitsene be!”diye bağırdım.

Yaprak bir dur!”

“Manyak mısın oğlum sen?!” Geçtiğimiz karanlık sokak beni ürküttüğü için sesimi biraz kıstım ve daha hızlı koşmaya başladım. Kendi kendime, “Sırık kafayı yedi...” dedim. Yaktı balataları...” Nefes nefese kalmıştım. “Şu an bu ıssız sokakta başıma her şey gelebi-” derken ne olduğunu anlamadan ilahi bir güç tarafından sağdaki çimenlere yuvarlandım. Yere düşüşümün verdiği sersemliğe, yağmurun şıkırtısı ve güçlü bir motor sesi karıştı. Çamur içinde kalan bedenimi güç bela kontrol al-

tına alıp sırtüstü döndüğümde Barış'ın da yanımda düştüğünü gördüm. O da benim gibi nefes nefese ve çamurlar içindeydi.

Şokun etkisiyle öyle hızlı atıyordu ki kalbim, beynim, "Çamura saplanmışken yerçekimi biraz abartsa da, mezar da hazır olsa," diye bir fikir attı ortaya. Beyin ölümü böyle bir şey miydi ki?

Elimle çamurdan destek alıp sürünerek kendimi Barış'tan biraz uzaklaştırdım. "Manyaksın sen..." dedim korkuyla. "Ruhunu soğukta bıraktın da, soğuk mu aldın sen Sırıkların efendisi? Yeminle ruh hastası oldun sen!"

"Aptal aptal konuşma," dedi kendini çamura iyice bırakarak. "Arkasından gelen motosikleti görmeyip az kalsın ölecek olan birine göre fazla konuşuyorsun şu an."

Deterjan reklamındaymışçasına çamur olan üstüm başıma aldırmadan, ellerimi çamura saplayıp usulca doğruldum. "Ne diyorsun be? Şizofrene bağladın bak şimdi de. Olmayan şeyler uyduruyorsun. Bak vallahi korkarım ben öyle şeylerden Sırık. Alırım seni de üçün beşin hesabını yapmadan korkulacaklar listesine, sittin sene yaklaşamazsın yanıma!"

Doğrulunca birkaç metre ilerimizdeki sarı şemsiyeyi gördüm. Barış'ın kapıma bıraktığı ve benim biraz önce parkta bıraktığım şemsiye... Paramparça olmuştu.

"Sadece şemsiyeyi sana vermek istemiştim," dedi usulca. "Ama tarih tekerrürden ibaretmiş cidden. Sana verdiğim ayakkabı da parçalanmıştı. Değil mi?"

Kafamı Barış'tan yana çevirdim. Üzerine yağmur damlalarının düştüğü koca adam, küçük bir çocuk gibi göründü gözüme. Birkaç saniye daha bakarsam yelkenleri suya indireceğmi ve ona karşı tekrar savunmasız hale geleceğimi bildiğimden başımı yola çevirdim.

Üzerimize yağmur deli gibi yağarken hiçbir şey söylemeden, yarın deliler gibi hasta olacağmızı bile bile çamurun içinde oturduk. İkimiz için de zor birkaç dakikaydı, eminim. İkimizin arasında geçenler hep bir tuhaftı ama, o an için belki de en tuhaf dakikalarımızı yaşıyorduk.

Hiç beklemediğim bir anda, "Bir duygusal..." dedi Barış. Benimle konuşmaktan ziyade, kendi kendine konuşuyor gibiydi ses tonu. Ona doğru baktığımda yattığı yerden doğrulduğunu gördüm. Üzerindeki montu çıkarırken, "Bir ciddi..." dedi. Çıkardığı montu, dış yüzü çamura gelecek şekilde koyup içindeki kapüşonlu hırkasını çıkardı. "Bir inatçı..." derken hırkayı benim kafama örttü.

Hızlıca ayağa kalkıp yerdeki kirli ve ıslak montu üzerine geçirdi. "Bir bakıyorum balkonunu gözetliyorum, bir bakıyorum parkta seni ikna etmek için dil döküyorum. Sonra aniden kendimi gecenin bir vakti yağmurda peşinden koşarken buluyorum. Sonra hoop!" Üzerindeki çamuru gösterdi. "Sen bana ne yapıyorsun ya? Beni bu hale getirmeyi nasıl başardın? Gerçekten artık aşkı falan geçtim. Şunu açıkla bana, yemin ederim siktir olup gideceğim hayatından!"

Barış'ı ilk defa küfrederken duyuyordum. O şokla ben de hemen ayağa kalktım. Kalbim anlamsız bir şekilde yeniden hızlı atmaya başladı. Öyle berbat bir histi ki bu... İçinizi gıcıklayacak türden bir kalp atışı değildi. Üstüm başım gibi, kirliydi sanki. Kalbim kan değil, çamur pompalıyormuş gibi rahatsız ediciydi.

Kirli ellerimle, berbat ettiğim hırkasını Barış'a uzattım. Eliyle hafifçe ittirdi hırkayı. "Lütfen..." dedim usulca. "Al da gideyim."

"Sende ufacık bir anım bile kalmasın istiyorsun, değil mi?"

"Alakası yok... Sadece bu doğru değil. Hiç olmadı zaten..."

"Bu haksızlık. Oyuna hükmen yenik girip son terine kadar mücadele etmiş biriyim demektir bu." Hafifçe gülümsedi. "Bari *fair-play* ayağı... Formalarımızı değiştirmiş sayalım." Elimdeki hırkayı alıp tekrar başıma örttü. "Hadi git. Gerçekten hasta olacaksın. Ve o herifyine, sana verdiğim tek şeyin zarar olduğunu iddia edecek." Eliyle hafifçe itti beni. "Hadi gitsene."

Dayanamayarak, "Asıl bu haksızlık!" diye bağırdım. "Aklım çok ermiyor bu aşk işlerine diye, benimle her fırsat bulduğunda eğlenmen, kafamı karıştırman... Haksızlık olan bunlar. Ben se-

nin için üzülüyorum. O yüzden geldim peşinden. Sadece oyunun kesin olarak bittiğini söylemek istedim. Beklemeni, daha da üzülmeni istemedim. Ben artık seni gerçekten mutlu görmek istedim!"

"Bana bir sebep göstersene! Lütfen, tek bir sebep göster..." Bir adım attı bana doğru. "Hayatımın en karanlık günlerinde tesadüfen gördüm seni. Ve birden her şey düzelmeye başladı. Sonra tekrar çıktın hayatımdan. Son iki aydır, nedensizce sarpa sardı her şey. Ailemde, okulumda, sınavlarda... Tesadüf de... Denk gelmiştir de... Umurumda değil! Senden uzak kaldığımda kötü şeyler oluyor. Bencilce geliyor sana şu an. Ama... bunun bir işaret olduğuna inanıyorum ben. Sen benim kaderimdeki kişisin. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, kaç kişi geçerse geçsin... Bir gün senin bana geleceğine inancım tam."

"İyi geceler Barış."

"İyi geceler, rüyalar kızı." Hafifçe güldü. "Amazon kızı, iki ay önce öldü. O parkta... Ben de kaderimdeki kıza yeni bir isim taktım. Güzel, ha?"

Eve geldiğimde annemden ciddi bir azar işittim. Uzun süredir öyle büyük kavga etmemiştik hatta. Beni yine sorumsuzlukla suçlamaktan girdi, odamdaki dağınıklıktan çıktı. Sonra üç ay önceki kavgadan girip doğarken ona verdiğim acıdan çıktı ki bunun için kendisini birkaç dakika ayakta alkışladım.

Kendimi, annemin gazabından kurtarır kurtarmaz üzerimdeki çamurdan kurtulabilmek için banyoya attım. Elimdeki şeyin Barış'ın hırkası olduğunu fark ettiğimde kendimden önce onun üzerindeki çamurları temizledim. Daha sonra üzerimdekileri çıkarıp kirli sepetine fırlattım. "Vicdan kaç kiloydu be..." diye mırıldandım kendi kendime. Sanki her hareketim üç ton olup hareketlerimi ağırlaştırıyor gibiydi.

Pantolonumu çıkarmadan evvel telefonumu çıkardım. La-

vabonun ıslak olmasını umursamadan, bırakıverdim oraya. Tamamen iç çamaşırlarımla kalınca su doldurmak için küvetin kenarına iliştim. Sol elimi musluğa uzatırken sağ elimle kulağıma giren çamuru çıkardım.

"Şu ân iğrencim," dedim kendime. "Lağım karışmış belediye fıskiyesi gibi her yanımdan çamur çıkıyor."

Suyun ayarına bakmadan bedenimi güç bela küvetin taşından çekip aynanın önünde durdum. Annemin kızdığı kadar vardı elim yüzüm. Kapkara olmuşlardı. Birden aynadaki görüntüm kötü kalpli bir kadına dönüştü. Ellerimi yüzümün kenarına koyup her zamanki abartı sever tavrımla, "Ben günahkâr bir kadınım..." dedim. Saçma Yeşilçam oyunumu devam ettirecek neşem olmadığından saniyesinde tekrar düştü yüzüm.

Her şeyi şakayı vurup kendini iyi etmesini bilen aptal bir kızdım halbuki. Ama o an ne yaparsam yapayım, olmuyordu. Yanlış bir şey yapmasam da, yapmak istediğim iyi şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Hem de ağır bir şekilde. Aynadaki yansımam olan, kötü Yeşilçam karakteri kadına bakarak, "Ee ben ne dedim ki?" diye sordum. "Kalbim Ali'ye ait dedim mi? Dedim. Unut beni dedim mi? Dedim. Sen manyaksın dedim mi? Eee... Dedim!" Derin bir nefes aldım. Sanki aynadaki yansımam bana kıkır kıkır gülüyordu o an. "Neden böyle hissediyorum ki ben? Vallahi beynimi çıkarıp avuçlarımda sıkacağım şu an. Gerçekten..." Aynaya doğru bir adım yaklaştım. "Keşke çay kaşığı olarak doğsaydım. Dert yok, tasa yok..." Birden annemi çay kaşığı doğururken hayal edip güldüm. "Doktor bey, şok..."

Birkaç dakika daha aynadaki görüntümle konuşsaydım, çıldıracaktım. Aptal kafam, duygusal anları kaldıramıyordu çünkü. Üzülmekle dalga geçmek arasında saçma bir arafta kalıp bir ruh hastası gibi davranıyordum. Kendimi ani bir hareketle buz gibi fayansa bıraktım. Lavabonun kenarındaki telefonuma uzandım. Annem ile kavga ederken fark etmemiştim ama Ali tam altı defa aramıştı. Birkaç tane de beni merak ettiğyle ilgili mesaj vardı. Ali'nin mesajlarını hızlıca okurken, "Sanırım annem bana ula-

şamayınca onu aradı...” diye mırıldandım kendi kendime. Mesajlardan çıkıp arama kaydına girdim. Son arayanlardan, Ali’nin kırmızı renkteki isminin üzerine basıp çekinerek aradım onu. Telefon daha bir kere çaldı çalmadı ki, hemen açtı. Paniklemiş gibi bir hal vardı sesinde. Dayanamayıp çat diye suratına kapatıverdim.

Ali’nin paniklemiş sesi, içimdeki vicdanın kalbini ağzına getirmişti. Birden kalbim hızla atmaya başladı. Sanki Ali’ye cevap versem sesimden az önce Barış ile olduğumu anlayacakmış gibi... Ali’ye hızlıca, “Ben iyiyim, merak etme...” diye mesaj atıp telefonu tamamen kapattım. Sanki bütün vücudum alev almış gibiydi.

İç çamaşırlarımı da hızla çıkarıp kendimi dolup taşmak üzere olan küvetin içine bıraktım. “Allahım gerçekten bu aşk meşk işleri bana göre değil. Hatalı mal mıyım, güncellemem mi tam değil anlamadım ki...” Suyun içinde bacaklarımı çırpmaya başladım. “Diğerleri on yedi yaşa sekiz aşk sığdırıyor, ben iki tanesinde balataları sıyırdım.”

Gitgide ısınan bedenim, artık haşlanma kıvamına gelmişti. Elimle kendime yelpaze yaptım ve ensemi küvetin taşma yasladım. Sudan çıkan yoğun buharı görmemle sıcaklığın içimden değil de içine cup diye atladığım kaynar sudan olduğunu anlamam bir oldu. Kendimi sudan dışarı atıp bir su kaplumbağası gibi fayansa yüzüstü uzandım. “Allaaaaahım yanıyorum!” Soğuk fayansta ağlayarak yılan gibi ilerlemeye başladım. “Ölüyorum, vallahi ölüyorum!” Güç bela doğrulup lavabonun suyunu açıp elimle üzerime soğuk su sıçratmaya başladım.

“Ulan Sırık! Hayatıma girmenle, her şeyin altüst olması bir oluyor. Bir de demez mi sen hayatıma girince her şey düzeliyor diye... Neden acaba?!” Suyu iyice açıp üzerime avuç avuç su atmaya başladım. “Bütün kötü enerjini bana geçiriyorsun. Topraklama seansı anasını satayım... Gel bana, belanı bulaştır git. Pamuk gibi yaşa, oh!”

Bedenimdeki kızarıklıklar, aptallığımın vücuduma yayılış

haritası gibi değişik desenlerle peyda olurken lavabo musluğunu kapatıp kendimi tekrar banyonun orta yerine bıraktım. Sinirden gülmeye başladım. Son iki saatimi düşününce olanlar trajikomikti çünkü. Trajik kısmı ben, komik kısmı diğer olaylardı. Sinirlerim o kadar bozuktu ki, gülmem birden ağlamaya dönüştü. Yüzümü yıkayamadığım için hâlâ kulaklarıma kadar çamur içindeydim. Vücudum kaynar su yüzünden haşlanmış ve kıpkırmızıydı. Çıplak bir halde fayansta oturmuş, bir yerde sürünüyor, bir gülüyor, bir ağlıyordum.

"Yok kızım..." dedim ağlamamı kontrol altına alınca. Elimi solumdaki lavaboya atıp usulca ayağa kalktım. "Bir daha bulaşmak yok böyle liseli aşk dramalarına... Senin neyi-" Tam o an aynada kendimi gördüm. Ağlayan korkunç yüzüm. Çamurlar da cabası... "Ulan şu tipe âşık olup gerilim yaratıyorsunuz bir de! Vallahi sorun sizde, bende değil!"

Önce lavaboda elimi yüzümü yıkadım. Sonra suyun ısısını ayarlayıp hızlıca duş aldım ve savaş meydanına dönen lanetli banyodan kendimi kurtardım. Bornozuma sıkı sıkı sarılı bir halde odama geldim. Dışarıda üşü, banyoda yan... Sonra tekrar üşü. Bedenimin ısı ayarı iyice geçiş mevsimindeki bir açık bir kapalı havalara döndüğü için, direkt üzerime kaim yünlü bir şeyler geçirdim. Saçlarımdaki havluyu çıkarmak yerine, Kleopatra gibi dolanmayı tercih edip saç kurutma faslını pas geçtim.

Bir süre odamda oyalandıktan sonra aklıma üzerindeki çamurları temizlerken ıslattığım Barış'ın hırkası geldi. Kirli sepetinin üzerine koymuştum ve onu orada annemin görmesi risk arz ettiği için ayaklarımı popoma vura vura banyoya gidip hırkayı aldım. Kirli sepetine attığım montumun cebinden Barış'm notunu alıp hırkanın cebine tıkıştırdım ve sonra odama geri döndüm. Ana kraliçe ve dedektif ruhu yüzünden, arkasından çevirdiğim işlerde temiz çalışmam gerekiyordu.

Hırkayı odamdaki cılız bir ısı yayan kalorifer peteğine astım. "Dışarısı evden sıcaktır ha," diye homurdanıp yağmurun durup durmadığını kontrol etmek için perdeyi araladım. Yağmur bira-

kın durmayı, iyice delirmiş gibi yağmaya başlamıştı. “Amanın, bu ne... İzmir’e en fazla çay bardağından boşanırcasına yağmur yağardı. Bu nasıl yağ-” Cümlemi tamamlayamadan gözüm kaldırımda bekleyen kişiye kaydı.

Ali?

Ali beni pencerede fark ettiği an, oturduğu yerden kalkıp bana eliyle alt kapıyı açmamı işaret etti. Öyle büyük bir şokla kalakalmıştım ki, ne saatten haberim vardı ne de evdekilerin uyuyup uyumadığından. Bunların hiçbirini düşünmeden kafamda kocaman havluyla aşağı kata indim. Annemler uyumuştu, kat kapkaranlıktı. Onları uyandırmamak için sessizce hareket ediyordum ama kalbim o kadar hızla çarpıyordu ki, onun sesi uyandıracaktı annemle babamı.

Otomata basıp Ali’nin yukarı çıkışını beklemek ölüm gibi bir şeydi. Bir gözüm babamla annemin odasında, diğeri merdivendeydi. Ali evin kapısının önüne geldiğ an bütün vücudum titremeye başladı. İşaret parmağmı dudağma bastırıp, “Sessiz ol, tamam mı?” diye tembih ettim.

Onu, olabildiğnce sessiz ve hızlı bir şekilde odama çıkarıp kapıyı iki defa kilitledim.

Ali’ye karşı hissettiğim mahcubiyet, annemle babam uyanır korkusu ve merdivenleri üç adımda çıkmak kalbimin dengesini iyice bozmuş, dizlerimde güç kalmamıştı. Kapıyı kilitler kilitlemez, sırtımı kapıya dayayıp kendimi yere bıraktım. Nefesim düzene girince Ali’ye bakıp, “Bir gün gerçekten babam seni bu saatte benim odamda basacak ve sağlam sıçacağz,” dedim. “Oğuz tipi sıçmaktan bahsediyorum. Uzun uzun, sağlam...”

Konuyu başka yere çekmek adındaki üstün çalışmam, Ali’nin bir bakışıyla yerle yeksan oldu. Ali ıslanmıştı. Kaygılıydı. Belki biraz kızgın... Birkaç saniye bana bakıp derin bir nefes aldı ve kendini pencerenin önüne bıraktı. “Neden açmadın telefonumu Yaprak?”

“Şey... Annemle kavga ediyorduk da...” diye yalan söyledim. O kadar utanmıştım ki, başımı önüme eğdim. “Duymamışım.”

“İki saat boyunca mı?”

“Özür dilerim seni merakta bıraktığım için.” Sürünerek yanına gittim. “Markete kadar gittim sadece. O sırada çamura düştüm... Annemle de kavga ettik bu saatte gizlice markete gittim diye...” Kafamdaki havluyu çıkarıp Ali’nin saçlarına dokundurdum çekinerek. Yalan söylemek zorunda kaldığım için kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, yanaklarım müthiş bir sıcaklıkla yanıyor, kalbim kocaman elleri olan bir adam tarafından sıkılıyordu. “Özür dilerim, gerçekten...”

Ali, elimdeki havluyu alıp usulca yan tarafına koydu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Canın acıdı mı?” diye sordu. “Düştüğünde...”

Hemen kızgınlığını unutup beni düşünen birine yalan söylediğim için iyice panikledim. Kafamı hızlıca iki yana salladım. Yanaklarımın al al olduğundan emindim ama yüzüme düşen ıslak saçlarıma güvenerek aldırış etmedim. Tuhaf davrandığımı fark etmiş olacak ki, “Sen iyiysen, sorun yok,” dedi.

“Affettin mi beni?”

“Affedilecek bir şey değl. Sadece...” derken beni rahatlatmak için tebessüm etti. “Sadece biraz abarttım sanırım. Bilirsin... Bazen abartıyorum.” Küçük bir hareketle dibime kadar sokuldu. “Aslında ben değl de...” dedi. Elimi tutup işaret parmağmı kavradı usulca. Gözlerimin içine bakarak parmağmı göğüskafesinin soluna götürdü. “O abartıyor...” Kalp atışlarını hissettiğm küçük dokunuş, kısa sürdü. Hemen parmağımı yerinden kaldırıp şakaklarına götürdü. “O abartıyor...” Kocaman gülümsedi, “içinde sen olduğun her yer, her zaman abartıyor... Ama son zamanlarda en çok...” derken, aynı parmağmı gamzelerine götürdü. “Burası abartıyor. Sen yokken bile, daima orada.”

Müthiş bir utanç, heyecanıma karıştı. Panikle parmağını çektim. “Ama...” diye fısıldadım başımı yere eğp. Bu, onu güldürdü. Kocaman kemikli elleriyle, avuçlarına tam oturan yanaklarımı tuttu ve gözlerimiz tekrar buluştu. “Durum böyleyken zaten sana birkaç saniyeden fazla kızgın kalamam ben.

O yüzden şu suratı yapma. Tamam mı? Seni pencerede gördüğüm an affetmiştim zaten."

"Üşüteceksin..."

Ali, üzerindeki ıslak sweatshirt'ü çıkarıp dikkatlice sandalyenin üzerine bıraktı. Masaya bıraktığım havluyu alıp kurulanmaya başladı. O an fark ettim de...

Ali'nin vücudu bir liseliyegörefazla mı gelişmişti?

Gökhan ve Ali geçen yazdan beri pek meraklıydı spora. İkisi, Sinan ve Oğuz'a göre bir hayli yapılıydı. Bunu hep bilirdim. Ama o ana kadar bu olaya hiç "o" gözle bakmamıştım. Bu durum onu yarı çıplak görünce içimdeki sivrisineklerin vızıldamasına sebep oldu. Arkasına dönüp bana bakınca o kadar utandım ki hemen kafamı çevirip onunla ilgilenmiyormuşum gibi yapmaya çalıştım. Bunu fark etmiş gibi, gelip yanıma oturdu. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Çünkü gözlerim birkaç santim aşağı kayşa utançtan kendimi oracıkta imha ederdim.

Gözlerine o kadar uzun baktım ki, Ali güldü. "Ne geldi aklına?" diye sordu. "Komik bir şey mi?"

"Şey..." dedim çekinerek. Cevabımı merak eder gibi başını salladı. "Bir liseli için fazla kaslı değl misin sen?" Ağzımdan bir anda çıkıveren utanç verici cümleyi, Yapraklaştırmak için, "Hulk ğbi," dedim. 'Yeşil dev Hulk..."

Söylediklerim Ali'yi güldürdü.

Elimle ağzını kapatıp, "Sessiz ol!" dedim. "Babamlar uyanırsa Hulk olman işe yaramaz! Babalar, kızlarını yeşil devlerden korurlar!"

Dudaklarının üzerindeki minik ellerimi avuçlarının içine aldı. "Bir liseli için fazla olabilir ama..." dedi. Elimi birkaç ay önce atılan dikişlerinin üzerine götürdü. "Burada bu olduğu sürece, seni koruyabilmek için güçlü olmam gerektiğni hatırlıyorum. Hatırladıkça da..."

"Buz ğbi olmuşsun..." dedim anaç bir ses tonuyla. "Gerçekten üşüteceksin."

"Isınırım," deyip avuçlarındaki elimi sıktı usulca.

O an, içim titredi. Ve içimden gelen ilk şeyi yapıp Ali'ye sımsıkı sarıldım. Azıcık ısınsın diye... Ama o, saniyesinde geri itti beni. "Buz ğbi bir adama sarılıp soğuk kapmak istiyorsun ama ben seni hasta etmek istemiyorum."

Her ne kadar beni düşündüğü için sarılmama karşılık vermeyip geri çekilse de, çok utandırmıştı bu beni. Yüzüm istemsizce düştü ve kendimi biraz geriye attım. Ağzımı açıp utancımı bastıracak bir şeyler söylemek ve dalga geçmek istedim. Ama o anda Ali yataktaki ince mor pikeyi alıp üzerime fırlattı. Ona ne yapmak istediğini sorarcasına bakarken bana yaklaşıp pikeye beni iyice doladı. İyice şaşırarak, "Ali, ne yapıyorsun?" diye sordum. Cevap vermedi.

Beni pikeye tamamen sardığ an, omuzlarımdan tutup kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

O an nasıl hissettiğini yalnızca şöyle açıklayabilirim: Dünyadaki tüm gerçek aşklar, bir şekerin içine karamel olarak dolmuş da benim dilime konmuş gibiydi. Ve Ali'nin beni ısıtmasıyla o karamel, eriyip kalbime akmış...

Ali'nin bir eli enseme kaydı ve yüzümü iyice omzuna gömdü. Kokusu, baharda açan çiçekten daha tazeydi o an. Bir yandan daha önce hiç sarılmamışız gibi sıkı sarıyor, diğer yandan incitmekten korkar ğbi birkaç saniyelik aralıklarla kollarını gevşetiyordu.

Hâlâ arkadaşlıkla sevğlilik arasındaki o tatlı yerde dolaşsak da... Hâlâ aramızda bir türlü aşamadığınız şekerden bir duvar olsa da... Son birkaç aydır bana içindeki aşkı her hissettirdiğnde, aşkının mükemmelliğne inanamayarak türlü türlü sorular soruyordum ona içimden.

Nasıl olur da bir adam âşık olduğu küçük kadına, kendi bedeni soğuk diye sarılmaz? Nasıl olur da bir adam, âşık olduğu küçük kadına sarılmak için onun üzerini sımsıkı örter? Nasıl olur da bir adam... bu kadar güzel sever?

Ağlamamak için alt dudağmı ısırdım usulca. Yutkundum. "Biliyor musun Ali?" dedim o hâlâ beni sımsıkı tutarken. "Bir

gün gözlerinin içine bakıp utanmadan ve kendimi sorgulamadan seni sevdiğimi söyleyeceğim günün gelmesi için gün sayıyorum."

"Utangaç seni, seviyorum."

"Bu tuhaf şey..." dedim aramızdaki şeye isim bulamayıp. Sesim çok az titredi. "Beni olduğumdan daha aptal biri yaptı."

"Aptal seni, seviyorum."

"Bilirsin, anlamam ben aşktan meşkten... Başıma geldiğinden beri daha da sakarlaştım mesela."

"Sakar seni, seviyorum."

Aklıma ona yalan söylediğim geldi. Gözlerimi kapatıp, "Ama ben kendimi sevmiyorum," dedim.

"Senin sevmediğin seni, seviyorum."

"Ben dünyadaki en şanslı kızım sanırım..." diye fısıldadım. "Ne olursa olsun, yanımda kal hep, tamam mı?"

Beni omzundan yavaşça kaldırdı. Dolu dolu gözlerime bakınca ellerimle yüzümü kapatmak istedim. Ama pikeye sımsıkı sarılı olduğum için yapamadım. "Gözlerimi kapatır mısın?" dedim çocuk ğbi. "Hâlâ geçmedi şu aptal şey..."

Güldü. "Ne?"

"Kalp şeysi..."

"Ağrısı mı?"

"Öyle bir şey... Utanmakla heyecanlanmak arasında bir şey. Böyle kalbime bir kavanoz sıcak reçel boşalıyormuş ğbi. Hem böyle sıcak... Hem yoğun... Hem de usulca acıtıyor ğbi. Ama çok acıtmıyor. Böyle ılık bir his..."

"On iki yıldır, her göz göze gelişimizde hissettiğim şeyi senin kelimelerinle duymak..." Başını geriye atıp güldü. "Hulk dediğin adamı getirdiğn hale bak... Hulk'un kalbi de sıcak reçelle doldu şu an."

Üzerimdeki pikeden aptalca hareketlerle kurtulup ayağa kalktım. O romantik şapşal oyunumuz biraz daha devam etseydi çok garip şeyler olabilirdi çünkü. Pikeyi Ali'nin üzerine serip kendimi elbise dolabımın önüne attım. "Vallahi hasta olacaksın. Benim kazaklarımdan birini vereyim sana..." Dolabın kapağı-

m açıp kıyafetlerimi karıştırmaya başladım. Ali kahkaha atmaya başlayınca duraksadım, karışmış saçlarımla ona döndüm.

"Sen bir baksana benim cüsseme?" dedi. "Senin herhangi bir şeyinin bana olma ihtimali var mı? Ya da olsa dahi benim onu giyme ihtimalim?"

Ali'yi dinlemeden komodinin çekmecesini karıştırmaya başladım. "Saç kurutma makinesi neredeydi..." diye söylendim. Bulduğumda hızla üçlü prizi Ali'nin yanına çekip saç kurutma makinesini prize taktım. Orta dereceye ayarlayıp Ali'nin vücuduna ve saçlarına tutmaya başladım. "Azıcık ısın..."

Ali, ıslak saçları önüne düşerken dünyanın en tatlı bakışını attı bana. Eliyle kalbini gösterip, "Burayı yaktı..." dedi. "Saç kurutma makinesi..."

Yalnızca gülümsemekle yetinip işime devam ettim.

Ama o an, kalbimdeki şekerden vidalar eriyip boğazıma doldu. Allahım, nasıl tuhaftı aşkın bendeki karşılığı?

Birkaç dakika sonra, amaçsızca Ali'nin vücudunda gezdirdiğim makineyi Ali benden devraldı. En düşük dereceye alıp yüzüme tuttu. Saçlarım sağa sola uçuşurken fazlaca komik göründüğüme emindim. O halimle birkaç saniye eğlenip beni kendine yaklaştırdı ve büyük bir ciddiyetle yarı ıslak saçlarımı kuruttu.

Küçücük odada, üstsüz bir şekilde Yunan tanrıları ğbi yanımda dururken yerimde birkaç dakika sabit duramadığmdan saçma sapan bir şeyi bahane ederek mutfağa indim. Odam mı çok sıcaktı, Ali'nin olmadığ yer mi çok soğuktu bilmiyorum ama mutfağa ğrer ğrmez serinlik bedenime bir tokat ğbi çarptı. Sandalyeye oturup birkaç saniye kendime gelmeyi bekledim. Odadan çıkarken neyi bahane ettiğmi dahi hatırlamıyordum ama yapabildiğm tek şey bir bardak su alıp odaya geri dönmekti.

Yukarı kata çıktığmda, kapının önünde soluklanmam gerekti. Kendime, ona eskisi ğbi davranacağma dair bir söz verdim. Sonuçta hâlâ en yakın arkadaşımdı. Ve eğer üzerine bir

şeyler geçirmesini sağlarsam, eskisi ğbi aptallaşabilirdim. Kendi kendimi onaylayıp elimdeki su dolu bardakla içeri ğrdim. Kapıyı hızlıca örtüp tekrar arkadan kilitledim.

Arkamı dönerken gülerek, "Su içer misin?" diye sordum. Ama gözlerim Ali'yle buluşunca gülümsemem hızla soldu. Çünkü Ali'nin üzerinde Barış'm gri hırkası vardı.

Benim aksime o gülüyordu. "Bunu kim unuttu burada?" diye sordu. "Gökhan'ın ğbi... Zaten diğer çocukların kıyafetlerinin bana olma ihtimali yok."

Cevap veremedim. Elimdeki bardağ düşürmemek için yanımdaki çalışma masasına bırakıverdim. "O da ıslaktı..." dedim içimdeki müthiş panikle. "İstersen çıkar, daha kuru-"

Cümlemi tamamlayamadım çünkü Ali ellerini cebine atarak, "Gayet kuru bu, sorun yok," dedi. "Söylesene, ne zamandan beri burada bu?"

"Şey..." dedim ne diyeceğmi bilemeden. Artık yalan söylemek istemiyordum ama gerçek nasıl söylenirdi ki o an? O, durumu yanlış anlamadan ve incinmeden... "Geçen..." Nefes alıp verişim tuhaflaştı. "Islanmıştı da... Kurusun diye..." Söylediklerim asla bir cümle olmuyordu. Ali'yi de şaşırtmıştı bu.

"İyi misin Yaprak?" diye sordu. Kendimi gülümsemeye zorlayarak başımı salladım *sorun yok* der ğbi. Ama Ali'nin ellerinin ceplerinde hareketlenmesiyle tekrar kasıldı yüzüm. Ali'nin kaşlarını usulca çatarak cebindeki kâğdı çıkardığ an ise başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Vücudum ısınırken ensemden aşağ bir soğuk indi aynı anda. Bacaklarımın karıncalandığm hissettim.

Ali, üzerinde Barış'm hırkasıyla, Barış'm bana yazdığ notu okudu...

Bir şeyler söylemek, açıklama yapmak için ağzımı açtığmda Ali gülümsedi. Elindeki notu hızlıca hırkanın cebine tıkıştırıp hırkayı çıkardı. Sanki hiçbir şey olmamış ğbi, "Çok geç oldu," dedi. 'Yakalanırsam kötü olacak." Ben ne yapacağmı bilemez bir halde odanın ortasında dururken ıslak kıyafetlerini geri ğy-

di. Sonra yanıma gelip başımı okşadı usulca. “Sessizce çıkacağım, korkma. Taner Amca tarafından öldürülmek için kendimi çok genç hissediyorum.”

“Ali...” dedim, o kapıya doğru birkaç adım atınca. Arkamı dönüp ona baktım. On dakika önce aşk ile ısınan yanaklarım, o an utancın gerçek manasını öğrenmiş ğbi canımı acıtarak yanıyorlardı.

Birkaç saniye sırtı bana dönük kaldı. Döndüğünde ise, kendini gülmek için ne kadar zorladığ belli oluyordu. “Söyle güzelim,” dedi. “Bir şey mi oldu?”

Onun sakin tavrı, o kadar yaktı ki canımı, ona doğu attığm adımın bedenimdeki karşılığ, göğsümün üstünde hissettiğm bir devin ayağydı sanki. Bir adım ancak böyle bir sebep yüzünden göğsümü acıtabilirdi çünkü. Bir şey diyemedim de... Sadece ıslak kazağnın uçlarından tuttum.

Elini, kazağnı tutan elimin üzerine kaydırdı. Önce hafifçe sıkıp sonra aşağ kaydırdı. Ve boşluğa bıraktı...

Pişmanlık bu kadar acıtıyor muydu cidden?

“İyi geceler küçük titan.”

Arkasını dönüp odadan çıktı. Ali’nin görüntüsü odamdan kaybolunca bacaklarım bedenimi daha fazla taşıyamadı. Kendimi halının ortasına bıraktım. “Sen gerçekten aptalsın,” dedim kendime. Ağlamakla öfkeden delirmek arasında bir yerdeydim. Ne gözümden yaş düşüyor ne de göğsümün üzerindeki yük hafifliyordu. “İşler güç bela ilerlerken bir de bu çıktı...” Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı karıştırdım. “Ben üşümeyeyim diye bana sarılmayan çocuğu düşürdüğüm hallere bak...” Elimi yumruk yapıp göğüskafesime vurdum usulca. Uyuşmuştu sanki.

Birkaç dakika sonra kendime geldiğmde yaptığm aptallığ, şok geçirip tek kelime edemeyerek perçinlediğm için daha da kızdım kendime. Hızlıca ayağa kalkıp Ali’ye yetişebilmek için odamdan dışarı fırladım.

Merdivenlere doğru koşarken bir el kolumdan tuttu. Çığlık

atmamam için elini dudaklarıma bastırdı ve beni kendine doğru çekti. Bu defa canımı acıtmaktan çekinmeden sımsıkı sarıldı bana Ali... Sırtını duvara yaslayıp başımı göğsüne gömdü. "Sana geç saatlerde ve hava kötüyken bana gelmemeni söylememiş miydim ben?" diye fısıldadı kulağıma.

Annemlerin yakalamasını umursamadan, odamın kapısının önünde titreyen kollarımla ben de Ali'yi sardım. "Özür dilerim..." diye fısıldadım. "Gerçekten özür dilerim. Sadece onunla aramızda bir şeyler olma ihtimalinin olmadığını ve seni sevdiğimi söylemek için gitmiştim yanına. Yemin ederim..."

"İnanıyorum."

"Gerçekten..."

"Biliyorum."

"Ali... Gerçekten özür dilerim."

"Seni kıskanmaktan korkuyorum," dedi kulağımın hemen yanındaki elmacık kemiğimden öperken. "Henüz o kadar başındayız ki her şeyin... Sen kendinden emin olana dek... Bizimkilere söyleyene dek... Tam olarak biz olana dek seni zorlamayacağıma söz verdim kendime. O yüzden bu gece seni kıskanamam. Öfkelenemem. Kendime hâkim olmam lazım... Ne olur, özür dileyerek bunu güçleştirme. Olur mu?"

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki... Bunu hissettiğimde başımı iyice yasladım oraya. Çünkü o kendini ne kadar frenlemeye çalışsa da, kalbinin atışındaki öfke beni kendime daha da getiriyordu. O kızıyordu bana. O kıskanıyordu. O seviyordu...

Birkaç dakika birbirimizin nefes sesini duyarak öylece bekledik. Aşağ kattan ses gelince Ali'yi kolundan tutup odama çektim. Işığı kapatıp kapıyı kilitledim ve kapının ucuna oturdum. O da yanıma oturdu. Sırtımızı kapıya yaslayıp sesin kesilmesini bekledik. O an aşağdan gelen sesler, annemlerin bizi yakalayıp yakalamayacağ o kadar umurumda değldi ki...

Sesler kesildiğnde, "Annem muhtemelen tuvalete kalkmıştır," dedim. Kafamı çevirip konuyu başka bir yere çeken cümleme karşılık Ali'nin vereceğ cevabı kolladım. Odamın pencere-

sindeki yarım açık perdeden sızan sokak lambasının ışığı, onun yüzüne vuruyordu. Cevap vermedi. Hafifçe alt dudağını ısırdı. Derin bir nefes alıp, "Ne zaman buluştunuz?" diye sordu çekinerek.

"Bu gece..." dedim. "Buluşma değl de... Tesadüfen oldu."

Ali'yi uzun zamandır tanıdığm için o an içindekilerin ğtğde büyüdüğünü çok net hissedebiliyordum. "Sorun değl..." dedim sessizce. "Kıskanman..."

"Şimdi değl Yaprak..." dedi. Güldü. Beni rahatlatmak için güldüğü belliydi. "Zamanı gelince Gökhan'dan beter bir hale gelmemem için dua etsen iyi olur. Çünkü... Tahmin ettiğinden daha kötüymüşüm bu konuda."

Ona bakmadan elimi elinin üzerine koydum. "Sorun değl," dedim. "Ben de pek farklı sayılmam. Bade'yle seni gördüğümde içimden nasıl bir canavar çıktı hatırlamıyor musun?"

Bu onu güldürdü. Ama gerçek anlamda güldürdü. Kısık kahkahası içimdeki acıyı dağttı birden. Elinin üzerindeki elimi tuttu. "Günün sonunda biz kalacaksak, buna katlanabilirim sanırım."

"Sonsuza kadar..." dedim büyük bir cesaretle. "Sonsuza kadar günün sonunda kalan biz olacağz."

Bunu duyduğu an, güzel gamzesi bir çizğ şeklinde boydan boya kapladı yüzünü. "Biliyor musun..." dedi gülümseyip. "Küçükken düşünüp düşünüp içinden çıkamadığm iki şeyden biriydi bu sonsuzluk olayı. Bir türlü aklım almıyordu. Bitmeyen bir zaman... Nasıl mümkün olabilirdi ki? Sonra..." dedi. Söyleyeceğ şey onu çok heyecanlandırmış ğbi hafifçe kıpırdandı. "O gece... Bana geldiğn gece..." Elimi sıktı. "Ayakların ayaklarımın üzerindeyken usulca yükselip öptün ya beni... Her şey o zaman yerli yerine oturdu, içimden dedim ki, demek ki böyle bir şey sonsuzluk dedikleri... Dünyevi zaman kavramıyla birkaç saniyeydi, ama benim için içinden çıkılmaz bir zaman kapsülü ğbi." Başını bana doğu çevirdi. "Öyle bir şeyler işte."

"içinden çıkamadığn diğer şey neydi Ali?"

“Sıra arkadaşım olan kıza her baktığımda hissettiğim kalp ağısı...” Elini yanağma koydu gülerek. “O zamanlar ne zaman geçeceğni düşünürdüm. Bir baktım, eşek kadar herif olmuşum, hâlâ geçmiyor.”

“O zaman... Sonsuza kadar sürecek mi o ağı?”

“Bilmem...” dedi. “Göreceğz-”

Tam o an, dudağna en yakın yere, çenesiyle elmacık kemiğnin arasına acemice bir öpücük kondurdum. Şaşkın yüzü o kadar komik görünüyordu ki, bu defa ben güldüm. “Görebildin mi?” dedim kıkırdayarak.

Bir süre bir şey demeden şaşkın şaşkın bana baktı. “Beni zorlama demedim mi sana?”

“Karanlık ya... Ondan göremedin değl mi?” deyip aynı koordinatın diğer tarafına minik bir buse daha kondurdum.

Yine aynı derecede bocaladı. ‘Yaprak...” dedi gülmekle şaşırmak arasında bir yüz ifadesiyle. “Beni sınama...”

O anki utangaçlık ile şaşkınlık arasındaki yüz ifadesi, o gece bana iyi gelen tek şeydi. Normalde utançtan öleceğim şeyleri, karanlığa ve onun şapşallaşmış haline güvenerek yapıyordum. “Ne yaptım ki?” diye sordum çocuksu bir yüzle. “Görüş alanını genişlettim sadece.” Parmak uçlarımı öpüp onun dudaklarına dokundum. “Sonsuzu görebildin mi-”

Cümlemi bitiremedim.

Cümlemi bitiremedim çünkü Ali’nin dudakları dudaklarımla buluştu.

Çok ileri ğtmeden, birkaç saniye içinde geri çekti kendini. “Şimdi gördüm,” dedi.

Ve o an sonsuzluk, ışık olup ikimizin içine aktı.

O gece, hava aydınlanana kadar birlikte penceremdeki yarım manzarayı izledik. O, dünyanın en güzel manzarasından daha güzeldi bizim için.

Gelecek bana daha ne gösterebilirdi bilmiyorum ama... O gece bir söz verdim kendime. Ne olursa olsun, Ali’yi hep gülümsetecektim.

Çünkü... gülünce çıkan gamzeleri çok güzeldi be!

fff

Gökhan, depresyonda olduğu için pek sık gelmiyordu Ali'nin evine. Biz bir yandan onu yalnız bırakmamaya çalışıyor, diğer yandan da boğmamak için pek rahatsız etmiyorduk. Ama o hafta sonu, Oğuz ile Sinan'ın girdiği iddia yüzünden Ali'ye geçmek yerine önce Gökhan'ın evine gittik. Benim niyetim Gökhan'ı o iki ruh hastasından koruyup Alilere davet etmekti.

Ama Yaprak'm canı ne ki? Eve girdiğimiz andan itibaren sağlı sollu ataklarla Gökhan'ı çileden çıkarmaya başladılar ve beni oyun dışı bıraktılar. İddialarının konusu, kendini meditasyon sürecine alıp küfretmeyen ve sinirlenmeyen, daha doğusu bunun için insanüstü bir çaba sarf eden Gökhan'ı delirtmek ve küfrettirmekti. O ğ z 'un bunun için sağlam bir para yatırdığm bildiğimden ve onun ayarsızlığından adım kadar emin olduğumdan bir süre sonra pes edip O ğ z 'u izlemeye başladım.

O gün, umursamaz bir Gökhan vardı aslında. Biz peşinde dolaşıyor, o ise normalde yapmayacağ şeyler yaparak dikkatini başka yerde toplamaya çalışıyordu. Elini ev eşine asla değdirmeyen üşengeç çocuk, Oğuz'dan kaçmak için aniden bulaşık yıkamaya başladı mesela.

Oğuz ise mutfak lavabosuna çıkıp semt çocuğ oturuşu yaparak Gökhan'la uğaşmaya başladı. "Gökkuş bir şey diyebilir miyim?" diye sordu yaramaz bir surat ifadesiyle.

"Diyemezsin sevğli arkadaşım. Lütfen o lavabodan aşağ in..." Bulaşık eldiveni taktığı elleriyle köpük dolu plastik leğeni işaret etti. "Yoksa tabaklardan sonra seni alırım bir tur."

"Oh..." diye bir ses çıkardı Sinan. Kulağma eğlip, "Bu işin sonu leğen fantezisi... Kesin kaybettim," dedi.

Kolunu dürtüp susmasını işaret ettim çünkü hakem olarak, Sinan'ın olaya müdahale etmesini engellemem gerekiyordu.

Oğuz, ilk defa Gökhan'ı delirtmek için bu kadar uğaşıyor-

du. Bu yüzden gaza gelip lavabonun üzerinde ilerleyip iyice sokuldu Gökhan'a. Leğendeki köpüğü alıp onun yüzüne sürdü. "Noel Baba..." dedi gülerek.

Gökhan birkaç saniye durdu. Hafif bir tıslama sesi duydum. "Aha geliyor..." diye fısıldadım Sinan'a. Sinan beni onaylayan bir bakış atıp tekrar Gökhan'a kenetledi gözünü. Gökhan bizi şaşırttı. Koluyla yüzündeki köpüğü silip yalancı bir kahkaha attı. "Seni gidi şakacı seni..." derken dişlerini sıktığı o kadar belliydi ki... Bir an üzülüp Oğuz'u durdurmak istedim ama iş işten çoktan geçmişti. Çünkü Oğuz ayaklarını lavabodan aşağ sarkıtıp yeni hareketi için hazırlanıyordu. Solundaki çekmeceyi açıp içinden spatulayı aldı. Ve Gökhan'ın poposuna vurdu. "Slap my ass like a pancake![2]" diye bağrdı.

"Lan!" diye sıçradı Gökhan. Nefes alıp verişi o kadar hızlandı ki, ben bu defa kesin Oğuz'u öldürecek dedim. Köpüklü elleriyle tuttuğu bardağ öfkeyle sıktı, sinirden büyüyen gözleriyle Oğuz'a yaklaştı. Oğuz'un yüzünde müthiş bir keyif ifadesi vardı. "Bak benimle uğaşma oğlum..." dedi Gökhan gülerek. "Şiştim ulan!"

"Kanka..." dedi Oğuz.

Gökhan, *kankana sokayım,* der ğbi ağzını oynattı.

Oğuz fark etmiş olacak ki, amacına ne kadar yaklaştığm hissedip biraz daha sokuldu Gökhan'a. "Küfredemediğn için şişiyorsun. Eski Gökhan olsa, şu an elinde yıkadığ bardaktan, bardağn ithal edildiğ Mozambik'in coğafi iklimine kadar her şeye küfrederdi."

"Eski Gökhan yok diyorum sana. Artık küfür falan etmiyorum diyorum!" Eliyle kapıyı işaret etti. "Defol şuradan valla bulaşık suyunu akıtırım soluk boruna, *Fairy Platinium'fo* iki kat hızlı ğdersin öteki tarafa!"

"Bir kere küfret, ğdeceğm, söz..." dedi Oğuz yapmacık bir sevimlilikle. "Lütfen bebeğm, bir kere küfret..."

"Lan sen ne biçim arkadaşsın? Anlamıyor musun halden lan?

2 Popoma bir krepmiş gibi vur!

Etmiyorum küfür lan, etmiyorum...” Gökhan elindeki bardağı bırakıp köpüklü ve bulaşık eldivenli eliyle Oğuz’un boğazına yapıştı. “Ulan ben artık sakin bir adamım!” derken iş iyice çığırından çıktı ve Oğuz’u boğmaya başladı. Sadist manyak Oğuz ise iddiayı kazanmaya yaklaştığı için keyiften dört köşeydi. Gökhan, Oğuz’un o haline daha da delirdi ve ona köpüklü elleriyle vurmaya başladı. “Sinirlenmiyorum ulan, sinirlenmiyorum!”

Dayak yerken, “Emin misin abi sinirlenmediğine?” dedi Oğuz pişkin pişkin.

Gökhan, Oğuz’u yakasından tutup yere indirirken, “Eminim ulan...” dedi usulca. Sonra yere bırakıp leğenden aldığı bir avuç köpükle Oğuz’un yüzünü avuçladı. “Çok eminim...” Oğuz, içten içe o kadar eğleniyordu ki bu, Gökhan’ı daha da kızdırdı. “Sinirlenmiyorum... Küfür de etmiyorum. Pamuk gibiyim!”

Yüzü gözü köpük içinde kalan Oğuz son dokunuşu yaptı sanat eserine. O haliyle, ağzından köpük çıkara çıkara, ‘Yani şimdi sen harbi harbi sinirli değişin öyle mi?” diye sordu.

İşte, altın vuruş.

Gökhan, Oğuz’a yanağındaki köpüklere doğu bir tane geçirdi. “Sinirli değlim ulan yavşak!” Sonra iyice Oğuz’un üzerine çıkıp bir tane daha vurdu. “Sinirli değlim ulan pezevenk! İnat değl mi?!” Sonra çocuğun boğzına yapıştı tekrar. “Öldüreyim mi lan seni şimdi? Hı?”

Kıpkırmızı olan Oğuz, “Sinan, kazandım lan! Pezevenk dedirttim!” dedi.

Bunun üzerine Gökhan parmaklarını gevşetti. “Demek iddiaya ğrdiniz ha?” Bir Sinan’a baktı, bir Oğuz’a... Tamam, ben de kendime üst oynuyorum. Bire, elli... Şu nasıl?” deyip biraz geri çekildi. O kadar sinirliydi ki, boynundaki damarlar belli oluyordu. Sinan’ı işaret edip, “Senin ağzına oda spreyi sıkar, içinde açan lavantaları sikerim ulan,” dedi.

Bu küfrü duyunca o an ağzıma atacağm krakeri yere düşürdüm. Sinan hafifçe alkış tuttu. Gökhan kendini biraz daha geri atıp Oğuz’a döndü. “Seni var ya...” dedi gözlerini kısarak.

“Elektrikli süpürgeyle vakumlar, büzüşen bedenini filin götüne sokar sokar çıkarırım!” Hızını alamadı. İki elini birbirine vurdu sinirle. “Lan oğlum senin o çok konuşan ağzına yedi mahallede, yedi kere, yedi farklı renkte sıçar, tezekle dolan içini havalandırmak için sekiz yerinde delik açarım lan!”

Tam o anda İsrafil meleği suru üflemiş ğbi bir ses duyuldu. Kıyamet...

“Oğlum...” dedi Hale Teyze ağlamaklı bir sesle. Yavrum...”

“Anne...” Gökhan ayağa kalktı panikle. “Biz de boğuşuyorduk Oğuz’la. Şakasına...” Ayağıyla yer yatan Oğuz’u dürttü. Dişlerini sıkarak, “Değl mi Oğuzcuğum?” dedi.

Ama Hale Teyze, oğlunun küfür sanatının birçoğuna tanık olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle Gökhan’a bakmaya devam ediyordu. Kadın ağladı ağlayacaktı. Hemen oturduğum sandalyeden kalkıp sandalyeyi ona doğu ittirdim. “Otur istersen Hale Teyzeciğm.”

Hale Teyze, sandalyeyi çekip ucuna ilişti. “Oğlum sana kim ne yaptı da bu hale geldin yavrum sen?” dedi ağlamaklı. “Ay hep o kızın yüzünden değil mi? İki aydır evde kırmadığn ayna, yumruklamadığın duvar kalmadı... Odadan çıkmıyorsun. Eski neşen yok...” Yerdeki O ğ z ’u işaret etti. “Bak şimdi de... Hiç küfretmeyen evladım korkunç şeyler söylüyor ve arkadaşını dövüyor?!” Elleriyle kendine rüzgâr yaptı. “Ay bana bir şeyler oluyor...” Bana döndü. “Kızım bana bir kolonya falan bir şeyler getir!” dediği an fırlayıp salondaki limon kolonyasını kaptım.

Geldiğmde Oğuz köpüklü yüzüyle masanın üzerine oturmuştu, Sinan ayaktaydı. Gökhan ise sırtını duvara yaslamış, boş boş annesine bakıyordu.

Hale Teyze elimden kolonyayı çekip aldı ve bileklerine sürdü. “Vallahi kayınbabam ğbi olacak bu da...” dediği an, söylenmesinin asla bitmeyeceğni anladım. “Sinir hastası olacak! Genetik olarak kodunda var bu sinir zaten, bir de o kuru götlü yüzünden iyice delirecek oğlan!”

“Anne ne alaka şimdi ya?” dedi Gökhan sıkıntılı bir sesle.

Konunun Merve'ye gelmesi sinirlendirmişti onu yine. "Abartıyorsun her şeyi!"

"Neyi abartıyorum evladım? Geçen gün odana bir girdim, duvarı yumruklarken buldum seni!"

"O şey ya..." dedi Gökhan yalan söylerken takındığı aptal yüz ifadesini takınıp. "Sinek vardı... Onu öldürüyordum."

"Sinekler, Gökhan'ın sol kroşesine dayanamaz, doğru söylüyor olabilir..." dedi Oğuz gevşek bir sesle.

"Sus lan sen!" dedi Gökhan dişini sıkarak. Sessizce, "Seni engizisyon mahkemesine çıkarıp ağzını yaktırma kararı aldıracağım günü bekle," dedi.

Hale Teyze kendi kendine söyleniyordu hâlâ. Asla başkasını duymuyordu. En son delirip birden ayağa kalktı. "Yarından tezi yok, psikoloğa gidiyorsun. İtiraz istemiyorum Gökhan!"

Oğuz'la Sinan'ın Gökhan'ı delirttiği günün ertesi sabahında uykumu Oğuz'un mesajları böldü. Uyku sersemi bir halde ekrana baktığımda yeni bir konuşma grubu kurduğunu görüp şaşırdım. Yatakta doğrulup yazdıklarının başına ulaşmaya çalıştım.

Oğuz, **Herkes duysun Gökhan Karademir'e âşığım ❤** grubunu oluşturdu.

Oğuz, sizi ekledi.

Oğuz, Ali kişisini ekledi.

Oğuz, Sinan kişisini ekledi.

Oğuz: Arkadaşlar herkes kıçını kaldırsın ve bir saat içinde benimle markette buluşsun.

Sinan: Ulan ben hâlâ uyanamadım mı acaba? Yoksa Bu Oğuz sığırının kafayı hack'lediler mi?

Yaprak: Hayırdır kargalarla bir partiye mi davetliyiz? Neden bu saatte seninle markete geliyorum?

Ali: Gökhan'ın bu durumla alakası ne? Neden onsuz grup açtın?

Oğuz: Acil durum oğlum! Gökhan ciddili depresyona girmiş. Ben yine heyheyleri geldi, giderler sandım. Her zamanki gibi takıldım kendi kendime... Ama dün onun evindeki olaydan sonra fark ettim. Gökhan gerçekten iyi değil. Dünden beri uyuyamıyorum vicdan azabından.

Yaprak: Oğuz'un bilgi sistemini hack'lemişler gerçekten. Oğuz? Bu sen misin?

Sinan: Al benden de o kadar ha... Köpek gibi pişman oldum. Ben de yine her zamanki Gökhan delirmesidir, geçer diye düşünüp tam bir sığır gibi davrandım.

Oğuz: O yüzden bugün ne yapıp edip Gökhan'ı iyi ediyoruz beyler. Bayağı bir düşündüm ve iki şey buldum. İlk olarak markete gidip, partilik bir şeyler alıp Gökkuş'un evini basıyoruz. O gelmez çünkü.

Yaprak: Eee? İkincisi ne?

Oğuz: Düşündüm, aranızda en sarışın benim. Güneşte açık kahverengi oluyor saçım. Yazın denize girersem sarıya yakın...

Ali: Ne demek istiyorsun oğlum sen yine?

Oğuz: Gökhan'a aşkımı itiraf edeyim diyorum. Merve'nin yokluğunda benimle idare etsin. Ben kendimi feda ederim.

Yaprak: Salak bu çocuk...

Sinan: Ben beş dakikaya çıkıyorum, markette buluşalım!

Ali: Tamam, ben de çıkarım birazdan.

Yaprak: O zaman bugün ne yapıp edip Gökkuş'u kendine getiriyoruz!

Oğuz'un böyle davranması aslında tuhaf değildi. Hepimiz, Oğuz'un Gökhan'a ayrı düşkün olduğunu bilirdik. Onunla uğraşmayı, onu kızdırmayı, onunla gülmeyi ya da onunla delirmeyi hepimizden çok severdi. Aralarındaki tuhaf bağı hiçbirimiz kıskanmazdık çünkü kıskanılacak bir şey değildi bu.

Gökhan'ın son dönemlerde kötü oluşunu, eski zamanlar-

daki delirmeleriyle karıştırıp yanında olamadığı için kendine çok kızmış olmalıydı Oğuz. O yüzden birden hepimizi birlik olmaya çağırmıştı. Çünkü yine Gökhan'ı en iyi tanıyanlardan biri olarak, ona iyi gelecek şeyin bizim aptallığımız olduğunu iyi bilirdi.

Zaten bizim en iyi yaptığımız şey değil miydi bu?

Hızlıca yatağımdan çıkıp giyindim ve kahvaltı bile etmeden çocuklarla buluşmak için markete gittim. Karşımda üzgün bir Oğuz beklerken tam tersi canavar gibi bir Oğuz buldum. Enerjik, deli dolu, sürekli saçma sapan konuşan... Alışveriş boyunca onun o hallerine bakıp ne kadar sevimli olduğunu düşündüm. Çünkü o, duygularını öyle ifade ediyordu.

Alışveriş bölüşmesini, yine her zamanki gibi abur cuburlar ve içecekler olarak ikiye ayırmıştık. Abur cuburdan sorumlu bakan Oğuz, Sinan'ın ittiği alışveriş sepetinin içinde aldıklarını sayarken, elimde iki tane bir litrelik kolayla yanlarına gittim. Ali de peşimden geldi.

"Pacman gibi ağzını açа açа marketi yemişsin Oğuz," dedim önündeki kırıntıları işaret edip. "Eve kadar dayan bari, pisboğaz herif."

Oğuz beni sallamadan listesine sadık kalmak için sayım işlemlerine devam ediyordu. Cips paketlerinin arkasına sakladığı kadın pedi paketini görünce küçük bir çığlık attım. "Oğuz o ne?!"

Oğuz önce salağa yatıp, "Ay ben onları pötibör bisküvi sanıp almışım tüh tüh," dese de, Ali bağırınca geri vitese çekti kendini. Aynı gevşek tavırla, "Ya, muayyen günüm yakın... Ağır geçiyor benimki, çift kullanıyorum hemen biti-" diyecekken Ali daha da sinirlendi.

"Oğuz... Onu çabuk götürüp yerine bırak!" diye tıslar gibi konuştu.

Bu, O ğuz'u en ufak korkutmadı. Çocuk gibi, "Ya alsam ne olur ki ya?" dedi. "Kuzlara 'paket taşıyorum ben' esprisi yapacağım..

Sinan, “Paket taşıyorum?” dedi sadece diyalogun o kısmına takılarak.

Sinan’a dönüp leş kurgusunu anlatmaya başladı. “Kanka, hani bunlar okuldayken kadın pedini sanki dünyanın yedi gizeminden biriymiş gibi kulaktan kulağa istiyorlar ya birbirlerinden. .. Sonra biri kitap arasına sıkıştırıp veriyor, mal değişimi gibi... Tam o esnada ben paket taşıyorum, yeni kullanmaya başladım, son dalımı sana veriyorum diyeceğim. Nasıl ama? Kızlar şok.”

“Oğuz, üçe kadar sayıyorum, yerine bırak şunu!”

Ali sinirlenince Oğuz pes etti. İleriyi işaret ederek, “Sinan, bebeğim sürer misin beni şöyle ufuklara doğru…” dedi.

Sinan, Oğuz’un içinde oturduğu alışveriş arabasına tekmeyi bastı. Oğuz, Çiğhk çığlığa bağırırken araba kontrolsüzce karşı reyona çarpıp durdu. Arabanın içindekilerle birlikte yere düşen Oğuz, karşısındaki manzara karşısında şok ifadesiyle ona bakan kadına önüne düşen ped paketini gösterip, “O kadar da iyi koruyamıyormuş demek ki…” dedi.

Oğuz’u kontrol altına aldıktan sonra, aldıklarımızın ödemesini yaptık ve dünyanın abur cuburunu alıp poşetleri sırtlanarak Gökhanların evinin yolunu tuttuk. Ellerimizde poşetler, yolu yarılamıştık ki bir otobüs durağının yanından geçerken bir çığlık koptu. “Oha!” diye bağırdı Sinan. “Lan bu Gökhan değil mi?”

Hepimiz otobüsün içine baktık. Gerçekten Gökhan’dı. Kulağına kulaklığını takmış, başını cama yaslamıştı. Birden hepimizi bir panik sardı. Hepimiz Gökhan’a kendimizi belli etmek için saçma sapan hareketler yapmaya başladık. Ama Gökhan bizi görmedi. O sırada tekrar hareketlenen otobüsün peşinden bakakaldık. Ali, “Aradım görmüyor...” diye mırıldandı kendi kendine. O sırada hepimizden önde olan Oğuz, “Koşun ulan!” diye bağırdı.

Ve birden ellerimizde market poşetleriyle otobüsün peşinden koşmaya başladık.

En önde Oğuz, onun arkasında Sinan... Onların arkasında Ali ile ben... Öndeki Oğuz'un poşetinden birkaç paket abur cubur dökülüyordu. Onun düşürdüklerine basmamak için seksek oynar gibi peşinden gidiyorduk. Başta ciddi ciddi koşarken beşinci dakikada sinirden gülmeye başladım. Sinan, "Ulan götüm çıktı!" diye bağırınca iyice kahkaha atmaya başladım sinirden.

Önde Oğuz, o kadar komik koşuyordu ki... "Durduruuuun!" diye bağırıyordu. "Biri otobüsü durdursun, sevgilimi kaçırıyorlar!"

Artık gülmekle koşmaktan nefes alamama aşamasına gelmiştim ki, otobüsün durduğu durağa son anda yetiştik. Ve tekrar kaçırmamak için elimizdeki poşetlerle otobüsün içine daldık.

W *

Kalabalık olan otobüse biner binmez bütün gözler üzerimize çevrildi. Ben elimdeki poşeti Ali'ye verip *siz geçin* işareti yaptım. "Ben hallederim..."

Bizimkiler kapının önünü işgal etmesinler diye onları yolladıktan sonra, cebimdeki cüzdanımdan otobüs kartımı çıkardım ve hepimizin yerine bastım. Her dit sesiyle, şoför bana tip tip baksa da sallamadım ve hemen arkaya kaçtım.

Otobüsün ön kısımları yaşlılarla doluydu. Gökhan'ın da olduğu arka kısım ise daha çok gençlerle... Gözleri kapalı olduğu için Gökhan bizi hâlâ görmüyordu. Ali eliyle boş olan üç koltuğu işaret etti. "Geçelim şimdilik, biraz boşalsın otobüs, uyandırırız..."

Ben cam kenarına oturdum, Ali yanıma geçti. Karşımızdaki tek koltuğa ise Sinan attı kendini. Oğuz sinirle yanımıza geldi. "Sinsi Sinan... Bundan sonra sana böyle söyleyeceğim," dedi. "SinSin..." dedi gözlerini kısarak.

"Sinüs alan formülü müyüm lan ben?" dedi Sinan. Ayağıyla, Oğuz'un dizine vurdu. Oğuz elindeki poşeti Sinan'a geçirecekken araya Ali girdi. "İki dakika dur ayakta, ölmedin ya..."

“Neyse ki ben sizden farklıyım,” dedi Oğuz. “Oturmam için boş yere gerek yok. Ben oturacak bir yer bulurum.” Hemen arkasına dönüp tam yanımızdaki koltukta oturan kıza, “Yer vermeyecek misin bana?” diye sordu. Yüzü tanıdık gelen kız, aşağı yukarı yaşıtımızdı. Ve büyük ihtimalle bizim okuldaydı.

Kız tek kaşını kaldırıp, “Sebep? Yaşlı mısın, gazi mi?” diye sordu.

“Hamileyim.”

Kız gözlerini devirip, “Tıp ilerlemiş, görüyor musun Arzu?” dedi yanındaki kıza. “Artık erkekler de hamile kalabiliyormuş.”

Gözlerini kocaman açıp, “Ne erkeği ya...” dedi Oğuz. “Kadınım ben.”

“Uff, git başımdan! İki dakika oturmak için amma tatava yaptın!”

“Lan valla kadınım ben. Bak, kanıtlayacağım şimdi,” derken bir hareketlilik oldu. Ben tam, “Sıçtık...” diyecektim ki, Oğuz yaptığı ayarsızlıkla şoklar içinde bıraktı bizi. Çünkü Oğuz beklenen sapıkça hareketin aksine, bizden gizli aldığı kadın pedi paketini çıkardı. “Bak... Paket taşıyorum yanımda. Gördün mü? Ne demek kadın değilim?”

Kızcağızın sinirleri bozulmuş olacak ki, birkaç saniye önce sinirden kızarmış olmasına rağmen Oğuz’un ayarsızlığıyla sağlam bir kahkaha attı. Yalnız...” dedi. “Akıl hastası da olsan, hayal ürünü karakterinde çelişkiler olmamalı. Hamileler regl görmez canım.”

Oğuz birkaç saniyeliğine kalakalsa da, en arsız yüz ifadesini takındı geri. “Garanticiyim ben,” dedi. “Her ay zamanı gelince koyarım bir tane... Ne olur, ne olmaz.”

Sinan, işin çığırından çıkışına engel olmak için Oğuz’un yanına gidip onu bizden tarafa çekti. “Kusura bakmayın, havale geçiriyor. Sıcaktan aklı bulandı da...”

Oğuz bir Sinan’a baktı, bir kıza. “Evet, havale geçiriyorum,” dedi. ‘Ye sen havale geçiren birine yer vermiyorsun!” Kendini hafifçe Sinan’a yasladı. Gözlerini devirdi. “Ölüyorum ben...

Hem havale geçiriyorum hem hamileyim... Vallahi çocuğumu bırakacağım şuraya...” Eliyle arka kapının önünü işaret etti. “Bırakıveririm yola doğru...”

“Oğlum valla dayak yiyeceğiz,” diye fısıldadı Sinan. “Kalk!”

“Ayrıca yaşlıyım ben! Nüfus cüzdanımı bir çıkarsam TC kimlik numaram 1 benim! O kadar yaşlıyım yani.”

Kızın sabrı taşmak üzereyken otobüsün ön taraflarında da bir hareketlilik oldu. Sinan durumu fark edip Oğuz’u ağzını kapatarak bizden tarafa çekti ve kendi yerine onu oturttu. “Allah aşkına al sus ya!” dedi. “Al tamam, otur... Linç edileceğiz!”

Oğuz bacak bacak üstüne attı. “Nasıl oturdum ama?” dedi gülerek. “Gördünüz mü? Bir Mese oturacağım derse, oturur.”

Yanımızdaki kız, ağzının içinde bir şeyler geveledi Oğuz hakkında. Oğuz yüzüne sinirli bir ifade kondurdu. Kızı işaret ederek, “Taktım kızım sana kafayı!” dedi. “Sen gör. Kara listeye aldım seni. Okulda çıkma karşıma.” Sinan’a döndü. “Neydi lan bu kızın adı?”

Kız, Oğuz’un arkasından bağırdı. “Berfın canım!” Sonra gövde gösterisi yapar gibi ekledi. “Ve senden korkan senin gibi olsun!”

Hepimizin o an içinden *zavallı kızcağız* diye geçirdiğine emindim. Kadersizliği Sinan’dan beter olan kızcağız, bulaşabileceği en büyük pisliğe bulaşmış, Oğuz’a kafa tutmuştu. O sırada, hepimizin kafası Oğuz ve takıştığı kızla meşgulken beklemediğimiz bir anda Gökhan belirdi yanımızda.

“Ulan ruh hastaları!” dedi yanımızdaki demire tutunup. “Nereden buldunuz oğlum beni yine siz?”

Otobüs bir durakta daha durdu o an. Biz yapmacık bir sırıtmayla Gökhan’a bakarken, o otobüsün arkasını işaret etti. “Şöyle geçin de rahatsız etmeyin insanları bari...”

Arka beşli koltuğa -sanki bizim için boşaltılmıştı- ortaya

Gökhan'ı oturtmak suretiyle dizildik. Bir süre otobüsün peşinden nasıl koştuğumuzdan, onu nasıl bulduğumuzdan bahsedip güldürmeye çalıştık Gökhan'ı. Arada bir güldü, arada bir sinirlendi. Sonra Oğuz'a döndü. "Her şey tamam da," dedi. "Sen hasta mısın oğlum? Ne o hamileyim falan..."

Oğuz, Gökhan'a sırnaşarak, "Aşkımızın meyvesi bebeğim..." dedi. "Seninle benim yavrumuz."

Köşede kalan Sinan, benim üzerimden elini uzatıp Gökhan'ı dürttü. "Oğlum zamanında küfrü nasıl abarttıysan, herifi düşünce gücüyle hamile bırakmışsın."

Gökhan, Sinan'a sert sert bakmakla yetindi. Oğuz, kendince B planını uygulamaya çalışır gibi, Gökhan'a asılmaya devam etti. "Şu güzelliği bakar mısınız ya... Yemin ediyorum âşığım sana Gökhan."

"Biri duyacak, gerçek sanacak."

"Sırtıma kocaman kalp dövmesi yaptırıp içine demirlim yazdıracağım."

"Oğuz rahat bırak oğlum beni... Valla kıl kaptım ha!"

"Gökkuş, homofobik olduğunu bilmiyordum," dedim gülerek.

"Homofobik değilim, Oğuzfobiğim!" diye cevap verdi Gökhan.

Oğuz'un elinin ayarı yoktu ki... Birinin duymasından çekinmeden, inatla oyuna devam etti. "Doktor demir eksikliğin var dedi. Azıcık yalayabilir miyim suratını, bal porsuğum?"

"Oğuz... Vallahi sinir geliyor bana. Bak ararım İrem'i, sevgilin bana yavşıyor, sahip çık derim."

"Benim minik asabi tırtılım ya... İrem benim umurumda mı sen varken?"

Ali, Oğuz'u hafifçe kendine doğru çekti Gökhan'ı rahat bırakması için. Sonra, Gökhan'a döndü. "Nereye gidiyorsun?"

"Psikoloğa..." dedi Gökhan. "Dün bu katıksız sığır beni delirttiğinde anneme yakalandım ya. O da tutturdu psikoloğa git diye. Ben de belki cidden bir faydası olur diye..."

Bir anda hepimiz ciddileştik. Kimseden çıt çıkmadı birkaç durak boyunca. Otobüsteki kişi sayısı sanki biz baş başa kalalım diye bir bir azalıyordu. Oğuz dayanamayıp, "Dün için özür dilerim," dedi birden. "Öyle olsun istememiştim..."

Yok be oğlum!" dedi Gökhan gülerek. "Seninle alakası yok. Evde iki aydır öyleyim ben. O yüzden epeydir beni göndermek istiyordu psikoloğa. Ben senin davarlığına alışığım yoksa. İşlemezdi bana, bilirsin." Elini Oğuz'un omzuna doladı ve hafifçe sıktı. "Hem belki harbi harbi yardımcı olur psikolog."

Ali, "Neye?" diye sordu. "Tam olarak neye yardımcı olacak?"

Gökhan, Oğuz'dan çekti kollarını. "Değişmeme..." dedi.

"Gökkuşum..." dedim yanına sokulup. "Neden değişesin ki? Biz seni böyle seviyoruz."

Birkaç saniye sustu Gökhan. Sonra derin bir nefes aldı. Ve iki aydır içinde tuttuklarını tek solukta anlatmak istiyormuş gibi konuşmaya başladı.

"En iyi siz biliyorsunuz beni. Küçüklüğümden beri böyle bir heriftim. Küçücük şeyleri büyüten, sevdiği şeyleri paylaşamayan, kıskanç, asabi, kavgacı... Normalde kimsenin yanında tutmak istemeyeceği bir arkadaş ya da sevgili...

"Ama yine de, hep çok sevildim. Siz sevdiniz. Ailem sevdi. Kız arkadaşlarım oldu, onlar sevdi. Çok düşündüm... Ben olsam, beni sever miyim diye. Yani birilerini üzüyorsun, daraltıyorsun, bunaltıyorsun, delirtiyorsun ama onlar seni sevmeye devam ediyor. Tuhaf...

"Ayarsızım. Abartılı yaşıyorum bazı şeyleri. Abartarak kıskanıyorum. Abartarak öfkeleniyorum. Abartarak heyecanlanıyorum. Ama... Aynı zamanda abartarak seviyorum. Sevince, köpek gibi seviyorum. Sadece aşk anlamında değil. Mesela şu Oğuz ayısını bile köpek gibi seviyorum.

"Ulan çok tuhaf... Yanımdakilere sevginin de, değerin de insanüstü karşılığını verirken aynı zamanda onlara zarar vermek... Delirdim abi ben. Bildiğiniz delirdim...

"Hep ergenlik diyordum. Sonuçta on yedi yaşındayım. Ta-

bii abartacağım. Tabii duyguları coşkulu yaşayacağım. Ama durulurum nasılsa... Yani böyle düşünüyordum. Ama on yedi yaşımdan, yüz on yedi yaşıma kadar saklamak istediğim kızı üzdüm. Çok üzdüm.

"Biliyorum, eskiden olduğu gibi biraz uğraşsam tekrar birlikte olurduk. Ama neyi fark ettim biliyor musunuz? Eğer böyle devam etseydi, bu kız yirmi iki yaşında gerçekten terk edecekti beni. Çünkü ben değişmeyecektim. On dört yaşında en ağır ergenken nasıl abartılı kıskanıyorsam, şu an, on yedi yaşımda da öyle kıskanıyorum." Yutkundu. Başını geriye attı. "Ulan birkaç ay sonra on sekiz oluyorum. Büyüyorum... Böyle gitmemeli. Değişmem lazım." Eliyle şakaklarına vurdu. "Burasının değişmesi lazım. Olmuyor abi..."

Biz, cevap vermeden onu dinlerken, birkaç dakika sessizlik oldu. Aklına ne geldiyse önce hafifçe gülümsedi. Sonra anlatmaya devam etti.

"Hatırlıyor musunuz, ilkokulda öğretmenimize âşık olmuştum. Şenay Öğretmen... Teneffüslerde bile rahat bırakmazdım kadını. Sürekli dibindeydim. En önde otururdum. Öğretmen masasının önünde... Biri dersle ilgili bir şey sormaya bile gelse, birine aferin dese kıskanırdım. Hatta bazılarını teneffüslerde döverdim." Güldü. "Sonra ne oldu? Bir yıl sonra tayini çıktı gitti.

"Dokuz yaşına kadar bizim alt katta oturuyordu küçük amcam. Hatırlarsınız... Onun bir oğlu vardı bizden bir yaş küçük... Uğur. Kardeşim derdim herkese. Hatırlarsınız... Bayramlarda falan diğer kuzenler gelince onlarla oynuyor diye kıskanır, delirirdim. Onlar gittikten sonra küserdim, birkaç gün konuşmazdım. Bir gün, yine ben ona küsken, annesi Orhan Amca'mı terk ediyor. Aniden... Uğur'u da yanında götürüyor tabii... O günden sonra Uğur'u bize hiç göstermedi kadın.

"Aylar sonra odasına girdiğimde resim defterine bizi çizdiğini görmüştüm biliyor musunuz? Üzerine yeni yeni öğrendiği harflerle özür dilerim yazmıştı. İçimden hiç çıkmaz.

“Bak bir de şey var... Bu daha eski... Yarım yamalak hatırlıyorum, dört beş yaşlarmdayım. Annem hamile... Kardeşin olacak dediler bana, bir yandan mutluyum ama öte taraftan da içten içe ya onu benden çok severlerse diye kıskanıyorum. Arada gidip annemin karnını öpüyorum ama bazen de gidip ‘Gelme bizim eve,’ diye fısıldıyorum.” Derin bir iç çekti. “Annem yanlış ilaç kullandığı için düşüverdi bebek. Bir gün eve geldiler, annemin karnı boş.” Ellerini bir çocuk gibi iki yana açtı. “Nasıl ağlamıştım ama...

“Anlayacağınız benim bu ağır salaklığım küçüklükten geliyor yani... Çok sevdiğimden yapsam da, sıçıyorum her şeyin içine. Beceremiyorum...

“Ama... Hadi o zamanlar çocuktum diyelim. Merve’ye âşık olduğumda ergen... Şu an, gitgide eşek kadar bir herif olurken neden gram fark etmiyor? Eminim abi. Değişmezsem, Şenay Hoca gibi, Uğur gibi, Merve gibi... Kimi çok sevsem, kaçıracağım etrafımdan. Belki bir gün sinirle size bir şey derim, sizi bile kaçırı-”

Oğuz, Gökhan’a sımsıkı sarıldı bir anda. “Sığırım benim...” dedi. “Ulan sen beni öldürmeye kalksan zahmet olmasın diye mezara girer, kanki üstümü örter misin derim. Kaçırırmış!”

Ya aptal!” diye sarıldım ben de. Gözümden bir damla yaş düşüverdi. “O kadar çok seviyoruz ki seni! Nasıl düşünebilirsin bunu?”

“Elimizde market poşetleri, yaldır yaldır üç durak koştuk be! Biz mi kaçacağız senden? Tüm dünya kaçsa senden, biz seni kovalarız.” Sinan da yerinden kalkıp Gökhan’ın ayakucuna ilişmişti. Sanki o an otobüsün arka beşlisinde değil de, odamızda oturup dertleşiyor gibiydik.

Oğuz, “Oğlum istersen saçımı bir ton açtırıp sarı yaptırırım. Merve ben olurum,” dedi. Sonra beni işaret etti. “Bu Uğur olur.” Parmağı Sinan’a döndü. “Bu Şenay Hoca... Ali de ana rahminde fetüs. Valla bak... Senin hayatından kim giderse, onlar oluruz biz.”

Ali güldü. “Olurum anasını satayım. Ana rahminde fetüs de olurum bu boyla, Şenay Hoca da...” Gökhan’ın ensesinden tutup hafifçe sarstı. “Sen iyi olacaksan, her şey olurum.”

“Oğlum harbi harbi... Bana mı yürüyorsunuz ulan grupça? Vallahi hiçbiriniz gram tipim değilsiniz ha.”

“Nasıl ya...” dedi Oğuz abartılı bir şokla. Yemin ediyorum ortaokuldan liseye, tüm sevgililerini yan yana getir, total güzellikleri benim güzelliğimin altında kalır. Nasıl tipin olmam ya? Güneşte saçlarım sarıya dönüyor bak? Bir de böyle bak?” Kafasını eğip Gökhan’ın gözüne sokmaya kalkıştı.

Gökhan, Oğuz’un kafasını itip kocaman gülümsedi. “Oğlum iyi ki varsınız lan... Valla yediremiyorum kendime ama...” dedi sesi titrerken. “Valla...” Oğuz’u alıp yere çekti. “İyi ki!” Sinan da üzerlerine atladı. Ali de koca cüssesine aldırmadan üstlerine bıraktı kendini. Ben de ayağımla üzerine bastırdım.

“Lan Yaprak, götüme mi bastın lan?”

Yok be oğlum... Gökhan ellemiştir.”

“Kız yalan söyleme, küçük yılan!”

“Oğlum bu elime gelen şey ne lan?!

“Bıraksana ulan beni!”

“Ha, Sinan’ın burnuymuş...”

“Nefes alamıyorum lan, anaaa çekilin!”

“Ayarsız sevgiden ölen ilk insan olacaktım az kalsın!”

Bu, biz olmaktı. Dünyanın en aptal ama en sıcak dostluğu.

Ayarsız sevgi, arsız birkaç genç irisi ve onlar yerde debelenirken kafalarını ezen, ruhunda memeleri olmayan bir kız.

Doktor yolunda, arkadaşımızın ilacı yine biz olmuştuk.

Çetenin aptallığından bir doz al, hemen ayaktasın!

O gün, saatlerce otobüste dolaştık. Birinden inip diğerine bindik. Saçmaladık, güldük, eğlendik, ortalığı birbirine kattık. Gökhan, psikolog yolunda iyileşen ilk hasta olarak tarihe geçmek istediği için, en çok o kaptırdı kendini.

Randevu saati yaklaşınca Hale Teyze’nin aramasıyla, kendimizi otobüsten atmamız bir oldu. Sonuçta saati bilmem kaç

liradan randevu alınmıştı. Gökhan niden arayıp, “Anne ben iyi oldum,” dese, Hale Teyze gelir, oracıkta öldürürdü bizi.

Hastaneden içeri girerlerken birkaç adım gerilerinde kaldım. O an birbirlerine sataşarak açılır kapanır kapı önünde benim yetişmemi bekleyen dört koca adama doğru koşarken, içimden o günü kazasız belasız atlatabilmemiz için dua ettim.

3

Gökhan seansa gireli beş dakika olmuştu. Odanın önündeki gri koltuklara çökmüş, bekliyorduk. Şansımıza hastane pek sakindi o gün. Yanımda oturan Sinan bana sokulup kulağıma, "Kanka bu kadın neden bana bakıyor?" diye fısıldayınca karşımızdaki yaşlı kadını fark ettim. Sinan'ın trajikomik çocukluk travması yüzünden yaşlı kadınlardan bir hayli ürktüğü bir gerçekti. Ama gözlerimi onun bahsettiği yaşlı kadına çevirdiğimde aslında korkmakta haksız olmadığını anladım. Bir hayli yaşlı, beyaz bir elbise giymiş, soluk benizli kadın, donuk bir ifadeyle gözlerini bile kırpmadan Sinan'a bakıyordu. Sinan, bana iyice sokuldu. "Oğlum koskoca kadın ne yapsın sana ya? Sal biraz..." dedim onu rahatlatabilmek için. Pek işe yaramadı.

Sinan'ı kolumdan savuşturup Ali'ye döndüm. "Ali ya... Doktor, Hale Teyze'lerin aile dostuymuş. Acaba Gökkuş'un anlattıklarını söyler mi Hale Teyze'ye?"

"Sanmam," dedi Ali. "Ama yine de dikkatli olmak lazım tabii."

"Bizimle de konuşacakmış kadın. Hale Teyze söylemiştir kesin. Gökhan'ın psikolojisini bizim bozduğumuzdan şüpheleniyor olabilir," dedim gülerek.

Ali, Oğuz ve Sinan'ı işaret etti. Sinan, yaşlı kadını görmemek için koltukta ters bir şekilde oturmuş, duvara bakıyor, Oğuz ise nereden bulduğunu anlamadığımız bir tekerlekli sandalye ve iki tane sopayla adına "koridor sörfü" dediği saçma oyunundan oynuyordu. Ali de güldü. "Bence Hale Teyze haksız sayılmaz," dedi.

Ona baktığımızı fark edince yanımıza geldi. Oğuz tekerlekli sandalyesini ayakucuma park ederken az kalsın ayak parmaklarımı eziyordu. Bacaklarımı panikle yukarı çektim. "Dikkat et!" diye uyardım. Duymadı bile. Yüzünde saçma sapan bir heyecanla, "Sevgili arkadaşlarım. Aklıma bir fikir geldi benim," dedi. Sinan da önüne döndü ve hepimiz *biz de bundan korkuyorduk* ifadesini takındık. Sandalyeden inip hemen dibimize çöktü. "Şimdi bizim bu sığır Gökhan'ı bu herif her hafta çağıracak buraya. Bizimki de gelmek istemeyecek."

"Eee, bunu konuşuyoruz sabahtan beri zaten," diyerek hepimiz onayladık Oğuz'u.

"İşte benim aklıma bir fikir geldi. Birazdan içeri bizi aldıklarında olabildiğince anormal davranalım. Biz öyle davranırsak bizim ruh hastası sığırımız aniden normal görünmeye başlar adamın gözüne."

"Bravo Einstein. Koskoca psikoloğu böyle kandırabileceğini mi düşündün?"

"Ayrıca bizim ekstra bir şey yapmamıza da gerek yok. Kendimiz olarak gayet tehlike arz eden oluşumlarız."

Yüzüne aşağılayan bir gülümseme yerleştirip, "Siz bilirsiniz," dedi. Tek kaşını kaldırıp ellerini yere dayayarak kendini hafifçe geriye attı. 'Yalnız... Bir Mese tek başına savaşması gerekse dahi er meydanından kaçmaz." Elini göğsüne vurdu. "Ben davamda tek de savaşırım."

Ayağımla Oğuz'u itip kendimi rahatsız demir koltuklarda geriye çektim. "Şu günü atlatalım da bir şey istemiyorum."

Birkaç dakika hastanenin sessizliğine ayak uydurmaya çalışır gibi hiç kimsenin ağzından tek kelime çıkmadı. Oğuz'un,

sessizliğe karşı bağışıklık sistemi oldukça zayıf olduğundan ortamda daha fazla duramayıp bir bahaneyle yanımızdan ayrıldı. Sinan da karşısındaki teyzeden kaçmak için Oğuz'un peşine takıldı. Arkalarından başlarını belaya sokmamaları ve hemen dönmeleri için tembih cümleleri savururken içimdeki Yaprak, boşa enerji harcadığımdan duvardaki hemşire fotoğrafı gibi bana şşş yapıyordu. Sustum.

Yarım saat Ali'yle öylece oturduk hiç sevmediğimiz o hastane kokusunu solurken. Havadan sudan konuştuk. Bir kere gizlice elimi tutup cebine soktu kimse görmesin diye. Saçlarımı okşadı. Ne çok yakındı ne çok arkadaş... İnanılmaz güzel bir araftı bu. O gün arkadaşlığımıza verdiğimiz değeri en iyi anladığımız günlerdendi. O yüzdendi. İkimizde de nahif bir sevgi, tuhaf bir huzur vardı.

Ta ki ben saate bakana kadar...

Kafamı Ali'nin omzundan kaldırıp, "Ali ya..." dedim. "Bu salaklar nerede kaldı? Başlarına bir iş açmış olmasınlar?"

"Güzelim, hastanedeyiz. Annelik yapmamıza gerek yok," dedi. "En fazla hemşirelere salça olurlar."

Şapşal bir gülümsemeyle Ali'ye hak verdim. "Doğru aslında. En fazla ne olabilir ki?" derken kafamı koridora çevirdim. Ve en fazla ne olabileceğini gördüm.

Oğuz, üzerinde hemşire kıyafetiyle gülerek yanımıza koştu. "Laaaaaaan koşun! Yaşlı kadın, Sinan'a saldırdı!"

Asansöre koşarken sormaya korktuğum soruyu sordum. "Abi neden ya? Sen niye bu kıyafetin içindesin? Kadın ne alaka?"

Bizi hiç şaşırtmayan bir hikâye girişi yapıp koşuştururken nefes nefese, "Kanka biz Sinan'la saçma sapan bir iddiaya girdik," diye anlatmaya başladı. "Morga girecektim ben tamam

Koşarken çığlığı bastım!

Oğuz, "Kız bağırma dur!" dedi.

Ani bir refleksle olduğum yerde durdum. Ali benden iki adım önde asansörün tuşlarına basıyordu. Oğuz ise gülerek bir marifetmiş gibi yedikleri haltları anlatmaya devam ediyordu. "İşte ben düşündüm ki, rahat hareket etmek için hemşire kıyafeti çalarsam-"

Ellerimi dizlerime koyup asansör gelene kadar soluklanırken Oğuz'a ağlamaklı bir ses tonuyla, "Dinlemek istemiyorum ya... Ağlayacağım," dedim.

"İşte ben bir şekilde hemşire kıyafetini arakladım. Neyse, benim üstümde hemşire kıyafeti, gidiyoruz Sinan'la... Teyzenin biri, 'Hemşireeee kooooş!' diye bağırdı bana. Etrafta da kimse yok. Dedim ki, Sinan sen tut kadını, ben gerçek bir hemşire çevireyim yoldan."

Asansörün yanıp sönen numaralarına bakarken, 'Ya yoldan taksi mi çeviriyorsun ya? Bu nasıl bir hikâye?" diye yakındım. Dünyanın en saçma şeyiydi anlattığı ve bu bana o kadar normal geliyordu ki... Sorun da buydu. "Devam etme anlatmaya, on iki yıllık bir pişmanlık gibi bir his var içimde!"

Elbette Oğuz beni sallamayıp devam etti. "Ben bir geldim, fenalaşan kadın, Sinan'ın üstüne kusmasın mı? Biz yardır Allah tuvalete. Dedim ki, kanka bekle sen, ben halledeceğim..."

Asansörün kapısı açıldı. Oğuz'u duymamak için kulaklarımı kapatıp kendimi asansöre attım. Ama bu Oğuz'u duymama engel olmadı. *Maalesef.*

"Tabii bir şey bulamadım. Benim kıyafetleri zaten röntgen odasında unutmuşum, kaldı orada..." derken, aklımda beliren *orada ne işin vardı Allah'ın cezası* sorusunu yuttum.

Oğuz da bunu anlamış gibi, "Röntgen odası uzun hikâye... Sonra anlatırım," diye geçiştirdi. "Ben kusmuk olan kıyafetleri hastanenin önündeki fıskiyede yıkayım dedim."

Asansör aşağı inerken benim sinirlerim yukarı çıkıyordu. "Fıskiye ne alaka ya..." dedim çocuk gibi. "O ne alaka ya..."

“Kanka lavaboda yıkamaya kalktım da tıkandı...” derken öksürüp bu iğrençliği bastırmaya çalıştı. “O arada tabii fıskiyenin altında ben kıyafetleri yıkarken birtakım aksilikler falan... Sinan tuvalette donla mahsur kaldı...”

Asansörden inip hızlı adımlarla Sinan’ı aramaya başladık. Oğuz bir yandan bize yolu tarif ediyor, diğer yandan dinlemek istemediğimiz hikâyesini anlatmaya devam ediyordu.

“Sonra Sinan ben bu halde dışarı çıkamam deyince, ben de dedim ki bari çamaşırhaneden bir hasta kıyafeti çalayım da efil efil giysin çocuk... Ama bulamadım, bu yüzden de yatak çarşafı çaldım. Gittim verdim buna. Dedim ki, sar kafana kanki, ben halledeceğim...”

Hikâyenin reklam arasında, Oğuz’un gerçekleri söylediğini anladığım bir görselle karşılaştım. Koridorun ortasında bembeyaz bir yatak çarşafına sarınmış Sinan ve ona saldıran yaşlı teyze ve ona müdahale edenler...

Sinan’ı oradan kurtarıp, insanlara bizi deli sanmayacakları bir açıklama yapıp kendimizi asansöre zor attık. Sinan zavallım o kadar korkmuştu ki... Koluna girdim sakinleşmesi için.

Asansör yukarıya hareketlenince aynadaki yan yana görüntümüze baktık. Hemşire kıyafeti giymiş bir Oğuz, üstünde beyaz çarşaf olan ve dayak yemiş bir Sinan, koşmaktan kıpkırmızı olmuş bir ben ve sinirden boynunun damarları atan bir Ali... Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra aynı anda kahkaha attık. “Çok salaksınız ya!” dedim önüme dönerken. “Bir gün sizin yüzünüzden büyük sıçacağız.”

Hepimiz rahatlamış gibi derin bir nefes aldık. Asansörün kapısı, kliniğin olduğu kata gelip açıldığı an kendimizi koridora attık. Sinan, üstündeki çarşafı işaret edip, “Kanka ben ne zaman bu sığırın aklına uysam kendimi ilginç yerlerde, ilginç şeyler yaşarken buluyorum,” dedi.

Usulca yürürken kolumu Sinan’ın omzuna attım. “Ben hâlâ anlamadım, kadın neden saldırdı sana?”

Gözlerini titretir gibi yaptı. O an aslında yaşlı kadının neden

saldırdığı o kadar barizdi ki... Güldüm. “Kanka,” diye söze girdi Sinan. “Ne sandıysa artık, tuvaletten çıkarken beni gördüğü an çığlığı basıp üstüme atladı.”

Oğuz gevrek gevrek gülerek, “Teyze muhtemelen ölüm korkusu yaşıyor. E normal, sekiz yüz seksen yaşında kadın... Sinan’ı da öyle bembeyaz görünce ölüm meleği sandı herhalde. Shinigami kafası...”

Sinan’ın Oğuz’a yükseleceği an mahrem yerlerinden bir sesler geldi. Telefonunu soktuğu yeri hayal etmemek için yüzümü buruşturup kafamı çevirdim. Ali, anlamış gibi beni kapüşonumdan tutup çekti ve eliyle gözümü kapattı.

Sinan’ın, “Tamam kanka hemen geliyoruz,” dediğini duyduğum an Ali’nin parmaklarını gözümden kaydırdım. “Bizi bekliyorlarmış, koşun!”

Hepimiz aynı anda koşmaya başladık. Sinan üzerindeki çarşaf yüzünden düşme tehlikesi geçirmesin diye, gelinin duvak tutan yeğeni gibi ona yardım ederek koşuyorduk. Az önce ne kadar saçma şeyler yaşamış olsak da, birden ana gündem tekrar Gökkuş olmuştu. Koşarken bir yandan da Oğuz’u uyarıyordum. “Bak çocuğum, sakın az önce bahsettiğin o aptalca taktiği uygulayayım deme. Güzel güzel konuşalım, bitsin. Tamam mı?”

“Bence de... Ciddi ol Oğuz.”

“Sinan şu tipte koşarken bunu demen ne kadar doğru kardeşim?”

“Kanka, kıyafetlerim bu hıyarın yüzünden kayboldu, ben napayı-”

Sinan cümlesini bitiremeden kapı açıldı. Biz kendimizi zorla durdurup suçüstü yakalanmış gibi kalakaldık. Gökhan önce Sinan’a, sonra hemşire kıyafeti içindeki Oğuz’a baktı. Sakinliğini koruyarak, “Asla ne oldu diye sormayacağım,” dedi. “Geçin içeri. Sizi bekliyor Doktor Bey.”

İçeri girerken Oğuz’un poposunu çimdikleyip tekrar uyardım. “Bak sakın, tamam mı?” diye fısıldadım. Ve bu uyarımın

üstünden saniyenin onda biri kadar bir süre geçmeden, Oğuz doktorun masasının önünde durup şöyle dedi:

"Uçan memeler görüyorum doktor."

"Hale, yani Gökhan'ın annesi aile dostumuzun kızı... Oğlum için sana randevu aldım deyince hem sevindim hem de biraz şaşırdım." Orta yaşlı, gözlüklü doktor hafifçe güldü. "Benden Gökhan'ın arkadaşlarıyla tanışmamı özellikle isteyince Gökhan açısından durumu kolaylaştırmak için seansın kalanına sizi de dahil etmek istedim çocuklar. Korkmayın... Sıkıcı doktor-hasta muhabbetlerine girmeyeceğiz." Elindeki kalemi bana doğrulttu. "Grubun tek hanım üyesi sensin değil mi?" diye sordu.

Oğuz benden önce davranıp, "Hayır, tek hanım üyesi benim," dedi gülerek.

Oğuz'u dürtüp gözlerimi devirdim. "Şey... Evet. Çocukluk arkadaşıyız hepimiz."

"Biliyorum, Gökhan anlattı," deyip parmağını tek tek üstümüzde gezdirip isimlerimizi saydı. "Sen Ali olmalısın... Sen Oğuz—Sen de Sinan."

"Şey... Size tuhaf gelebilir neden bu kıyafetlerin içinde olduğumuz ama-"

Doktor Bey, Sinan'ın lafını kesti. "Gökhan'la biraz sizin hakkınızda konuştuk dedim ya... O yüzden sizi ne halde görürsem göreyim şaşırmamam gerektiğini biliyorum."

İçimden, "Yandık," deyip bizimkilere çevirdim kafamı. Hepimiz suçun çeteye kalacağını anlamış gibi buz kestik bir anlığına. Gerim gerim gerilip birkaç santim uzamıştım ki, doktorun kahkahası beni rahatlattı. Lafçarpmıyor, takılıyormuş bize. Yani öyle olmasını umdum.

"Şimdi farklı bir oyun oynayacağız sizinle. Biliyorsunuz ki, Gökhan'ı son günlerde en çok zorlayan mesele eski kız arkadaşı. Ve onunla ilgili kıskançlığı, fazla kontrolcü tavrı. Sizden istediğim, sırayla, bu konseptteki aklınıza ilk gelen anıyı anlatmanız."

"Gökhan ve sığdıklarıyla ilgili anılar mı?" diye sordu Sinan. "Yani direkt özgeçmişini anlatacağız." Sinan'ın ayağına sertçe vurdum. "Şey... Şaka şaka... Kim beni ciddiye alır ki?" dedi zorlama ve korku dolu bir gülüşle. Üstündeki çarşafı işaret etti. "Değl mi?"

Derin bir nefes alıp tekrar başımı doktora çevirdim. "Anladık biz Doktor Bey. Yani Gökhan'ın Merve temalı olarak yaptığ 'abartılı' şeyleri ömeklendireceğz."

"Ama bir kural var. Herkes, en son anlatılan anıdan daha eski bir anı bulmak zorunda. Yani eskiye doğu ğdeceğz. Orneğn, Oğuz iki ay önceki bir anıyı anlattı. Sıra Yaprak'a geldiğnde o daha da eski bir anı anlatacak. Yaprak'tan sonraki kişi, daha da eski... Anladınız mı?"

Sebebini sorgulayamasak da doktorun dediğni anladığınızı belirtmek için hafifçe onay sesleri çıkardık. Doktor, büyük ellerini birbirine vurarak çan ğbi bir ses çıkardı.

"O halde kim başlamak ister?"

"Ben!" diye bağrdım. "Ben onuncu sınıftan bir anı anlatmak istiyorum!" Herkesin bakışları bana döndü. Nedensizce bu oyun eğlenceli görünmüştü birden gözüme. Geçmişi hatırlamayı her zaman sevmiştim!

YAPRAK

23 ARALIK 2013

"Hedef mekâna yaklaşıyor. Yanında müttefiki Nehir de var. Yerlerinizi alın!"

Elimi kulaklığından çekip mağaza ğrişindeki kolonların arkasına yaslandım. Kafamdaki şapkayı biraz daha öne çekip gözümde güneş gözlüğü olduğunu unutarak kıstığm ve havalı olduğunu düşündüğüm bakışlarımla Ali'ye baktım. Ali saklanmayı umursamadan, sırtını duvara yaslamış, esneyerek bana bakıyordu. O sırada hayali telsizime -gerçekte *aylık iki yüz elli da-*

kika bedava telefonuma- Sinan tarafından planla alakasız sorular yağıyordu. Yüzümdeki çakma ajan ifadesini bozmadan Sinan'a yükseldim. "Sana ne şimdi müttefik kız güzel mi değl mi?! İşine baksana sen Mother!"

Ali, boş bulunup güldü. "Mother derken?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Panikle onu kolundan tutup yanıma çektim. "Hedef içeri ğriyor Bird!" dedim.

Bir daha güldü. "Ne yapıyorsunuz siz ya?"

Gözlüğümü burnumun ucuna kadar indirip elimi belime yerleştirdim. "Kod adlarımız," dedim kısık sesle.

Ali gülmesini hâlâ durduramasa da eliyle *tamam tamam* der ğbi bir hareket yaptı. "Peki," dedi güç bela. "Diğerleri ne?"

Başparmağımı çocuksu bir ifadeyle havaya kaldırıp, "İşte seninki Bird... Gökhan'ınki Pencil. Sinan Mother. Oğuz da Fucker..." diye saydım.

Ali'nin iyice sinirleri bozulmuş olacak ki benden birkaç adım öteye ğdip daha sağlam bir kahkaha attı.

"Ali..." derken elimi ağzıma bastırdım. Yani Bird! Yakalanacağz, sussana ya!"

"Abi kim koydu bu isimleri?"

"Oğuz koydu."

"Soruyorum bir de ya..." Gülmesini kontrol altına aldı. "Seninki ne?"

"Şey... Benimki... Washing Machine." Kelimeler ağzımdan öyle bir çıkmıştı ki, ağz içinde yuvarlanıp dişlerime çarpışının sesi beynimde yankılandı. Sanki Ali anlamamış ğbi, "Çamaşır makinesi yani..." diye tercüme ettim. "Oğuz'a sebebini sordum, okunuşu çok havalı dedi. Kabul ettim."

Ali, gözlüğümü burnumda yukarıya doğu kaydırıp beni kenara çekti. "Merve içeri ğriyor," diye fısıldadı.

Kafamı abartılı bir şekilde sallayarak elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. "Operasyon başlasın Alibird!" dedim. Bu iğenç esprim karşısında dehşete düşen Ali'nin yüzünü, gözümdeki

güneş gözlüğünü ona takarak kamufle ettim. “Şimdi içeri girebiliriz...”

“Şüpheli şu an başka koordinatlarda geziniyor. Biz hâlâ iz üstündeyiz. Sığınaklarda kalın.” Bizimkilere havalı bir ajan gibi haber uçurduktan sonra, saklanarak Merve’yi gözetlediğimiz iç çamaşırı reyonundaki aynaya gözüm ilişti. Ben, tanınmamak için kocaman bir şapka ve burnuma kadar çektiğim montumla sutyenlerin altından Merve’yi izliyor, Ali ise korselerin hemen yanında gözünde yüzüne küçük gelen bir güneş gözlüğüyle dikiliyordu. Biraz komik görünüyorduk ama her şey “kankalık el kitabı”na uygun ilerliyordu.

Merve olay mahalline doğu hareketlenince Ali’yi kolundan tutup çekiştirdim. Usulca, kendimize yeni bir köşe seçtik. Reyondaki askıları karıştırır ğbi yaparak arkamızdaki hedefleri dinlemeye başladık.

Merve’nin arkadaşı Nehir’e, “E daha dün buradaydılar! Hem de her bedenden bir sürü vardı,” dediği an, kolumla Ali’yi dürtüp güldüm. Sessiz bir şekilde dudaklarımı *becermişler* der ğbi kıpırdattım. O an Ali’yle karıştırdığınız askıların hamile kıyafetleri olduğunu fark ettik. Ali, askıdan bir hamile kıyafetini burnuma doğu uzatıp, “Bana bayağ ğder bu,” diye fısıldadı, işaret parmağmı ağzımla burnuma doksan derece tutarak dişlerimi sıktım. Ses çıkarmadan “sus” demenin en çirkin hali olsa gerekti bu. Ali gülümseyip elindeki askıyı yerine taktı.

Merve ve yanındaki arkadaşı o sırada hâlâ etekleri aramaya devam ediyorlardı. Onlar yer değştirince hemen kendime yeni bir alan yaratıp bir cansız mankenin arkasına saklandım. Cansız mankenin üstünde kabarık, tütülü bir elbise vardı. Kafamı mankenin bacaklarının arasından sokup eteğnin altına baktım. “Ayy, içine bir şey giydirseydiniz bari...” dedim kendi kendime. Cansız mankenin edepsiz taştan bölgelerine baktığm için aynı anda kendimi hem komik hem de sapık ğbi hissettim. Kafamı hızla hedefin dolaştığı bölgeye çevirdim. Yüzlerinden okuduğm kadarıyla, aradıklarını bulamayıp pes etmişlerdi. Kapıya

doğu yöneldiklerinde onları izlediğim cansız mankenin bacak arasında pişkin pişkin sırıtmaya başladım.

Parmağmı kulağma götürerek kulaklığ biraz içeri ittim. Bu saçma refleks polisiye filmlerden kalma bir şeydi sanırım. Canım acıdı. Bunu yok sayıp bizimkilere haber uçurdum. "Washing Machine'den Pencil, Mother ve Fucker'a... Hedef aradığ malı bulamadığ gerekçesiyle olay mahallinden ayrılıyor! Birkaç dakika içinde buluşma yerine gelebilirsiniz!"

Ben görevimin gerektirdiği ğbi Merve'nin gözden kaybolmasına rağmen onun çıktığ kapıyı izlerken Ali mankenin karşı tarafında durup görüş açımı kapattı. Eğlerek gözünde hâlâ o komik gözlük olan yüzünü, mankenin bacak arasındaki yüzümle aynı hizaya getirdi. "Az önce eteğn altına mı baktın, bana mı öyle geldi?"

"Ha... Şey, kamufle oluyordum ben..." Yutkundum. Ya sence de sinir bozucu değl mi? Baksana..." Kafamı hafifçe yukarı kaldırıp elbisenin tülden eteklerine değdirdim. "Perde ğbi... Ne gereksiz şeyler bunlar."

Ali, konuyu değştirmek istediğmi anlamış ğbi hemen doğrulup yanıma geldi. Ben de kendimi çekip bir adım geri çıktım. Arkadaki reyondan kırmızı bir şapka alıp elime tutuşturdu. Sonra hafifçe yere çöküp omuzlarını işaret etti. "Atla!" Ellerimi çırpıp hemen Ali'nin dediğni yaptım. Onun omuzlarında yükselip cansız manken olan tütülü hanım ablayla göz teması kurdum. Onun henüz belirğnleştirilmemiş seramik yüzüne karşı dil çıkarıp kafasına kırmızı şapkayı ters taktım. "İşte şimdi tam ol-" Telefonum çaldı. "Ayyy!" Güç bela Ali'nin saçlarından tutup kontrolümü sağladım. "Pardon Ali ya! İndir beni aşağ hemen!"

Ayaklarımın yerle buluştuğu an telefonumu açtım. "Lan ğtmedi mi hâlâ Merve!" diye çemkirdi Pencil Gökhan. O an anladım ki, ajan reflekslerimle kulaklığını hafifçe kulağmda itmek gereksiz bir hamleydi. Part-time ajan, tam zamanlı öğenci olduğumdan partnerlerime haber uçurmak için her defasında

onları tekrar arıyor, sonra kapatıyordum. İşin şovunda olan ben, gecikmeli de olsa Merve'nin çıktığını haber verdim ve onları beklemek için Ali'yle kabinlerin olduğu yere gittik.

İlk olarak Gökhan, elinde bir sürü etekle birinci kabinden çıktı. Ona şoklar içinde bakan kabin görevlisine sert bir bakış atıp, "Zevklerimi mi yargılıyorsunuz?" diye sordu.

Kızcağız panikle kafasını salladı. Yok canım ne yargı-" Yutkundu. "Sadece..."

Gökhan şaşkın görevlinin yanından hışımla ayrılıp yanımıza geldi. Tam o anda ikinci kabin açıldı. İçinden elinde kırmızı ekoseli eteklerle Sinan çıktı. İkinci bir şok geçiren kabin görevlisinin hemen yanında durup elini duvara dayadı. "Almayacağım ben bunları. Bedenleri tutmadı." Kızı baştan ayağa süzerek, "Bence size daha çok yakışır. Bir ara denemelisiniz," dedi ve etekleri kızın kucağına bırakıp bizim yanımıza geldi.

Ve son olarak üçüncü kabinden Oğuz çıktı. Ancak etek diğerleri gibi elinde değl, üzerindeydi. Pantolonunun üzerine geçirmişti eteğ... Oğuz, bu görüntüyle iyice dehşete düşen kabin görevlisine gözlerini kısarak baktı. "Bacaklarımı biraz kaim gösterdi galiba... Sence?"

Parmaklarımı şıklatıp Oğuz'un dikkatini çektim. Bizi görünce el sallayıp, eteğni işaret etti. "Gel buraya be!" diye bağrdığm an dramatik bir Hülya Koçyiğit koşuşuyla yanımıza geldi. Hep birlikte çıkışa doğu salına salına yürümeye başladık. Ali elindeki komik gözlüğü Oğz'a takıp yürürken usulca bir alkış tuttu. "Merve mini etek alamasın diye kız her alışverişe çıktığında şu oyunu oynamaya devam ediyorsun ya Gökhan... Gerçekten istikrarın gözlerimi yaşartıyor."

"İstikrarım değl, aşkım!" diye yükseldi bizim Demirli.

Sinan, Gökhan'ın ensesinden tutup hafifçe sarstı. "Kıskanç sığrım benim... Benim görevim kankalık kitabına uymak ve denileni yapmak ama şunu bil, bu tavırlarını hiç ama hiç onaylamıyorum. Bir kadın, istediğni ğymeli."

"Abi istediğni yine ğysin, bir şey demiyoruz da yani dolap-

taki her şey üç santim... Dört parça kıyafeti uç uca eklediğinde ancak standart ölçülere ulaşıyor. Ben ne yapayım...”

“Kız minimalist demek ki...” Sinan, ellerini cebine sokup pişkin pişkin güldü. Kimseden tepki alamayınca yüzü düştü. Yeni öğrendim de bu kelimeyi... Yeri gelmişken...” Kendini düzeltmek için hafifçe öksürdü. “Doğu yerde kullanamadım değl mi?”

Mağaza çıkış kapısının tam önüne geldiğmizde Sinan’ın iğrenç minimalist şakasına karşılık vermek için atağa kalktı Gökhan. “Üç yanlışla seni tenhaya götürür tek doğunu si-” derken Gökhan’ın hayal gücünün nadide parçası küfrünü sansürleyen şey mağazanın alarmı oldu. Gökhan şaşırıp etrafına baktı. “Ne oldu lan? Hayattan sansür mü yedim az önce, bana mı öyle geldi?”

Yanımıza yaklaşan görevli sevimsiz bir suratla, “Pardon!” diye bağrdı. “Üzerinizi aramamız gerekiyor.”

Hepimiz yay ğbi gerilirken Oğuz pişkin pişkin Gökhan’ı işaret edip, “Bu çalmıştır kesin,” dedi.

Sinan, Oğz’un kulağna eğlip gülerek, “Kanka üzerinde ekose etek varken seni ciddiye alacaklarını sanmıyorum,” diye fısıldadı. Görevli bunu duymuş gibi, bakışlarını Oğz’un altındaki eteğe çevirdi. Dehşetle büyüyen gözlerini hemen kontrol altına alıp eteğn yanındaki alarmı işaret etti. Hafifçe öksürüp, “Beyefendi...” dedi. “Almak istiyorsanız kasa şurada.”

Oğz kuyruğnu dik tutup gözlerini kısarak görevliye baktı. “Tamam. Ama kasadan beni komple geçirmeniz gerekiyor.” Fermuarı işaret etti. “Sıkıştı da...”

Adam ne diyeceğni bilemedi. “Şey... Biz aynı modelden başka bir eteğ okuturuz, size para-”

Oğz, elini havaya kaldırıp ukala bir yüz ifadesiyle adamı susturdu. “Hayır. Ben bu eteği alacağm ve bu eteğ okutmak zorundasınız. Hem...” Etekteki alarmı işaret etti. “Her türlü bunu çıkarmanız gerekecek. Beni kasadaki şeye oturtmak zorundasınız.”

Adam sinirden renkten renge girerken Oğuz kendine eğlence bulduğu için keyifliydi. Adam mecburen Oğuz'a kasaya kadar eşlik etti. Oğuz'un arkasından ğlmekle ağlamak arasındaki incecik çizgide gidip gelerek bakarken Merve'nin tiz sesiyle gerçek dünyaya geri döndük.

"Gökhan! Ne arıyorsun burada? Hani evde olacaktın?" Gökhan panikle bembeyaz kesilip, saçma sapan el hareketleriyle ağzından çıkamayan sözcükleri usta bir pantomim sanatçısı gibi anlatmaya çalışırken Merve kasaya doğu ilerleyen Oğuz'u fark etti. "Aaa, o benim aradığm etek değl mi?" Olan biteni saniyeler içinde anlamış gibi öfkeyle, hâlâ cümle kuramadan kendi kendine debelenen Gökhan'a döndü. "Gökhan... Aklımdan geçen şeyin benim hayal ğcümden ibaret olduğnu söyle!"

Ortalık birkaç saniye içinde tekrar karıştı. Merve, Gökhan'a, "Bitti!" diye çemkirerek kısa ve net ayrılık dilekçesi verdi ve dilekçenin imzası olan mührü de sertçe Gökhan'ın omzuna vurarak sona çaktı. Hızını alamayan Gökhan bana çarptı. Ben ise, yaklaşık on dakika önce taciz ettiğm şapkalı, kokoş, cansız mankene... Mankeni son saniyede mağzadaki bir çocuk tuttu, Ali de beni düşmekten kurtardı. Gökhan, Merve'nin peşinden koşarak mağazadan çıktı. Sinan, Merve'nin yanındaki kızı beğendiğ için krizi fırsata çevirmek amacıyla, "Merve Yenge, Merve Yenge!" diye bağrarak peşlerinden ğtti. Oğuz ekoseli eteğyle kasadan geçmeye çalışırken iyiden iyiye bütün mağazaya malzeme olduk.

Günün sonunda, Merve'yle Gökhan ayrıldı. Sinan, Merve'nin arkadaşını ayarttı. Oğz, mağaza çalışanlarını delirtti. Ben, ajanlık kariyerime son verdim. Ali, ğn boyu bizim ajan isimlerimize ğlmeye devam etti.

Kırmızı şapkalı, kokoş, cansız mankene ne oldu, bilmiyorum. Umarım onu tutan çocukla yasak aşk falan yaşamaya başlamışlardır.

Hepimiz o günü hatırlayıp bir yandan gülüyor, bir yandan eskiden daha ayarsız olduğumuzu hatırlayıp ürperiyorduk. "Gördünüz mü Doktor Beyciğim! Bu Gökhan benim etek giymeme de karışıyor hep!"

Hepimiz yüzümüzü ekşiterek Oğuz'a baktık.

Gökhan direkt ona çıkıştı. "Ne etek meraklısı çıktın ulan! Söyleyeceğim seni İrem'e. Sevgilin İskoç asıllı mı bir araştır, yoksa büyük bir problem var diyeceğim!"

Sinan bacak bacak üstüne atıp bir bilirkişi edasıyla konuştu. Yalnız Yaprak, sondaki yasak aşk gereksiz bir eklemeydi bence. Söylemek istedim."

Elimle Sinan'ı geçiştirdim. Yorumumuzu katamayacak mıyız?" diye mırıldandım.

Keyiflendiği yüzünden okunan doktor, "Eee... Sıra kimde?" diye sordu.

Ali usulca elini kaldırdı. "Ben anlatabilirim," dedi gülerek.

"Şimdi sen başla. Ama unutmayın... Herkes bir önceki arkadaşının hikâyesinden daha eski bir hikâye anlatmak zorunda."

ALİ

30 ARALIK 2012

"Ah, Romeo, Romeo! Neden Romeo'sun sen? İnkâr et babanı, adını yadsı! Yapamazsan, yemin et sevdiğine, vazgeçeyim Capulet olmaktan ben."

"Capulet olma... Gel Karademir ol be Sarışın..." Gökhan stresten elindeki kâğıdı yemek üzereydi. Gökhan, platonik aşkı Merve'nin okul gösterisini izlerken şekilden şekle ğriyor, oturduğu yerde duramıyordu.

Sahnedeki Juliet Merve, abartılı bir oyunculukla, "Kimsin sen? Böyle geceye ğzlenerek sırrımı öğenmeye gelen kim?" diye repliğni söylerken Gökhan elini ağzına kapatıp Romeo'dan önce davrandı.

“Veyselcan!” diye bağırdı. Salon güldü.

Yaprak’la diğerlerinden bir sıra arkada oturuyorduk. Yaprak, Gökhan’ın sığırlığına karşılık kafasını usulca öne eğip, “Ne yapıyorsun oğlum, kızı düşman edeceksin kendine valla!” diye çıkıştı.

Sinan bize dönüp, “Kanka, bırak düşman olsunlar. Baksana, Capulet Yenge’yi, düşman ailenin oğlu ayağına Veyselcan götürüyor,” dedi.

Gökhan elindeki kâğıdı buruşturup Sinan’ın ağzına tıkıştırdı. Sinan, tükürükler saçarak ağzından kâğıdı atıp, “Bu çocuk son günlerde çok gergin. Platonik aşk yaramadı,” dedi gevşek gevşek.

Gökhan ise asla durulmuyordu. Gerilmekten ikiye katlanır pozisyona geçmişti oturduğu yerde. “Oğlum benim bir şey yapmam lazım,” dedi tedirgin bir ses tonuyla. “O öpüşme sahnesi gerçek olursa, benim Veyselcan’m ağzını yakmam gerekebilir.”

“Vahşi adam! Ne kadar saçma sapan şeyler bunlar!” dedi Oğz aniden oturduğ yerde titremeye başlayarak.

Kafamı hafifçe koltukların arasından uzatıp, “Ne oluyor oğlum?” diye sordum. O sırada birkaç öğetmenin bizimkileri süzdüğnü fark edince dinlemeyeceklerini bile bile, “Herkes bize bakıyor, uslu durun. Dikkat çekiyoruz!” diye uyardım.

Elleri ceplerinde, bedeni iyiden iyiye dalgalanan Oğz oturduğ koltukta giderek aşağ kayıyordu. Yaprak her zamanki tedirğn tavrıyla, kafasını ön tarafa uzatıp, “Oğz, ne oluyor, iyi misin? Panik atak mı geçiriyorsun yoksa?!” diye sordu.

Yaprak’ı kapüşonundan tutup geriye çektim. “Sığrların panik atak geçirdiğ nerede görülmüş? Titreşime almıştır telefonu,” dedim.

Oğz, bizim görüş açımızdan tamamen çıkıp yere kayınca Yaprak’la aynı anda başımızı öne uzatıp Oğz’a baktık. “Kankalar, fenalardayım...” dedi bedeni yerle otuz derecelik bir açıyla dururken. “Cebimde Gökhan’la Yaprak var da... Durmuyorlar.”

İçimdeki sinir ibresi, yine aniden en yukarılara fırlamıştı. Er-

ken yaşta sinir hastası olmamak için, kendimi kontrol etmeye çalışsam da başaramayıp olabildiğince kısık sesle, "Ulan farelerin okulda işi ne?! Manyak mısın sen?!" diye desibeli az, agresyonu bol bir şekilde sordum. Cevap, kesinlikle beni daha çok kızdıracaktı. Buna emindim.

Yalnız fare demesek... Almıyorlar," diyerek, yine takılacak en son yeri buldu gereksizlerin öncü lideri. Sonra, tahmin ettiğim ğbi beni delirtecek açıklamayı yaptı. "Sabah kalktığmda kafeste çok acayip bir şeye şahit oldum. Sinan, Yaprak'a kötü şeyler yapmaya kalkmış." Ayarsız organizma, göz kırpıp, "Anlarsınız ya," dedi.

İşte o an dayanamayıp alttan tekmeyi savurdum. "Ne diyorsun oğlum sen?!"

"Kanka yanlış anladın... Fare Sinan, Fare Yaprak'a... Sonra Fare Gökhan da ismini aldığ babası ğbi korumacı tavırla Fare Sinan'a saldırınca-"

Yaprak, kısık sesli atışmalarımıza eklenip, "Abi sen de farelere koyacak başka isim bulamadın mı?" dedi. "Ortalığı alevlendirdin bak durduk yerde!"

Derdi sahnedeki yakınlaşmalar olan Gökhan bizimle ilğlenmiyordu bile. Kendi kendine, "Lan bir şey yapmam lazım, kızı öpecek bu hıyar yoksa," deyip aniden O ğ z'a döndü. "O ğ z, versene şu fareleri ben tutayım."

Yerde debelenen O ğ z, "Valla mı lan?" diyerek sevinçle cebindeki beyaz hamsterları çıkarıp Gökhan'a uzattı.

Ben pes edip kendimi geriye attım ve sırtımı koltuğa yasladım. "Fare Sinan ile Fare Yaprakmış..." diye mırıldanıp ne halleri varsa görmeleri için olay dışı kalmaya karar verdim.

Ve bu kararımın üstünden yaklaşık otuz saniye geçmemişti ki, Romeo ve Juliet'in öpüşme sahnesi geldiğ an, Gökhan fareleri tiyatro sahnesine saldı.

Ortalık bir anda karıştı. O ğ z, farelerin peşinden, Yavrularım!" diye bağırarak sahneye fırladı. Juliet yattığ yerde dirilip çığlık çığlığa kulise kaçtı. Salondakiler fareler yüzünden kor-

kup ayaklandılar ve kaçışmaya başladılar. Kim kime dumduma kaotik ortamda, Gökhan fırsattan istifade sahneye çıkıp, "Adın neden Romeo lan senin!" diyerek Veyselcan'a saldırdı. Kulisten Veyselcan'm arkadaşları çıkıp kavgaya karışınca birden işler çığırından çıktı. İşin içine biz de mecburen dahil olunca, kendimizi topluca müdürün odasında bulduk.

Lise hayatımızın ilk senesinin neredeyse ortasına gelmiştik. O kısacık birkaç ayda defalarca uyarı almış, sık sık müdürün odasına misafir olmuştuk ama daha öne hiç o kadar kalabalık bir ekiple bulunmamıştık o boğucu odada. İçeride biz de dahil neredeyse on beş kişi vardı. Herkesin başı önünde, bir tek Oğz ağlamaklı bir yüz ifadesiyle müdüre derdini anlatmaya çalışıyordu.

"Hocam, Gökhan'ın hiçbir suçu yok, bırakın onu lütfen... Yavrum korkup ani bir panikle saldırdı sahneye!"

Müdür, fırtına öncesi sessizlik klişesinin bir örneği olarak masanın ucunda otururken parmaklarını senkronik bir biçimde masasına vurarak, "Neden korktu?" diye sordu.

Oğz, kaşlarını çocuksu bir ifadeyle kaldırıp, "Kalabalıktan..." diye yanıtladı. Bir adım öne çıktı. "Hocam, küçücük şey ya... Aniden onca insanı görünce panikledi."

Müdür yapmacık bir şaşırma ifadesi takınıp sandalyesinde geriye yaslandı. 'Yapma yaa..." diye mırıldanıp bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Kalabalık fobin mi var senin Gökhan?"

Gökhan kafasını yerden kaldırıp şaşırmış ğbi Oğz'a döndü.

Oğz kaşlarını çatıp durumu düzeltmek için, "Ha... O değil ya," deyip müdürün masasının üstünde ters çevrilmiş bir bardağn içinde duran evcil faresini işaret etti. "Ben Fare Gökhan'ı diyorum." Sonra yüzüne umursamaz bir ifade yerleştirip Gökhan'ı işaret etti. Dudaklarını büzerek, "Bu sığıra ne yaparsanız yapın," dedi. "Her şey bunun başının altından çıktı zaten. Onun yüzünden Yaprak kayboldu!"

Müdür şaşırıp, "Ne? Yaprak mı kayboldu?" diye sordu.

"Evet hocam. Kaybettik o curcunada."

Benim hemen arkamda sakladığım Yaprak, elini bel boşluğuma sokup kendisine yer açtı. Kafasını uzatıp, "Ben buradayım ya," dedi. "Boyu kısa diye bir insanın üstüne bu kadar gidilmez ki!"

'Yok ya! Ben Fare Yap-"

E haliyle müdür biraz delirdi.

"Eeee yetti be!" diye gürledi. "Ailenizin verdiği paralara da mı acımıyorsunuz oğlum? Ama ben acıyorum!" Ayağa kalkıp yanımıza geldi. 'Ye sırf o yüzden her defasında hafif cezalarla affediyorum ama bıktım ben bu yeni dokuzuncu sınıflardan! Geçenlerde biri de pisuarı çalmış! Yav pisuardan ne istediniz?"

Müdür, bir anne klişesini yaşatıyordu bize yine. Konuyla alakası olmayan ne varsa sıkıştırdı araya... Maksat gerginlik olsun. Biz buna alışık olduğumuzdan sadece susup gazının bitmesini bekliyorduk. Kendi kendine birkaç şey daha söyledikten sonra gözü üzerleri yırtık pırtık perilere kaydı. Perilerin tam önünde durup yüzünü buruşturdu. "Sinirlerim altüst oldu iyice! Şu tiplere bak... Siz niye bu haldesiniz ulan?"

Kırmızılı erkek peri, çekinerek olayı açıklamaya başladı. "Hocam... Romeo ve Juliet'ten sonra Külkedisi oyunu vardı ya... Mecburen iptal olan... Biz onda periydik. Bu arkadaşın Veyselcan'a saldırdığını görünce..."

Sinan, kendisini her zamanki "müdür odası sessizlik modu"na almış olsa da bu görüntü karşısında dayanamayıp kulağıma eğilerek, "Perilik müessesesine saygım kalmadı," diye fısıldadı. "Milletin hayatına ne periler giriyor... Bizim hayatımıza giren periler de sihirli değneği bizim götümüze sokuyor. Anlamadım ki ben bu işi-" derken kapı çaldı. Ve içeri kıvırcık saçlı, uzunca bir kız girdi. Sinan kızı görür görmez, "Aha, gerçek peri geldi," dedi hayran hayran.

Müdür kıza dönüp öfkeyle, "Sen kimsin?!" diye bağırdı.

Kız ürkek bir halde içeri girip, "Şey... Ayşegül Erdinç ben..." dedi. "Babamla dün konuştunuz telefonda. Yeni kayıt için-"

Müdürün yüzü aniden güldü. Gözlerinde dolar işareti, ka-

fasında bozuk para sesleri yankılanmaya başladı sanki. Ellerini ovuşturup, "Oooo Osman Erdinç'in güzel kızı..." dedi kendi kendine. Yüzündeki gülümseme odadaki bir avuç agresif ergene kayınca tekrar soldu. Öfkeyle, "Çıkın lan dışarı hepiniz!" diye bağırıp yüzünü düzeltmeyi ihmal etmeden tekrar kıza döndü. "Normalde böyle değildir okulumuz. Bugün azıcık karışık, kusurumuza bakma güzel kızım."

Dışarı çıkarken Sinan kulağıma, "Kim bilir kimin kızı ha..." diye fısıldadı. "Hem güzel hem zengin... İyi valla."

Hepimiz odadan çıkarken O ğ z yalvaran gözlerle Fare Gökhan'a bakıyordu. Fare Gökhan'ın ise, hayat umurunda değ l *gibiydi.*

f V f

Gözümüzün önünden film şeridi gibi akan o ğ n ü hatırladıkça hepimiz histerik bir şekilde ğ l üyorduk. Sinan ellerini dizlerine vurarak ğ lerken, "Yalnız yalnız..." deyip Ali'nin lafını kesti. "O yeni, zenğn öğenci hatun gelmeseydi, harcardı müdür bizi. İyi yırtmışız ha..."

O anıya ğ lemeyen tek kişi, evlat acısı çeken O ğ z 'du. "Benim minik bebeğm... Alçak müdür, fen laboratuvarına koydu yavrumu o olaydan sonra," dedi surat asarak.

"Ay hatırladım!" dedim Oğuz'un koluna dokunup. Sonra ekibe dönüp, "Şeyi hatırladınız mı? Fare Gökhan'ı laboratuvardan çalmaya kalktığımız ğ n ü ?" diye sordum.

"O ayrı ğ n ü n konusu ğ z elim. Uzun bir geceydi."

Biz hâlâ ğ lerken O ğ z abartılı hüznünü, "Hey ğ di!" efektiyle destekledi. "Fare Yaprak'ı da hademe Kamil'in kedisi Ziya yemiş duyumlarıma göre. Yaprak dökümü!"

"Abi o dayak yemiş, kabadayı periler gözümün önünden ğ tmiyor!"

"Merve aşırı kızmıştı bana. Beni affetsin diye tüm okul dersteyken megafonla şarkı söylemiştim... Hey ğ di ğ nler."

Oğuz, onunla birlikte hüzün denizine tüpsüz dalan Gökhan'ın kafasını çekip öptü. "Romantik agresifim benim..." Daha sonra planını hatırlamış olacak ki, doktorla göz göze gelince iğrenç bir oyunculukla, şaşırmış gibi yaparak, "Şey... Işıkları kim söndürdü?" diye sordu.

Eline vurup, "Aptal, o kör taklidi..." diye tısladım.

Parmağını bize gülerek bakan doktora doğrultup, "Aaa... Şey... Göz doktoru değl miydiniz siz?" diye sordu.

Salak Oğz.

Doktor sağlam bir kahkaha attı. Ben içimden bizi tımarhaneye atmamaları için dua ederken doktor, benim düşündüğmün aksine ğderek bize daha da ısınıyor ğbiydi. "Sıradakine geçelim mi? Epey keyifli oluyor bu seans," dedi.

Sinan heyecanla parmağnı kaldırdı. "Bu defa ben!"

Koltuğnu hafifçe geriye iten doktor, "Unutma..." diye hatırlattı.

Sinan cümleyi doktorun tamamlamasına izin vermeden, "Daha eski," dedi. "Tamamdır!"

SİNAN

7 KASIM 2012

Elimdeki kahve fincanını havalı bir şekilde dudaklarıma götürürken karşı balkondan bana bakıp ğlümseyen kızla gözlerim buluştu. Hemen dokuz numaralı bakışıma[3] geçtim.

Çapkınlık el kitabımdaki formüllerle hızlıca kızın puanını hesapladım. Gülümsemesinin sıcaklığna kanaat notu kullanarak yedi buçuktan sekiz verdim kıza. Bu da demek oluyordu ki, ğçlü numaralarımdan birini yapmam gerekiyordu.

3 Dokuz numaralı bakış, Sinan'ın % 65 oranında kısılmış gözlerle kime baktığı tam anlaşılmayan, gizemli ve entelektüel bir izlenim veren, genelde güneşli havalarda tercih edilmesi gereken bakışıdır.

Elimi cebime atıp kahve fincanını pencerenin kenarına bıraktım. Kızın dikkatini çekebilmek için kabaca perdeyi araladım. Kız, elindeki kitabı bırakıp beni izlemeye başladı. Yüzünde heyecanı görüyordum. Bu beni daha da gaza getirdi. Gülümseyip üç parmağmı havaya kaldırdım. Dudaklarımı üç kelime der ğbi kıpırdattım. Kız gülünce sessiz sinema oyununun işe yarayacağnı anladım ve içten içe heyecanlandım. İşaret parmağını havaya kaldırıp, "Birincisi," dedim. Kızı işaret ettim. Kızın dudakları *ben* der ğbi açılıp kapandı. Başımla onayladım. Parmağını *diğer kelimeye geçiyorum* der ğbi hareket ettirdim. Cebimden kimliğmi çıkarıp isim kısmını işaret ettim. Kız iyice oyuna ısınmış gibi ayağa kalktı. Anlamaya çalışırken gözlerini kısıp işaret ettiğm yeri görmeye çalıştı. "İsim?"

Pencereyi açtım. Üçüncü kelimeyi işaret etmek için üç parmağını havaya kaldırıp kıpırdattım. İki elimi yana açıp yüzüme çocuksu bir merak ifadesi yerleştirdim. Kız anlamadı. Daha sonra gülümsedim. Parmağmla havaya görünmez bir soru işareti çizdim. Kız, "Soru işareti?" diye bağrdı. Sesini duyar duymaz kalbim ağırlaştı. Naif ve güçlü... *Bir puan daha kazandın.*

Değştirmesi için parmağmı parmaktan sonra diyen Mehmet Ali Erbil edasıyla oynatmaya başladım. Kaz birkaç tahminin sonunda doğu cevabı verdi. "Ne?"

Kafamı salladım.

Kız, "Aaaa, buldum!" dedi heyecanla. "Benim ismim ne?"

ikimiz de güldük.

ikimiz gülünce bir puan daha kazandı.

Bu defa o anlatmaya başladı.

İncecik parmağnı havaya kaldırdı.

Tam o an kızın güzel gülüşüyle beynimden vurulmuşa döndüm sandım. Ama öyle değldi. Kafama gelen bir plastik portakaldı beni vuran. Yüzümü buruşturup arkamı döndüm. Yaprak hepimize bir şeyler fırlatıyordu. Attığ plastik portakallardan biri benden sekip pencerenin önündeki bardağa geldi. Bardak olduğu ğbi bilğsayarla uğaşan Gökhan'ın üstüne devrildi.

Gökhan, Yandım yandım!" diye bağırarak ayağa fırladı.

"Kızım, manyak mısın?! Karşı evdeki kızla kesişiyordum, rezil oldum!"

"Haşlandıııııım!"

Gökhan'a dönüp, "Abartma lan, içinde soğuk su vardı fincanın. Kıza havalı ve gizemli görünmek için aldım elime!" diye açıklama yaptım.

"O değl be," deyip kulağnı tuttu. "Kulağmyandı!" O ğz'un elindeki çakmağ fark edince, "Lan, beni mi yakıyorsun sen?!" diye bağrdı.

"Kanka, bir şey deniyordum..." diye mırıldandı Oğz. Yaprak kafama o şeyi fırlatınca dengem şey oldu da... Kulağını yaktım..." Suçunu bastırmak için okları Yaprak'a çevirdi. "Sen niye atıyorsun kız kafama o şeyi?!" derken, Yaprak'ın elindeki kafesi ve içindeki hamsterları fark etti. Kendini ortaya atıp, "Anaaa, onlar ne kız?" dedi sevinçle.

"Suçlu belli oldu işte! Sen koydun bunu odamın penceresine değil mi? Hasta herif!" diye adeta çemkirdi Yaprak.

Odadakilerin bağış çağrışları Ali'ye kadar ğtmiş olacak ki, elinde bir spatulayla odaya ğrdi. "Ne bağrıyorsunuz lan yine? Apartmandakiler şikâyete gelirse, hepinizi çarşaf ğbi düğmler sallandırırım balkondan ha!" Yaprak'a dönüp hafifçe ğlümsedi. "Sen hariç tabii ki ğzelim."

Yavaşça kanepeye oturup bacak bacak üstüne attım. "O başlattı kanka bu defa," dedim Yaprak'ı işaret edip. Gökhan, kulağm yakan Oğz'u atlayıp suçu Yaprak'a yöneltti. Sinirle, "Tam bilğsayarda çok önemli bir iş üzerindeydim, içine etti..." dedi dişlerini sıkarak. "Kızı bırak, sen ğt Ali... Enğzisyon mahkemeleri kurulsun, bu cadıyı bu defa kesin infaz edeceğm."

Ali, Yaprak'ın belinden tutup arkasına sakladı onu. Spatulayı bir kılıç ğbi önüne tutup savurdu. "Hele bir dene!" derken, savaşçıdan ziyade Bolulu Haşan Usta ğbi görünüyordu. Biraz daha havalısı belki... İçimden bunu düşünüp ğlerken dikkatimi Yaprak'm tiz sesi dağttı.

“Ama kim koydu bu şeyleri penceremin önüne ya?!” Parmağıyla halının ortasındaki kafes ve içindeki dört tane fareyi işaret etti. “Annem gördü, kalp krizinden gidiyordu kadın!”

Oğuz, çoktan ısınmıştı bile hayvanlara. Kıkır kıkır gülerek bir tanesini kafesten çıkarıp öptü.

Yaprak tabii delirdi. “Kesin senin işin bu Oğuz, itiraf et!”

Oğuz, “Lan manyak, dört hamstera para verip alsam sana mı veririm?” diye sorunca Yaprak ona hak verip kısık gözleriyle bize döndü. “Siz mi koydunuz?”

Gökhan, “Manyak mıyım lan ben?” dedi sinirle. Bilgisayarını fırlattığı yerden alıp tekrar açtı. Ona hak verip kafamı salladım.

Yaprak, Oğuz ve farelerden oldukça uzak bir köşeye çöküp kendi kendine mırıldandı. “Evet, manyaksınız. Yaparsınız siz...”

Ali de Yaprak’m yanında halıya çöküp hamsterlar hakkında bir sohbete girdiğinde olay bizden çıktı. O sıralar öyle absürt şeyler yapıyorduk ki, bu çok normal bir durum gibi geliyordu o yaşlarda. Ortalık yatışınca karşı balkondaki kızı kontrol ettim. Yoktu. Oflayarak yeniden Gökhan’ın yanına oturdum. Bilgisayarda saçma sapan şeyler yapıyordu. Endişeyle karışık bir merakla, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Kanka, Merve’nin hesabını hack’liyorum.”

“Ne?”

“Basbayağı... Deli oldum abi, sevgilisi var mı, kimlerle konuşuyor falan diye... Öğrenmeden rahat edemeyeceğim.”

“Nasıl bir manyaksın lan sen? İnsan platoniğinin hesaplarını hack’lemeye kalkar mı? Git güzelce açıl kıza, sor...”

‘Ya boş yapma... Kafamı karıştırıyorsun. Bir dur...” deyip FBI’da çalışan bir siber suç avcısı gibi klavyeye rasgele basmaya başladı. Ancak Winx Club’taki Tekna gibi göründüğünü ona söylemedim. *Hevesi kırılmasın sığırımın...*

Bir süre kendi kendine uğraştıktan sonra ne yapıp ettiyse Merve’nin hesabını ele geçirmeyi başardı. Bilgisayarı kanepenin üstüne bırakıp kendini yere attı. Tepinerek, “Ulaaaaaaaan!

Girdim hesaba girdim!" diye bağırmaya başladı. "Bekle beni Sarışın! Karademir yuvasının ilk adımıdır bu!"

Yaprak, yerde tepinen Gökhan'a acıyarak baktı. "Merve bunu duyduğunda Karademir ailesi kurulmadan mahkeme kararıyla gerisin geri dağılacak..." Kenardaki minderi Gökhan'a doğru fırlattı. "Kız inşallah mahkemeye verir seni."

Gökhan durup kaşlarını çatarak, "Sus kız sen!" diye bağırdı. "Senin yüzünden cehennem bölgem ıslak ıslak oturuyorum zaten, gelecekteki çocuklarım tehlikede... Valla senin de kaderini hack'lerim, sen Johnny Depp beklerken Sezercik'teki Topal Nedim yazıveririm alnına!"

Ali derin bir nefes alıp, "Boş konuşuyorsun Demirli, bomboş!" dedi. E haklıydı. Tam meraklanıp Gökhan'ın bilgisayarına bakıyordum ki, Gökhan gelip beni ittirdi ve bilgisayarı tekrar kucağına aldı.

"Neyse beni salın, şimdi sekiz bin tane mesajlaşma okuyacağım."

Birkaç saat herkes kendi halinde takıldı. Ali'yle Yaprak oyun oynadı. Oğuz evlat edindiği dört faresine bizim isimlerimizi taktı ve onlarla ilgilendi. Ben ara sıra karşı balkona baktım ancak kızı bir daha göremedim. Hackerlık kariyerinin başındaki Gökhan ise, deftere harıl harıl bir şeyler not ediyordu.

Kafamı bilgisayar ekranına uzattım. "Ana dal olarak hackerlık, yan dal olarak da Facebook çalma falan mı kazandın Tekna reis?" diye dalga geçtim. "O ne iş defter falan?"

Gökhan, elindeki defteri adeta bir Death Note'muşçasına katilvari duygularla salladı. "Kıza yürüyenlerin listesi." Sinsi bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Acayip bir kara liste oluyor. Mesajlarda sona yaklaştım..."

Gülüp eğlenceli olacağını düşünerek mesajlara ben de göz misafiri olmaya başladım. Ama eğlenceli olmadı. Çünkü bahtsızlık konusunda yüksek lisansım olduğu için çok acayip bir şey oldu. Ve Merve'nin mesaj kutusunda ismimi gördüm.

Gökhan birkaç saniye donup kaldı. Sonra, bana dönüp buz gibi bir ses tonuyla, "Bu ne... Sinan?" diye sordu.

Salağa yatmak ve vakit kazanmak için, "Efendim?" dedim. "O ne?"

"Lan sen Merve'ye mesaj mı attın?"

Şüpheyle gözlerimi yana çevirdim. "Atmış mıyım?" Yutkundum. Asla hatırlamadığım bir konu yüzünden öldürülebilirdim. Ölü taklidi mi yapsam, hafıza kaybı mı?

"Kanka katili olmak istemiyorum. Ne olur bu ben değilim, aynı ismi paylaştığım ve öldürülmesinden rahatsız olmayacağım biri de... Valla kanım çekildi, bir şeyler oluyor bana..."

Numarayı bırakıp oturduğum yerde doğruldum. "Kanka hiç hatırlamıyorum ya..." dedim çaresiz bir ses tonuyla. "Bir yanlışlık var."

Gökhan hızla mesaj kutusuna girdi. Ekranda şu saçma mesajlar yazıyordu:

Sinan: *Selam, siz bizim okulda mısınız?*

Merve: *Evet?*

Sinan: *Ben de bizim okuldayım.*

Merve: *Efendim?*

Sinan: *Saçlarımı yavruağzına boyatayım diyorum. Ne dersin?*

Merve: *Aptal mısın ya? Hem... Sen şu okulda sürekli bana bakan agresifin arkadaşı değil misin?*

Sinan: *Yavruağzı... Nasıl renk ama? Etkilendin bence.*

Merve: *Engelliyorum. Hepiniz ruh hastasısınız!*

Şoklar içinde benim yazmadığım mesajları okurken bacaklarım gerilmekten lastik gibi oldu. "Kanka vallahi haberim yok bu mesajlardan... Hiç benim mesajlarıma benziyor mu? Baksana..."

Birkaç saniye birbirimize bakıp aynı şeyi düşünmüş gibi öfkeyle Oğuz'a döndük. Oğuz farelerden birini havaya kaldırıp, "Yeminle aynı Gökhan," derken, Gökhan bilgisayarı sinirle kapatıp Oğuz'un üstüne atladı. Oğuz, "Yavrumu ezeceksin!" diye fareyi koynuna soktu. Fare tişörtün altından kaçınca Yaprak fareden korkup Ali'nin sırtına çıktı. Ben korkuyla telefonumu

çıkarıp mesaj kutusuna girdim. Ve arşiv mesajlarda okuldan rasgele kızlara atılan saçma sapan mesajları gördüm... Gökhan, Oğuz'la boğuşurken diğer fareler de kafesinden kaçmış, ev birden karışmıştı.

Gözüm döndü ve ben de Oğuz'un üstüne atladım.

Gökhan'ı hacker sanırken, hackerın babası aslında Oğuz'muş... Aşk hayatımı hack'lemiş de haberim yokmuş!

"Abi bence o haftanın olayı, hesap hack'lemeyi öğrenen Gökhan'ın fizikçinin hesabını hacklemeye kalkmasıydı."

"Güya sınav sorularını bulacaktı hack'leyip."

"Beceremeyince de inattan gidip herifin laptopunu araklamıştı."

"Abi herifin Google aramasında 'imkânsız fizik soruları' yazıyordu ya... Ruh hastası psikopat."

Biz yine bir psikolog eşliğinde konuşmuyormuş gibi kendi aramızda konuşmaya dalmıştık ki doktoru fark ettim. Konuya onu da dahil etmek için, "Sonra ne oldu biliyor musunuz?" dedim gülerek. "Biz laptopu fizikçi anlamadan yerine koymaya öğretmenler odasına sızdık. O arada kimyacı içeri girmesin mi... Oğuz, görmesin diye hocanın yüzüne çanta fırlatmıştı panikle!"

"Kadının burnu estetikmiş, düştü!"

Oğuz yeniden mağrur yüz ifadesini takındı. "Abi daldaki erik mi bu? Nasıl düşebilir bir burun, hâlâ aklım almıyor."

Duruma hâkim olduğumdan açıklama yapmak zorunda hissettim kendimi. Oğuz'a dönüp sanki o an tek önemli mevzu oymuş gibi burun düşmesini açıkladım. "Kanka öyle bir şey değil o ya... Burun ucu içten düşüyor..." Parmağımla burnumu kaldırıp yüzümü Oğuz'a yaklaştırdım. "Kaldırıyorlar ya böyle estetikle. O düşüyor işte pıt diye. Teyzeminki de düşmüştü oradan biliyordum. Enişte mle cilveleşirken burnunu ısırmıştı enişte m..."

Oğuz kafamı itip konuşan Gökhan'a döndü. "Bir de sığır Oğuz, nerede düşürmüştünüz hocam, arayalım demişti!" deyip elini ağzına kapatarak güldü Gökhan.

"Kanka nasıl bilebilirdim ben burun düşmesi ne demek... Estetik cerrah mıyım? Aslında..." Sonra aklına ne geldiyse güldü. "Fena fikir değil ha. Estetik cerrah olup bütün silikon memeleri yok edebilirim. Yaşasın tam bağımsız gerçek memeler!" Kimse saçma oyununa tepki vermeyince kendi kendine sakinleşti. "Ben anlatabilir miyim sıradakini?

OĞUZ

23 EKİM 2012

"Bugün müdür yok, kafam rahat resmen. Gördüğü yerde kaşındaki demiri çıkar diye arızaya bağlıyor herif. Hocam yeni yaptırdığım için çıkardığımda delik kapanıyor diyorum, ben yenisini delerim Demirli diyor kıs kıs gülüp."

"Bir ayda okuldaki tüm hocaları, müdürü kendine düşman ettin ya helal olsun kardeşim."

"Abi hep birlikte ortalığı karıştırıyoruz, akılda ben kalıyorum anlamadım ki..."

"Göze batıyorsun Demirli... Ondan."

Bizimkileri tuvaletten dinliyordum. Tuvalete gitmeden önce Gökhan'ın telefonundan kendimi arayıp masaya bırakmıştım. Hem tuvalette sıkılmamış oluyor hem de ani çıkışlarımla onları korkutma fırsatı yakalıyordum. Bence süper zeki bir insan olduğumdan böyle harika fikirler bulmam normaldi ama kendimi bu vesileyle tekrar kutlamak istiyorum.

Yanlışlıkla osurdum.

"Ulan Sinan, sen mi osurdun sığır? Yemekhanedeyiz be!"

"Valla ben yapmadım. Ali yapmıştır."

"Sokarım tuzluğu soluk boruna, iftira atma."

Dışarıdan sesler gelince panikle telefonu sessize al moduna ayarladım.

“Bu arada Melis, öğleden sonraki tarih sınavında telefonları toplayacakmış yine Muhittin Hoca. Ben sutyenime saklayacağım, vermem telefonumu!”

“Ben de mi öyle yapsam?”

Sinirlendim. Uyduruk bir şiveyle, “Tuvaletler bozuk yeğenim tamir ediyoruz. Her yerden dışkılar saçılıyor, çıkın gidin yav!” diye bağırdım dışarıdakilere. Kızlardan biri, “Aynaya bakıyoruz ya!” dedi yayık ağızla. ‘Yav yeğenim kapıya boşuna mı yazdık girmeyin arızalı diye! Valla üstünüz dışkı kokar!” deyince ben, homurdanıp çıktılar.

Görev başarılı.

Tuvalet benim özel alanımdı ve orada yalnız olmaktan hoşlanırdım.

Telefonla bizimkileri dinlemeye geri döndüm. Kütürt diye bir ses geldi. *Gökhan birini kütürdetiyor olabilir.* Şap şap diye sesler geldi. İş çirkinleşiyor olabilir. Lımbırtokotur gibi kafamda harflere dökemediğim acayip sesler gelmeye başladı. Zihnimde oluşan resimde Gökhan’la Sinan içinde su olan bardakları ağızlarına sokup birbirine tokuşturuyordu. “Uff insanın aklına yüz tane şey geliyor... Konuşsanıza be!” dediğim an Sinan konuştu.

“Kanka, Cadılar Bayramı’na daha var. Nereden çıktı bu?” derken kıkırdadı. “Ayrıca okulda ne işi var bunun?”

Yaprak okula cadı mı getirmiş?

Cadılar Bayramı’nda ortaklaşa cadıya giriliyor teorim doğru olabilir.

Cadılar Bayramı’nda okul tatil oluyor muydu ya?

Yaprak cadı olabilir mi?

Gökhan da cadı olabilir, şaşırtmak soru...

Gökhan’ı yaksam yanmaz o zaman, bir ara denemeliyim.

Beynim hızlı soru turuna geçip kendi kendini eğlendirmeye başladığında anladım ki, köpekler gibi sıkılmıştım. Telefonu çorabıma sıkıştırıp kalkış için son hazırlıklarımı yaptım. Elimi tuvalet kâğıdına attığımda bir boş kartonla karşılaştım. Bu durum başkaları için büyük bir problem olabilirdi. Ama benim için değildi. Büyük bir serinkanlılıkla çorabımdaki telefonu

aldım. Sessiz modundan alıp hafifçe öksürdüm. Ve sonra son gücümle bağırdım.

"Imdaaaaaaaaat! Tuvalet kâğıdı bitmiş, biri bana getirsiiiiiiiiiiiin! Mahsur kaldım! Interpol, Amber alarmı, FBI! Lütfen bağlantıya geçebileceğiniz herkesi arayın!"

Ahizeden, hepsinin korktuğunu belli eden sesler gelince bir rahatlama geldi bana. Gökhan, ne olduğunu anlayıp telefonu eline almış olacak ki, ses giderek yaklaştı. "Benim telefondan kendisini aramış bırakmış buraya yine!" diye bağırdı. Sonra kulağına dayayıp bağırmaya devam etti. "Abi! Babam seninle aramda bir şeyler olduğunu düşünüyor her ay faturayı görünce! Ruh hastası herif!" Ve telefonu yüzüme kapattı. Büyük bir serinkanlılıkla bir daha aradım.

"Senin lacivert hırkanı giydim. Popomu ona silmemi istemiyorsan bana tuvalet kâğıdı getir."

Telefondaki agresif sığır sesi, "Oğuz seni sarsarım," diye yükseldi.

"Çabuk!" deyip telefonu kapattım ve beklemeye başladım. Umduğum gibi, Gökhan dayanamayıp birkaç dakika sonra aradı. Gayet gergin bir şekilde, alo bile demeden, "Neredesin ses ver!" dedi.

"Kızlar tuvaletindeyim ben. Oraya gel," deyince ben, varlığıyla yokluğu arasında pek fark olmayan minik ve narin kulaklarımı kanatan bir desibelle bağırdı. "NE?!"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp, "Heyecan olsun diye... Hadi oyalanma," diye geçiştirdim. Hemen sonra, tuvaletin dış kapısının aralandığını işittim. "Sen misin Gökkuşağııım?" diye bağırdım onu sinirlendirmek için. Kırmızı görmüş boğa gibi homur homur sesler işitince benim sığırımın geldiğine emin oldum. Gökhan bütün kapılara tıklatıp içeride kimse var mı diye kontrol etti.

"Kapıya arızalı yazdık o kadar, kimse yok işte!" Yan tarafımdaki tuvalette bir hareketlenme hissettim. Kafamı kaldırıp baktığımda Gökhan'ın ellerini gördüm. Kafasını üstten çıkarıp öfkeyle bana baktı.

“Bebeğim kapının arasından alırdım ben...” dedim onu sinir edecek bir sakinlikle. Tahmin ettiğim oldu ve sinirle kafama bir rulo tuvalet kâğıdı fırlattı. Ardından bir tane daha...

Üzerime rulo rulo tuvalet kâğıdı yağarken kafamdaki keyif ibresi iyice yukarı çıkıyordu.

“Ne gülüyorsun ulan ne?!” Gökhan iyice delirdi. ‘Yemin ederim bıktım senden lan! Şurada yakalansak adımız çıkar ilk günden! Dört sene uğraş dur sonra!”

Tuvalet kâğıtlarından birini elime alıp Gökhan’a doğru salladım. “Kafanı çekecek misin yoksa detayları merak ediyor musun?” Dişlerini sıkarak bir elini yumruk yaptı. Elinde atacak tuvalet kâğıdı kalmadığından fırlatmak için bir şeyler aradı ama buladı. Sanırım üzerine bastığı peçetelik bu debelenmeye dayanamayarak kırıldı ve Gökhan düştü.

“Klozete düştüm laaaan!”

İşimi hızlıca halledip Gökhan’ın o halini görmek için dışarı çıktım. Ve tam o an içeri biri girdi. İçeri giren kız, beni görünce aniden panikledi.

Gökhan’ın kestiği sarışın, çirkin kız değil mi o?

Sıska bayağı.

Memesi yok.

Götü yere yakın.

Sinsidir bu.

Sarı. Sıska. Sinsi. 3S.

Gökhan’a çok bile.

Aaa Gökhan...

Gökhan’ın içinde olduğu tuvaletin kapısını sonuna kadar açtım. Gökhan klozetten kalkmak için debeleniyordu. Gökhan’ın platoniği, beni görmenin şokunu atlatamadan tuvaletin içine düşmüş ve orada debelenen Gökhan’ı görünce kıza kal geldi. Sarıyı görünce Gökhan’a ise, her zamanki gibi ani bir kriz... Kendini kontrol edemediği için yanlışlıkla bedeni klozetin içine iyice girdi.

Sarı, kafasını çevirip gözlerini kapadı. “Pardon ben yanlış geldim galiba...” diye mırın mırın konuştu.

“Aynen,” dedim gözlerimi kısıp. “Erkekler tuvaleti yan tarafta.”

Gökhan debelendiği yerde, “Şey pardon, ufak bir problem için gelmiştik de... Arıza varmış-” diye sarıya açıklama yapmaya çalışıyordu. Sarı, Gökhan’ın çırpınışlarını görünce kendini tutamayıp güldü. “Anlıyorum,” dedi elini ağzına kapatıp. “Ben gideyim en iyisi.”

“Dur, gitme!” diye bağırdı Gökhan. Kız olduğu yerde durdu. O an saçma bir sessizlik oluştu. Klozete poposu girmiş bir sığır, kızlar tuvaleti ve ben... Bir de balkabağı... *Bir tuhaflık vardı ama... Ama ne?*

“Oğlum sizi arıyor Sinan’la Ali erkekler tuvaletinde. Ne arıyorsunuz burada?”

Aaaa, balkabağını Yaprak tutuyormuş.

Yaprak da kabaktan kısa, göremedim.

Sonradan atacak boyu herhalde.

Enlemesine daha uzun.

Yorganı enlemesine örtmesi daha mantıklı.

“Yaprak sen yorganı enlemesine mi örtüyorsun, boylamasına mı?”

Yaprak anlamayıp gözünü kırpıştırarak baktı bana. Kafasını iki yana sallayıp, “Saçmalamayı bırak da söyle, sen mi koydun bunu dolabıma?” İçeri doğru bir adım attı.

Elimle dur işareti yapıp, “Kız! Nimetle içeri girme,” dedim. Gökhan’ı işaret ettim. “Böyle çarpılırsın bak.”

Gökhan, âşık şeytanını içinden egzorsizm yöntemiyle çıkardıktan sonra güç bela kendini dışarı attı. “Şey... Tamamen yanlış anladın. Açıklaması güç bir durum aslında... Ama...”

Yaprak elindeki kabağı, kızla mantıksız kelimeleri yan yana dizerek diyalog kurmaya çalışan Gökhan’ın kucağına bıraktı.

Kabağı işaret edip, “Ayrıca fare yılan falan bulsan tamam da... Kabak pek benim mizahıma uymuyor,” diye konuya bir açıklık getirdim.

“Bayağı evlere şenliksiniz siz ya...” deyip bir kahkaha patlattı sıska sinsi.

Sıska sinsi... Slim Shady4gibi oldu.

“Şey... Bir şey soracağım sana. Rap yapıyor musun?” diye sordum kıza.

Teneffüste bahçede oturmuş, Merve’yi izleyerek Gökhan’ın ağlamaklı delirmelerini çekiyorduk. Bir yandan, “Oğlum ne saçmaladın lan rap falan? Kaçırdın kızı!” diye bana yükleniyor, diğer yandan “Abi çok güzel kız ya... Ne güzel güldü bana tuvalette,” diye kendi kendine mutlu oluyordu.

“Ha evet, kesin Oğuz’un saçma soruları yüzünden kaçmıştır. Yoksa kızlar tuvaletinde iki sap bir kabağa rastladığı için değil yani,” deyip güldü Sinan.

Yaprak’m saçını çekip, ‘Yaprak sana kabak diyor bu,” dedim. Yaprak elimi savuşturup benden uzaklaştı.

Elimdeki top kekinjöleli kısmını sıyırıp attım. Güzel kısmını sonra yemek gibi bir alışkanlığım vardı ve bunu iyice abartıp güzel kısmı hiç yememe noktasına getirmiştim son günlerde. Ben kekimin geri kalanını komple ağzıma sokarken Gökhan’ın yine aşkı depreşti. Saçlarını savuran kıza bakarak, “Bak şuna ne kadar da güzel...” dedi iç çekerek. “Abi ne yapıp edip bu kızdan telefonunu isteyecek cesareti toplamam lazım. Ama bugünkü rezaletten sonra çok zor...”

“Abi git iste ne olacak?” dedi yılların çapkını Sinan.

Gökhan panikle gözlerini kocaman açtı. Ani bir kriz geliyordu, hissettim. Gökhan’ın beline sarıldım. ‘Yapamam! Kızla konuşurken acayip saçmaladım bugün. Konuşamıyorum ben o güzel gözler beni izlerken! İsteyemem ben!” derken belindeki beni fark etti. “Ne yapıyorsun ulan sen?”

“Kanka istersen ben alırım kızın telefonunu.”

4 Slim Shady, ünlü rapçi Eminem’in lakabıdır. Türkçe karşılığı güvenilmezşaibeli sıskadır.

“Nasıl olacak o iş?”

“Bir dahaki teneffüs bu iş bitmiştir, bil.”

‘Yapar mısın lan harbi? Hı?”

“Tabii kanka. Ayıpsın...”

Bir sonraki derste bir bahaneyle hocadan izin alıp, dışarı çıkıp Gökhan’a verdiğim sözü tutmak için planımı yürürlüğe soktum. Hazırlıklarımı hızla tamamladıktan sonra Mervelerin sınıfının önüne gittim. Tuvalette duyduklarımdan sonra beynim planı otomatik olarak hazırlamıştı. Sıska Sarışın’m sınıfı o an tarih dersinden sınav oluyordu. Bu, planımı kusursuz hale getirecek bir detaydı. Kapıyı çalıp içeri girdim. Tarihçi asık suratlı ve kompleksli, kırmızı suratlı bir adamdı. Hiç sevmezdim. Yalandan gülümseyip, “Hocaaaam,” dedim. Takvimin arkasında bile ismi yazmayan sevimsiz hoca, parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı işaret etti. Ardından aynı parmağını yanma gelmem için kıpırdattı. Hemen yanma koştum.

Kulağına eğilip, “Hocam size kargo geldi de... İmzalamanız lazımmış. Yukarıdan çağırıyorlar.”

‘Yapma ya... Ne kargosuymuş ki?”

“Bilmiyorum ki hocam ya... Kargoyu getiren adam biraz agresifti, sorgulayamadım. İlla diyor alıcı imza atsın...”

Saatine bakıp, “Hay Allah,” dedi. “Sınav yapıyordum çocuklara...”

“Hocam, iki dakikanızı almaz. Siz gidin ben bakarım buralara...” dedim.

Hoca sınıftan çıkınca birkaç saniye içinde sınıfta bir uğultu oldu. “Şşş, kopya çekeni yakarım, anında ispiklerim ha!” deyip cebimden telefonumu çıkardım. “Video çekiyorum. Güvenlik kamerası...”

Herkes anında önüne dönüp başını kâğıtlarına eğdi. Ortam müsaitti. Birkaç adım sağa yanaşıp öğretmen masasının önünde durdum. Ve bingo! Tuvaletteki kızların dediği doğruydu. Muhlis Hoca telefonları toplamıştı.

Halis miydi lan bu adamın adı yoksa?

Halis Muhlis...

Çocuğum olursa adını Halis Muhlis mi koysam? Büyünce onunla dalga geçer gülerim.

Düşünsene... Bir büyüyorsun, adının Halis Muhlis olduğunu kavrıyorsun...

Offf çocuğumun o yüz ifadesini görmem lazım.

Neyse... Sıskanın telefonu... diye kafamı toparlayıp işime odaklandım. Tek gözümle biri bana bakıyor mu diye kontrol edip hedefime ulaştım. Saniyelik bir farkla içeri organik domates hoca girdi. Hemen yanma koşup durumu kontrol ettim. "Kargocu yoktu?" diye sorguladı beni. Şüphelenmesin diye, "Hocam bekleyip gitti demek ki..." dedim. "Kargoyu bırakmış mı bari?"

"Onu bırakmış, evet..." Burnunu kaşıdı, "isimsiz kargo... Ama ben kimin yolladığını anladım." Kulağıma eğilip fısıldadı. "Dalga geçer gibi balkabağı yollamış bana! Kesin eski karım!"

Gülmemek için kendimi güç bela kontrol edip, "Hadi ya..." dedim. Resmen krizi fırsata çevirip kendime eğlence çıkarmıştım. Adamın şok ve bozulmasını birkaç dakika izleyip tatmin olduktan sonra izin isteyip sınıftan koşarak kendi sınıfıma çıktım.

İçeri girip heyecanla Gökhan'ın yanına oturdum. "Kanka... Aldım kızın telefonunu!" dedim sevinçle.

Gökhan'ın birden eli ayağı titredi. Şaşkınlık ve sevinçle, "Ne?! Valla mı diyorsun lan?" diye sarstı beni.

Cebimden kazın telefonunu çıkarıp masaya koydum. "Al... Kızın telefonu."

Gökhan birkaç saniye önce telefona, sonra bana baktı. "Bu ne lan?" diye sordu.

"Kızın telefonunu çaldım."

"Lan Oğuz... Lan ayarsız organizma... Hıyar! Ben numarasını istiyordum lan! Telefonunu komple çal getir diye kim dedi sana?"

"Sana da iyilik yaramıyor. Ver, geri götürürüm." Elimi telefona uzattığım an, elime şaplağı yedim.

“Dur lan dur... Yakalanırsak hırsızlıktan atılırız okuldan. Dikkatli olmamız lazım. Bir de...” Sağa sola baktı. “Bir bakayım şuna kimlerle konuşuyor.”

Rehbere girdi.

Arda

Berk

Orçun

Veyselcan

Görkem

Kemal

“Bu ne ya... Yeni doğan erkek bebekler için isim önerisi kataloğu mu? Niye burada hiç kız ismi yok lan?”

“Kanka, Halis Muhlis diye kayıtlı bir isim var mı baksana?”

“Lan dalga geçme bir dur...” dedi tansiyonu düşen Gökhan.

Sanırım Türkiye'nin ilk Halis Muhlis bebeği benimki olacak.

Kızın rehberi yüzünden ağır sarsılan Gökhan kollarını kontrol edemiyormuş gibi iki yana saldı. “Kıskançlıktan kalbimi hissetmiyorum şu an. Öldüm mü acaba?” O sırada bize kulak misafiri olan Sinan arkasına döndü. “Oğuz seninle gurur duyuyorum kardeşim,” dedi. Ona gururla göz kırpıp kızın telefonunda bir şeyler yapan Gökhan'a döndüm.

Önce kızın telefonuna kendi numarasını kaydetti. Sonra kendi numarası hariç rehberdeki bütün numaraları sildi. Sonra telefonu bana uzatıp, “Al, bir bahaneyle aldığın yere geri bırak. Tamam mı? Hadi koş...” dedi.

“Az önce kızın rehberindeki herkesi sildin ve sadece kendi numaranı mı bıraktın, yoksa gözlerim bana bir oyun mu oynuyor?” Gökhan'a şoklar içinde baktı Sinan. Ben telefonun ucundaki kuş pelüşünü sallayarak güldüm. ‘Yaptı kanka valla... Neyse... Yakalanırsam hırsız Gökhan'mış gibi görünür. Ben yırttım. Hadi ben kaçar,” deyip koşa koşa teneffüse birkaç dakika kala tarih sınavının olduğu sınıfa döndüm. Hoca kâğıtları topluyor, sınıftakiler telefonlarını alıyordu. Sinsice öğretmen masasının önünde durup telefonu kutuya geri atmak için fırsat kollamaya çalıştım.

Derken kutuda sadece bir telefon kaldı. Kutunun başında ise sinsi sıska ve bir tane erkek kaldı. Sinsi sıska, ucunda sarı bir pelüş asılı telefonu alıp yanındaki çocuğa döndü. "Kerem, senin telefonun nerede?"

Çocuk şaşırarak kutuya elini daldırdı. "Anlamadım ki? Ben de koymuştum kutunun içine... Başkası mı aldı yanlışlıkla?"

"Nasıl bir şeydi?"

"Ucunda Pokemon pelüşü asılıydı."

"Kahretsin!" dedim. Cebimdeki telefonu hafifçe çıkarıp baktım. Pokemon'du.

Pokemon'la kuşu hep karıştırmışımdır.

O karmaşada telefonu sınıf defterinin arasına sıkıştırıp sıvıştım.

Ve Kerem bir süre Gökhan'ı kendisine âşık sandı.

'Ya var ya, Kerem'den ucuz yırttım ha... Elimi çabuk tutup Merve'yi yarım dönemde ayarlamasaydım bitmiştim. Hayır bir insan serçeyle Pokemon'u nasıl karıştırır!"

"Kanka benziyorlar ya..."

"Bu arada tarihçi o kabak olayından sonra karısının evine bir koli hıyar yollamış duyduğuma göre. Kadın delirip bunu tartaklamaya evine gelmiş. Balkabağının intikamı..."

Ali, Oğuz'un koluna vurup, "Hayır, bir insanın nereden aklına gelir böyle şeyler, anlamıyorum ki," diye güldü.

"Kanka ben de anlamıyorum inanır mısın? Beynimde aşırı hızlı bir şekilde bir sürü şey akıyor, ben saçma bir yerde duruyorum gibi hissediyorum bazen." Güldü. "Şaka şaka. Aşırı zekiyim ben. Her şey ondan oluyor."

Hepimiz gülerek doktora baktık. Bitmiş olması gereken seans bitmemişti.

"Gökhan... Son anıyı sen anlat," dedi doktor.

Gökhan şaşırıp, "Ama şey..." dedi. "En eskilere kadar gittiler. Ben daha-"

“Daha eski bir anı vardır.”

Gökhan anlamış gibi gülümsedi. “Sanınm evet.”

GÖKHAN

17 EYLÜL 2012

Lisenin ilk günüydü. Etraf heyecanlı ve ürkek dokuzuncu sınıflarla ve kol kola girip çete gibi dolaşan enteresan kız oluşumlarıyla çevriliyken bizim ekip bir pencere önüne dizilmiş, ortaokulda sıkıldığımız zaman uydurduğumuz, beyin öldüren saçma oyunlarımızdan birini oynuyorduk.

Yaprak, kırmızı kazak giymiş bir kız önümüzden geçerken, “Dört etti!” diye ciyakladı. “Öndeyim!”

Oyunumuz, önümüzden geçen insanların üzerindeki renklerle alakalıydı. Hepimiz birer renk seçiyorduk, on olan kazanıyordu. Hiç sevmediğim halde, diğerleri benden önce davrandığı için sarı renk bana kalmıştı. Homurdanarak elimdeki muzumun kabuğunu usulca soyup sertçe büyük bir ısırık aldım. “Ulan ben hâlâ sıfırım! Bir tane sarı şey giymiş insan olmaz mı koskoca okulda!”

“Görünen o ki, Gökkuş bana dondurma ısmarlayacak.”

O dönem ergenliğin verdiği asabiyetle kendi genlerimde dedemden kalan agresiflik kanımda Dwyane Wade and Lebron James misali bir uyumla hareket ettiğinden, Yaprak’ın bu lafının karşılığı olarak orta parmağımı havaya kaldırıp, “Alırım,” dedim. Ali, parmağımı havada yakaladı. Hemen vitesi R’ye takıp, “Buzparmakvarya kanka,” dedim. “O dondurmadan alırım anlamında...”

Parmağımı Ali’den kurtarıp güzel kız radarlarını sonuna kadar açarak gelen geçen her kıza yarı erotik yarı embesil “aklında kalayım” bakışını atan Sinan’ı dürttüm. “Lan bu Ali ne zaman girecek ergenliğe ya? Herif o evreyi direkt atlayıp genç yetişkinliğe geçti galiba.”

“Kanka, bence Ali direkt orta yaşlı doğdu.”

“Direkt ‘next next next finish’ yaptı ailesi herhalde.”

Ali konuştuklarımızı duyup ayağıyla ayağımı hafifçe dürttü. “Duyuyorum yalnız.”

Sinan kafasını kulağımın dibinden çekip ortaya konuşmaya başladı. “Varsa bir formülü bana da yapalım diyorum kanka. Ergenlik bir zehir gibi her gün öldürüyor beni...” Beklemediğim bir hamleyle okul gömleğinin üstünden omzunu açtı. “Baksana buralarıma kadar sıçradı haysiyetsiz sivilce klanı.”

“Oğlum sıkayım mı lan...” Yaprak akrep gibi açıp kapattığı kıskaçlarıyla benim üstümden Sinan’a uzanmaya çalıştı. Sinan siyah bir gece sonrası ayılan Yeşilçam aktrisleri gibi dramatik bir yüz ifadesiyle omzunu kapatıp kendini geriye attı. “Uzak dur benden! Oyun mu benim bedenim!”

“Sinan bebeğim, valla acıtmayacağım...”

Yaprak’ın elini alıp Sinan’dan uzaklaştırdım. Ama ergenlik bir tek bana ve Sinan’a değil, Yaprak’a da ağır vuruyordu. Ama en çok inadına... Pencerenin mermer pervazının üstünde ayağa kalktı. Henüz daha vücudu gelişmediği, üç kilo ve üç santim olduğu için bir cambaz gibi arkamdan yürüyüp Sinan’ın üstüne atladı. Sinan’ın yüzünde “Allah’ı olan defansa koşsun” yüz ifadesi görüp elimdeki muz kabuğunu olduğu gibi aşağı salıp ayaklarımı yukarı çektim. Pencere pervazının üstünde dikkatlice yükselip Yaprak’ı kedi gibi ensesinden yakaladım.

“Dikkatli olun düşmeyin,” dedi Ali büyük bir sakinlikle. “Yaprak sen de bırak uğraşma şunlarla.”

Yaprak, “Alikuşum ya ne olur sanki sıkıversem bir tane...” derken, Sinan kendini aşağı atıp koridorun karşısına geçti. “Ben kantine gidiyorum ya, azıcık güzel kız göreyim,” diye bahane uydurup koşarak yanımızdan ayrıldı. Tehlike geçince Yaprak’m ensesini bırakıp bir artistikjimnastikçi edasıyla iki elimi yanlara açarak Ali’ye doğru yürüdüm. “Oğuz nerede lan?” diye sorduğum an, pencereden Oğuz’un sesini işittim.

“Şşş Gökhan, çeksene lan beni yukarı!”

Pencereden sarkıp baktım. Dengesiz Oğuz'un sesi pek de dengeli sayılmayan bünyemde aynı kutuplu mıknatıs etkisi yaptığından az kalsın bahçeye düşüyordum. Kendi kontrolümü sağlayıp koridora ayak bastığım an, pencerenin önünde debelenen Oğuz'a dönüp çemkirdim.

"Ne yapıyorsun oğlum sen? Hasta!"

"Lan çeksene beni! Düşeceğim şimdi!"

Oğuz'u kafasından tutup çekmeye çalıştım. Yaprak, koşarak yanımıza gelip elime vurdu. "Ne yapıyorsun be! Çocuğun boynu çıkacak!"

Elimi Oğuz'un boynundan hemen çektim. Koltukaltına elimi soktum yukarı çekmek için, gıdıklandı. Yaprak saçından tutup çekince bu defa ben yükseldim. "Kızım yemin ederim bomboş bir tipsin ya! Bana diyene bak, herifi Rapunzel gibi saçlarından çekiyor!"

"Kanka Rapunzel'i saçlarından çekmiyorlar. Rapunzel şatoya oğlan atmak için saçlarıyla adamı yukarı çekiyor. Örnek ters oldu."

"Oğuz sence de çok saçma bir zamanlama değil mi kardeşim bu düzeltme için?" Bize mimiksiz bir ifadeyle bakan Ali'ye döndüm. "Ali el atsana oğlum, çekemiyoruz!"

Hepimizden daha uzun olan toramanımız, Oğuz'u belinden kavrayıp içeri çekti. Oğuz koridora top gibi yuvarlanırken Yaprak'la birlikte tekrar pencere önündeki mermere oturduk.

Yerde debelenerek güç bela kendine gelen Oğuz gülerek yanımıza geldi. "Tuvaletteki pisuarı söküp arka bahçeye sakladım. Çıkışta gizlice eve götüreceğim."

Yaprak'la aynı anda "Ne?!" diye bağırdık.

"Kanka tuvalete bir gittim, pisuar sallanıyor... Azıcık çekiştirdim çıkardım. Biraz dezenfekte, azıcık temizlik... Harika bir saksı olacak. Oda dekorasyonu..."

Ali oturduğu yerden sakince konuşmaya dahil oldu. "Ulan müdür falan görürse anamızı ağlatır." Kafasını iki yana sallayıp, "Yeni bir sayfa açamadan, o sayfaya sicilimiz yazılacak," diye umutsuzca konuştu.

“Merak etmeyin oğlum, her şeyi gizlice hallettim. Tuvaletten çıkarken sınıfın masa örtüsünü kafama sardım. Kimse beni teşhis edemez.” Elini kupasını kaldırır gibi havaya kaldırdı. “Harika biriyim.”

Renklerle aram iyi değildir. O gün oynadığımız renk oyununda sıkça kaybederdim. Testosteron oranı yüksek birkaç renk dışında hiçbir renkten de hoşlanmazdım. Ta ki, koridorun ucundan bize doğru yürüyen onu görene kadar...

Sarıydı. Saçlarından ya da giydiği kıyafetinden dolayı değil... Bayağı, sapsarıydı etrafı. Işık saçıyordu sanki. Tıpkı bir güneş gibi... Küçücük bedeniyle, kocaman güneşi solda sıfır bırakırdı hatta.

Sanki, dünya birden 0,5X’e çekmişti hızını. Film yavaşladı. Ağır çekimde yürüyor gibiydi. Bana geliyor, benim aklım ona gidiyor ama bir türlü aramızdaki mesafe bitmiyordu. Yemin ederim, o an hayat arka planına bir şarkı koymuştu. Zihnimde romantik bir şarkı onun hareketleriyle uyumlu olarak çalıyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel kız, salına salına önümden geçerken gözucuyla bana baktı.

Kesinlikle, sarıydı.

“Kazandım...” diye fısıldadım gözlerimi kızdan ayırmadan. “Bu defa kesin ben kazandım.”

Büyü çok ani bir şekilde bozuldu. Yaprak, kız hâlâ bana bakarken enseme vurup, “Kanka sence nasıl şarkı? Dün Youtube’ta keşfettim,” dedi.

İçimden Yaprak’a acayip sağlam bir küfür gönderdim ama dilim tutulduğu için dışarı dökemedim. Hem, gözlerimi kızdan ayırıp sövmek için bile Yaprak’a dönemezdim. Kız kafasını önüne çevirip elindeki kâğıtlara bakarak yürümeye devam ederken gözüm merdivenlerden çıkan çocuğa takıldı. Telefonuyla oynuyor ve önüne bakmıyordu. Kafamdaki otomatik sistem, gözümün koordinatını ikisinin tam ortasındaki, benim attığım muz kabuğuna çevirdi.

Saniyenin onda biri kadar gibi bir sürede, çocuğun o muza basıp bir dakika önce âşık olduğum ve muhtemelen evleneceğim nazlı yârimle çarpışacağını ve sevdiceğimin elindeki kâğıtların yere düşeceğini, bu esnada göz göze gelip romantik bir tanışma yaşayacaklarını düşündüm.

Ve bu senaryoyu engellemek için aklıma ilk gelen şeyi yaptım. Yanımda oturan Yaprak'ın ayakkabısını çekip çocuğa doğru fırlattım. Ayakkabı çocuğu sıyırıp merdiven boşluğundan aşağı düştü. Çocuk şoke olup kendini geri çekerken sevdiceğim muz kabuğuna basıp düştü. Oğuz, o muz kabuğunu benim attığımı söyleyince kız sinirlenip hızla aşağı indi. Ben Oğuz'u öldürmeye teşebbüs ettim. Yaprak ayakkabısını aramaya tek ayak üstünde aşağı koştu. Sinan ne olduğunu anlamadan gelip bana katıldı.

Günün sonunda her şey aynı kalsa da, Gökhan Karademir o günden sonra farklı biriydi.

içinde güneşi taşıyan, âşık biri.

"O değil de, koskoca ayakkabı yer yarılıp içine girmişti. Hâlâ aklım almıyor."

"Sen ayakkabıyı bulamayınca zorla Gökhan'ın ayakkabılarını giymiştin, değil mi?"

"Kırk üç numara ayakkabıları sürüye sürüye canım çıkmıştı."

"Kızım sana da yaranılmıyor. Tutup ayakkabımızı verdik giy diye! Ben de okul çıkışma kadar ayağımın altına bloknot defter geçirip yürüdüm o gün!"

"Dramalardan sorumlu devlet başkanı! Hey... Onu fotoğraf çektirelim diye yaptık ya oğlum. Koşa koşa gidip Kamil Abi'den terlik kapıp gelmiştim sana."

Gökhan bozulup, 'Yani doktorun önünde şimdi..." diye homurdandı.

'Yalnız..." dedim gülerek. "Bayağı komikmişiz o zamanlar."

Sinan parmağıyla hemşire kıyafetli Oğuz'u ve çarşafa dolanmış kendisini işaret etti. "Sence hâlâ değil miyiz?"

"Yaşarken öyle gelmiyor da, üstünden vakit geçip anlatınca fark ediyorsun işte."

Hepimiz anlamış gibi doktora döndük. Ellerini birbirine sürterek kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi anladınız mı?"

Oğuz lafa girdi.

"Anladım. Memeler değil, Yaprak'ın ayakkabısıymış uçan."

Oğuz aptal oyununu sürdürmek için işi provoke etmeye çalışsa da aslında hepimiz bal gibi anlamıştık. Yaşımız, olayları abarttığımız bir evredeydi. Başka birini sevmeyecekmişiz gibi âşık oluyor, başka acı çekmeyecekmişiz gibi depresyona giriyorduk. Hem de durduk yere. Ama bunlar problem değildi. Yanınızda, bunları birlikte yaşayacağınız sevdikleriniz olduğu sürece, ileride hatırlayıp güleceğimiz anılara eviriliyorlardı.

Gökhan, Merve yüzünden paranoyakça davransa da yanında ona yardım eden ve işleri her zaman daha da karıştıran biz olduğumuz sürece zararsızdı.

Oğuz, ortalığı karıştırıp bizi tehlikeye atsa da onun arkasını toplayacak bir biz olduğumuz sürece komikti.

Sinan, âşık olup ölecekmiş gibi ağır depresyona girse de onun nazını çekecek bir biz olduğu sürece tatlıydı.

Biz... Bir aradayken çok aptaldık. Ve bu, bize iyi geliyordu. Ne yaşarsak yaşayalım, kalbimizde hangi kadın ya da erkek olursa olsun, başımız hangi kayanın altına sıkışırsa sıkışsın değişmeyecek tek bir şey olacaktı:

Biz.

Aptal biz.

Ve aptal biz'in dostluğu.

4

Hayatın beni "Allah Allah!" naraları eşliğinde tokatladığı bir haftanın ardından, rahata erdiğimi sandığım o okul sabahı daha gözlerimi açamadan kütüphane nöbetçisi olduğumu öğrendim ve sınıfa girmeden, yarı açık gözlerle dört kat tırmanıp görev yerime gittim.

Okulun modern ve yeni havasının aksine, eski ve tozlu bir havası olan kütüphane, aslında okulda en sevdiğim yerdi. Tadilat yapılmama sebebi bu havayı korumak mıydı, yoksa tamamen müdürün pintiliği miydi bilmiyorum ama benim canıma minnetti.

Çantamı sürükleyerek kütüphaneden içeri girdiğim anda, içeride şimdiden birilerinin olduğunu fark ettim. İçimden, "Sabah sabah ne kitabı arıyorsunuz ya... *Kargalar Kahvaltıda Ne Yer*? falan mı?" diye geçirip masama oturdum. Bir kız gelip elindeki kitapları lap diye masaya bıraktı. Göz kararı kitapları sayıp esneyerek, "Üçten fazla yasak," dedim.

Kız şaşırarak, "E zaten üç tane aldım," deyince, uykusuzluktan çift gördüğümü fark ettim. Yalandan gülümseyip, "Hay Allah," dedim ve kitapları önüme çekip kızın işlemini yaptım.

Kız kitaplarını alıp kapıdan çıkarken ona dil çıkardım. Sabah sabah üç tane kitabı bir insan neden alırdı ki?

Bakışlarımı kapıdan çevirip masanın yanındaki rafın önünde kendi aralarında konuşan iki kıza baktım. Bir tanesi ciyaklamak

ile ağlamak arasında bir ses tonuyla, "O kadar tatlıydı ki!" dedi arkadaşına. Arkadaşı da buna aynı tonun daha çiğlikli versiyonuyla karşılık verdi. "Kızı kucağına alıp koştuğu sahnede delirdim! Hele o son..."

"Ama ben diğer çocuğa da üzüldüm ya... O da seviyordu sonuçta. Benim bile aklım karıştı!"

"Allah bana iki güzel seven erkeği aynı anda iyi ki vermiyor. Kıyamaz, ikisini de idare ederdim." Kıkırdadılar. 'Yani karakterlerin biri uzun zamandır seviyor, diğeri çok fazla mücadele ediyor... Kolay karar değil."

İlk başta bana sıkıcı gelen kitap fanlığı muhabbeti, birden ilginç bir hal aldı. Koltuğumda dikleşip konuşulanı daha iyi duymaya çalıştım. Ancak kızların muhabbetinin tam ortasında bir kızıl bela belirdi.

Elinde tuttuğu kitabıyla arkadaki rafların arasından çıkıp iki kızın tam arkasında durdu. Bir süre çekilmeleri için beklese de, kızlar onu takmadılar. Sanki bilerek ses çıkarmıyor ve sinir ibresini yukarı çekmeye çalışıyordu.

Sabah gerginliğini atmak için herhalde...

Tuna ısrarla tam arkalarında beklediğinden bir süre sonra kızlar kaşlarını çatarak kafalarını çevirip ne istediğini anlamak için Tuna'ya baktılar. Sabahları tadından yenmeyen Tuna, bu hareket üzerine derin bir nefes aldı. Bu es, birazdan en az sekiz virgüllü, nefessiz söylenmesi mümkün olmayan upuzun bir cümlenin geleceğinin işaretiydi.

"Hayattaki tek galibiyeti karşı cinsten aldığı mavi tik olan iki heyecanlı liseli kızın karın ağrısını çekmek isteyeceğim son yer, almak istediğim kitabın bulunduğu rafın önüdür. Lütfen düşünme kabiliyeti, mesaj yazma hızına bölününce basit kesir çıkacak olan sizler, ben içimden üçe sayana kadar önümden çekilin."

Muhtemelen dokuzuncu sınıf öğrencisi olan iki kız, panikleyip koşar adım kütüphaneden çıktılar, içeride Tuna'yla yalnız kalınca ayaklanıp yanma gittim. O kitap ararken ben sırtına vu-

rup, “Günaydın! Sabah sabah sinir egzersizi mi yapıyorsun?” diye takıldım.

“Isınmayı az önceki arkadaşlarla yaptım, ter atmaya seninle geçebilirim dilersen kitap paraziti,” dedi tek kaşını kaldırıp.

“Ne oldu ya?” dedim olabilecek en gevşek tavırla. “Her zamankinden üç derece daha sıcaksın bugün.”

“O zaman aramıza koyman gereken azami mesafeyi artırmanı tavsiye ederim. Yanmanı istemem.” Raftan çektiği kitabı burnuma uzatıp, “Kaydet şunu,” dedi. Gözlerimi devirerek kitabı elinden aldım ve memuriyet hayatı yaşadığım koltuğuma geçip Tuna’nın kitap alma işlemini yaptım.

Kitabı ona geri verirken dönen deri koltuğumda kendi etrafımda usulca dönüp, “Nasıl, havalı mı makamım?” diye sordum ortamı yumuşatmak için.

Küçümseyen küçük bir gülümseme eşliğinde, “23 Nisan’da belediye başkanı olan ilkokullu gibisin,” dedi.

Ben bir anlık hayal kırıklığıyla ona bakarken, o kütüphaneyi havalı bir şekilde terk etti.

W *

O gün, şanssızlığımın en yakın arkadaşım olduğu bir gündü. Okuma oranı çok düşük olan coğrafyamızda, kitap seven tek canlılar bizim okuldakilermişçesine yoğun bir trafik vardı öğlene kadar. Diğerleri dersteyken de telefonumda deli gibi oyun oynadım. Arada bizimkiler dersten kaçıp yanıma geldiler. Bazen teneffüslerde yardım ettiler.

Okul çıkışma son iki ders kala kitap alma trafiği ve şarjım aynı anda azalmıştı. Ders başlayınca dönen sandalyemde dönmekten başka bir alternatifim olmadığından kendi etrafımda döne döne oturuyordum ki, kütüphaneye yanında iki iri çocukla Barış girdi. Barış ebleh ebleh gülüyor, yanındakiler ise stresli görünüyordu. Yüzümü buruşturup ayağa kalktım. Başım döndüğü için kendimi güç bela toparlayıp yanlarına gittim.

“Şşş, buranın bekçisi benim. Benim iznim olmadan at süremezsiniz burada. Hadi yallah...” Elimle gitmelerini işaret ettim.

Çocuklardan esmer olan rahatsız bir ifadeyle, ‘Yardımına ihtiyacımız var... Birkaç ders, ayılana kadar Barış’ı burada saklaman lazım,” dedi.

Bunu hiç beklemediğim için birden şoke olup, “Ne?!” diye bağırdım.

Yüzünde geri zekâlı bir ifade olan Barış, bu tepkim üzerine kahkaha attı.

Arkadaşlarından diğeri, olaya açıklık getirmek için söze girdi. “İçip içip gelmiş okula. Şu an antrenman var. Koç bunu bu halde görürse bu defa kesin yakar çırasını!” Sesindeki endişe ve öfke aynı anda hissediliyordu.

Elimi belime koyup arkadaşlarından destek alarak ayakta duran Barış’a baktım. “Ulan ayyaş Sırık...” dedim kendi kendime. “Eee, evine yollayın!”

“Kızım bir iki ders idare et işte! Senin şu toraman arkadaşını hastanede ziyaret ettiği gün koçtan kırmızı kartı gördü. Bu defa kesin diskalifiye olur... Anladın mı?”

Yüzüme sabah programı sunucusu şoku yerleştirdim. “Ayıp ya...” dedim Barış’m koluna girip. “Valla yuh yani... Vicdan yaptırın bana hemen...”

Ben koluna girince, ikisi de aynı anda bıraktılar Barış’ı. Bir çocuklara, bir bana sırıtan Barış’a baktım. Aklıma asansörde kaldığımızda sarhoş olup ona küçük çaplı işkence edişim geldi. Erken pes edip kafamı *tamam* der gibi huzursuzlukla salladım.

“Tamam hadi yok olun siz, idare ederim ben.”

Yani umarım.

Barış kocaman bedenini dengede tutmakta güçlük çekerek kütüphanede ilerliyordu. Yüzümde başıma gelecek belaların ön izlenimi olan bir tedirginlikle bir kapıya, bir Barış’a baktım.

Yapacak pek de bir şey yoktu. Bu iyiliği zaten herhangi birine de yapardım. Bir de o kişi birkaç defa bana yardım etmiş Barış olunca... Kollarımı iki yana açıp, "Hoş geldin bel!" diye bağırdım. En azından zil çalana kadar kötü bir sürprizle karşılaşmamak ve Barış'ın oradan kaçmasını önlemek adına hızlıca arkamı dönüp kapıyı arkadan kilitledim. O beş saniyelik arada arkamdan öyle bir ses geldi ki, zaman kavramı konusunda tereddüde düştüm.

Beş saniyede volkanik bir dağ patlar mıydı ki? Hem kütüphanede volkanik dağın ne işi vardı? Deprem? Çığ? Göktaşı? Ahh, yok... Sadece bizim sarhoş ayıymış...

içimdeki sarkastik ve öfkeli Yaprak'la küçük bir soru cevaptan sonra suratıma yerleştirdiğim ultra sinir bastırıcı ve yüz kaslanmı koruyucu gülümsemem, arkamı dönmemle anında düştü. Barış, benim saatlerce uğraşıp düzenlediğim seyyar kitap rafını devirmiş, boylu boyunca kitapların içinde yatıyordu.

"Kültürlü ayı!" diye bağırdım onu öyle görünce. "Boyu bir seksenden uzun olanlara içmeyi yasaklasınlar ya! Şehre inen bir bizon sürüsünden daha tehlikelisiniz çünkü!"

Kocaman bedenini kaldırabilmek için kolundan tutup onu kendime doğru çektim. Ama elbette bir su bidonu kadar olduğumdan, sarhoş bizon tarafından kitap yığınının içine çekildim. Ben kitaplar arasında debelenirken, 'Yaprak deprem mi oluyor ya?" diye sordu sarı kafa. Kendimi yığından kurtardığım sırada elime geçen ilk kaim kitabı Barış'm kafasına fırlattım. "Ha, deprem!" Sesim beklediğimden öfkeli çıkmıştı. Bunda deli gibi acıyan kaba etimin etkisi büyüktü. "Birazdan öyle büyük bir deprem olacak ki..." diye tıslarken kendi kendimi sakinleştirip ayağa kalktım.

Uç defa derin nefes alıp Barış'ı kaldırmayı tekrar denedim. Bu defa daha kontrollü olduğumdan beni hemen yanma çekemedi. Bir elimle büyük raflardan birinden destek alıyor, diğer elimle alkolü emen bir sünger gibi ağır olan Barış'ı kıpırdatmaya çalışıyordum. Ama bu çabamın en ufak bir etkisi olmadı.

Pes edip başka yöntemler bulmaya çalıştım. Gıdıkladım, gülmedi. Çimdikledim, hissetmedi. Tekmeledim, etki etmedi. Ben bunları yaparken, kitap yığınının arasında bana bakıp gülen bir Sırık vardı sadece. Giderek daha da korkunç ve sinir bozucu bir hal alıyordu bu durum.

On dakikalık uğraşın sonrasında pes edip kütüphanenin tam ortasına çöktüm. Sırığa hem sinirliydim hem de onun için endişeleniyordum. Kendimi aynı anda suçlu, yetersiz ve şanssız hissediyordum. Ağlamama birkaç saniye kalmıştı ki, Sırık kendi kendine kıpırdanmaya başladı. O kadar yorulmuştum ki onu kaldırmak için ayağa kalkmam gerektiğini biliyor ama beceremiyordum. Ve birkaç dakika boyunca, onun kitap kapakları orasına burasına batarken bedenini güçlükle kontrol etmeye çalışıp ayağa kalkmasını izledim.

Nereden baksan, komik bir görüntüydü. Burnumun ucundaki ağlamayı, tek nefeslik bir gülüşle içeri attım. Ayağa kalkıp hemen sarı kafanın yanına gittim. Masaya tutunarak dengede durmaya çalışıyordu. "Yavaş yavaş..." efektiyle koluna girip onu yandaki sandalyeye oturtmayı denedim. Ama beceremeyip kendini masanın üstüne bıraktı. Masanın üstündekileri de olduğu gibi aşağı...

Bir adım geri çekilip o sanatsal görüntüye baktım. Elimi cebime atıp şarjı bitmek üzere olan telefonumu çıkardım. Normalde şarjım yüzde onun altına düştüğünde, bunu hissedip de şaijı azalmasın diye elimi bile sürmezdim. Ama o görüntünün fotoğrafını çekmesem sanat benimle on yıl konuşmazdı herhalde.

"Biliyor musun Sırık?" dedim sakin bir tavırla.

"Hmmm?" diye bir ses çıkardı yattığı yerde.

"Şu an *Mona Lisa* tablosu gibi bir görüntüyle karşı karşıyayım." Telefonumun tuş kilidini kapatıp cebime tıkıştırdım. "Yani... Ayı mı, yoksa bizon mu olduğunu anlamadığım bir canlı. Sağa gidiyorum..." Bir adım yana kaydım. "Bizon..." Daha sonra usulca sola kaydım. "Buradan bakıyorum... Ayı."

Kafasını kaldırıp güçlükle birkaç milim açabildiği gözleriyle bana baktı. “Anlamadım...” dedi beklediğim gibi.

“Sen uyu sarı. Uyu ki, bin tonluk bedenini uykunda etkisiz hale getirip yok edebileyim!”

Ne yapacağımı bilmeden kendi etrafımda yüz seksen derece tur attım. Dağılmış kitaplar, masanın üstünden yere dökülen kalemler, kâğıtlar, defterler... Bir kütüphanenin nasıl görünmemesi gerekiyorsa, o an bizim kütüphane öyle görünüyordu. Saate baktığımda teneffüs zilinin çalmasına yalnızca birkaç dakika kaldığını gördüm.

“Eyvah... Bizimkiler kesin yanıma uğrar!” Panikle Barış’a koşup onu sarsmaya başladım. “Sırık kalk, seni saklamamız lazım!”

Kafasını hafifçe kaldırıp, “Ne olur azıcık bırak da uyuyayım,” dedi ağlamaklı ağlamaklı..“Rüyalar kızı dedim diye mi uyutmuyorsun beni?”

“Demagoji3 yapma bana, sarhoş!” dedim. Kendi dediğime kendim güldüm.

Barış, sarhoş kafayla, “Dema-ne?” diyerek dediğimi anlama çalışıyor, ben onu masanın altına itmeye uğraşıyordum. Güçlükle aşağı itince, canını biraz yakmış olacağım ki yerde homurdanmaya başladı. Masanın arkasına geçip iyi olup olmadığını kontrol ettim.

“İyi misin? Kırılmadı değil mi bir yerin?”

Aniden durdu. Kırmızı gözlerini, gözlerime dikti yattığı yerde.

Omuzlarından tutup, yüzüme endişeli bir ifade yerleştirdikten sonra, “Bak Barış!” dedim. “On dakika saklamamız lazım seni. Hem öğretmenlerden, hem...” Hafifçe öksürdüm. “Hem öğrencilerden... Böyle görmemeliler seni. Tamam mı?”

“Saklanmam mı lazım?” diye sordm

Kafamı salladım.

5 Kendini acındırma hali.

Parmağıyla göğsümün solunu işaret etti. “Keşke orada saklanabilseydim.”

“Bizimkiler sarhoşken şampuan içiyor, elin oğlu dünyanın en romantik insanına dönüşüyor... Garip şey şu içki...” diye geçirdim içimden. “Boş konuşma da gir şunun altına, hadi...” Barış’m koca cüssesini masanın altına itmeye başladım. Az önceki tavrının aksine, birden saldırgan hal aldı. “Girmem ben oraya!” diye bağırmaya başladı. Polis arabasına suçlu bindirilirken polislerin suçlunun kafasını tuttuğu gibi, Barış’ın kafasını tutup masanın altına soktum. O ise, “Ben iyiyim, bırak!” derken kafasını masaya çarptı.

“Oğlum bayılacaksın ya! Bir uslu dur işte!”

Kafasını tutup masanın altında kendini geriye attı Barış. Kendi kendine küfür etmeye başladı. O sırada okul zili çaldı. Ben iyice panikledim. Elim ayağım titremeye başladı. Öğretmenler görse ayrı, bizimkiler görse ayrı... Ali görse apayrı bir cinnet sebebi... Ayağa kalkıp panikle Barış’ı birkaç dakika o masanın altında tutacak bir şey aradım. Yeni gelen kitap kolilerinin arasına karışan mezuniyet süsleri kolisinin içinden parti süsleri aldım. Süslerden biriyle Barış’ın elini ve ayağını bağladım. Koli bandıyla da ağzını kapadım. Yarım aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu. Elini kolunu güçlükle kontrol ettiğim Barış, aniden kocaman bir hediye paketine dönüşmüştü.

Kapının dışından gelen sesler iyice yükseldi. Biri kapıyı açmaya çalışıp açamaymca kapıya vurmaya başladı.

Panikle, “Dolu!” diye bağırdım.

Kahkaha sesi geldi. Ben ise neredeyse zılgıtlı ağlama krizi eşiğindeydim. Sırığın dağıttığı kitapları ittirerek masanın arkasına yığdım. Ona nefes alacak bir boşluk bırakıp, “Ne olur zorluk çıkarma, her şey senin için. Üç dakika dayan tamam mı?” deyip tepkisini bile ölçmeden kapıya koştum.

Kapıyı açar açmaz karşımda Ali ve Oğuz’u gördüm. “Ne oldu ki?” dedim yalandan gülerek. “Bir şey mi oldu?”

Ali bana endişeyle baktı. Oğuz ise gülerek, “Kanka kapı-

yı tıklattığımızda dolu demen muazzamdı! Tam olarak Oğuz Ünal mizahı!" dedi. Sonra beni kenara itip elindeki lolipopu yalayarak içeri girdi. Ben Oğuz'u kontrol edeyim diye kapıdan ayrılınca Ali de içeri geçti. Ali meraklı bir ses tonuyla, "Ne oldu burada böyle? Savaş alanı gibi..." diye sordu.

"Ondan açamadım kapıyı işte," diye bir yalan uydurdum. "Devirdim buraları, öğretmen falan sandım sizi de..." Oğuz zıplayıp masanın üstüne oturdu. Ben de kontrolü sağlamak adına hemen yanına oturdum. O kadar gergindim ki, eklemlerimi oynatamıyordum. "Eee, her teneffüs gelmenize gerek yoktu yahu," dedim. "Son ders zaten... İdare ederdim," derken, Ali tam önüme gelip susturdu beni. Ellerini cebine atıp kaşlarını hafifçe çattı. "İyi misin sen?"

Yutkundum. Elimi telefonuma atıp telefonumu çıkardım. "Şarjım yüzde beş falan kaldı... Gerginim," dedim. "Hep böyle oluyor. Nöbetçi olduğum günlerde şarj aletimi evde unutuyorum. Sonra oyun oynaya oynaya..." Panikten düştü düşecek olan hayali çenemi tam dizime değmeden yakaladım ve sustum. "Gerildim ya işte... Zor bir gündü," diye geçiştirdim.

Ali gülüp yanağımı sıktı. "Çıkışta köşedeki kafeye gitmeye karar verdik. Sık dişini," dedi. Gülümsemesi o kadar sıcaktı ki, kendimi suçlu hissettim. Kafamı hızlıca sallayıp Ali'yi onayladım.

Üstünde oturduğumuz masanın altında Barış'ın olduğunu düşündükçe boncuk boncuk terliyordum. Konuyu değiştirebilmek için yanımdaki Oğuz'a döndüm. "Emmesene oğlum şu şekeri öyle," dedim. Umurumda olan son şeydi bu ama aklıma başka bir şey gelmemişti.

"Emme mi?" dedi Oğuz. "Lolipop emmek diye bir tabir yok! Emcürmekvar. Lolipop emcürülür."

"O ne ya?" dedi Ali gülerek. "Mese lügati mi bu?"

Oğuz, "Aynen," diye yanıtlayıp lolipopu tamamen ağzına soktu. Sonra şekerin çubuğu aşağı yukarı hareket ederken, "Lügat ne?" diye sordu. Cevap vermedik. Kendi kendine, "Sizce

yanlamasına ağzıma sokabilir miyim? Çubuğuyla?" diye sordu.

Ben gerginlikten bakmadım, Ali ise umursamadığı için kafası çevirdi.

Oğuz, "Çok sıkıcısınız ya! ikinizde de bir haller!" deyip her zamanki yalancı dramatik tavrıyla masadan atladı. "Gidiyorum ben!" deyip kapıya doğru hareketlendiğinde iç sesim, "Cafer oğlum, sırası mıydı çişin," dedi, ikisinin birlikte gitmesi lazımdı!

Oğuz kapıyı çekip çıkınca panikleyip ben de masadan indim. Ama ayağım yerle üç saniye buluşamadan, Ali beni tekrar masaya oturttu. Elimle masadan destek alıp kendimi hafifçe geri ittim. "Okuldayız Ali," dedim.

"Biliyorum" deyip, elini masanın üzerindeki elimin üzerine yerleştirdi. "Bir şey olmadı değil mi? Biraz... tuhafsın."

"Yok yok... Ne olacak ki? Müdür çok yordu beni. Bir de ortalığı böyle mahvedince..."

'Yardım edeyim mi toplaman için? Bir şey uydururum öğretmene."

Elimi panikle çekip *gerek yok* der gibi sallamaya başladım. 'Yok yok, ben hallederim. Sen derse gir."

Birkaç saniye hiçbir mimik yapmadan paniklemiş yüzüme baktı. Gözlerini hafifçe kısıp, "Sen kesinlikle bir şeyler çeviriyorsun Yaprak," dedi.

O an kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, krizi fırsata çevirebilmek için Ali'nin elini alıp kalbimin üstüne koydum. "Okulda yalnız kaldık ya... Heyecanlandım," dedim yalandan.

Kalbimin üzerindeki elini çekip iki eliyle yüzümü avucuna aldı. "Çok tatlısın biliyorsun değil mi?" diye sordu gülümseyerek. Ellerinin yanağımdaki baskısıyla büzüşen dudağıma minik bir buse kondurup hızlıca kapıya yöneldi. "Çıkışta görüşürüz!" deyip kapıyı açtı. Kapıdan dışarı çıktığı gibi kafasını geri içeri uzattı. "Kontrolsüzlüğüm için özür dilerim, dayanamadım!"

Kapının son kez kapandığı an omuzlarım düştü. 'Yalandan ar damarım, sır saklamaktan göbeğim çatladı..." Birkaç saniye soluklanayım derken aklıma aniden Barış geldi ve korkuyla ma-

sanın arkasına zıpladım. Ayağımın altındaki kitapları ve kolileri itekleyip hediye paketime baktım. Güçlükle kıpırdattığı gözkapaklarını ağır çekimde hareket ettirerek masanın altından bana bakıyordu. Onu oradan çıkarmak yerine masayı iyice itip Barış'a yer açtım. "Özür dilerim... Ama senin için..." derken bir ayak sesi duydum. Barış'ın kolundaki mavi parti süsünü çözmeye çalışan ellerim titremeye başladı. Korkarak kafamı kaldırdığımda onu gördüm.

Lolipopu yanlamasına ağzına sokmuş Oğuz'u.

Oğuz, şaşkınlıkla bana ve Barış'a baktı. Lolipopu tükürükler eşliğnde ağzından güçlükle çıkarıp, "Kanka, ben lolipopu soktuğumu göstermeye gelmiştim ama..." dedi. Kaşlarını merakla hafifçe kaldırıp paket ğbi görünen Barış'ı işaret etti. "Barış'ı mı kaçırdın, yoksa böyle fantezileri barındıran ğzli bir aşk mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Ayağa kalkıp Oğuz'un yakasına yapıştım. "Oğuz bak bu aramızda sır tamam mı? Sadece Barış'a yardım ediyorum ben. Anlatacağın sonra sana. Tamam mı?"

Oğuz yüzüne yaramaz bir ifade yerleştirip gülerek, "Anladım ben kanka," dedi. Göz kırpıp her şeyi yanlış anladığna yemin edebileceğim bir ses tonuyla, "Çok iyi anladım," diye kendi söylediğni pekiştirdi. "Sırrın bende güvende... Hiç korkma."

Ellerimi Oğuz'un yakasından çekip kendimi duvara dayadım. "Oğuz ya..." dedim ağlamaklı bir halde. "Yanlış anladın sen şimdi kesin."

Oğuz gülerek geri geri ğtmeye başladı. "Yok yok... Her şeyi anladım ben. Sıkıntı yapma. Eros Oğuz şimdi buradan ğdip bunları unutacak. Aşka saygım her zaman sonsuz," dedi. "Ben diğer sığırları idare ederim. Korkma," diye kendi kendine saçmalarken ben çoktan pes etmiştim bile. Oğuz kapıdan çıkarken çoktan yapmam gerekeni yapıp Barış'ı çözdüm.

Hafiften ayılmaya başlasa da hâlâ sarhoştu. En son ağzındaki koli bandını söktüğümde yüzünü acıyla buruşturdu. "Özür dilerim, gerçekten," deyip ayağa kalkmasına yardım ettim. Ayağa kalkınca, benden öyle uzun oluyordu ki... Hemen yanımızdaki masaya çıktım. Omuzlarından tutup yüzümüzü aynı hizaya getirdim. "Bana bak... Bunların hepsi senin içip içip okula gelmen yüzünden... Aklı yarım bana mı güvendin?" Öyle perişan haldeydi ki, içim acıdı. "Ya tamam bakma öyle," dedim şefkatle. Sonra aklıma hepsinin onun suçu olduğu geldi, kuyruğumu dikleştirdim. "Özür dilerim ama... Aklıma seni oraya tıkmak dışında başka bir şey gelmedi."

Barış kendini geriye attı. Ayakta durmakta güçlük çektiği için sırtını duvara yaslayıp oradan güç aldı. "Öldürecek misin sen beni?" diye sordu.

"Dedim ya... Panikle aklıma başka bir fıki-"

"O değil..." dedi. "Neden o herif seni öperken buna şahit olmam gerekti ki? Neden engel olmadın?"

Sarhoş kafayla ağzından güçlükle çıkan kelimelerin bende karşılığı yoktu. Cevap veremedim. Birkaç saniye sadece birbirimize baktık. Ben cevap vermedikçe o bakmaya devam etti. Ama öyle bir gülüş atıp pes etti ki... canım acıdı.

Hayal kırıklığını tanırdım. Tam olarak öyle bir şeydi gülüşü. İpi elinde tutup tutup bir anda bırakmak gibi... Kabullenip elindeki yaraya bakmak gibi... Çirkindi. İstemeden de olsa bu hisse sebep olduğum için kendimden nefret ettim o an.

Bunu hissetmiş gibi elini bana uzattı. "Yardım etsene kütüphaneci kız..." dedi. "Ayakta duramıyorum. Ben şuraya götür." Parmağıyla köşeyi işaret etti.

Barış'm koluna girip onu dediği yere götürdüm. İki kocaman kitap rafının tam arasına oturup sırtını kitaplığa dayadı. "Burası iyi... Biri gelse de göremez beni," dedi. "Sıkıntı yapma."

"Benlik bir sıkıntı değil... Ben seni korumaya çalışıyorum," derken, beni yanına çekti. Yalpalanıp yere yapışırken bedenimin bir kısmı onun üstüne düştü. Kendimi geri çekip hemen

yana kaydım. Kızmam gerekliydi ama kızamadım. Şimdi ona hem uzak olabileceğim hem de olası bir tehlikede onu kontrol edebileceğim bir noktada oturuyordum. Sırtımı tıpkı onun gibi kitaplığa yaslayıp ayaklarımı karnıma doğru çektim. Ellerimi dizlerimde birleştirip kafamı geriye attım.

Kendi kendine, "Çok ağırsın," diye mırıldandı.

Ona bakmadan, "Canını mı yaktım düşünce?" diye sordum. "Kilo almışımdır."

"Tenis topu kadar kızsın... Çok saçma bu kadar ağır olman," dedi.

"Kemiklerim ağır benim sanırım..."

"Çok saçma..." deyince, gülerek ona döndüm. Gerçekten dünyanın en saçma muhabbetiydi o anki. "Çok saçma Yaprak..."

"Bence de saçma. Son bir saatte yaşadıklarımızdan sonra burada benim kilomu tartışmamız..."

"Burada..." dedi elini göğsüne götürüp. "Çok ağırsın. Çok saçma."

Kafasını eğip kendi eline baktı. "Kalp sağda mıydı solda mı ya?" dedi.

"Sağda," deyip güldüm. "Yani seninki kesin sağdadır... Kalp ayarlarında bir terslik var çünkü senin."

Söylediğimi anlamayıp kaşlarını çattı. Güldüm.

Bir süre hiçbir şey söylemeden yan yana öylece durduk.

"Diğerleri biliyor mu Ali şeyini?" diyerek dünyanın en rahatsız edici konusunu açtı.

"Neyi biliyorlar mı..." Lafı geçiştirmek için resmen ağzımın içinde geveliyordum.

"Çocuklar bile biliyor," diye şu malum şarkıya hafif müzikli bir giriş yaptı. Kaşlarımı çatıp ona döndüğüm an, "Ali, Barış'ı seviyor," dedi.

Kendimi tutamayıp güldüm. "Ne?" dedim şaşırmış gibi yaparak. "Ali seni mi seviyor?"

O daha da çok şaşırdı. "Oha! Ali beni mi seviyor?"

“Ne içtin sen ya? Yani Oğuz’un deyimiyle kolonya emcürsen ancak bu hale gelirsin yani.”

“Emcü- ne?”

“Bunu ayık kafayla da anlamazsın. Boş ver.” Barış’ın kolundaki saati kontrol ettim. Zilin çalmasına hâlâ yarım saat vardı.

Tam o an Barış, “Hangi yıldayız?” diye sordu.

Saati sormak istediğini düşünüp, “Zile yarım saat var,” diye yanıtladım sorusunu.

Israrla, “Hangi yıldayız?” diye tekrar etti.

Pes edip, “2015,” diye yanıtladım.

“Hmm... Birkaç yıl geriye gitsek?”

“Ne?”

“Gitsene birkaç yıl geriye... Kafam çok iyi, gidemedim.”

“Sarhoş muhabbetin de hiç çekilmiyor... Dersten yırttım diye seviniyordum. Oturmuş matematik sorusu çözüyorum Allah’ın ayyaş sarı kafasıyla...” Kıpırdanınca, “Tamam be, aman!” deyip kafamda cevabı yuvarladım. “Ortalama... 2012?”

“Şimdi ona on iki ekle...”

“Barış...”

“Ekle...”

“2024.”

“Tamam... O zamana kadar hayatıma kimseyi almazsam eşitlenir miyiz onunla?”

“Saçma sapan konuşma.”

“Eşitlenirsek beni de sever misin?”

“Barış...”

“Beni sevmen için ne kadar beklemem gerekiyor?”

“Saçmaladığını sen de biliyorsun şu an. Ayılınca utanacağın şeyler söylemesen? Sadece zile kadar biraz susalım. Tamam mı?”

“Saçmalıyorum, haklısın. Çünkü aşkın yıllarla... zamanla bir alakası yok.”

“Bak yine nereye bağladı... Sarhoş kafayla bile her şeyi istediğin yere çekiyorsun, bravo.”

Beni umursamayıp kafasında güçlükle toparladığı şeyleri söyledi. "Ve umarım, bir gün sen de anlarsın bunu," deyip birkaç nefeslik ara verdi. Kelimeleri, eskiye nazaran daha temiz çıksa da hâlâ bazı heceleri yutarak konuşuyordu. "Aşkın heyecan ve şefkatin karışımı bir şey olduğunu... Yani... Ne sadece şefkat ne de sadece heyecan... Anlıyorsun değl mi beni?"

"Anlıyorum Barış. Anlıyorum."

'Yalancı... Anlasan severdin."

"Balık burcu musun ya sen? Bu ne duygusallık? Bu ne metaforik metaforik konuşma şeyi? Bu ne... Cemal Süreyalık, bu ne Şekspirlik? Örnek veremediğm herhanğ bir edebiyatçılık? Nedir bu ya?" Gerildiğm için saçmalamaya ve cümlelerimde kaybolmaya başladım. Cümlelerim beni yutuyordu. Beni kurtaran yine Sırık oldu.

"Dur!" diye bağrdı kaşlarını çatıp. Elini alnına koyup gözlerini kapattı. "Kelimelerini birbirine bağlayamıyorum."

"Konuşmaya gelince kelimeleri maşallah harika bağlıyorsun!" Karşılık vermedi. Kendi kendime söylenmeye devam ettim. "Kitap yazsana sen ya... Valla. En azından bir işe yarasın. Bana söylüyorsun, yarısı havaya ğdiyor, diğer yarısı sinir olarak karşılık buluyor bünyemde. Ne bana faydası var ne sana..." Cevap gelmeyince kafamı çevirip ona baktım. Öylece karşıya bakıyordu. Kolunu dürtüp, "Alo... Kime diyorum ben?" diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. Kafasını iki yana sallayıp daldığ yerden yüzeye çıktı sanırım. Sonra bana döndü. Dudaklarını araladığnda cevap verecek sandım ama olmadı. Sanki vazgeçmiş gibi, sadece iç çekti.

Panikleyip konuyu değştirmek için gözüme ilk takılan şeyi, boynunda parlayan zinciri sordum. "O ne ya... Ne kolyesi o?"

Bu sorum üzerine panik olup elini boynuna attı. "Hiç, öyle..." dedi.

Hareketi şüpheli geldiğnden ve konuyu benden, bizden ve aramızdaki tuhaf aşk temalı göndermeli diyaloglardan uzaklaştırmak için üstüne ğttim. Elimi kolyenin uzandığ göğüskafesi-

ne doğru uzattım. “Göstersene,” dediğim an, kendini geri çekti.

“İstemiyorum,” dedi çocuk gibi.

“Kadın kolyesi falan mı takıyorsun, neden utanıyorsun ya?” dedim gülerek. “Barış’ın B’sini falan mı takıyorsun yoksa narsist?"

Yalandan gülerek, “YokYaprak’ın Y si...” dedi.

Dehşete düşüp, “Şaka değil mi?” diyerek elimi hızla gömleğinin içine daldırıp kolyenin ucunu dışarı çıkardım. Ama dediği gibi bir şey değil, ince uzun tüp şeklinde bir kolyeydi. Barış sinirlenip kendini geriye itti ve kolyeyi tekrar gömleğinin içine soktu.

Ben derin bir nefes alıp, “Şakaymış, şükürler olsun,” dedim.

“Hiç hoşlanmadım bundan,” dedi kaşlarını çatıp. “Biri bir şeyi göstermek istemiyorsa, üstüne gitmemelisin.”

“Bunu bana diyen sen misin, ‘ısrarcıların’ efendisi?”

“Onunla bu aynı şey mi?”

“Aynı şey.”

Kolyeyi bir hışımla boynundan çıkarıp bana uzattı. “Al, bak içine dışına... Aynı şeyse, sen de beni sevmek zorundasın baktıktan sonra.”

Elini itip, “Saçmalama be,” diye ofladım. “İğne deliğinden gol atmaya çalışıyorsun resmen.”

Cevap vermeyip kolyeyi boynuna geri taktı. Rahatsızlığını sessiz kalarak belli etmek istermiş gibi o dakikadan sonra hiç konuşmadı. Ben de bunu bahane bilip sırığın dağıttığı ortalığı toplamaya gittim. Zil çalmadan bunu halletmem lazımdı ki, Barış’ı kurtarıyorum diye kendi başımı yakmayayım...

Dersin bittiğini belli eden zil çaldığında Ali sabırsızlıkla sırasından kalktı. O ders yanında oturan Oğuz’a, “Ben Yaprak’ı almaya gidiyorum,” deyip hızlı adımlarla sınıfkapısına doğru ilerledi. Kapıya yaklaştığında ise Oğuz’un çığlığıyla tüm sınıfgibi donakaldı. Arkasına dönüp

arka sıradan ona doğru hızla gelen Oğuz'a baktı. İnsanlara açıklama yapma gereği bile hissetmeyen Oğuz adına, "Kusura bakmayın ya," diyerek etraftakilerin dikkatini üstlerinden çekti.

Kimya öğretmeni, Ali'nin yanından geçerken yüzündeki rahatsız ifadeyle, "Arkadaşınızdan bazen ürküyorum Ali," diye fısıldadı.

Ali, yüzüne "yapacak bir şey yok" ifadesi kondurup öğretmenin geçişine izin vermek için bir adım yana çekildi. Tam o anda Oğuz, Ali'nin üstüne atladı. "Kanka gitme!" diye bağırdı tekrar.

"Oğlum bağırma lan kulağımın dibinde! Hasta mısın?!"

Ali'nin sinirlenmesini umursamadan heyecanla, "Hadi Uncookies'e gidip pizza yiyelim biz," dedi. "Yaprak sonra gelecekmiş hem."

Kaşlarını çatıp, "Nedenmiş o?" diye sordu Ali. Sorusu merakı ve rahatsızlığı aynı anda barındırıyordu.

"Kanka, ben derste tuvalete gittim ya... O ara uğradım. O da tam çıkıyordu..."

Ali, "Nereye çıkıyordu?" derken Oğuz onun koluna girip usulca yürümeye başladı. "Kanka müdürden izin almış, yirmi dakika önce çıkıyordu. Eve uğraması gerekiyormuş."

Ali sinirlenip, "İyi de neden?" diye sorunca Oğuz panikleyip, "Kanka özel durum!" diye yanıtladı. Ali bu konudan rahatsız olup aniden sakinleşerek, "Ha tamam ya..." dedi. Konuyu kapatmak için, "Gökhanları da bekleyelim, öyle geçelim," deyip merdivenin başında durdu. Oğuz derin bir nefes alıp telefonundan Yaprak'a bir mesaj gönderdi:

"Kankacığım, senin bu mükemmel arkadaşın Oğuz sana yüzyılın iyiliğini yaptı. Geçen teneffüs kütüphaneden çıkarken bizimkiler seni basmasın diye kapıyı arkadan üstünüze kilitlemiştim. Demin Ali kütüphaneye seni almaya geliyordu, hemen bir bahaneyle ona engel oldum. Biz şimdi okulun yanındaki kafeye gidiyoruz. Sen tamam dediğin an gelip alacağım ben seni. Güzelce ne konuşacaksanız konuşun siz. Söz, kimseye demeyeceğim. Sonra bu küçük iyiliğimin karşılığını konuşuruz ;)

Eros Oğuz."

Çıkış zili çaldığında ben hâlâ yere saçılan kitapları seyyar rafa dizmekle uğraşıyordum. Takıntılı edebiyat hocası yüzünden hepsini alfabetik sıraya göre dizmek gerekliydi ve alfabeyle arası hiç iyi olmayan ben için, o kitapları sırasıyla dizmek büyük işkenceydi.

Elime aldığım *Vadideki Zambak* kitabını alt sıraya koyduğumda arkamdan bir ses geldi. "V, Ü 'den sonra gelir," dedi Barış. "Yanlış oldu."

Gözlerimi devirip, derin bir nefes alıp arkamı döndüm. "Şu an bu zulmü senin yüzünden çekiyorum. Tepemde durup öyle ukalalık mı yapacaksın?"

Gülerek hemen yanıma çöktü. "Yardım edeyim," deyip yerde kalan son kitapları kurcalamaya başladı. "Sen git istersen... Zil çaldı zaten. Ben burayı düzenlerim."

"Olmaz," deyip kestirip attım. "Kati surette olmaz."

"Neden?"

"Güvenmiyorum sana ben. Gözümle görmem lazım buradan çıktığını. Arkamdan bütün rafları devirmeyeceğin ne malum?"

Gülüp, "Altında kalıp ezilmemden mi korkuyorsun?" diye sordu. "Merak etme, ağır şeylerle aram iyidir."

"Saçma sapan göndermeli şeyler söyleme, valla atanm kafana şunu!" deyip elimdeki kocaman ansiklopedi kalınlığındaki kitabı işaret ettim. "Hem ondan korkmuyorum. Ertesi gün benden bilecekler dağınıklığı sonuçta. Zaten mimliyim okulda, şak diye uyarı verir müdür valla."

"Sen bilirsin o zaman, benim canıma minnet." Durdu. "Sizinkiler gelmez mi birazdan ama?"

"Yok ya... Oğuz'a mesaj attım ben. Direkt buluşacağımız kafeye geçip bekleyecekler beni. Okul dağılsın biraz, hocalar falan çekilsin, gizlice postalayacağım seni. Oradan hop yanlarına uçarım."

Başıyla beni onaylayıp kitapları dizmeye devam etti. Yerdeki kitaplar bitince ben masanın üstünden devrilen eşyaları to-

parlamak için kalktım. Barış ise benim hatalarımı düzeltmeye başladı.

"B ve Y... Tam simetrik," dedi kendi kendine.

Elimdeki masa örtüsünü çırparken, "Ne alaka?" diye sordum.

"B alfabenin baştan ikinci harfi. Yise sondan..."

"Ne gereksiz şeyler bunlar Sınk," deyip örtüyü masaya serdim. Kareli örtüyü elimi vura vura düzeltirken iyice anneleşip, "Aklını böyle şeylere yoracağına keşke derslerine yorsan," dedim.

"Öyle deme, detaylar benim için çok önemli," diye kendini savundu. "Hayatı detaylarda yaşamak lazım."

"Detaylardan nefret ederim," dedim burnumu kırıştırarak. Ayağımı yere vurup bana bakması için ses çıkardım. Kafasını çevirince etrafa yayılmış ataşları gösterdim. "Bak... Detay işte hep bunlar. Ve bu detayları tek tek ben toplayacağım şimdi."

Barış gülerken ben çöküp yere saçılmış ataşları homurdanarak toplamaya başladım. Benim keyifsizliğimin aksine, o keyifle, "Bence hayatı biraz oyun gibi yaşa. İnan daha keyifli," dedi. İkimiz de işimizi yaparken, fon müziği misali arkada Barış'ın yarı bayık yarı melodik sesi vardı. "Küçüklüğümden beri detaylarda boğuldum. Annem acayip titiz ve düzenli bir kadındır. Havadaki mikro tozları bile çıplak gözle görür." Güldü. "Ondan kalma bir şey sanırım. Tabii bende temizlikle düzenle değil, daha farklı bir şekilde vücut buldu." Anlatmayı kessin diye yerden ataşları toplarken tırnağımı yere sürttüm, duymadı bile. Sanırım gerçekten anlatmak istiyor diye ses çıkarmayıp anlatmasına izin verdim.

Kitap sırasını düzenlerken anlatmaya devam etti.

"Detaylar olmadan hayat çok sıkıcı. Detayları görürsen oyunları kazanırsın. Oyunlar varsa her zaman heyecan vardır. Heyecanlıysan, yaşadığın dünya anlamlıdır."

Kendi kendime onun duyamayacağı şekilde, "Ne alaka ya," diye mırıldandım. Anlattıkları, dünyanın en düz tiplerinden

biri olan bendenize uzak gelmişti o an. “Oyun merakı çocukluğundan kalma bir şey ence. Hâlâ çıkamamış olabilirsin,” deyip konuyu başka bir yere park ettim.

“Küçükken de böyleydim, doğru,” diye onayladı beni. “Mesela eve giderken sıkılırdım. ‘Eğer iki dakika içinde şu ağaca varırsam annem en sevdiğim yemeği yapacak,’ deyip koşmaya başlardım. Ya da, ‘Şu yolun sonuna kadar çizgilere basmadan yürürsem yarın güzel bir haber alacağım!’ gibi...” Durup sesini kalınlaştırdı. “Hatta bazen bunların sonunda kendime ödül ya da ceza bile koyuyorum. Tabii çok sıkıldığımda.”

Arkamı dönüp, “Bilgisayar oyununda mıyız ulan?” diye sordum.

“Bu sadece benim hayatı yorumlama biçimim,” dedi. “Hepimiz birbirimizden farklı insanlarız Yaprak. Hayatı, duyguları aynı şekilde yorumlayanlayız.”

“Ben Sims değilim. İnsanım. O yüzden senin genellemelerine de dahil değilim.”

Elimdeki kalemliği masaya koyup içine yerdeki kalemleri doldurduktan sonra arkamı dönüp Barış’m ne yaptığına baktım. İşini çoktan bitirmiş, pencerenin önünde duruyordu. Perdeyi yüzüne örtmüştü. Yere son bir defa göz gezdirip bir şey kalmadığına emin olunca dayanamayıp yanına gittim.

Elimi yüzündeki perdeyi çekecek gibi öne uzattım. Ama son anda vazgeçip pencerenin diğer köşesine gidip pervaza oturdum. Diğer perdeyi de ben yüzüme örttüm.

Konuyu kapatıp daha sonra anlattığı şeyleri dinlemesem de aslında o gün bana anlattıkları, Barış’ı daha iyi anlamama yardımcı olmuştu. Her ne kadar benden farklı olsa da, her şeyi oyunlarla tanımlayan bir “oyuncu”ydu o. Kötü anlamda değil tabii. Onun için hayat, bir sahaydı. Onun için düşman, “ebe”ydi. Yaralanmak “sobelenmek”ti. Kavramları farklı, tarzı garip olsa da... kendi içinde tutarlı ve makul biriydi.

Ben o oyuna ne kadar dahildim, bana olan hislerini oyunlarla belli etmesi ne anlama geliyordu onun dünyasında... Tüm bunları merak etmekten kendimi alamadım.

Kafamın içindekileri okuyormuş gibi, “Sen büyük bir oyundun,” dedi. “Özeldi.”

“Oyunun bittiğini de kabul edersen, sportmence bir hareket olacak.”

“Oyun bitti mi?” dediğinde sinirlenip hışımla perdeyi yüzümden çektim. Kendimi ona kızmaya hazırlamıştım ama birden yüzünü tam yüzümün önünde görünce korkup geri çekildim. “Hayalet misin sen ya? Hangi ara geldin buraya sen?”

“Oyun ne zaman bitti?” diye sordu beni köşeye sıkıştırmaya çalışır gibi.

Elimi omzuna koyup onu kendimden uzaklaştırdım. “İki ay önce sen oyundan çekildin. Oyun, o parkta bitti. Hatırlamıyor musun?”

“Hayır. Oyun, sen o elbiseyi gfyip benim kucağımda benimle dans ettiğinde bitti. O an, ben kazanmıştım. Ve eğer seni o parka götürmeseydim, her şey farklı olacaktı.”

“Pişman mısın?”

“Hiç değilim.”

“Şişirdin beni Sırık. Yemin ederim şi-şir-din!”

“Bir gün, kayıp puzzle parçası önüne düşecek ve bu söylediklerine üzüleceksin.”

“Puzzle sevmem ben.” Demek istediği şeyi anlamama rağmen ortamdaki gereksiz “film” havasını kırmak için boş yapmaya başladım. “Küçük küçük parçalar. Uğraş didin tak... Sonuç ne? Kapağında zaten gördüğüm bir resim. Çok gereksiz.” Bu benzetmem Barış’ı sinirlendirdi mi, eğlendirdi mi anlamadım çünkü her zamanki gibi gülüyordu.

Barış beni rahat bırakıp masanın üstüne oturduğunda yanımdaki perdenin ucundan okuldaki herkesin gidip gitmediğini anlamaya çalıştım. Zilin çalmasının ardından yarım saatten fazla zaman geçtiği için görünürde pek kimse yoktu. Perdeyi kapatıp masanın üzerinde oturan Barış’a, “Eve kadar yürüyebilecek halde misin?” diye sordum.

Usulca başını salladı. “Hâlâ biraz dönüyor dünya... Ama bir taksiyle geçerim eve, sorun olmaz,” dedi.

Telefonu çıkarıp Alilerden mesaj var mı diye kontrol edecektim ki şarjımın yüzde bir kaldığını gördüm. Bir de okunmamış mesajım vardı. Şarjım bitmeden okuyabilmek için hızlıca mesajı açtım.

Mesaj, Oğuz'dandı.

Elim ayağım titreyerek okuduğum mesaja, telefon tamamen kapanmadan panikle, "Lan gel çıkar beni şuradan salak!" diye cevap verdim. Kelimeleri ellerim titrediğinden tamamen yanlış yazmıştım. Panikle koşarak kapı gerçekten kilitli mi anlamaya çalıştım. Ama doğruydu. Kapı kilitliydi ve anahtarı olması gereken yerde değildi. Rehberde Oğuz'u bulup arama tuşuna bastığımda ise telefon çoktan kapanmıştı bile.

Birkaç saniye hayal kırıklığıyla telefona bakıp tekrar kapıyı açmayı denedim. Olmadı. "Şimdi sıçtık işte," dedim sırtımı kapıya yaslayıp. "Şimdi büyük sıçtık Sırık..."

"Ne oldu?"

"Oğuz salağı bizi buraya kilitlemiş. Arasana arkadaşlarından birini... Çıkarsınlar bizi bir şekilde buradan. Yedek anahtar Kamil Abi'nin odasında falan vardır herhalde."

Barış eliyle ceplerine vurdu hafifçe. "Telefon yok ki yanımda. Evde unuttum sarhoş kafayla herhalde."

"Kendini de unutsaydın ya Sırık! Kendini de unutsaydın da başıma bunları açmasaydın ya!" Sinirle kapıyı yumruklamaya başladım. "Kimse yok mu?!" diye son gücümle bağırırken bir yandan da umarım Ali yoktur etrafta diye dua ediyordum.

Barış yanıma gelip, "Bağırma ne olur... Beynim patlayacak şimdi..." deyince yumruk yaptığım elimi omzuna geçirdim. "Sırık sus, yemin ederim küçük enişte gücü geldi şu an bana! Deviririm boyunu da bosunu da şu an şu dakika ha!"

Barış eliyle sakin olmamı işaret edip iki adım geriye çekildi. Sırtını raflara dayayıp kollarını göğsünde birleştirdi. Sakinliği o kadar sinirime dokundu ki, arkamı dönüp az öncekinden daha güçlü bir şekilde bağırmaya başladım. "Kimse yok mu ya?!"

"Beni bu halde bulurlarsa sıçtım!" dediği an, susup arkamı döndüm.

“O ne demek ya? Kalalım mı burada böyle?”

“E sonuçta birazdan gelip açar senin arkadaşın. Kilitleyip gece boyu bizi burada bırakacak değil ya... Görür mesajını birazdan. Endişelenme.” Başımı öne eğdim. Çenem, gerginlikten yukarı kıvıldı. Mecburen dediğini yapıp pes ettim. Haklı sayılırdı. Oğuz gelene kadar sabretmek en iyisiydi. Mesajımı görüp gelirdi zaten.

Kafamı kaldırmadan kütüphanenin arkasına doğru yürümeye başladım. Raflardan birinin dibine çöktüm. Hemen ardından Barış da gelip yanıma oturdu. Hiç konuşmadan, öylece beklemeye başladık.

Uncookies, okulun hemen yakınlarına yeni açılmış sevimli bir küfeydi. Girişinde gülümseyen kocaman bir kurabiye duruyordu. Neredeyse içerideki her şey kurabiye üzerine kuruluydu, her yerde küçük kurabiye logoları vardı. İnsan aç olmasa dahi içeri girdiğinde mutlaka bir şeyler yemek istiyordu. Tabii doğal olarak açıldığından beri çetenin defavori mekânıydı burası. Kafenin okula yakınlığı, kurabiye şeklindeki rahat pufları ve tabii ki ucuz olması, sanki bir mucizeydi.

O gün Yaprak'tn yokluğunda onlara eşlik eden İrem, hemen hemen onların yaşıtı bir garson kız elinde kocaman bir pizzayla masanın hemen ucunda durunca gözlerini devirdi.

Sinan, 'Abi benim ne yapıp edip ruh eşimi bulacağım bir araştırmaya girişmem lazım,” dedi. "Ece'den sonra herhangi biri olmaz. Tam olarak on puanlık birine ihtiyacım var!”

O sırada garson kız, İrem'in delici bakışlarını görmezden gelerek pizzayı ortaya bırakıyordu. Pizzanın, masayla buluştuğu anda Oğuz elleri titriyormuşgibi yaptı. Bu onun sabırsızlandığını belli etme şekliydi. Pizzayı hemen kendi önüne çekip burnunu içine sokarak kokusunu içine çekti.

Garson kız incecik sesiyle, “Diğerleri birazdan geliyor!” deyip yanlarından ayrılınca saatlerdir konuşmamış olan İrem, Oğuz'a döndü. “Ya... Diyetteyken beni niye buraya çağırıyorsun Oğuz?”

Oğuz, pizzanın en büyük dilimini koparıp usulca salladı. "Aşkım ben senin için çok özel bir diyet buldum. Hem de listede pizza var!" Havaya kaldırdığı pizzasını ağzına doğru götürüp yarısına kadar iştahla ısırdı.

İrem heyecanla Oğuz'a sokuldu. "Oha, ciddi misin sen?" Meraklı gözlerle, "Nasıl?" diye sordu.

Oğuz ağzındaki lokmasını yutup sabırsızlıkla ikinci lokmasını ısırdı. Gereksiz birgizem, havası yaratmak için İrem'in kulağına eğilip,

"Şimdi sabah öğle ve akşam orta boy bir pizza alıyorsun ama yemiyorsun. Öyle zayıflanıyormuş," dedi büyük bir ciddiyetle.

Sinirlenen genç kız, sevgilisinin kafasını ittirdi. "Oğuz, dalga mı geçiyorsun sen benimle?" Şapırtıdan rahatsız olduğunu belli etmek için parmağıyla hafifçe kulağına dokundu.

Oğuz gülerek, "Şaka şaka," diyerek kızı rahatlattı. "Söylüyorum şimdi..." derken puf mindere iyice çöktü. Elindeki son parçayı İrem'in ağlamaklı gözlerle onu izlemesini umursamadan iştahla ağzına attı. "Aşkım şimdi sabah öğle akşam pizza alıyorsun ama sadece yalıyorsun üstten üstten."

"Oğuz!"

"Tamam tamam, sabah öğle akşam pizza alıyorsun ve bana getiriyorsun. Ben yiyorum senin yerine ve ben kilo alıyorum!"

İrem aniden sinirle masadan kalktı. "Hepinize afiyet olsun çocuklar. Ama senin boğazında kalsın Oğuz!" deyip koşar adım pizzacıdan çıktı.

Masadaki herkes Oğuz'a bakarken pizzasından aldığı lokma boğazına takılan Oğuz sarsılarak öksürmeye başladı. Kaşlarını çatıp boğazını tuttu. "Oha, harbi boğazımda kaldı!" Kapıya dönüp, "Kızım nasıl birgöz var sende? Saniyesine boğazıma dizildi! İnsan insana yapar mı bunu ya?" diye bağırdı İrem'in peşinden.

Sinan, önündeki suyu Oğuz'a uzattı. Başıyla kapıyı işaret edip, "Oğlum gitsene peşinden, kızı sinirlendirdin," dedi.

Abi bir Mese First Lady'si olarak pizzayı bedduaya nasıl alet eder ya? Affı yok ha…" Suyu yudumlayıp kendini pufa geri bıraktı. "Pizza boğazında kalsın ne demek ya? Ben pizza yiyince tuvalete gitmek iste-

miyorum. Kutsalımı sindirip lağım çukuruna göndermek bile ayıp ve günah geliyor bana. Anlıyor musunuz?"

Ali elini masadaki pizzadan bir dilim almak için uzatmıştı ki, Oğuz'un söyledikleri yüzünden vazgeçti. Yüzünü ekşitip, 'Ahi neden sizinle her yemekte konu buna geliyor ya?" diye yakındı. 'Pislikten mi hoşlanıyorsunuz, anlamadım ki? Türünüz ne oğlum sizin?"

Sinan aniden garip bir yere takılıp, "Kendi dışkısını yiyen hayvan kimdi lan?" diye sorguladı.

Ali, başıyla pizzası ile aşk yaşayan Oğuz'u işaret etti. "Oğuz kanka. Net Oğuz. "

Oğuz, Ali'nin söylediklerini üzerine alınmadı. Bir şeyler düşünür gibi aniden durup, "Balıklar mı yiyordu lan?" diye sordu.

"Ne alaka abi... "

"Kanka, bizim balık kendi sıçtığım yiyordu, ondan öldü diye hatırlıyorum ya…"

"Salak... Hayvan senin psikolojik baskıların yüzünden ölmüştü. - Balığa kedi ismi konur mu?"

"Ne koymuştu ki? Tekirfalan mı?"

"Yok lan. Direkt kedi koymuştu ismini. "

Ali sorgulamaması gerektiğini bilse de ani bir refleksle, 'Mal mısın oğlum?" diye sordu.

"Kanka, balığın mizah anlayışı benimki gibi olsaydı ölmezdi. Çünkü bence komik... Düşünsene Superman doğuyorsun ama annen sana Lux Luthor[6] ismini veriyor. "

"Salak... O zaman Superman değil, direkt Luthor olmaz mı?" diye muhabbeti saçma bir yere park etti Sinan.

Ali gülerek, Abi biri şu muhabbeti dinlese kesinlikle zır deli olduğumuzu düşünür, " dedi. Tam o anda bir öksürük sesi duydukları için hepsi gözlerini kırpıştırarak kafasını kaldırıp sesin geldiği yere baktı.

Garson kız güzel bir gülümsemeyle ortaya bir pizza daha bıraktı. "Bence komikti, " deyip geriye çekildi. "İçecekler neydi?"

Gökhan kendinden emin bir şekilde, "Kolaydı, " dedi.

6 Superman in düşmanı.

Sinan gülümseyerek Gökhan'a dönüp, "Unutmuş işte kız be, ne şey yapıyorsun?" dedi.

Gökhan, Sinan'a aşağıdan bir tekme savurdu. Daha sonra yineledi. "Dört tane kola."

Sinan, bacağına dokunup yüzünü acıyla buruştururken, "Türkçe enteresan bir lisan..." diye mırıldandı kendi kendine.

Kız gülümseyip yanlarından ayrılır ayrılmaz Gökhan, "Espri miydi yani şimdi bu?" diyerek Sinan'a çemkirdi.

Sinan geriye yaslanıp yüzüne gururlu bir ifade kondurarak, "Oğlum cidden yanlış anladım," diye savundu kendini.

"Hadi be... Ben de inandım." Ortaya dönüp diğerlerine konuşur gibi yaptı. "En ufak bir dişi gelince adama bir şey oluyor. Saçma sapan espriler, dikkat çekme çabası..."

Sinan, bacak bacak üstüne attı. Kendini hafifçe geriye itip, "Kız tipim değil bir kere ulan!" dedi. Alma günahımı." Aniden yüzünü düşürüp ciddileşti. "Yalnız şaka maka... Nasıl bulacağım ruh eşimi? Evlilik programına mı katılayım ya?" derken, bir kol uzanıp masaya bir kola bıraktı. Sinan çekinerek kafasını kaldırdığı an garson kızı gördü. Az önce söylediklerini duyup duymadığından emin olamadığı için gerildi. Ancak kız gülünce rahatladı.

Anket yap," dedi kız diğer kolaları bırakırken.

Sinan kaşlarını merakla çatıp, Anket mi?" diye sordu.

Aynen. Bir bahaneyle okulda anket yapabilirsin. Aradığın kriterleri gizemli sorularla sor... Aralarından ideal eşlerini seç. Sonra da adımlarını ona göre atarsın." Elindeki tepsiyi göbeğine bastırıp son kez gülümsedi ve masadan ayrıldı.

Sinan kızın arkasından etkilenmiş gibi yaparak, "Mantıklı ha!" dedi. "Harbi mantıklı."

Gökhan kolasını açıp çıkan asidi hissetmek için burnunu iyice kutuya yaklaştırdı. Her zaman bunu yapmaktan hoşlanırdı. O gün hissettiği anlamsız sıkıntıyı atmak için oyalanacak bir şeyler arıyordu. Açma halkasını koparıp parmaklarının arasına sıkıştırarak önünde uzattı. Tek gözünü kapatıp açma halkasının deliğinden dışarıya baktı. Etraftaki binaları ve insanları o küçük deliğe sığdırmaya çalışıp kendini eğlendirirken o minik kadraja büyük iç sıkıntısının görüntüsü düştü.

Merve ve yeni erkek arkadaşı...

Onların olduğu kafeye doğru yürüyorlardı. Gökhan gözleriyle onları takip ederken masadakiler de durumu fark etti. Ali, Gökhan'ın omzuna dokunup, "İyi misin dostum? Kalkabiliriz istiyorsan," derken, Merve ve erkek arkadaşı el ele kafeye girdiler. Gökhan, bakışlarını onlardan güçlükle çekip Ali'ye döndü. "Neden kötü olacakmışım?" diye bir yalan uydurdu.

Sinan endişeyle, "Kanka... Kolan?" derken, herkes Gökhan'ın istemsizce sıkıp pestilini çıkardığı teneke kutuya baktı. Sinan, kolayı kendi önüne çekip peçeteyle dökülenleri temizledi. Ali de Oğuz'a masanın altından bir işaret gönderdi. Dudaklarını kıpırdatarak sessizce, "Götür bunu," dedi Oğuz'a.

Gökhan, Merve'yi görmemek için boynunu kırarcasına dışarı bakarken Oğuz, Ali'yi onaylayıp elindeki son dilim pizzasını ağzına tıkıştırdı. "Kanka!" diye bağırdı aniden. "Kanka koş!" Oğuz aniden ayağa kalkıp paniklemiş numarası yapmaya başladı. "Kanka koş, bir haber aldım, İrem'e şey olmuş!"

Ali'yle Sinan, bu görevi ona verdikleri için Oğuz'a bin pişman bir ifadeyle bakarken, Gökhan merakla önüne döndü. Oğuz, çaktırmamak için, "Biriniz benimle gelin ya, tek başıma gitmeyeyim," dedi. Ve hiç düşünmeden, "Gökhan?" diye sordu.

Gökhan isteksiz bir halde, Abi benim hiç keyfim yok, anlamadım da ne oldu... Sinan gitsin," diye reddetti.

Sinan, "Kanka ben gidemem ya... Sen gitsen?" diyerek yapmacık bir çaresizlik ifadesi takındı. "Gidebilsem giderim ama gidemiyorum ben."

Gökhan gözlerini kısıp iğneli iğneli, "Niye lan? Anifelç mi geldi?" diye sordu.

Sinan cevap vermeyip parmağıyla Ali'yi işaret etti. Ali, iki elini havaya kaldırıp, "Ben olmaz," dedi. "Ben... Yaprak'ı bekliyorum. Kız şimdi şey olur... Hani... "

Merve ve sevgilisinin sesli bir şekilde muhabbet etmeye başladığı an Oğuz olaya müdahale edebilmek için hızlıca ayağa kalkıp Gökhan'ı kolundan tutarak ayağa kaldırdı. "Hadi Gökkuşağım ne olur, koşalım yakalayalım İrem'i... ilişkimiz ellerinde!"

Gökhan'ı çekiştirerek zorla kafeden çıkarmaya çalışırken, Aramızdaki ilişkiyi öğrenmiş olabilir, gidip her şeyi açıklayalım İrem'e!" dedi. Bunun üzerine Gökhan onun dalga geçtiğini düşünüp masaya geri oturdu. Oğuz ise tekrar kaldırdı Gökhan'ı. Bir süre aralarında saçma ve komik bir mücadele yaşanınca Oğuz'dan kurtulmanın tek yolunun onunla gitmek olduğunu anlayan Gökhan pes edip homurdanarak masadan kalktı ve Oğuz'la birlikte kafeden ayrıldı.

İkili kapıdan çıkar çıkmaz Sinan sesli bir nefes alıp oh çekti. Abi bir daha böyle durumlarda Oğuz'a verme görevi ya. Sen alıp götür şu çocuğu."

"Oğlum, Yaprak gelirse diye..." Öksürdü. Konuyu değiştirmek için Sinan'ı suçladı. "Sen gitseydin o zaman."

"Kanka ben panik anında yalan uyduramıyorum."

"Oğuz'un uydurduğu yalandan daha vahim ne olabilir oğlum? İrem ilişkimizi öğrenmiş, koş gerçeği açıkla..." Güldü. "Oğuz'a bazen gülüyorum, o ayrı..." Başıyla gizlice Mervelerin masasını işaret etti. "Neyse, şunlar gidene kadar oyalar Oğuz onu."

"Bunlar da niye geldiyse... Resmen Merve inattan ne yapacağını şaşırdı. Abarttıkça abartıyor."

"E ilk defa terk eden Gökhan oldu ya... Bir de bilmiyor kız tabii bizim hıyarın iç dünyasında neler yaşadığını. Kıskanıp sürünsün istiyor muhtemelen."

"Neyse ne... Gökhan iyi olsun da..." derken ani bir arkadaş romantizmi rüzgârı Sinan'ın sırtından aşağı ürperti şeklinde indi. "Lan biz harbi âşık mıyız komple birbirimize? Ben bazen şüpheleniyorum," deyip güldü.

Ali, gönderme ona olmasa da bu yorum karşısında kendini huzursuz hissetti. Bir süre hiçbir şey konuşmayıp öylece oturdular. Kısa bir süre sonra ise Sinan, annesinden gelen bir telefon üzerine Ali'nin yanından ayrıldı.

Ali yalnız kalınca huzursuzlukla beklemeye başladı. Yaprak'ı bunaltmak istemediğinden aramıyor, ancak deli gibi de merak ediyordu. Camın hemen karşısında oturduğu için öylece dışarıyı izlemeye başladı. Gelip geçen insanlar, kafası başka yerde olan Ali için sadece flu bir gö-

rüntüden ibaret olduğundan, bir dakikadır camın önünde dikilen kişiyi sonradan fark etti. Kendine gelip çocuğa baktığında karşısında kendisinden yaşça büyük kuzenini gördü.

Gülerek ona bakan kuzeni, Ali onu fark edince onun yüzündeki şoka güldü ve ardından hızlı adımlarla içeriye girdi. Ali pek modunda olmasa da, mecburi aile görevini hakkıyla yapabilmek adına yüzüne ortalama bir gülümseme yerleştirip kuzenini ayakta karşıladı. Merhaba laştıktan sonra kibarlıktan masaya buyur etti.

"Eee Erhan Abi, nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Erhan önce gülerek, "E iyi ne olsun Aliciğim, işgüç..." derken masadaki pizzaları görünce şaşırarak cümlesini yarıda kesti. "Oğlum senin iştahın mı açıldı? Bu pizzalar ne böyle?"

"Öyle değil abi ya..." dedi Ali gülerek. "Bizim çete buradaydı. Aniden kalktılar, öyle kaldı."

Kuzeni midesinden gelen açlığı belli etmek için içini çekerek pizzalara baktığında Ali, "İstersen sen ye," dedi. Buna dünden hazır olan Erhan, çoktan Gökhan'ın pizzasını önüne çekmişti bile.

Ali, kendini zorlayarak gülümsedi ve kolasından bir yudum aldı, içinden bir ses kuzeninden ogün kolay kolay kurtulamayacağını söylediği için kafasında yalanlar kurmaya başlamıştı bile.

Kütüphanedeki eski saat, zil çalalı yaklaşık iki saat oluğunu gösteriyordu. Ben, Oğuz için kırk farklı cinayet planı yapıp kafamda cesedi saklayacak yeri bile bulmuştum. Oğuz'u kurumuş biberlerle birlikte fazlalığından balkona asacak, İzmir'in en sıcak gününde önce onu kurutacaktım. Daha sonra kuruttuğum bedeni alıp arsenikle sosladığım fare zehri ile doldurarak fırına verecektim. Ardından onu kendi kendisine servis edecektim. O ayağından başlayıp kendisini ekmeksiz kıtır kıtır yerken kafa kısmına geldiği anda tepside tek başına kalan kafasını alıp sokakta top oynayan çocuklara atacaktım. Çocuklar, o kafa ile akşam ezanına kadar tek kale maç yaparken, boş olduğu için yere çarp-

maktan teneke kutu gibi büzüşen kafatasından kendime kolye yapacak, ele güne karşı ibret-i âlem olsun diye boynuma takacaktım.

Kafamdan geçen canice planlar yüzünden muhtemelen simsiyah bir toz bulutunun içindeydim. Bunu hissetmiş olacak ki, saatlerdir bir şey söylemeden öylece yanımda duran Barış çekinerek, "Gerçekten özür dilerim," dedi. "Yani Oğuz gelir açar sandım, hocalara yakalanmamak için yardım çağırmana da engel oldum. Ama..."

"Sus Sırık. Bak şu an Oğuz'a sekizinci tur işkenceye geçtim kafamda. Sıraya seni almayayım..."

"Tamam, sustum."

Bir yandan Oğuz'un gelmesi için içimden dua ediyor, diğer yandan olası bir terslikte oradan nasıl çıkacağımızı bulmaya çalışıyordum.

"Pencereden o kadar bağırdım, nasıl kimse duymaz ya?"

"Arka bahçeye bakıyor ya burası... Okul bitince hocalar falan anında uzuyor zaten. Pek kimse yoktur."

"Kamil Abi?" dedim ağlamaklı. "O nasıl duymaz ya?"

"Aşağı kattaki sınıfları temizliyordur. Ondan duymuyordur belki."

"Tabii kütüphane dördüncü katta ve en köşede ..." Kafamı kaldırıp yukarı baktığım an birden aydınlanma geldi. "Bana bak Sırık, ne hatırladım!" dedim heyecanla. "Sanki edebiyatçı, yedek anahtarı şurada saklıyordu."

"Emin misin?"

"Emin değilim tabii! Ama sanki öyle bir şey hatırlıyorum hayal meyal..."

"Oraya insan boyu yetişmez. Nasıl koysunlar ki anahtarı?"

Hemen ayaklanıp, "Ya... Anlamıyorsun!" diye bağırdım. "İşte merdivenle çıkılıyor!" derken kütüphanenin ortasına gelip gözümle etrafı taradım ama görünürde merdiven yoktu. Arkamdan sinsice yaklaşan Barış gülerek, "Merdiven nerede?" diye sordu.

“Sen buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?!”

“Ben kalırım daha... Fark etmez,” deyince, arandığım yerde durup öfkeyle Barış’a baktım. “Sen mi sakladın anahtarı yoksa, doğru söyle?!”

Tezimi çürütmeye alaycı gülüşünden başlamıştı. Elini cebine atıp, “Oğuz dedin ya...” dedi.

“Dedim de...” deyip saracak başka bahane aradım. Şüpheyle ona doğru bir adım atıp, “Bak telefonunun olmadığına eminsin değil mi?” diye sordum.

Ellerini kaldırıp yüzüne pişkin bir gülümseme yerleştirdi. “Üzerimi arayabilirsin,” dedi.

Yüzüme, dilimizdeki karşılığı açık ve net olarak çok mu komikti şimdi bu olan boş bir ifade yerleştirdim. “İşgüzarlığı bırak da, o boyunu kullanıp kitaplığın üstüne bakabileceğin bir yol bul!”

Düşünür gibi yaptı. Kafasını yukarı kaldırıp uzunluğu ölçtü. Ayağını kaldırıp ulaşmayı dener gibi yaptı. Ama bu ciddi bir arayıştan ziyade benimle dalga geçme yöntemiydi onun için. Saçma sapan hareketlerini durdurmak için, “Stop!” diye bağırdım. “Ne yapıyorsun ya?”

“Boyum üç metre değilmiş Yaprak,” dedi sahte bir hayal kırıklığıyla. ‘Yetişemedim oraya.” Cevap vermeyip gözlerimi kısarak ona doğru bakınca, “İstersen omzuma çık. İkimiz güçlerimizi birleştirirsek üç metrelik bir canavara dönüşebiliriz,” dedi.

“Mümkünse bulduğun çözümlerde seninle benim aramda temas olmasın.”

“Hmm...” dedi düşünür gibi. “Aklıma başka bir fikir gelmiyor.”

Küçük bir çığlık atıp, “Eğil!” diye bağrdım. “Bunu sadece bir an önce senden kurtulmak için yapıyorum bilmiş ol!”

Barış yere çömelince onun omzuna çıkıp kafasından sımsıkı tuttum. Beni düşürmemek için usulca ayağa kalktı. Ben giderek arşa yükselirken korkup Barış’m kafasını fazlaca sıkmış olacağın ki ondan minik bir inilti duydum. ‘Ya Sırık, sen bu boyla

nasıl yaşıyorsun ya? Kuleden kalkış izni falan alman gerekmiyor mu senin? Vallahi yükseklik korkum yok sanıyordum, altıma yapacağım şimdi...”

“Lütfen şu an yapma...” dedi gülerek. “Ayrıca boyumla dalga geçeceğine bir an önce bak şu anahtara... Hâlâ dengede durmakta zorluk çekiyorum.”

Barış’ın dediğini yapmak için ellerimi gevşetip tek elimle en üstteki raftan destek aldım. Diğer elim hâlâ Barış’ın alnını kavrıyordu. Rafın üstündeki kâğıtları karıştırmaya başladım. Ama o kadar tozluydu ki, bir süre sonra öksürdüm.

Barış, “İyi misin?” diye sorunca, ona cevap vermek yerine usulca kafasına vurdum. Barış’ın alnındaki elimi çekip ağzımı kapadım. Dengede durabilmek için dirseğimi rafa dayayıp kâğıtları sağa sola ittirdim. Ama ortada anahtar yoktu. Sinirlenip üstteki bütün kâğıtları aşağı ittim. Barış hafiften dengesini kaybedip, “Yavaş,” diye beni uyarınca sinirlenip kafasına bu defa sertçe vurdum. “Sen yavaş! Bir düzgün dur!” derken, Sırık iyice kontrolünü kaybetti. Boğanın üstünde savaşan bir rodeo gibi onun dengesini kaybedişini düşmeden atlatmaya çalışmak için kollarımı Barış’ın kafasına sardım. Birkaç adım geriye sendeleyip, “Gözüm!” diye bağırdı. Yanlışlıkla gözünü kapattığımı anlayınca ellerimi gözünden çektim. Ve düşeceğim diye panikle boşta kalan kollarımla elime ilk geçen şeye sarıldım.

Avizeye.

Eski dostum avize bana sarılmayıp benimle birlikte yere düşmeyi tercih etti.

“Ya iki dakika düz duramadın mı?!” Kendimi Barış’ın üstünden çekip yere attım. Ondan olabildiğince uzaklaşabilmek adına biraz yuvarlandım. Düşerken acıyan popom, bu hareketimle iyice şiddetli bir şekilde sızlamaya başladı. Barış kırılan avizeyi ayağıyla itip, “İyi misin sen?” diye sordu endişeyle. “Kesildi mi bir yerin?”

“Kesik mesik yok ama paraşütlerim açılmadı düşerken. Ölebilirdim!” dedim abartı kraliçeliği yaparak. “Sırık her zaman Sırık işte!” diye bağırıp acıyan popomu tuttum. “Bana yine yüzükoyun yatışlar! İki dakika ya... İki dakika dümdüz duracaksın alt tarafı! Gerçi normalde de Pisa Kulesi gibi duruyorsun. Dik durmak çok zor bu boyda.”

Barış, gözlerini ovuşturarak bana baktı. “Hemen beni suçla zaten... Tozları döktün üstüme, yavaş dedim sana!” diye çemkirdi. “Gözüm yanıyor...”

Bu defa ben onun için endişelendim. Dizlerimin üstünde ilerleyip yanma gittim. “Bir bakayım gözüne,” deyip parmaklarımı onun yüzüne uzattım.

Kendini geriye çekip, “Gerek yok,” dedi.

Sinirlendim. “Aman be, Köroğlu gibi gözüne kızgın şişler soksalar daha bakmam zaten.”

“Ya ne alakası var şimdi?!” diye delirdi. “Sen abartmadan konuşamaz mısın hiç?”

“Gerginken a-bar-tı-yo-rum! Anlıyor musun? Germe sen de beni o zaman!” Elimi belime koyup kavgaya hazır, orta yaşlı mahalleli biri gibi bir tavır takındım. “Bakıyorum da ayıldın sen iyice... Benimle kavga edecek kadar açıldıysa beynin, oh!”

Bana cevap vermeyip ayaklandı. Eline aldığı iki kitapla avizenin kırıklarını köşeye ittirdi. Birkaç dakikaya sinirim geçince ona yardım etmek için hareketlendim, bana bağırıp yerimde durmam gerektiğini söyledi. Bir yerime cam falan batarmış da, bilmem neymiş de... Bunu dedikten otuz saniye sonra kendi elini kesti.

Aptal Sırık.

Ayağa kalkıp cebimdeki mendili çıkardım. Sırığın kolunu tutup kendime çektim ve emdiği parmağını kavradım. “Bu muydu kesik?” diye küçümsedim. “Kedi neresini görüp yara sanıyordu? İşte tam o durum,” deyip mendili parmağına bastırdım. “Yine de dursun böyle. Mikrop kapmasın,” deyip parmağını bıraktım. O an mendil çözülüverdi. Düşmesin diye hemen

geri tuttum. “Oğlum dik dik neden bakıyorsun, tutsana şunu,” desem de, fayda etmedi. Kafamdaki lastik tokayı çıkarıp parmağına sardığım mendilin etrafına dolarken, “Babama benziyorsun,” dedi.

Anlamayıp kaşlarımı çattım. “Ne babası be...” diye söylendim.

“Babama benziyorsun,” diye yineledi. Parmağna tokayı fazla doladığmı fark edip kangren olmasın diye lastiği çözüp tekrar dolarken bir daha söyledi. “Babama...”

“Anladık be, yeter!” diye kızdım. Parmağını bırakıp Barış’a baktım. “Şu erkek gibisin olayını biraz abartmıyor musun? Babama benziyorsun nasıl bir şey ya? Nasıl bir benzetmedir?” Kendi kendimi iyice yükseltip, “Ayı!” diye bağrdım.

Güldü.

Neden o kadar kızdığını anlamadan arkamı dönüp yürümeye başladım. O da peşimden geldi. Masanın yanındaki sandalyeye oturdum. O da masanın üstüne hafifçe yaslandı.

“Babam sevğsini gösteremez pek. Kızarak, söverek...” Başını yere eğp güldü. “O anlamda dedim babama benziyorsun diye.”

“Seni sevdiğimi nereden çıkardın? Sana kızıyorum çünkü...” dedim. Başını kaldırıp merakla yüzüme baktı. “Çünkü...” Panikledim. “Çünkü sığrsın. Ve saniyenin üçte biri kadar bir süre, senin beni delirtmen için yeterli oluyor genelde.”

Ne diyeceğni bilemeden, söylediğm ağr şeylere vereceğ tepkiyi ölçmeye çalıştım.

“Nasıl çıkacağz şimdi buradan?” dedi.

Gerçek dünyaya geri geldim o an. Dönen sandalyede kendi etrafımda dönmeye başladım. “Harbi,” dedim kendi kendime. “Nasıl?”

Kuzeniyle sayamadığı kadar ilgisi dqı muhabbete maruz kalan Ali,

muhabbetin ikinci saatinde beyin ölümü gerçekleşmiş gibi hissediyordu. Kibarlıktan sesini çıkarmayıp sadece kuzeninin pes etmesini ya da Oğuzların gelip onu artık kurtarmasını bekliyor ama bu bir türlü olmuyordu.

Erhan'ın "İşyerindekiler çok salak," diye muhabbeti sekizinci defa iş arkadaşlarına getirdiği an Ali dayanamayıp telefonuna sarıldı. 'Abi benim iki dakika bir görüşme yapmam lazım," deyip kafenin en köşesine kaçtı.

Önce Yaprak'ı aradı. Onu çok bunaltmak istemediğinden iki saat beklemişti ancak aklı onda olduğu için orada oturduğu iki saat ona iki gün gibi gelmişti.

Fakat Yaprak'ın telefonu kapalıydı. Telefondaki otomatik sesi taklit ederek, Aradığım numara beni bir gün öldürecek," deyip telefonu kapattı. Ardından Oğuz'u aradı. Birkaç saniye sonra az önce oturduğu masadan saçma sapan bir telefon melodisi yükselince yüzünü buruşturarak oraya döndü. Erhan, abartılı bir gülümsemeyle Oğuz'un çantasını işaret ediyordu.

Ali zorla gülümseyip, "Burada unutmuş, hay Allah... " deyip arkasını döndü. "Genç yaşta sinir hastası olacağım," diye söylendi kendi kendine.

Son kez şansım denemek için korkarak Gökhan'ın numarasını tuşladı. Çaresizlikle, "Ne olur açın şu telefonu," diyerek telefonu kulağına götürdü, ikinci çalışta Oğuz'un tiz sesiyle açıldı telefon. Ali, sevinmek ile üzülmek arasında bir yerde, "Şükürler olsun," diye yanıtladı. "Ne redesiniz oğlum siz? İki saat oldu?!"

Telefonun karşısındaki ses, "Kanka ben biraz abartmışım Gökhan'ı uzaklaştırma işini... Manisa'dayız biz," dedi.

"NE?!"Ali, ses tonunu hemen kontrol altına aldı. "Ne arıyorsunuz oğlum orada siz?!"

"Kanka bir saatlik yol nasılsa, garanti olsun dedim. Bir bahaneyle bindirdim bunu Manisa otobüsüne. Ama merak etme, dönüş yolundayız. On on beş dakikaya orada oluruz. "

Ali, "Yorum yapmayacağım," deyip telefonu Oğuz'un suratına kapattı. Derin bir iç çekip kendi kendine, "Ne zaman büyüyeceksiniz siz?" diyerek masaya geçti.

Erhan, Ali daha masaya oturur oturmaz, Ben kalkayım artık, yengen evde bekler," deyip göz kırptı.

Bu, Ali'yi o kadar rahatlattı ki aniden ayağa kalkıp, "Yaaa öyle mi?" dedi.

Erhan, Ali'nin bu tepkisine şaşırsa da belli etmemeye çalışarak ayağa kalktı. Ali'ye sarılıp, "Dikkat et kendine. Bir eksiğin, ihtiyacın olursa da çekinme," deyip yanından uzaklaştı.

Masadaki boş pizza tabakları ve içeceklere bakıp, Asıl sen bir ihtiyacın olursa beni ara abi," dedi Ali gülerek. Masaya tekrar oturup beklemeye başladı.

Beş dakika sonra garson kız masaya gelip boşları aldı. Ali, ona yardım edip boş kolaları içeri götürdü. Mekânın sahibi orta yaşlı, güler yüzlü kadınla sohbet etti. Lavaboya gidip elini yüzünü bile yıkadı. Ama toplamda on dakika vakit geçirebildi.

Büyük bir sıkıntıyla masaya döndüğünde Oğuz'un telefonu çaldı. Bir süre çalan saçma melodi yüzünden ekşittiği suratıyla Oğuz'un kaktüs desenli çantasına baksa da, telefonun susmayacağını anlayınca çantayı kucağına alıp fermuarını açtı ve içindeki telefonu bulmaya çalıştı.

Çantanın içinde dünyanın en gereksiz şeyleri vardı. Oğuz'un çantasının içinin kafası kadar karışık olduğunu bilse de, eline gelen televizyon kumandası karşısında şaşırmaktan kendini alıkoyamadı. Güç bela telefonu bulduğunda Zeliş Sultan'm aradığını gördü. Telefonu açtığı an, arama sonlandı.

Bıkkın bir ifadeyle telefonun tuş kilidini açıp Zeliş Sultan'ı geri aramaya niyetlendi ancak mesaj kutusunda Yaprak'ın adını görünce panikle mesajı açtı.

Yaprak'ın "Gelip çıkar beni şuradan" mesajını görünce panikledi. Üste çıkıp Oğuz'un Yaprak'a en son yolladığı mesaja baktığında ise kan beynine sıçradı. Telefonu sinirle kapatıp Oğuz'a küfrederek anahtarı aramaya başladı. Çantanın ön gözündeydi. Anahtarı alıp çantaları masada bırakarak koşar adım *kafeden* çıktı.

"Ya sen ne hasta bir herifsin ya? Hayatımdan üç saat çaldın. Hem ne için? Manisa havası almak için!"

"Kanka öyle düşünme ya... Manisa havası her zaman bana iyi gelmiştir."

"Oğuz, sadece on dakika durdun Manisa'da."

"Kanka işte o dakika otogarda durup böyle içime çekiyorum havasını." Hızlı hızlı nefes alırken, elini senkronik bir şekilde inip çıkan göğsünün üzerine koydu Oğuz. *"Böyle böyle... O yetiyor bana."*

"Kes sesini ya, kes!"

Gökhan sinirle kapıdan girip hızla Oğuz'dan uzaklaşırken Oğuz melodik bir şekilde, "Ciğerlerimiz temiz havayı içine çeken süngerler gibidir," diyerek Gökhan'ı takip etti. Üç saat önce birlikte oturdukları masayı boş gördüklerinde şaşırdılar.

Gökhan lavaboyu kontrol ederken Oğuz masanın altında çantaları gördü. Yüzünü buruşturup yerdeki çantasını kaldırırken kendi kendine, "En sevdiğim kaktüslü çantamı yere atmışlar... " diye söylendi.

Gökhan, çantasının üstündeki tozları silkeleyen Oğuz'un yanına gelip, "Yoklar," dedi. "Eve mi gittiler acaba?"

"E çantalar burada... Böyle bırakıp gitmezlerdi-" derken puf minderin üzerindeki telefonunu gördü. "Bu nasıl bir sorumsuzluk ya?" dedi yarı sinirli yarı üzgün bir halde. "Telefonumu sandalyeye bırakıp gitmişler bir de!"

"Kim ne yapsın lan senin psikoloji bozacak resimlerle dolu telefonunu!"

"Kanka öyle deme ya..." derken telefonunu eline aldı Oğuz. *Tuş kilidini açar açmaz Yaprak'ın mesajıyla karşılaşınca, "Eyvah!" diye çığlık attı. "Yaprak!"*

Etrafımız kocaman kitap raflarıyla çevriliydi. Hava hafiften kararmaya başladığı için, içerisini yalnızca mezuniyet süsleri kutusunda bulduğumuz küçük ışıklar aydınlatıyordu. O an o kadar huzursuzdum ki... Her anlamda içim içimi yiyordu.

Annemlere haber veremediğim için endişeliydim. Yanımda Barış ile ikinci defa bir yerlerde kapalı kaldığım için gergindim. Oğuz'un sorumsuzluğu yüzünden kızgındım.

içimdeki duygu geçişleri ve omuzlarımda hissettiğim yüke daha fazla dayanamayıp ortamın loş havasına güvenerek ağlamaya başladım. Fark edilmeyeceğini düşünürken sessizce ağlayacağımı farz etmiştim. Ancak içimi çeke çeke ağladığım için loş ışık işe yaramadı ve Barış saniyesinde fark etti durumu.

Bana bakmadan, üzerindeki gömleğin manşet yerleriyle yanaklarımı kuruladı.

Neden ağladığımı sormaması beni şaşırtsa da rahatlattı.

Birkaç dakika içim dışıma çıkana kadar ağlayıp kendimi rahatlattıktan sonra Barış'a döndüm. Aynı anda o da yüzünü bana çevirdi. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığım an, "Burnun akıyor," dedi. Elim otomatik olarak yüzüme gitti. Gömleğimin bilek kısmına burnumu silip utanarak, "Beynim akıyor olabilir," dedim. "O kadar çok ağladım ki akacak yaş kalmadı. Beynim sıvılaştı, akıyor böyle..."

Gülüp hafifçe başımı okşadı. "Senin en çok bu yanını seviyor olabilirim," dedi. Elini kafamdan çekmesi için başımı salladım. Eli düşmedi. O da inatla elini geri çekmedi. "Çeksene elini ya," deyince, gülerek daha da karıştırdı saçlarımı. Rahatsız olup biraz yana kaydım. Kolumdan tutup beni tekrar eski yerime çekti.

"Neyim ben ya, tavla pulu mu? Şak oraya çek, şak buraya it!" Sinirlendiğimi belli etmek için sesimi biraz yükselttim ama cümlelerim Barış'ın sarı kafasında nasıl karşılık bulsuysa, çekinmek yerine sağlam bir kahkaha attı.

"Oyunları seven bir adam ve tavla pulu kadın..." deyip alaycı bir tavırla güldü. "Harika benzetme."

"Hoşlanmadığım şeyleri ısrarla yapman beni deli ediyor ya..." dedim pes edip. Boynunu işaret ettim. "Kolyeni göstermekten rahatsız oldun, ne o diye sormadım bile! Neden? Çünkü ben saygılı ve anlayışlı bir bireyim Sırık. Yani ne olduğunu gizliyorsan, rahatsız oluyo-" Kolye birden köstekli saat gibi gö-

zümün önünde sallanmaya başladı. “Ne yapıyorsun be?”

“Aklın kolyede kaldı bakıyorum,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla. “Al bak içine.”

Elini itip, “İstemez, konu o değil!” diye tersledim. “Anlamıyorsun. Örnek verdim ben. Misal...”

Kolyeyi kucağıma bıraktı. İsteksizce zincirinden tutup havaya kaldırdım. Gözlerimi kısıp, “Hayır bir de çok çirkin ya,” dedim kolyeye bakarken. Gerçekten de öyleydi. “Eski sevgilinin falan mıydı? Anısı mı vardı? Ya da büyülü kolye falan mı? Aksi durumda birinin bunu takmasına imkân yok zaten.”

“Bakmayacaksan ve hakaretlerin bittiyse alabilirim,” dedi.

Vermedim. O kadar laf ettikten sonra eminim hikâyesini merak edecektim. Öngörülü bir insan olarak fırsatım varken kolyeyi burnumun ucuna kadar soktum. “Düdük gibi,” dedim. Kafamı düşünüyormuş gibi yana yatırıp baktığımda tepemizdeki minik lambaların cılız ışığında, içi açılabilen minik bir tüp kolye olduğu fark ettim. Barış’a dönüp, “Doğru söyle içinde ne var bunun,” dedim şüpheyle. “Bak öyle yasaklı madde falan kullanıyorsan, bunun içine sakladıysan direkt narkotiği ararım valla. Hiç acımam.”

Cevap vermeyip hafifçe tebessüm etti. Dalgayı uzatmayıp tüpün üstündeki minik kapağı çevirerek dikkatlice açtım. Tek gözümü kapatıp içini görmeye çalıştım. Bir şey göremeyince, “Eee, bunun içinde bir şey yok,” dedim hayal kırıklığıyla. “Dikkatli bak,” deyince tüpü iyice gözümün içine soktum. Benim beceremeyeceğimi anlamış olacak ki, kolyeyi çekip aldı elimden. Küçük tırnaklarıyla dikkatlice içinden bir şey çekip çıkardı. Anlamak için yaklaştığımda parmaklarının arasında iki tel saç gördüm.

“O ne be?” diye sordum anlamak için. “Nasıl bir hastasın ya sen? Kıl tüy falan taşıyorsun kolyende...”

Saç tellerinden biri sarı, diğeri koyu renkti. Sarı renkli saç telini işaret edip, “Annem evi terk etmeden toplayıp temizlemişti. Bahsetmiştim, belki hatırlarsın. Sanki ondan geriye bir iz kal-

masın istemişti. Ama bu teli yastığının üstünde buldum o gün. Sonra saklamak için bunun içine koydum," dedi. Kalbimden öyle bir ses geldi ki, karşılığı kırılan bir cam sesiyle aynıydı. Ona acıdığımı düşünmesin diye tepki vermedim. Anlatmaya devam etti. "Diğeri ise..." dedi sesine yumuşak bir tını verip. "Seni Ali'nin yanına gönderdiğim gece arabada buldum. On koltukta..." Gülümsedi. Saç tellerini tekrar tüpün içine tıkıştırırken devam etti konuşmaya. "Sana o gece ben kazandım demiştim. Bazen küçük bir saç teli her şeyden çok umut verebiliyor çünkü."

Cevap vermek istemedim. Ağzımdan çıkan her şey herkese haksızlık olacaktı. Barış'ın aşkına haksızlık olacaktı. Ali'nin aşkına haksızlık olacaktı. Kimseyi üzmemeye çalışırken, kendini parçalayan bana haksızlık olacaktı. Ben tepki vermeyince Barış beni rahatlatmak için tekrar saçlarımı karıştırdı. Bu defa kendimi geri çekmedim. En azından onu yapmadım...

Ancak, yine evren adalet tartısında ağırlığı benim üstüme bindirdi çünkü tam o an kütüphanenin kapısı açıldı.

Ve içeri paniklemiş bir halde Ali girdi.

Küçük ışıkların aydınlattığı, yüzlerce kitap dolusu bir rafın önünde bağdaş kurup oturmuş bizi... ve Barış'm usulca saçlarımı karıştırdığını gördü.

Beş saniyelik bir fırtına gibiydi o an.

Birkaç saat önce, Barış masanın altında gizlice beklerken Ali'nin dudaklarının dudağıma değdiği zaman dilimi... O da beş saniyeydi. Aynı zamanda o an Ali'nin yüzünde dünyanın en soğuk ifadesini gördüğüm zaman dilimi de...

Daha önce beş saniyenin o kadar uzun olabileceğini düşünmemiştim hiç.

îlk defa, beş saniyede ikisinin aşkının altında ezildiğimi hissettim.

Aşkı daha yeni yeni kavrayan aptal bir kızın üstünefazla gitmiyor musunuz?

Böyle sormak istedim ama beceremedim.

Sadece, “Ali...” diyebildim. Kendime geldiğim an ayağa fırladım. Durumu toparlayabilmek için, “Sonunda!” diye bağırdım kendimi zorlayarak. “Biz de Oğuz yüzünden...” derken midem ekşidi. On kişi aynı anda yumruk atıyor gibiydi. Midemi tutup bir adım geri çekildim. O an Barış girdi devreye.

“Yanlış anlamanı istemem. Bizimle alakasız, tatsız bir mecburiyetti,” dedi beni kurtarmak için. “Üzgünüm.”

Ali bir şey söylemeden yanıma gelip, “İyi misin?” diye sordu. Usulca başımı salladım. Konuyu o anki gerilimden uzaklaştırmak için, “Oğuz salağı yüzünden,” dedim ağlamaklı ağlamaklı. “Kilitledi bizi... Bilmeden tabii.”

“Ben kitap almaya gelmiştim,” diye bir yalan uydurdu Barış durumu kurtarabilmek için. “O ara eşek şakası yaptı arkadaşınız sanırım. Bir baktık kilitliyiz... Kimse de duymadı sesimizi...”

Ali, Barış’a sert bir bakış atıp, “Açıklama istediğimi hatırlamıyorum,” dedi.

Barış, diğer insanların yanında ördüğü duvarları anında inşa etti. Ukala bir tavırla, “Sakin ol ya...” dedi gülerek. “Gerilecek bir mevzu yok. Sadece birtakım aksilikler...”

Barış’m bu tavrı Ali’yi sinirlendirdi. Boynundaki damarları belli oluyordu nefes alırken. Barış’a bakmamaya çalışarak derin bir nefes aldı. “Sakinim ben zaten,” dedi olabildiğince alçak bir sesle.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ali bana, ben ona baktım. Tüm vücudum o anın gerilimini ve baskısını kaldıramadığından titremeye başladı. Böyle şeyler, bana o kadar ağır geliyordu ki... ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Dudaklarımı aralayıp bir şey söylemek istediğim an, evren bana o gün içinde ilk defa yardım etti. Oğuz ve Gökhan, açık pencereden içeri perdelere tutunarak Tarzan tipi bir giriş yaptılar.

Üçümüz de onlara baktık. Gökhan kendini kurtarıp yere zıplarken Oğuz perdeyi koparıp yere düştü ve düşerken güçlükle dizdiğim seyyar kitap rafını devirdi. Kendimi tutamayıp,

“Oğuz sen öldün!” diye bağırarak ona saldırdım ama ulaşamadan Ali beni belimden tutup çekti. Oğuz ise Gökhan’ın arkasına saklandı.

Ali kollarında çırpman beni sımsıkı tutup, Yeter!” diye bağırdı. Çırpınmayı bıraktım korkuyla. Kollarım gevşetip bir adım geri çekildi. Yeter! Cidden yeter!”

“Kanka...” dedi Oğuz çekinerek. “Valla ben böyle olsun istem e-”

Ali tahammül sınırının sonunda olduğunu belli etmek için Oğuz’un cümlesini bile bitirmesini beklemeden, “Oğuz kes sesini!” diye bağırdı. “Herkes sussun! Beynimi sikiyorlar şu an zaten! Birkaç dakika sessizlik istiyorum!”

Tek tek herkesin yüzüne baktım. Barış boş bir ifadeyle bizi izliyordu. Gökhan hâlâ olayı anlamamıştı. Oğuz tedirgindi. Ali ise kaos ve sinirin aynı anda bünyesini çarpmasından dolayı dumura uğramış gibiydi. Herkes Ali’nin kafasını toparlayabilmesi ve sinirini yatıştırabilmesi için susuyordu. Kendi kendine, “Ben artık gerçekten bıktım,” dedi Ali. Kütüphanenin ortasında küçük daireler çizerek yürümeye başladı. “Ben cidden artık dayanamıyorum. Arkanızı toplamaktan, sürekli pisliklerinizi temizlemekten bıktım!”

Sinirle sonradan pişman olacağı şeyler söylüyordu. Eminim söyledikleri benim kadar Gökhan ve Oğuz’u da şaşırtmıştı ama sinirli olduğu için sesimizi çıkarmadık.

En sonunda durup bezgin bir ifadeyle, “Gerçekten yoruldum,” dedi.

Gökhan konuşsa ortam fena gerilirdi, bunu bildiğimden ona döndüm. Kendisi de bunun farkında olduğu için ses çıkarmamayı tercih etti. Oğuz, kendini suçlu hissetmiş olacak ki ortamı yumuşatmak için öne atılıp, “Tamam ya, eve geçelim, ben sana masaj yaparım kanka. Alırım yorgunluğunu,” dedi.

Dişlerimi sıkarak kısık sesle, “Oğuz...” dedim. Yapma.”

Ya söz!” dedi pişkince. “Valla bundan sonra yok başka bir olay! Emin ol, sakin ve sessiz bir hayatımız olacak artık. Sen yeter ki sakinleş.”

“Eminim!” dedi Ali kinayeli bir şekilde. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım!”

“Valla oğlum! Sahil kasabasına yerleşmiş emekli memur hayatı gibi...” Oğuz kendini zorlayarak güldü. “Sessizlik, olaysız bir hayat, huzur...” derken kütüphaneyi itfaiye sesi doldurdu.

Hepimiz donup kaldık.

Ali *ben demiştim* der gibi ellerini havaya kaldırdı. Oğuz ise pencereye koşup dışarı baktı. Gülerek bize dönüp, “Şey... Anahtarı kaybedince panikledim burada kalacaksın diye. Sinan’a itfaiyeye falan haber ver demiştim de... Sinan ve itfaiye aşağıda...”

“Şimdi yandık işte. Müdür mahvedecek bizi! Etrafa bak, aşağıda itfaiye... Kırık avize, dağılmış kitaplar... Bu saatte hâlâ okulda olan biz!”

Oğuz, ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. “Ben sıçtım, ben temizleyeceğim,” dedi. “Bana bırakın.”

Hepimiz ne yapacağını merak ederek korkuyla Oğuz’a baktık. Pencerenin önüne gitti ve ayaklarını sarkıtarak pencereye oturdu.

“Ne yapıyorsun geri zekâlı?!” diye bağırarak yanına koşarken, bana dur işareti yaptı.

“Bırak... Sizi kurtarayım Yaprak.”

5

Bir günde üç yıllık olay yaşadığım günün gecesinde, üstümde okul kıyafetlerimle yorganın altında yatıyordum. Kafamdan kronolojik olarak o günü geçirip, yaşadıklarımın her bir evresi için birkaç kez daha şaşırıp aynı zamanda küfrediyordum.

Sarhoş Barış'ı saklayacağım diye kendimi yerden yere vurmam... Oğuz'un paketlediğim Barış'ı görüp bizi yanlış anlaması... Aliler durumu çakmasın diye güya (!) bana yardım için bizi kütüphaneye kilitlemesi... Sonra beni unutup Manisa'ya gitmesi ki bu nasıl gerçekleşti, hâlâ anlayamıyordum. Sonunda Ali'nin üç saatin ardından Barış ile beni bulması... ve kapanış.

Ortalığı karıştırıp garantilediğimiz disiplin cezasından bizi kurtarmak için intihar ediyormuş numarası yapan Oğuz ve deliren aileler...

Derin bir nefes alıp her şeyin rüya olmasını diledim. Yastığımın altında titreyen telefonumu elime alıp gelen mesajlara baktım.

4N1K Whatsapp Grubu

Gökhan: Oğuz ses ver, sizinkiler ne durumda? Çok panik oldular mı?

Sinan: Abi, çocukları intihara kalkıştı sanıyorlar. Sence Zeliş Sultan panik olmamış mıdır? Oğuz'un parmağı kesilse acile götürmeye kalkan kadın?

Oğuz: Panik yok, her şey kontrolüm altında. İtfaiye arabasına binmek istedim, numara yaptım dedim.

Sinan: Bayağı güzel bahane, bravo.

Ali: İnandılar mı?

Oğuz: Daha önce de bu tarz sebeplerden sabıkalarım olduğu için hemen inandılar. Hem kim inanır ya Oğuz Ünal'ın kendini öldüreceğine? Bir defa, ben yüce bedenime kıyacak bir gaflete düşsem, UNESCO gelip olaya anında müdahale eder ve beni kurtarır.

Gökhan: O ne alaka ya?

Oğuz: Dünyanın sekizinci harikası olduğum için, onu yok etmeme izin vermezler yani.

Ali: Bomboş bir insansın Oğuz. Bomboş...

Gökhan: Sığırlığı Oğuz yapsın, yine kabak Gökhan'ın başına patlasın... Zeliş Sultan o panikle anneleri de aramış. Olayı açıklamama rağmen, annem saatlerdir intihara meyilli miyim diye beni kontrol ediyor. Meyve soyuyor, bıçağı benden uzağa koyuyor. Yok efendim, acaba giriş kat bir eve mi taşınsak diyor. Durup durup, oğlum sana bir şey olursa ben de kendime kıyarım diye ağlıyor. Şiştim!

Rüya değilmiş...

Mesajları okumaya daha fazla dayanamadım ve telefonumu komple kapatıp yastığımın altına koydum. Gruptaki konuşmalarda bile bariz bir gerginlik vardı.

Gökhan ve Oğuz, Ali'nin kütüphanedeki ani çıkışına bozuklardı muhtemelen. Ancak arkadaşlıkları bozulmasın diye bunu alttan alıyorlardı. Oğuz belli etmese de kapı kilitleme olayı yüzünden pişmanlık duyuyordu. Ali, Barış'la beni yan yana gördüğü için çok öfkeli olmalıydı ama bunu çaktırmamak için hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sinan olaylardan habersiz olsa da, ister istemez bu soğuk havayı sezdiği için muhtemelen hiçbir şeyi anlamlandıramıyordu. Arkadaşlığımız o kadar kuvvetliydi ki, o an kim ne hissederse hissetsin normal davranıyor ancak yine aynı sebepten birbirimizi çok iyi tanıdığımız için kıldan ince ve şeffaf gerginliği havada görebiliyorduk.

Her şeyi tam olarak anlayan tek kişi ise, bendim. Çünkü aslında problemin asıl kaynağı Ali ile aramızdaki gizli ilişkiydi.

Bir türlü söyleyemediğimiz için vicdanen huzursuz olduğumuz, gizli ilişki...

Eğer böyle bir şey olmasaydı, bu gecenin sonunda hepimiz yine gülerek başımıza açtığımız işleri konuşuyor olurduk muhtemelen. Ne Ali kontrolsüzce sinirini çocuklardan çıkarırdı, ne ben kütüphanede üç saat kapalı kaldım diye o kadar paniklerdim, ne de ortam bu kadar gerilirdi.

Aklımdan bunlar geçerken yorganı burnuma kadar çektim. Aynı anda hem aşk acısı çekiyor, hem ilişkilerden bir şey anlamadığım için kendi kendimi yiyordum. Buna ek olarak arkadaş grubumuzu giderek mahvediyor muyuz diye endişeleniyordum.

Sadece gizlediğimiz için mi bunlar oluyor? Yoksa onlara söylediğimizde daha kötüsü mü *olacak?*

Kafamdaki sonu kötü biten soru demeti, pıtır pıtır yanaklarımdan dökülürken aniden koridorun sarı ışığı yüzüme düştü.

Bir sürü olaya karışıp eve geç geldiğimden kavga ettiğim annem, muhtemelen pişman olup uyumadan önce özür dilemeye gelmişti. Konuşacak gücüm olmadığından yatakta sola dönüp yüzümü duvara çevirdim.

Annem yatağın kenarına oturdu. Elini yorganın üstüne koyup, "Zeliş'le konuştum. Oğuz'un başının altından çıkmış her şey... İntihar süsü vermiş bizimki, korkma," deyip kahkaha attı... "O da bir tuhaf ayol. Anlamıyorum bazen."

Annem üzgünken kendini ifade etmeye çalıştığında genelde önce kendi kendine konuşur, sonra da saçmalamaya başlardı. O anda yaptığı gibi.

"Seni de anlamıyorum... Nasıl olur da böyle şeyleri normal karşılamamı beklersin kızım? Bir düşün... Bir telefon geliyor, bizim çocuklar olaya karışmış, intihar süsü vermişler diyor... Aniden panik oldum tabii. İntihar süsü ne demek yahu? Düzgünce anlatsalar anlarım da... O an panikle sandım ki Kuzey

Güney'deki gibi oldu. Hemen kafamda bir sürü senaryo..."

Zeliş Sultan da annelerin Oğuz'uydu ve genelde olayları kendi lügati ile esprili bir şekilde anlatmaya kalktığında böyle saçma yanlış anlamalara ya da daha doğru tabirle bir şey anlayamamalara sebep olurdu.

Bacaklarımı bir balık gibi çırparak güç bela sırtüstü döndüm. Dürüm gibi sarıldığım yorgandan kafamı usulca çıkarıp, "Çok dizi izliyorsun ana kraliçe," dedim.

Yanağımdaki yaşı silip, "Ah kuzum, ağladın mı sen? Özür dilerim. Sana o kadar bağırmak istemedim," dedi. Sesi ağlamaklıydı. Ağlamaya bahane arayan ben, tekrar ağlamaya başladım. Annem, bana o kadar kızdığı için üzülüp ağladığımı düşünüyordu. Ama resmi olarak ergenliğe girdiğim on üç yaşımdan beri "anne sesi savar" özelliğim sayesinde böyle şeylerin bedenime işlemediğini bilmiyordu.

Omuzlarımdan tutup yorgan dürümü bedenimi kendine çekti ve sarıldı. O ağladı, ben ağladım.

"Yavrum, sen de artık biraz büyü," dedi ağlamasının ortasında. "Onlar da benim çocuğum sayılır... Senden ayırmıyorum, biliyorsun. Ama böyle tehlikeli şeylere kalkıştıklarında de ki benim eve gitmem lazım. Uyma onlara!"

"Anne, beni kurtarmak için oldu hepsi ya!" dedim ciyaklayarak. "Kilitli kaldım kütüphanede, şarjım da bitti! O panikle işte, biri pencereleri indirip içeri girdi, diğeri itfaiye çağırdı..."

"Kızım ne dersen de, bana bu anlattığın mantıklı gelmeyecek!" diye yükseldi. Kaşlarını tekrar çattı. "Vallahi başınıza bir gün ciddi bir şey gelecek, o gün anne haklıymışsın diyeceksin!"

"Anne haklıymışsın!" diye bağırdım kendimi tekrar yatağa bırakırken. "Peşin peşin söylediğime göre tatmin olmuşsundur. Artık uyuyabilir miyim?"

Birkaç dakikalık anne kız romantizmimiz yine her zamanki gibi gerilimli bir noktaya gelmişti. Buna ikimiz de alışık olduğumuz için yadırgamadık.

Birkaç küçük "Anne ile böyle konuşulur mu?" temalı çemkirişin ardından beni salarak odadan çıktı.

Aslında anneme içimden hak veriyorum. Ama dıştan söylersem şımarıldı, ondan böylesi en iyisiydi.

Evet.

İç sesimin annem gibi konuşmasıyla garip bir anne Inception'ı[7] yaşıyordum ki, zihnim bu girdaptan çıkıp asıl konusuna odaklanmaya karar verdi. Çünkü düşünüp düşünüp kendimi üzmeliydim ki, ömrüm yarıya düşsün... Zihnim de kendi içinde haklıydı. Ben onu düzgün kullanmayı beceremeyip o kadar çok yoruyordum ki, bu güzel taktikle erkenden benden kurtulabilirdi.

En kötü ihtimalle, erken yaşlanma ve erken bunamadan mütevellit hızlıca emekliye ayırabilirdi.

Benim akılsızlığımın yanı sıra, sevgili zihnim kendi monarşisini kurarak akıllıca hareket ediyordu.

İç sesimin kontrolsüzce saçmalamasını durdurabilmek için tekrar ağlamaya başladım.

Eskiden bir damla yaş düşürmekte zorlanan ben, son günlerde o kadar çok ağlıyordum ki, bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Ama yapabileceğim başka bir şey de yoktu.

O gece sabaha kadar kafamda bir sürü şey kurup hepsinin sonu acıklı bittiğinden defalarca ağladım. Annem sabah uyanıp beni mor gözlerle hâlâ ağlarken görünce panikledi. "Karnım ağrıyor" bahanesiyle onu oyalayıp okula gitmemek için de izin kopardım. Her zaman, iğne deliğinde de olsa, okula gitmeme bahanesi bulduğum an acımaz, izni alırdım.

Annem sabahtan akşama kadar beni mutlu etmek için uğraştı. Sıcak su torbam, en sevdiğim yiyecekler... Elimde kumanda, kafamda battaniyem... Normalde beni mutlu etmesi gereken bütün şartlar hazırken, içimdeki mutsuzluk ibresi epeyce yukarılardaydı. Bunda çocukların tam kadro okulda oluşu, onları arayıp gelemeyeceğimi söylediğimde Ali'nin arkadan gülen sesini duymam da bir hayli etkiliydi.

7 Inception filmindeki döngüye gönderme.

Neden böyle davranıyordu ki? Bana kızması gerekirken çocukları haşlamış, sonra hiçbir şey olmamış gibi bana "arkadaşı" gibi davranıyordu.

Aklımdaki en büyük soru, içimdeki en büyük kırgınlıktı. Kafamın böyle şeylere pek basmaması ve çevremde bu konuyu konuşabileceğim tek bir kişinin dahi olmaması işleri iyice kötüleştiriyordu.

Akşama doğru, beynim kendi kendini yiyerek tüm vücuduma doğru saçma sapan bir yamyam örneği teşkil ederken annemler beni ayda bir yaptıkları akraba yemeğine götürmeye zorladılar. O ay, teyzemlerde buluşulacaktı. Ancak ben, çocuklarını bir günlüğüne başlarından atan, yaşları otuzun üstünde ama ruhları liseli olan bir düzine adam ve kadının berbat orta yaş muhabbetini çekemeyecek kadar ölüydüm.

Annemleri bir şekilde atlatıp beni merak etmemeleri için ayaküstü seksen tane yalan uydurdum. Evde tek kalınca ise içten içe ölmeye devam ettim. Eğer "o" his bir gün kesintisiz devam etseydi eminim gerçekten bedenim hayati aktivitelerini durdurma kararı alırdı.

Annemler gittikten sonra saatlerdir kapalı olan telefonumu açıp mesaj gelmiş mi diye kontrol ettim. Ancak kimse ne mesaj atmış ne de aramıştı. Gerisin geri, kapatma tuşuna epeyce uzun basıp bir daha açılmayacakmış gibi kapattım telefonu.

Kafamı dağıtmak için önümdeki sehpada duran kumandayı aldım. Televizyonu açmaya niyetlensem de, içimdeki öfkeye hâkim olamayıp kumandanın tuşlarında Ali'nin numarasını tuşladım. Kumandayı kulağıma tutup hayali olarak yaptığım aramaya sanki karşıdan cevap gelmiş gibi, "Alo," diye konuşmaya başladım. "Beni neden arayıp sormuyorsunuz Ali Bey? Neden ben üzüntüden kahrolup okula bile gitmemişken, siz okula gidip gülüp eğlenebiliyorsunuz? Kime diyorum?!" Ses gelmediği için çıldırıp kumandayı yanımdaki puf mindere çarptım. "Aradığım kişiyi şu anda görmek istiyorum bant kaydı!"

Tatmin olmayıp paraladığım kumandayı tekrar aldım. Ez-

bere bilmediğimden rakamların hepsini sallayıp Barış'ın hayali numarasını tuşladım. Hayali Sırık sesi kumandada çınlayınca, kulağıma tutup, "Ulan Sırık!" diye bir giriş yaptım. "Bir yıldır senin yüzünden burnum boktan kurtulmadı. Dört duvar görünce hemen, 'Yaprak'la kapalı kalsak keşke burada,' diye evrene mesaj yolluyorsun değil mi? Bence öyle yani. Valla kapalı kalmaya çok meraklıysan Biri Bizi Gözetliyor'a falan katıl. Kapalı kal orada, rahatla!"

Birkaç tur daha paraladım kumandayı. En sonunda tamamen delirdiğime emin olunca, kumandayı da kendimi de salıp tepesinde kırmızı tek diş şarj yanıp sönen bitik bedenimi kanepeye bıraktım. Uzun bir süre tavanla bakıştıktan sonra eski dostum avizeye son kalan aklımla laf attım. "Özledin mi beni?" dedim. Çenem otomatik olarak yukarı kıvrıldı. "Ben yine delirdim kız."

Tabii eski dostum, sessizdi. O cevap vermeyince ben konuşmaya devam ettim. "Keşke seninle yer değiştirebilseydim ha... Ne dert var, ne tasa... Ampulün bitiyor, hemen takılıyor... Tozlanıyorsun, hemen siliniyor... Gündüzleri desen hiiiiiç çalıştırmıyorlar da. Gece de kapalısın... Günde dört saat mesai, sonra yatış. Kalbin yok diye âşık olma derdin yok, beynin yok diye düşünmüyorsun... Var ya, en kral hayat seninki." Kafamı hafifçe yukarı kaldırdım. "Allahım, eğer bir daha dünyaya gelirsem lütfen avize olarak geleyim. Olur mu?"

O an ilahi bir işaret olduğunu zannettiğim bir şey oldu ve zil çaldı. Kaşlarımı çatıp birkaç saniye o sesin herhangi bir meleğin ıslığı olup olamayacağını düşündüm. Sonra kendi kendime küfredip kafama geçirdiğim battaniyeyle ayaklarımı sürüyerek kapıya gittim.

Kapı deliğinden baktığımda gergin ve öfkeli bir yüzle kapıyı çalan Tuna'yı gördüm. Bir adım geri atıp son bir saat içinde neler yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Kapı sinirle çalınırken, ya hafızam bana oyun oynuyordu ya da Tuna artık benim varlığımdan bile rahatsız oluyordu. Çünkü bir saattir koltukta ölüme ön hazırlık yapar gibi hareketsiz yatıyordum.

Tuna iyice delirip kapıyı yumruklamaya başlayınca korkarak açtım kapıyı. Ellerimi kafamın üzerine koyup korunma pozisyonumu aldım. "Tuna, vallahi ölmeyeceğimi bilsem nefes dahi almazdım. Sana nasıl ses gelmiş olabilir ya..." diye açıklama yapmaya çalışırken, Tuna kapıyı arkadan kapattı.

Ellerimi bileklerimden tutup aşağı indirdi. Gergin ve kıpkırmızı suratıyla benimki arasında birkaç milim vardı. Ve bu durum beni korkudan öldürmeye yetmişti bile. Hannibal Tuna, kafamı köpek dişleriyle parçalayıp biyolojik kevgir elde edebilirdi. O potansiyel onda vardı ve ben de bunun farkmdaydım. "Biyolojik kevgir için benim yüzüm uygun değil Tuna," dedim ağlamaklı bir halde. "Alt komşunun küçük kızı kabak suratlı... Ondan daha gü-" derken lafımı bitiremeden Tuna küçük bir çığlık attı. Sustum.

"Saçmalama aptal!" diye bağırdı ve beni bileklerimden tutup kendine çekti. Beni kesinlikle öldüreceğini düşünürken hiç beklemediğim bir şey yapıp ellerimi avuçlarına aldı. Ve anlamadığım bir konuda bana yalvarmaya başladı. "Ne olur bana yardım et Yaprak!"

Bileklerimi çekip bir adım geriye çekildim. Panik atak ya da sinir kriziydi anladığım kadarıyla... Tuna gibi birinin kriz geçirmesi fikri beni daha da dehşete düşürdü. "Tuna, bir sakin ol sen," dedim yalandan gülerek. 'Yani bir dur, ne oldu..." derken gözlerim Tuna'nm ters bir saldırısında kafasına geçirebileceğim bir şeyler arıyordu.

'Yaprak, aşağı gelmen lazım!" deyince, aklıma başka bir olası senaryo geldi. "Kadriye Nine'ye mi bir şey oldu yoksa?!"

Durup, "Ne alaka ya?" dedi. "Babaannemi karıştırma şimdi!"

"Böcek mi bastı yine evi yoksa? Radyoaktif örümceklere beni ısırtıp Örümcek Kadın yapma planın varsa o iş yaş, ben sana diyeyim. Ben tırmanamam apartmanın ön yüzüne-"

Tuna tekrar çığlık attı. Ya ne alaka, ne a-la-ka?! Abartma bir şeyi de ya!"

“Bu aralar niye herkes beni bu yüzden azarlıyor ya? Belki benim tarzım da bu? Olamaz mı?”

“Başlatma şimdi tarzına! Yüz yılda bir olacak bir şey oldu ve senin yardımına ihtiyacım var!”

“E söylesene ne oldu ya?!”

“Tekiner Ailesi...” dedi korkusunu ses tonuyla belli ederek. “Tekiner Ailesi evimi bastı.”

“O ne ya? Bir tür böcek mi?”

“Sayılır.”

“Nasıl sayılır?”

“Böcek kadar mide bulandırıcı, yırtıcı hayvanlar kadar tehlikeliler.”

“Tuna korkutma beni ya...”

“Beni bu beladan kurtar, ne istersen yaparım Yaprak.”

‘Ya senin sözlü işkencelerinden yara almadan kurtulan bir ekip karşısında benim ne gibi bir faydam olabilir ki? Anlamadım ben.”

“Bak... însana yüzde doksan dokuz oranında benzeyen bu aşağıdaki varlıklarla aynı dili konuşamıyorum ben. O sebeple ne dersem diyeyim etki etmiyor.”

‘Yabancı mı evine gelenler? E benim İngilizcem hiç iyi değil ki! Ben de sadece Amerikan pop İngilizcesi var. ‘Po-po-po-poker face’ olanından.”

“Saçmalama! Öyle değil. Bunlar farklı organizmalar. Bunlara söylediğin laflar, direkt beyinlerine gitmiyor. Bunların beyinlerinin arayüzünde bir filtre var. Bunlara lafı söylüyorsun, laf önce o filtreden geçip en önemli kısımları ayıklıyor. Geriye kalan önemsiz kısımlar beyinlerine ulaşıyor. Dolayısıyla bunların suratına değil hakaret etmek, dümdüz küfretsen de fark etmiyor.”

“Ha... Oğuz’da da bir değişiği var bu özelliğin. Anladım sanırım.”

“Anlayamazsın!” diye gürledi. “Anlayamazsın Yaprak!” Kolumdan tutup beni kapıya çekti. “Gel... Gel ve kendin gör.”

Tuna, kapı girişindeki anahtarı alıp beni direkt kapının önüne çekti. Kapıyı üstümüze kapatıp kolumu bıraktı. Gözüyle kapının önündeki babamın kırk dört numara terliklerini işaret edip, "Giy," dedi. Homurdanarak söylediğini yaptım ve peşine takılıp merdivenleri inmeye başladım.

Benden iki adım önde inen Tuna, tekrar küçük bir hatırlatma geçti. "Senden tek istediğim, içerideki üç embesilin gitmesini sağlaman... Tamam mı?" Arkasını dönüp bana baktığında ben ayaklarımı zorla merdivenlerden aşağı taşıyordum. "Hadi!" diye bağırdı sabırsızlanıp.

"E sekiz kilo terliği küçücük ayağıma giydirdin zorla... Yürüyemiyorum!"

Tuna iki adımda yanıma çıkıp beni belimden kavrayıp kaldırdı. Satranç masasındaki bir piyon gibi kolayca hareket ettirip aşağı bıraktı. "Şah..." dedim. O an kapı açıldı. Karşımda geçen günkü kız vardı. Dudaklarımdan cılız bir şekilde, "Bu da mat herhalde..." cümlesi döküldü.

Kadriye Nine'nin ikinci Dünya Savaşı'ndan beri değiştirmediği mobilyalarıyla döşenmiş dairesinde, yeşil tekli koltukta yarım popo tünemiş bir vaziyette oturuyordum. Daha doğrusu, önceden karşılaştığım ruh hastası kirazlı pasta, yani diğer bir deyimle Tuna'nın belalı eski sevgilisi Gökçe ve en az onun kadar ruh hastası görünen, muhtemelen üniversiteli iki erkekle birlikte ölümümü bekliyordum. Olası ölüm teorilerim ise şunlardı:

Gökçe beni gözlerinden çıkardığı görünmez zehirli ışınlarla öldürebilirdi.

Gökçe'nin abisi olduğunu öğrendiğim Mustafa Doğukan adlı manyak, gereksiz konuşmaları yüzünden beni rekorlar kitabına girecek hızda sinir hastası edip cinnet geçirmeme sebep olabilirdi ve ben bu cinnetin akabinde yanımda duran vazoyu ağzıma sokmak sureti ile intihar edebilirdim.

Mustafa Doğukan'ın ev arkadaşı olarak kendini bana tanıtan Onur Taylan isimli fiyonklu arkadaş tarafından aşırı dozda yayık ağız ve iğneleyici lafyüklemesinden beynim kendini üçüncü sınıfbir Amerikan gençlik korku filminde zannedebilir, akabinde ise oradaki en düz tip olarak muhtemelen kendi kendimi infaz edebilirdim - ki kafamdan bu teori geçerken bile kendi cümlelerimin içinde boğulup kısmi bir beyin ölümü yaşadım.

Tuna'ya, *ben bunlarla nasıl mücadele edeyim* bakışı atmak için başımı çevirdiğimde onun sinirden kırmızının hiç görmediğim bir tonuna büründüğünü gördüm. Bu durum beni iyice korkuttu. Çünkü Tuna'yı bu hale getiren şey, çok net bir şekilde beni komaya sokardı.

Bacak bacak üstüne atmış, kollarını göğsünde birleştirmiş Gökçe, bana imalı imalı, "Neden gelmiştin sen tatlım?" diye sordu. "Yani böyle pijamalarla falan, yataktan kalkmış gibi..." Tek kaşını kaldırıp manidar bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Yani ben yatağa bile böyle girmem de... Tuhaf geldi."

"Nasıl giriyorsun ki?" dedim sessiz harflerle. Bomboş bir cümleydi bu ama otomatik bir tepkiydi.

"Saten gecelikle!" diye bağırdı Gökçe.

Tuna şakaklarını ovarken, "Gökçe, sana bu evdeyken bağırmamanı söylemedim mi ben!" diye bağırdı. Kendi kendine, "Migrenim tuttu..." diye söylenmeye başladı. "İlaç içmem lazım," diyerek ayaklandı ve odadan çıktı. Şükürler olsun ki müstakbel katilim Gökçe de ciyaklamalar eşliğinde Tuna'nın peşinden gitti.

İçimden Tuna'nm beni ne düşünerek oraya getirdiğiyle ilgili teoriler geçiriyordum. Aklıma gelen tek teori, piranhalara yem etmek için yanma aldığı bir solucandan öte değildi.

Kanepeye iyice yayılmış olan Mustafa Doğukan, "Eee Yelda..." dedi ismimi yanlış söyleyerek. "Sen de liseli misin bunlar gibi?"

Yanındaki fiyonklu makarna, "Tırtıl kadar kız, bence maksimum ortaokul..." dedi. Dudakları küçük ve etli olduğundan

yüzünde doğuştan "küçümseme" ifadesi vardı, o sebeple bu tavrı hiç şaşırtmadı. Ben daha cevap veremeden, Mustafa Doğukan tekrar söze girdi. "Devir minyon kız devri. Bence bizim yaşıtımız bile çıkabilir."

"Liseliyim ben de," dedim. Normalde kuyruğumu asla indirmezdim ama o an o evde ne olacağını kestiremediğimden kuyruğum bile beni bırakıp kaçmıştı. "Lise üç..." dedim gereksiz bir dipnot vererek.

"Ben demiştim," dedi fiyonklu. "Et var, can yok bu kızda."

"O ne demek ya..." dedim çekinerek. "Niye herkes boyuma takıyor benim, anlamadım ki..."

"Boyuna bir şey demedik. Vücudun diyorum..." Ellerini açıp kapatarak hayali bir meme efekti yaptı. "Çocuk gibisin."

"Onur Taylan... Gitme kızın üstüne. Değerlenecek buralar. Ben yatırım yapabilirim."

Ellerimi refleksle göğsüme doladım. "Ne demek o ya?" dedim korkarak. "Ne yatırımı?"

"Sen en fazla bir seneye kuğu olursun diyorum. Lisede sana çocuk gibi derler, üniversitede minyon severler kulübünün gözbebeği olursun. Klasiktir."

"Öyle bir kulüp mü var ya bizim üniversitede?"

"Yok. Az önce ben kurdum." Mustafa Doğukan denen çocuk pişkin pişkin gülerek Onur Taylan'a döndü. "Bilmez misin Onur Taylancığım. Mudo, minyon sever!"

"Mudo?" dedim anlamayarak.

"Mustafa..." dedi, ilk heceyi bastırarak. "Doğukan," diye devam etti. "Mudo! Bana böyle hitap edebilirsin."

"İyiymiş," dedim.

Yanımdaki tekli koltuğa geçti. "Bu arada elin ağır mıdır?" diye sordu. Anlamadığımdan, boş baktım. "Elin diyorum?" diye tekrarlayınca, "Biraz," dedim. "Yani... Daha çok kafa ısırırım ama."

"Tüh," dedi.

"Ne oldu ki?" diye sordum merakla.

“Eli ağır kızlara yazılmıyorum da genelde... Aldatınca falan sıkıntı oluyor.” Eliyle abartı bir sahte tokat efekti yaptı. “Yüzüm kıymetlidir benim. Nemlendiricim bile iki yüz elli lira...”

Şaşırmak ile dehşete düşmek arasında bir yerde gidip gelirken kendi dediğine kendi güldü. Ben krem konusunda onun şaka yaptığını düşünürken öyle olmadığını anladım. Ve bu durum beni dehşete doğru düşürmeyip direkt itekledi.

Neden anlamadım ama, Mudo’nun benimle uğraşması Onur Taylan’ı rahatsız etmişti. “Mudocuğum, şimdi de reşit olmayan kızlara mı yazılıyorsun?” diye laf soktu.

Mudo onun lafını en boş suratla karşılayıp, “Kaç yaşındasın Yelda sen?” diye sorarak bana pasladı.

“Yaprak...” diye düzelttim.

“Ne takvimine göre?”

Anlamayıp, “Ha?” diye kaba bir tepki verdim.

“Ne takvimine göre Yaprak yaşındasın? Hani böyle Çin burcuna göre maymun falan oluyor ya... Öyle bir şey değil mi?”

Açıklama yapmak yerine onların saçma etkisinden benim beynim de önemli noktalarda durmamaya başlamıştı. “O burç değil miydi ya?” dedim düşünür gibi yapıp.

“Öyle miydi?” derken yüzünde en ufak şaşırma ifadesi yoktu.

Pes edip cevap verdim. “On yedi...”

Onur Taylan’a dönüp gururla, “Bak, on yediymiş,” dedi Mudo. “Teoman’ın babasının öldüğü yaşta. Ben de on dokuz yaşındayım. İki yaştan ne olacak?”

“Teoman’ın babası nasıl on yedisinde ölmüş ya?” deyip yine takılacak en son şeye takıldım. “O sanki başka şarkı değil miydi?”

“Harbi... Bana da bir tuhaf geldi,” derken, kendi kendini iç dünyasında ikna etmiş olacak ki ısrar etti. “Yok canım, öyle işte ” deyip konuyu tekrar bana getirdi. “Hem bak, Teoman’ın babası on yedi yaşında çocuk sahibi olmuş! Demek ki öyle küçük bir yaş değil on yedi...”

Duruma iyiden iyiye kıl olmaya başlayan Taylan, "Statü farkı var bir kere!" diye çıkıştı Mudo'ya. " Liseli ve üniversiteli... İğrenç!"

"Abi şimdi için değil bu ya... Bir seneye kız üniversiteli olacak. Ben yatırım yapıyorum. Hem üzerinde forması yokken, liseli falan sayılmaz. Değil mi?"

"Kız üç yaşında görünüyor. Dikkat et, pedofiliden almasınlar içeri."

Pinpon topu izler gibi bir sağa bir sola bakarak atışmalarını izliyordum. Birden atışmanın konusunun ben olduğumu hatırladım. Ellerimi havaya kaldırıp, "Bir dakika bir dakika..." diyerek İkiliyi susturdum. "İki saattir Mudo'nun bana asılması üzerinden tartışma mı yapıyorsunuz siz? Hem de benim önümde? Hem de bana hakaret ederek?"

İkisi de aynı anda, "Evet," dedi.

O an Tuna'nm dedikleri aklıma geldi ve bu insanlar hakkında kendimce çıkarımda bulundum:

Bunlarıngen dizilimi X v e Y şeklinde değilAAA şeklinde. Arsızlık, aptallık ve abartı...

Susup Mudo'dan olabildiğince uzaklaşmak için koltukta kendimi geriye ittim. Tuna'ya onları evden yollaması için yardım edeceğime söz vermiştim ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Tuhaf bir şekilde, Tuna'yı bile delirten Yaprak Ayvaz kendini ilk kez çaresiz hissediyordu.

Yarım aklımı biraz kurcalayıp belki hayat beni şaşırtır diye umarak aklıma gelen en basit "misafire kibarca git deme yöntemi"ni kullanmaya karar verdim. Yalandan esneyerek, "Saat de bayağı geç oldu ya..." dedim.

Bu, Mudo'nun arsızlık süzgecinden nasıl geçtiyse artık saatine bakıp, "Ne geçi ya... NewYork'ta daha yeni sabah oldu!" dedi coşkuyla.

Yemin ederim o an, umut yalnızca dört harf ve iki heceden ibaretti benim için. Gerçek hayatta hiçbir karşılığı yoktu. Pes edip Tuna'ya bakma bahanesiyle odadan kaçtım.

Kendimi koridora atıp peşimden gelmemeleri için kapıyı arkamdan kapattım. Ayağımı öfkeyle yere vurup şansıma küfrettim. Mıknatısın aykırı kutbu gibi, nerede cins varsa çekiyordum. Ben çekmesem, biri gelip beni ona itiyordu. O gece olduğu gibi.

Birkaç saniyelik mini sinir krizimi bölen şey, Gökçe'nin sesiydi. Koridorun ucundaki banyonun kapısına vuruyor ve, "Tuna iyi misin?!" diye bağırıyordu.

Korkup yanına koştum. "Bir şey mi oldu?" diye sordum endişeyle.

Benden rahatsız olduğunu o anki dramatik durumda bile belli etmeyi ihmal etmeden, "Sana ne be!" diye çemkirdi bana. Sonra önüne dönüp, "Bak intihar falan etmiyorsun değil mi Tuna?!" diye bağırdı.

"Ne intiharı ya?!" dedim panikle. Ben de kapıyı yumruklamaya başladım. "Tuna, yapmıyorsun değil mi öyle bir şey?!"

Bir süre bağırarak banyonun kapısını yumrukladıktan sonra, Tuna kafasına sımsıkı bağladığı fuları ve sinirli, kıpkırmızı suratıyla kapıyı açtı. Ben durumu kavrayıp bir adım geri çekilirken benim aksime Gökçe hemen Tuna'nın boynuna atladı.

Tuna, yüzünü ekşiterek kafasındaki fuları çözdü ve Gökçe'nin tenine çıplak elle dokunmamak için kızı fularla birlikte ensesinden tutup kendinden uzaklaştırdı. "İki dakika... Sadece iki dakika migren ilacımı içip zihnimi dinlendirmek için yalnız kalmak istedim." Dişlerini sıkarak konuşuyordu. Önce Gökçe'ye döndü. Gökçe korkuyla sırtını duvara yasladı. "İki dakikanın senin dünyanda karşılığı ne sayın ruh emici?"

Gökçe, "Tuna ben..." derken, Tuna parmağını onun bacaklarına doğrulttu. "Ayaklarını üç yerden kırıp seni katlanan sandalyeye dönüştürmemi istemiyorsan peşimden gelme Gökçe. Tamam mı?!"

Gökçe, sanki bir saniye önce onu kemiklerini kırmakla tehdit eden bir seksen beş boyunda, kırmızı bir canavar değilmiş de, flört ettiği erkekmiş gibi tek omzunu düşürüp yüzüne çapkın

bir gülümseme yerleştirdi. “Ama Tuna... Yıllar sonra baş başa kaldık. Hem, çocukluğumuzdaki gibi dördümüz bir aradayız... Sen, ben, abim... Taylan...” derken omuzlarını senkronize bir biçimde hareket ettirmeye başladı. “Hem abimle Taylan’a dayarım ben birazdan içkiyi. İki saate tuş olurlar.” Bir adım ileri gidip Tuna’ya hafifçe omuz attı. “Sonra takılırız öyle...”

Tuna, Gökçe’nin omzunun değdiği yere elini koyup kendini geri attı. Belli belirsiz bir titreme gördüm onda. Elinin tersini ağzına götürüp kusacakmış gibi ses çıkardı. Yüksek bir ihtimalle bu, Tuna’nın “sanırım kusacağım” repliğinin görsel karşılığıydı.

Bunu küçük bir gözdağı sansam da, aslında öyle değildi. Tuna kendini hemen banyoya atıp klozete kusmaya başladı. Gökçe’yle birlikte içeri koştuk. Gökçe, Tuna’nın sırtını sıvazlayarak kusmasına yardımcı olurken Tuna kafasını kaldırıp ona dokunanın Gökçe olduğunu anlayınca daha fazla kustu. Gökçe bu iç kaldıran görüntüye daha fazla dayanamayıp kendini banyodan dışarı attı.

Tuna’nm kusarak tırtıl kadar kalmasını istemediğimden Gökçe’nin arkasından hemen banyoyu arkadan kilitledim.

Tuna sifonu çekip kendini iyice yere bıraktı.

Çekinerek yanma gidip, “İyi misin?” diye sordum.

“İyi mi?” dedi güçlükle. “İyi nasıl olunur Yaprak?”

“Tuna ya... İlk defa biri dokununca kusan birini görüyorum. Ben sen ‘sanırım kusacağım’ derken mübalağa-”

“Saçmalama!” diye gürledi Tuna. Elini midesine yerleştirip, “Sinir mideme vurdu. Bir de baş ağrım geçsin diye birden fazla ilaç almıştım, onlar dokundu sanırım,” dedi.

Ağlamaklı bir yüz ifadesiyle soğuk fayansın üzerinde Tuna’nm yanına çöküp, “Tuna yoksa gerçekten intihar mı ettin sen?” diye sordum.

“O üç beyinsiz organizma yüzünden intihar edecek birine benziyor muyum sence? Onlarla vakit bile öldürmem ben.”

“Koskoca Tuna Karaman’ı ne hale getirmişler ya...” dedim en babaanne ses tonumla.

"Koskoca Yaprak Ayvaz'a ne oldu peki? Beni delirtip ortadan ikiye çatlatan bela, kedi gibi koltuk tepesine tünedi korkudan."

"Korkudan değil ya... Sadece..." Kenardaki banyo lifini elime alıp sıktım. "Sadece ne dersem diyeyim onların dünyasında bir karşılığı yok gibi. Sinirlendirmek, bir şeyler anlatmak, hadi en kötü kavga etmek için önce diyalog kurmak lazım Tuna. Bu tiplerin dili Türkçe gibi bile değil."

"Kırk yıl düşünsem seninle aynı fikirde olacağım aklıma gelmezdi."

"Bir B planın var mı?"

"Ben bütün planlarımı bunlarla geçirdiğim çocukluk yıllarımda tükettim. Bağışıklık sistemimi çökerttiler Yaprak. Askerlerim geri çekildi. Sana yalvaracak kadar çaresizim."

"Tamam tamam, yorma kendini. Ben halledeceğim." Tavşanlı pijamamın pelüş cebinden telefonumu çıkarıp Whatsapp grubuna girdim.

4N1K Whatsapp Grubu

Yaprak: Acil durum, çabuk buraya bakın!

Oğuz: 155'i ara.

Gökhan: 110'u ara.

Sinan: 592-77-77

Oğuz: O neyin numarası ya?

Sinan: Acılı dürüm istemiyor mu ya... Dürümcünün no'yu attım.

Yaprak: Abi bir ciddiye alın ya! Acil diyorum, dalga geçiyorsunuz!

Gökhan: Kızım çok acil bir şey olsa direkt ararsın. Whatsapp grubuna acil durum mesajı mı atılır?

Ali: İyi misin? Ne oldu?

Yaprak: Tuna'ya yardım etmemiz lazım. Evinde üç azılı psikopat var, adamları dışarı atamıyoruz!

Ben mesajı yollar yollamaz, Ali aradı. Yaprak ne oluyor?! Eve birileri mi girdi? Hırsız mı? Polisi aradın mı?" diye soru yağmuruna tuttu beni telefonu açar açmaz. Yanlış anlayıp paniklemişti, sesi acayip telaşlı geliyordu.

Çekinerek cevap verdim. "Ha yok, öyle değil Ali... Gerçek psikopat değil. Şey, yani aslında gerçek ama öyle değil..." derken iyice batırdım. "Yani Tuna'nm üç tane arkadaşı... İstanbul'dan. Biraz yapış yapış tipler. Tuna sinir krizi geçirdi gibi bir şey, ben desen elimden bir şey gelmiyor. Öyle içeride yayıldılar ve gitmiyorlar."

Ali'nin ahizeden gelen sesi rahatlamıştı. "Tamam," dedi. "Ben bizimkileri de alır gelirim. Hallederiz," deyip telefonu kapattı.

Bu aniden mutlu etti beni. Yüzüme şapşal bir gülümse yerleştirip Tuna'ya, "Ali halledecek," dedim. "Geliyorlar hepsi."

"NE?!" dedi Tuna dehşetle. "Bir ruh hastası çete evimden gitmiyorken sen İkincisini mi çağırdın?!"

"Ne biçim konuşuyorsun sen arkadaşlarım hakkında ya!" diye çıkıştım. "Sana yardım etmek için geliyorlar. Hem çivi çiviyi söker, fena mı? Bu içeridekiler sökülsün gitsin, bizimkiler en azından kendi özgür iradeleriyle evini terk ederler iş bitiminde. Korkma."

"Denize düşen, yılana sarılırmış. Yapacak bir şey yok," dedi Tuna ayaklanırken. "Gelsinler bakalım."

Tuna'nın odasının balkonunda bir rekor denemesi gibi tıklım tıkış altı kişiydik ve dışarıya saçma sapan bir görüntü veriyorduk. Ali, Oğuz ve Sinan'ı yataklarından kaldırıp getirdiği için Oğuz'un üzerinde saçma sapan pijamalarından "köpekbalıklı" olan vardı. Sinan ise asla dışarı çıkmayacağı bir haldeydi, salak bir hırka ve kareli pijamasıylaydı. Gökhan ise bilgisayar oyunundan kopartılıp getirildiği için biraz gergindi.

“Şimdi durum nedir abi?” diye sordu Gökhan. “Yani itfaiyeye falan haber verseydiniz keşke. Beni çağırmaktan daha mantıklı olurdu diye düşünüyorum.”

Yerde yatan Oğuz ve onun yanına bayılmış gibi yığılan Sinan da Gökhan’a hak verdi.

Ali, “Oğlum bir durun da durumu açıklasınlar,” diye onlara çıkıştı.

Tuna, “Sizi buraya çağırmak Yaprak’ın fikriydi. Gece gece rahatsızlık verdiğim için üzgünüm,” dedi.

Oğuz aniden gözlerini açıp abartılı bir şok ifadesiyle, “Tuna üzgünüm mü dedi az önce?” diye sordu.

Gökhan, “Bana da öyle geldi ama emin değilim,” dedi şüpheyle.

Sinan, “Üzülme *upgrade* özellik değil mi senin bünyen için ya? Aldın mı sonunda?” diye dalga geçerken, Tuna sinirlendi tabii. Onun yumuşak karnından bile iki dakika yararlanamıyorduk çünkü biri yüz verirse bizimkiler yüz bin istiyordu.

“Size insanlık yaramıyor cidden! Medeni birkaç insan gibi şurada bir sorun paylaşmaya çalışıyoruz!”

“Gecenin on ikisinde mi?” dedi Gökhan huysuzlanıp.

Ali balkondan aşağıyı işaret edip, “İstersen gidebilirsin agresif arkadaşım,” deyip küçük çaplı bir tehdit gönderdi.

Gökhan susup kapıya yaslandı. “Oyunum yarım kaldı ya,” diye homurdandı. “Sekiz saattir tuvalete gitmiyordum ben oyunu yarım bırakmayım diye.”

“Kanka genç yaşta prostat olacaksın ya oyun derdine.”

“Şu an tek sorunumuz Gökhan’ın boşaltım sistemi mi ya!” dedim dikkat çekebilmek için. “Bir bana odaklanın!”

“Kanka uykusuzluktan seni su rengi görüyorum lan. Nasıl odaklanacağım... Konulduğun kabın şeklini alıyorsun şu an. Balkon gibisin...”

“Su mu falan demeyin, işerim balkona,” dedi Gökhan. “Hengâmede tuvalete gidemedim de...”

“Ne saçmalıyorsunuz abi ya?”

“Uykusuzluktan ne dediğimi biliyor muyum ben ya?” dedi Sinan. Uykusuna deliler gibi düşkün olan Sinan, bir depresyondayken bir de uykusuzken evlere şenlik olurdu.

“Tamam abi, hadi ne yapıyorsak yapalım, benim yetişmem gereken bir oyunum var. Problem tam olarak nedir?” derken boş bulunup aşağı tükürdü Gökhan. O an oturma odasının penceresinden Mudo’nun sesi geldi.

‘Yalnız o benim Lamborghini’me geldi arkadaşım.”

Hepimiz aynı anda aşağı baktık. Lüks gri bir araba aşağıda duruyordu. Gökhan kaşlarını çatıp Tuna’ya döndü. “Bu mu lan tip?” dedi öfkeyle. Tuna başıyla onaylayınca Gökhan, Mudo’ya dönüp sertçe, “Tükürük araba parçalamıyor, korkma!” dedi.

‘Yalnız araba demesek... Alınıyor.”

Gökhan’ın yüzünde daha da sinirlendiğini işaret eden kaş kaldırma hareketini görür görmez koluna girdim. Belli mi olur, balkondan cama uçardı o sinirle LPGli süper agresifim...

Sinan, parmaklarıyla balkonun demirlerinden tutup dizlerinin üstünde doğruldu ve arabaya baktı. Hafif bir ıslık çalıp, “Ben de Lamborghini olsam ben de alınırım kanka, adam haklı,” dedi.

Perdenin altından kafasını çıkaran Onur Taylan, bizi kastederek, “Onlar nasıl sığmış oraya ya?” diye sordu Mudo’ya. “Ben de insanlar 1+ 1 eve falan nasıl sığıyor diyordum. Böyle böyle pratik yapıyorlar herhalde,” dedi.

Ali sinirini bastırmak için gülümsedi. O an saklandığı perdenin arkasından çıkan Gökçe, Ali’yi kastederek, “Oha, kim şu gamzeli?” dedi gülerek.

İçimdeki kıskançlık ses olup, “Sana ne!” diye çıkıverdi. Bu çıkışım herkesi korkutunca, gerilip, “Ne zamandır oradasınız siz? Bizi mi dinliyorsunuz?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

Üçü aynı anda, “Evet,” dediler. Taylan, “Tabii net duyamamakla birlikte... Biraz daha yüksek sesle konuşursanız iyi olacak,” dedi.

Gökhan'ın en nefret ettiği erkek modeli Mudo ve Taylan'dı. O ana kadar olaya uzak görünen Gökhan, düşmanlarına karşı atağa geçmeye hazır bir boğa gibi kendini hafifçe öne atarak konuştu. "Eğer duymanızı istesek, gelir orada konuşuruz, değil mi?!" diye bağırdı. "Demek ki özel bir mevzu! Geçin lan içeriye!"

Zavallı Gökkuş, cümlelerin üçlünün arsızlık filtresinden geçip onlara öyle ulaştığını bilmediğinden, söyledikleri işe yarar sandı. Ancak Mudo, "Steam[8] adın ne ya senin?" diye sorunca gerçekler dank etti. "Arada giriyorum ben de. Karşılıklı oynarız."

Gökhan şokla ve cümleyi anlamlandıramadığı için merakla bana döndü. Ben, "Öyle bunlar," diye fısıldadım.

Mudo yineledi. "Gerçi benim bilgisayar yirmi bin liralık olduğu için çoğu zaman Taylan oyunun yarısında gelip beni kaldırıyor bilgisayarın başından."

"Ne alaka onunla o ya..." dedim kendi kendime.

Bay Fiyat Etiketi, beni duymadan açıklama getirdi. "Oyun kaybedince bilgisayar parçalama gibi kötü bir huyum var da."

Taylan gülerek, "Parasında değilim de, korkuyorum ben elektronikten. Evi yakacak falan..." dedi. "Hoş, bizim ev o kadar büyük ki yangın başlasa bize ulaşana kadar pes edip kendi kendine söner."

"Oha, çok iyiydi bu!" deyip kahkaha attı Mudo. Taylan'ın burnunu sıktı.

Taylan sinirlendi. "Mudo, sana şunu yapma demedim mi ben ya, burun estetiğimin ikinci ayı daha! Dil peyniri gibi şekil alacak, kalacak sonra öyle!"

Mudo, Taylan'ı sallamayıp, "Acıktım ben ya... Ne yesek?" diye sordu.

"Ben diyetteyim. Yemem bir şey. Zar zor on kilo verdim."

Gökçe gözlerini kocaman açarak, "Oha nasıl?!" diyerek mahalleyi inletti.

8 Bir dijital dağıtım, dijital hak yönetimi, çok oyunculu ve iletişim platformu.

Taylan, dünyanın en normal şeyiymiş gibi, "Hiçbir şey yemiyorum ve sürekli kusuyorum," dedi.

Zorla girdikleri bir evin penceresinde yan yana dizilip ev sahibi balkonda beş kişiyle birlikte onları evden atma planı yapmıyormuş gibi, rahat rahat dünyanın en saçma muhabbetini döndüren üçlüyü hayretler içinde izliyorduk. Şok geçiren Gökhan, "Ne konuşuyor lan bunlar?" diye sordu. "Ben oyun kafasından çıkamadım herhalde. Dillerini algılamıyorum. CS Go'daki Rus oyunculara bağlandım zihin gücüyle herhalde. Aklım orada kaldı ya..."

"Yok Gökkuş. Böyleler bunlar işte. Ne dersen de, sonu böyle oluyor. Bir süre sonra sinir falan hak getire... Çıplak zihinle beş dakika şuna maruz kalınca şuurunu kaybediyor insan."

Aramızda akima hâkim olabilen tek kişi, yani Ali, "Kadriye Nine nerede?" diye sordu.

"Bunlar gelince güya iyilik olsun diye kardeşine yatıya gitti. Yarın sabahtan önce dönmez."

Mudo tekrar bizim tarafa bağırdı. "Hey! Tuna! Ben bizim üniversitenin parti grubuna burasının konumunu attım bu arada. Konsept parti var diye..."

"1950'lerden kalma babaanne evinde gizli gizli yapılan parti konsepti! Çok yaratıcı buldular!"

Tuna balkonun demirlerini tutup dehşetle, "NE?!" diye bağırdı.

"İçki falan var mı? Gelirken alsınlar mı?" Mudo'ya yanıtı arkadaşı verdi. "Nane likörü mü içecekler ya... En fazla ne bekliyorsun bu evden? Alsın gelsinler işte."

"Haklısın Taylan," deyip içeri girdi Mudo. Taylan da onu takip etti.

Saatlerdir bilinçsizce yerde yatan Oğuz, "Taylan ülke değil miydi ya?" diye sordu.

Ayağımla usulca poposuna vurup, "Tayland o, salak," dedim. "Hem yeter, açılsın uykunuz artık!"

Gökçe kendi kendine onlara katılmamızı falan söylerken Ali,

“Durumun ciddiyetini ben kavradım,” dedi gülerek. “Kırmızı alarm ile tehlike çanları aynı anda yanıp sönüyor şu an.”

“Ben o itfaiye işini şakasına söylemiştim ama bence az bile söylemişim. Direkt tazyikli suyla püskürtmek lazım bunları...”

Oğuz, beklenenin aksine bir tepki vererek, “Kanka bana çok anormal gelmediler ya...” dedi. “Bırakalım takılsınlar işte, ne olacak.”

“Sana tabii anormal gelmez, sığır. Senin kodunda normal bir şey yok ki.”

“Valla ne yalan söyleyeyim, ben Oğuz’a güvenmiştim. Bunları kaçırsa kaçırsa Oğuz’un psikopatlığı kaçırır diye. Ama herif dünyanın en hasta üç insanını sempatik buldu.”

Sinan kelimeleri yayarak, “Kanka, uykum varken Albert Fish gelse yanaklarını öperim ben ya...” diye Oğuz’a hak verdi.

“Ya sen bir sus Sinan!”

Olayı anlamayan Gökhan, “O kim ya?” diye sordu.

Tuna, “Azılı bir seri katil,” diye yanıtladı.

Gökhan, Sinan’ı takdir etmek ile laf sokmak arasında bir yerde durup öyle konuştu. “Bu çocuk da espri yaparken kültür mantarına dönüşüyor resmen, anlamadım gitti. Kızları etkileyeceğim diye stok olarak ‘bilgi’ içeren espri biriktirdi herhalde.”

Sinan kapalı gözlerle mırıldanarak, “Yapıyoruz işte bir şeyler,” dedi.

O an şöyle bir manzaraya baktım da... Birkaç dakika önce ne dedikleri anlaşılmayan, alakasız konulara birkaç saniyede geçiş yapan üç tipten farkımız neydi ki? Bir komşunun balkonunda tıklım tıkış altı kişi oturmuş, birilerini evden kaçırma planı yapmaya çalışıyorduk. Konu, Tayland’tan seri katillere uzanan saçma bir yelpazede gidip geliyordu.

Bizimkiler kendi aralarında saçma sapan ama asıl konumuzdan yarım dünya uzakta bir şeyi tartışırlarken aşağıdan bir kadın sesi yükseldi.

“Aaaa, ne yapıyorsunuz orada hepiniz ya?”

Hepimiz aynı anda aşağıdan gelen sese baktık. Bade, yanın-

da yaşlıca bir adamla yürüyordu. Bizi görünce durup yanındaki adama, "Hepsi okuldan arkadaşlarım baba," diye açıklama yaptı. "Bir bakıp gelsem olur mu? Beş dakikayı geçmez," dedi.

Ben içimden *sakın gelme* naraları atarken, hafif sarhoş olduğu belli olan adam onay verip yürümeye başladı. Bade ise bize el sallayıp kapıya koştu.

Tuna'ya baktığımda balkondan aşağıya bakıyordu.

Hayır hayır, Bade'ye bakmıyordu...

Muhtemelen atlasam ölür müyüm diye düşünüyordu.

Zavallı Tuna...

Ali, Bade'nin Tuna'dan hoşlandığını bana söylediğinden beri bu durumun gerçekliğini bir türlü kavrayamamıştım. Bade ile Tuna... isimleri bile yan yana tuhaf duran bu ikilinin arasında bir şeyler geçme ihtimali nasıl olabilirdi ki?

Bade, kendinden emin bir şekilde bacak bacak üstüne atmış, tekli koltukta oturuyordu. Mudo, radarına giren Badeyi baştan ayağa süzüyor, bir şeylerden rahatsız olduğu belli olan Taylan gevşemek için şakaklarını ovuyordu. Gökçe ise gözlerinden çıkan lazer ışınlarla çoktan Bade'yi moleküllerine kadar ayırıp yok etmişti bile.

Ortam fazlasıyla gergindi. Bizimkilerin yarısının uykusu var, diğer yarısı olayı pek umursamıyordu. Tuna da şoka girmişti ya da beden kilitlemenin şifresini bulmuş, kendisini dış dünyaya kilitlemişti. Öylece karşı duvara bakarak sabit duruyordu. Öyle ki, nefes bile aldığından şüphe duyuyordum.

Bade, özgüvenden birazdan tavana değecek olan başını hafifçe iki yana sallayıp, "Eee..." diyerek odadaki gereksiz sükûneti bozdu. Gökçe'nin olası rakipleri listesinde Bade ilk sıraya yükselip ben aşağılara düştüğüm için normalde benimle tek bir diyaloga dahi girmeyen Gökçe bana döndü. "Kim bu?" diye sordu.

Bade, yanı başında birinin kendisine "bu" diye hitap etmesinden rahatsız olmuş olacak ki, oturduğu yerde huzursuzlukla kıpırdandı.

Ayakucuma kıvrılan Oğuz, pijamamın paçasını çekiştirip sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Kavga var bu gece," dedi. Oğuz'un en sevdiği şeylerden biri kız kavgası olduğu için bu durum onu keyiflendirmişti. Ayağıma iyice asılıp destek alarak bedenini hafifçe dikleştirdi.

Gökçe, soruyu bana sormasına rağmen gözlerini Bade'den çekmiyordu. Hafifçe öksürüp Gökçe'yi oyalayacak politik bir cevap verecektim ki Oğuz lafa atladı.

"Bu Bade ve Tuna'dan hoşlanıyor."

Bade ve Tuna da dahil olmak üzere herkes şokla Oğuz'a döndü. Oğuz'un boynunu tutup hafifçe sıktım. "Ne diyorsun sen ya?" dedim sahte bir kahkaha atarak. "Şaka yapıyor..."

Bade öfkeyle Ali'ye baktı. Ali ise bana... Ben ise Oğuz'u atardamarını bulup çimdikleyerek öldürme peşindeydim.

İhale, bu dedikoduyu Oğuz'a veren kişi olarak benim başıma kalacaktı. Konuyu değiştirmek için ağzımı açtığım an Gökçe'nin tiz sesi beni susturdu.

"Tuna, bu kız sana mı asılıyor?!" Tuna cevap vermeyince, Bade'ye döndü. "Tuna'ya mı asılıyorsun?!"

Bade, sahte bir şaşırma ifadesiyle, "Bu nasıl bu soru ya?!" dedi.

Sesini olabildiğince alçaltıp sahte bir üzülme efektiyle, "Aaa tüh," dedi Gökçe. "Önceden bilseydim geleceğini, YYGS çoktan seçmeli soru bankasından daha uygun bir soru bulurdum senin için."

Hepimizin aklındaki soruyu soran Taylan oldu. "YYGS ne ya? YGS olmasın o?"

Gökçe saçlarını hafifçe geriye atıp tek kaşını kaldırarak, "Hayır canım," dedi. Tehlike anında düşmanına saldırmaya hazır duruma geçerek bedenini oturduğu koltukta hafif ileri attı. "YYGS, Yolluları Yolma ve Geçirme Sınavı'dır. Ve bu sınavda bölge birincisiyim."

Taylan sağlam bir kahkaha atarken, sinirlenen Bade oturduğu yerde dikleşti.

Oğuz, benim yanımda uyuyan Sinan'ı dürtüp uyandırdı. "Kanka uyan, birazdan iki dişi kavga edecek!" diye fısıldadı heyecanla. Sinan güçlükle açtığı gözlerini usulca ovuşturdu.

Oğuz, "Ben siyah saçlı hatuna elli lira yatırıyorum," dedi coşkuyla.

Sinan, "Bence Bade ya..." dedi uykulu sesiyle. "Tırnaklarını sivri törpületmiş, baksana. Pençelerini rakibinin yüzüne bir geçirse, karşıdaki anında nakavt..."

Bizimkiler iddiaya tutuşurken, iddianın ana konusu Bade gözlerini Tuna'ya dikti. Bir şeyler söylemesini ve daha önce olduğu gibi onu korumasını bekliyordu ama Tuna cansız manken gibi öylece durmaya devam ediyordu.

Ayağımın altında sabırsızlıkla kıpırdayan Oğuz, "Akıl veriyor gibi olmak istemem ama yerinde olsam yolarım," dedi.

Oğuz'a bakmadan, parmaklarımı dalgalı saçlarının arasına geçirip kilitledim. Ve vites topuzu ile yapılabilecek klas bir hareketle Oğuz'un kafasını geriye çektim. Acıyla buruşturduğu yüzü, öfkeden her bir hücresi alevler içinde yanan yüzümle karşı karşıya gelince birkaç saniye bakıştık. Asla bırakmadığım saçlarını zorla benden kurtarıp birbirini öldürecekmiş gibi bakan Bade ve Gökçe'ye doğru yaklaştı.

Olayları tepkisizce izleyen Ali, Oğuz'un tehlike sınırlarına yaklaştığını görünce ayağıyla Oğuz'u dürtüp, "Yanıma gel sen," dedi.

Tabii ki Oğuz onu dinlemeyip iki öfkeli kızın tam yanında durdu. Gökçe'yi işaret edip, "Şimdi sen Tuna'yı seviyorsun," dedi sakin bir tavırla. Parmağını ondan çekip Bade'ye doğrulttu. "Sende..."

İkisi de sinirle Oğuz'a döndüler. Yüzüne pişkin bir ifade yerleştiren Oğuz gülerek, "Bayağı ortak yönünüz var ha," dedi. "Bence arkadaş olabilirsiniz."

Kızları tahrik edip birbirlerine saldırmalarını sağlamak için

elinden geleni yapacaktı ki bu, ayakları bir adım geride, saldırıya hazır olan Gökçe ve tırnaklarını havaya kaldırmış Bade için hiç de zor değildi.

Olayların nasıl geliştiğini ve nereye gittiğini anlamadığından emin olduğum Mudo, Bade'ye çapkın bir bakışla, tcYüzün yırtıcı hayvanlarınkine benziyor, biliyor musun?" diye sordu. 'Yırtıcı... ve çekici."

Gökçe ve Taylan bu durumdan rahatsız olduklarını belli etmek için Mudo'ya sinirle baktılar. Bade ise aldığı iltifat karşısında ne tepki vereceğini bilemeden kalakaldı. Durumu kendi lehine çevirip Bade'ye karşı koz olarak kullanmak isteyen Gökçe, "Estetik bunun her yeri," diye ortaya bir şey attı. "Ben anlarım. Çok net."

Taylan ona hak vermek için küçük bir ses çıkarıp, "Estetiğe karşı değilim ama bu arkadaşta berbat durmuş," dedi. Yüzündeki sinir bozucu ifadeyi takınıp, "Çekiciden ziyade, çekilmez bir suratı var," diye ekledi.

Ali dayanamayıp, "Söylediklerinize biraz dikkat etseniz iyi olur. Zorla misafir olduğunuz evde bir de insanlara hakaret edemezsiniz," dedi.

Taylan, dünyanın en absürt şaşırma ifadesini yüzüne kondururken Bade iki elini havaya kaldırıp dikkati üzerine çekti. "Bir dakika ya..." dedi gözlerini kırpıştırarak. "Tuna'nm hatnna susayım diyorum ama sizce de bu saçmalık yetmedi mi?" Tuna'ya döndü. "Tuna! Seninle içeride özel olarak biraz konuşmam mümkün mü? Ben sadece seni görmeye geldim de..."

Gökçe sinirden ses tonunu olabildiğince alçalttı. "Şeytan diyor sok tırnaklarını gözüne... Bak bakalım görebiliyor mu bir daha Tuna'yı." Ellerini göğsünde birleştirip kendini sertçe geriye attı. "Dua et, tırnak cilam doksan lira. Yoksa şimdi kararmıştı dünyan!"

"Kes sesini be! Sana benimle muhatap olma hakkını kim verdi, anlamadım! Seninle konuşan mı var?"

"Aaaaa! Bir ses var ama nereden geliyor görmüyorum! Göre-

niniz var mı? Ha?" Koltuğun üstüne çıktı. "Gaipten sesler duyuyorum arkadaşlar, birisi vızır vızır konuşuyor! Kim o? Kimsiniz? Ses verin lütfen!" diye bağırmaya başladı Gökçe. Bade'nin havalı olduğunu itiraf etmem gereken ani çıkışma verilebilecek en çirkef ve çocukça karşılıktı.

Herkes Gökçe'ye acıyan gözlerle bakarken içeriye tuvaletten dönen Gökhan girdi. "Bu arada aşağıda bir grup insan var, buraya geliyorlar sanır-" Çalan zil Gökhan'ı susturdu. "Hah, işte bunu diyordum."

Mudo ve Taylan heyecanla ayaklanıp ilk gelen misafirlerini karşılamaya gittiler.

Hayal kırıklığı yaşayan Oğuz ayağa kalkıp, 'Ya kavga etsenize! Parti başlayacak, siz hâlâ söz dalaşındasınız!" diye bağırdı.

O kadar daraldım ki üzülerek muhtemelen içi şişmekten Kapadokya'daki turistik balonlara dönen Tuna'ya döndüm. Ancak yerinde yoktu.

Hangi ara yanımdan kalktı ki?

Tuna'nın odadan çıktığını benim gibi o an fark etmiş olan Bade ayağa kalkıp hiçbir şey söylemeden odadan çıkmaya yeltendi. Ancak, Tuna'nın yanına gitmesini engellemek isteyen Gökçe ayağının altındaki minderi kapıya doğru fırlattı. Minder Bade'ye değil, tam o anda kapıyı açan Taylan'a geldi.

Minderi eline alıp iyice sıkan Taylan birkaç saniyede toparlanıp gelen misafirleri içeri buyur etti.

Daha beşinci dakikada yaklaşık sekiz kişilik bir grup eve gelmişti bile.

İçkiler ve müzikle...

Kavgaya hazır Gökçe ve Bade'yi, sinirli Gökhan'ı, düştüğü yerde uyuyan Sinan'ı ve kız kavgası izlemek için saçma sapan spekülasyonlara bulaşan Oğuz'u, sinirden kalbine inme inen Tuna'yı, hatta ve hatta ruh hastası ikili Mudo ve Taylan'ı bir kenara bırakırsak birazdan daha büyük bir problem peyda olacaktı:

Aile apartmanımızda parti...

Apartman sakinleri isimlerinin hakkını verip hu olayı sakin karşılarlar umarım. Yoksa zavallı Tuna onca şeyden sonra bir de komşu gerginliğini kaldıramaz, apartmanı ateşe verir.

Ev, iyiden iyiye kalabalık olmaya başladığında iyice parti moduna girmişti herkes, içkiler havada uçuşuyor, Fransızca bir şarkının rembd çalıyor ve herkes bir avuç evde dip dibe dans ediyordu. Muhtemelen yan dal olarak "partileme" eğitimi falan alıyordu gelen arkadaşlar. Aksi durumda bu kadar kısa sürede partiye adapte olmak mümkün değildi.

Parti sürerken, ellerinde iki kadeh içki olan Oğuz ve Gökhan'ı mutfakta basıp köşeye sıkıştırdım. Mutfak tezgâhına çıkıp yüzümü onlarla aynı hizaya getirerek suratlarına çemkirdim. "Ne yapıyorsunuz siz oğlum?! Buraya neden geldiniz siz, hatırlıyor musunuz?"

Oğuz, elindeki viskiyi tek dikişti içip keyifle, "Valla ben hatırlamıyorum," dedi.

Bir saat önceki sinirli halinden eser kalmadığı belli olan Gökhan, elindeki bardağı burnumun ucuna sokup, "Valla benim de azıcık stres atmam lazım Yaprak," dedi. "Hazır parti bulduk, takılalım biraz. Zaten herkes halinden memnun, Tuna bile ortalıkta görünmüyor. Bize ne ki?"

"E öyle de," deyip, karşılığında verecek bir cevap bulamadığımdan omuz silktim. "Gerçi en fazla bir saatlik oksijen var bu evde. Sonra kendi kendilerine giderler herhalde..."

Oğuz ve Gökhan bana cevap dahi vermeden koşar adım mutfaktan kaçtılar. Tuna için üç zorlu yaşam parazitini evden atmaya çalışmaktansa, o bile pes etmişken partinin tadını çıkarmak bizim çocuklara daha cazip gelmişti sanırım. Ve haklılardı da...

Ben de pes edip akışına bırakmaya karar verdim. Komşular delirene kadar artık, ne olursa olsun...

Oğuz çoktan sarhoş olmuş, ortada saçma sapan danslar ediyor, Gökhan kısa saçlı bir hatunla muhabbet ediyordu. Sinan ve Tuna ise ortalıkta görünmüyordu. Evde dolaşıp bizimkileri ararken Ali'nin balkona çıktığını gördüm.

Koşarak peşinden gidip bizi kimsenin görmemesi için balkonun kapısını arkamdan kilitledim. Benim geldiğimi fark edip oturduğu yerde yana kaydı. Hemen yanına çöktüm.

"Dün..." dedim konuyu kütüphaneye getirebilmek için.

Lafı ağzıma tıkıp, "Biraz böyle konuşmadan otursak olur mu?" diye sordu.

Sustum.

Kendisi konuşmayı başlattı. "İlişkilerde böyle şeyler olur," dedi. "Sıkıntı yapma. Biliyorum, kendi kendini yiyorsundur sen..."

"Böyle şeyler derken... Gizli kapaklı işlerden mi bahsediyorsun? Araya giren mesafeden mi?"

"Sen çözeceksin onu zamanla. Ben sabırlıyımdır, bilirsin. Sen çözene kadar bekleyeceğim."

Ali'nin ne demeye çalıştığını o an için anlamamıştım.

Çözmem gereken şey ilişkilerin formülü müydü, yoksa onun formülü mü?

Yıllardır yan yana olduğumuz için her şeyimizi biliyoruz sanırdım.

Hangi yemeği sever, bilirdim.

Hangi şarkıları dinler, bilirdim.

Daha önce kaç yeri kırıldı, kaç kez hayal kırıklığına uğradı...

Ama yanılmışım.

Birini tamamen tanımak, mümkün değildi. Binlerce duyguyu, binlerce anıyı, binlerce görüntüyü kontrolsüzce zihnimizde saklıyor, hiçbirinin farkında bile olmuyorduk. Kendimiz bile, bildiğimiz ve hissettiğimiz çoğu şeyin farkında değilken bir başkası nasıl tamamen tanıyabilirdi ki bizi?

İçimden, "Seni tamamen çözmek istiyorum," diye geçirdim.

Aşkı, en küçük ayrıntısına kadar kavramak istiyorum.

Bir erkekle kadının arasındaki romantizmi tam anlamıyla çözmek istiyorum.

Aşk ve arkadaşlığın kesişim kümesinden... çıkmak *istiyorum.*

Ben sadece...

.. .seni sevmek istiyorum.

İçimden ona söyleyemediğim hüzünlü şeyleri geçirirken Ali bunu hissetmiş gibi, "Korkma," dedi. "Seni hiçbir zaman suçlamayacağım. Hiçbir şey için zorlamayacağım. Ve... Sana sormadan yargılamayacağım."

"Barış ile olan şeyi..." dedim son cümlesine karşılık. "Açıklayamadığım için özür dilerim. Ama, beni bilirsin... İstemeden işleri karıştırıp içinden çıkamayabiliyorum."

Yanlış bir şey yapmayacağını biliyorum Yaprak. Bu konularda bana açıklama yapmana gerek yok."

Söylediği şeyin beni rahatlatması gerekiyordu. Ama sesinde öyle tuhaf bir tını vardı ki, bu durum beni ürküttü. Elimi usulca Ali'nin eline yerleştirdim. Karşılıksız bırakmayıp elini ters çevirdi ve parmaklarımızı birbirine geçirip elimi usulca sıktı.

Neyse ki bu küçük hareketi, düşünmekten alev alan beynime küçük bir damla olarak düştü.

VVV

Gökhan, birkaç ay önce evlerinin üst katına taşınan üniversiteli kızı partide görünce bir hayli şaşırmıştı. Gözleriyle kapıdan içeri giren, kabarık etekli ve kısacık saçlı kızı takip etti.

Genç kız, keskin gözleriyle anında fark ettiği yarım içkiyi koltuğun kenarından alıp kendine yarattığı minik duvar boşluğuna sırtını dayayarak içmeye başladı.

Bu hareketi Gökhan'ı çok kısa bir anlığına gülümsetti, insanları aşarak kızın yanma gitti ve daha önceki tatsız karşılaşmalarını umursamadan, arkadaşlarmış gibi, "Sen ne arıyorsun burada?" diye sordu.

Naz, yaşına göre küçük bir kız gibi görünüyordu. Bu görüntünün aksine kalın çıkan sesi ve elindeki sert içkisiyle farklı bir hava yayıyordu etrafa. Omuz silkerek, "Parti grubuna konum atmışlar," diye umursamaz bir tavır takındı. "Bir baktım, mesafe beş dakika lık... Meraktan geldim."

"Ne o öyle ya... Her konum atılan yere gidiyor musun sen?"

"Canım o an gitmek istiyorsa..." İçkisinden bir yudum aldı. "Sen ne arıyorsun asıl burada? Liseli değil misin sen?"

Gökhan, "Uzun hikâye," deyip geçiştirdi.

Naz gülümseyip, *"Nefret ederim," dedi. Şaşıran Gökhan'a, "Hikâyelerden..." diye açıklama yapma gereği hissetti.*

Gökhan, sesinin daha olgun çıkmasını umarak haffçe öksürüp, "Kaçıncı sınıfsın sen?" diye sordu.

"Meliha Hala?" diye sordu kız dalga geçerek.

Gökhan kuyruğunu dik tutarak, "Ben evi tutmak için üniversiteliyim diye numara yapıyorsun diye düşünmüştüm de..." dedi. "Biraz küçük görünüyorsun malum."

"Güzel fikirmiş aslında. Keşke lisede aklıma gelseydi." Kız, güzel dişlerini belli ede ede güldü. Sonra yüzünü ciddileştirerek, "Gerçi annenler öğrenci belgemi bile istediler," dedi.

Annem ister," deyip içkisini tek dikişte içti Gökhan. "Gerçi o sorun değil ya... Sahtesi kolayca yapılır onun." Güldü. "Bizde bütün belge ve doküman sahteciliği var da... Bir yakalansak küçük falan demeyip tıkarlar içeri."

Kız kendi tutarsızlığını fark edip, "Gerçi ben düz bir tipim ya..." dedi. "Zor o meseleler... Bir şey için üç saniyeden fazla uğraşmam ben."

"Hadi ya..."

Genç kız, üç numara saçlarını kısa tırnaklarıyla usulca kaşırken düşünür gibi yaptı. "Bir ay önceki olayı ve o günden sonra odandan gelen acıklı şarkıları düşünürsem... Sen benim tam aksimsin değil mi?" Onay bekler gibi birkaç saniye durdu. Her bir virgülde uzun bir nefes arası vererek, "Takıntılı, paranoyak, panik..." diye sıraladı.

"Uğraşmadan bir şeylerin elde edilebileceğine inancım yok belki."

"Onları tutmadan yanlarında kalacaklarına da..." Zayıf bedenini duvara yasladı. "Uğraşıp elde et, sonra kaçmasın diye tut... Zaman kaybı. Aşk havadan düşmeli ve sana yapışmak. Ancak öyle keyif verir. Yoksa..." Elindeki bardağı havaya kaldırdı. Acı çekeceğin süreyi aşktan daha çok keyif veren şeylerle harcamak varken neden âşık olasın?"

"Bence sen hiç âşık olmamışsın."

"Olduğuma yemin edersem?"

"İnanmam."

"Beni tanımışsın." Bardağını Gökhan'ın bardağına vurdu. "Şerefine!"

Sabaha karşı, biz Ali'yle balkonda otururken apartmanın önüne bir polis arabası yaklaştı. Aşağıdaki komşunun balkonu eş zamanlı olarak açılınca, Ali'yle duruma uyanıp koşarak içeridekilere haber vermeye gittik.

Gördüğüm manzara hiç iç açıcı değildi. Bade ağlıyordu. Oğuz onun etrafında ayakta durmakta güçlük çektiği için düşe kalka dans ediyordu. Birileri dans ediyor, bir kısmı halıya yatmış içiyordu. Bade'nin üstünün başının dağıldığını görünce gözüm otomatik olarak Gökçe'yi aradı.

Ali, insanlara polisin geldiğini söylerken ben endişelenip Bade'nin yanma gittim. "Ne oldu sana ya?" dedim hafifçe eğilerek.

Oturduğu yerde dikleşip, "Kavga ettik!" diye bağırdı.

"Biliyordum ya... Kavga çıkacağı belliydi!"

"Ama ben de tırnakladım onu! Hasta herif!" dedi.

Hiçbir şey anlamayıp Bade'nin baktığı yere baktım. Üstü başı dağılmış, yüzü tırnaklanmış Onur Taylan'ı gördüm... "Taylan'la mı kavga ettiniz?!"

Bade'nin cevabını duyamadan Ali gelip beni hızla oradan çekti. "Polisler partiyi bitirin diye uyarmaya gelmiş. Hemen kaç sen yukarı, ne olur ne olmaz," dedi.

Endişeyle, "E siz?" diye sordum.

Beni kapıdan dışarı itti. "Bizi merak etme! Oğuz'u ben alı-

rım, Sinan ortada yok. Gökhan zaten kendisi gider... Sen hemen eve çık, kapını kilitle!"

Ali'nin son cümlesini merdivenin en başındayken işittim. En son, "Mesaj at bana!" deyince, endişem mutluluğa dönüştü.

Kıkırdayarak yukarı çıktım.

Kapının önünde bir müddet daha kıkırdadıktan sonra içeri girmek için ellerimle kıyafetlerimi yoklayıp anahtarı nereye koyduğumu tespit etmeye çalıştım. Ama anahtar üzerimde yoktu.

Aşağıdan gelen sesler, bağırış çağırışa dönüşünce komşuların da devreye girdiğini anlayıp panikledim. Paspasın altında her zaman B planı yatardı. Teşekkürler anne...

Yedek anahtarla hızlıca eve girip Ali'yi aradım. Saniyesinde açtı telefonu. "Alo Ali, ben girdim eve," dedim olabildiğince inceltiğim sesimle.

Ancak o anki cilvemin üstüne biri kustu.

Yani telefonun karşısından öyle bir ses geldi...

Yüzümü ekşitip telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Ali, "Ben seni arayacağım Yaprak, Oğuz'u evden çıkarmaya çalışıyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Partiden Naz'la birlikte ayrılan Gökhan, uzun bir aradan sonra ilk defa bir kızı evine bıraktığı için kendini biraz huzursuz hissediyordu. Aklına Merve'yi bir hayli uzakta olan evine hergün yürüyerek bıraktığı günler gelmişti. Yan yana asfalta düşen, belli belirsiz gölgelerine baktığında, Merve'den daha kısa boylu ve onun uzun sarı saçlarının aksine kısacık saçlı bir kızla yürüdüğü gerçeğini anımsadı. Bir önceki gün Merve'nin ona nispet yapmak için bulundukları kafeye sevgilisiyle geldiğini hatırlayınca aklındaki aptal kıyaslamayı kesti ve adımlarını hızlandırdı.

Apartmanın önüne geldiklerinde Gökhan ailesine söylediği yalanı düşündü. Naz, demir kapıya anahtarı soktuğunda Gökhan endişeli bir

ses tonuyla, "Hay Allah... " dedi kendi kendine. Naz ona döndüğünde, "Bizimkilere Ali'de kalacağım deyip çıkmıştım evden. Unutmuşum, " diye bir açıklama yaptı.

Naz, ağır kapıyı güçlükle tutarken telefonunun saatine baktı. "Saat dört olmuş. "

"Okul kıyafetleri içinfalan geldim derim de... " Huzursuzca kıpırdandı. Ali'ye gideyim bari."

"Zaten okul için giyinmeye geleceksin bir iki saat sonra. Bende bekleyebilirsin. "

"Rahatsızlık vermeyeyim ya… "

"Hiç problem olmaz. " Kaşlarıyla demir kapıyı işaret etti Naz. "Biraz daha girmezsen tost olacağım ben."

Gökhan hemen kapıyı tutup Naz'ın geçmesine yardımcı oldu. Ardından sessizce kapıyı örtüp Naz'ın peşinden asansöre bindi.

Uykusuz olmasına rağmen enerjisi hâlâ yerinde olan Naz, yüzüne yaramaz bir ifade kondurup küçük parmaklarını asansörün tuşlarında gezdirdi. "Geliyor musun, annenleri korkudan öldürüyor musun?"

Gökhan cevap vermeden beşinci katın tuşuna bastı.

Bu, Naz'ın çatı katındaki dairesi demekti.

Gökhan çekinerek, olabildiğince sessizce içeri girdi ve birkaç ay önce dökülmekte olan çatı katının son halini görünce dayanamayıp küçük bir "oha" kaçırdı ağzından. Naz, kapıyı örterken Gökhan'ın bu tepkisine çaktırmadan güldü. Gökhan, "Nasıl yaptın sen burayı böyle ya?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Güzel sanatlar öğrencisiyim. Olsun o kadar. "

"Bence sen direkt badana ustasıfalansın. Nasıl dönüştü o dökük yer buraya?"

"Sadece yaratıcılık, " deyip anahtarını duvardaki anahtarlığa geçirdi.

Anahtarlığın bulunduğu duvarın içinde görünen kuş yuvası çizimini işaret edip, "Mesela bu" diye açıklamaya başladı. "Burası anlamadığım bir sebepten içe çöküktü. Ben de bunu bu hale getirip anahtarlık yaptım. Gerçek bir kuş yuvası gibi oldu. Sevimli mi?"

"İlginç."

"Şensin ilginç." Gökhan'ın üzerindeki montu zorla çekip çıkardı Naz. "Sen birde oturma odasını gör."

Kızın peşinden oturma odasına giren Gökhan, ikinci şokunu da kontrol edemeyip yine küçük bir "oha" kaçırdı ağzından. Rengârenk odanın etrafı enteresan tablolarla, tüylü örtülerle doluydu. Duvarlara figürler çizilmişti ki bu durumdan haberdar olduğu takdirde annesinin tansiyonunun düşeceğini biliyordu Gökhan.

Birkaç cansız manken odaya dekor olarak konulmuş, üzerlerine ilginç kıyafetler giydirilmişti. Köşede bir sandık vardı, içi ağzına kadar çiçeklerle doluydu. Kitaplardan yapılmış küçük bir oria sehpa ise tam ortada duruyordu.

"Rahatına bak. İster uyu, ister takıl. Ama uyursan seni uyandıramam haberin olsun. Alarmını kur."

Odada gezerken tuvalin önünde durdu Gökhan. Yarısı çizilmiş, saçları ve kıyafeti olmayan bir kadın resmi vardı. "Sen mi çizdin?" diye sordu Naz'a.

Naz, gözlerini kısıp dudağının kenarıyla gülümsedi. "Beğendin mi?"

"Garip..." diyebildi Gökhan sadece.

"İlginç... Garip... Başka kelime bilmez misin sen?"

"Bildiğin kelimelerin yarısına tövbeliyim. Dil kullanım kapasitem azıcık küçüldü benim."

Naz kahkaha attı. Tuvalin önündeki tabureye oturup eline boya paletini aldı.

Üzerine boya dökülmüş gibi bir deseni olan kanepeye otururken, "Bu saatte resim mi yapacaksın?" diye sordu Gökhan. "Şu azmin yarısı Da Vinci'de yoktur eminim."

Naz kendinden emin bir şekilde, "Da Vinci, Mona Lisa'yı üç dört yılda yaptı," diye mırıldandı.

"Dinlene dinlene yapmıştır."

"Sen o kızı kaç sene sevdin?"

"Ne alakası var şimdi?"

"Söylesene."

"Ben de dinlene dinlene sevdim. Üç yılfalan..."

"Bak... Şu an yanında yok o kız. Ama Da Vinci'nin üç yıllık uğraşı sonsuz oldu."

"Mona Lisa esmer bir kere. Ben sarışın severim."

"İşi dalgaya vurman şu an beynine saldığım virüsten korumayacak seni." Paletteki renkleri işaret etti Naz. "Sence saçları ne renk yapayım? Kızıl, sarı, siyah, kahve..."

"Sarı," diye ısrar etti Gökhan. "Sarı olsun."

Naz, "Tamamdır," deyip fırçayı siyaha batırdı ve tuvalde onlara bakan kadının saçına ilk darbeyi siyahla vurdu.

Belli etmese de epeyce sinirlendirdi Gökhan'ı bu durum. Soğuk bir sesle, "Ben bir saat gözlerimi dinlendireceğim. Sana iyi 'sanat'lar," deyip gözlerini kapadı.

Gözkapaklarını indirdiği an, gözünün önüne gelen tek şey ise tuvaldeki öfkeli kadındı.

Yarım saat kadar endişeyle bekledikten sonra dayanamayıp tekrar Ali'yi aradım. Bu kez birkaç defa çaldıktan sonra açabildi telefonu. "Alo," sesini duyunca, kalbim hafiften hızlandı. "Rahatsız etmiyorum değil mi?" diye sordum çekinerek.

"Saçmalama güzelim, sadece yarım saat içinde bir sürü şey halletmem gerekti. Arayamadım... Kusura bakma."

Yüzüme şapşal bir gülümseme düştü. Dudaklarımı birbirine bastırıp güldüğümü anlamaması için kendimi sıktım. Benden ses çıkmayınca, "Alo, orada mısın?" diyerek kontrol etti beni.

"Buradayım. Şey... Halledebildiniz mi bari? Sorun oldu mu?"

Bir yere oturduğunu belli eden minik bir ses geldi. Sonra gevşeyen sesiyle, usulca konuşmaya devam etti. "Hmm, bir düşüneyim," derken sesine verdiği tını o kadar hoşuma gitti ki, kıkırdadım. "Ne gülüyorsun?" diye sordu gülerek.

"Hiç... Sadece yaşanmış olabilecek komik şeyleri aklımdan geçirip gülüyorum."

Yok canım, ne komiği... Altı üstü komşular ve Gökçe birbirine girdi. Neriman Hanım, Gökçe'nin söylediği laflardan sonra az kalsın komaya giriyordu."

"Hadi canım!"

"Vallahi. Tabii bir de, Mudo'nun arabasının üstüne işenmesi var. Ben şüpheliyi biliyorum da, neyse... Gece boyu hiçbir şey keyfini kaçıramadı çocuğun ama arabasını öyle görünce çıldırdı. Güya sarhoşları eve arabasıyla bırakacaktı ama ben buna binemem deyip olay çıkardı."

"Ulan Gökhan..." dedim gülerek. "Tuvalete gidiyorum deyip balkondan aşağı mı işemiş salak?"

"Garanti."

"Eee? Şu an bir sorun yok ama, değil mi?"

Yok yok, merak etme. En son eve baktığımda da kimse kalmamıştı zaten."

İçim her yönden rahatladığından vücudumda bir gevşeme hissettim. Rahatlamanın verdiği etkiyle, ne kadar uykusuz ve yorgun olduğumu anımsayınca bedenimi otomatik olarak merdivenlere fırlattım ve sürünerek odama çıkmaya başladım. Ali hâlâ ben merak etmesem de parti sonu dehşetini anlatıyordu. Bade'yle Taylan'm çıkışta da birbirine girdiğinden, Oğuz'un araya kaynayıp az kalsın dayak yiyeceğinden, Gökhan'ın çıkışta partide gördüğümüz kızla birlikte eve gittiğinden ve o kızla aslında komşu olduklarında... Bir sürü şeyden hızlıca bahsetti. Odama girip ayaklarımı kullanarak çoraplarımı girişte çıkardım. Anlattığı şeylere yalnızca, "Siz iyiyseniz, ev iyiyse problem yok," diye karşılık verdim.

"Ev pek iyi değil ama artık orasını Tuna düşünecek," dedi gülerek

Yüzümdeki şapşal gülümsemeyle karanlıkta göz kararı yatağımı bulup oturdum. Oturmamla yatağın hareketlenmesi bir oldu.

Çığlık atarak kendimi yataktan attım. Aklım çıkmak üzereydi. Yarı emekleme yarı sağa sola çarparak yürüme şeklinde kapı-

ya ulaşıp ışıkları açtım. Ali telefonun diğer ucunda, "Ne oldu?!" diye bağırıyordu, bense çığlık atıyordum. Bir yandan da başka bir çığlık daha yükseliyordu.

Oda aydınlanınca yatağın içinde biri olduğunu anladım.

"Tuna?!"

Tuna ve ben çığlıklarımızı kesince odada yalnızca Ali'nin ahizeden dışarı çıkan sesi kaldı. Telefonu tekrar kulağıma tutup, "Ali sıkıntı yok, aniden korktum da... Ben arayacağım seni," deyip hızlıca telefonu kapattım. Bana yarı uykulu, yarı kızgın suratla bakan Tuna'ya yaklaştım. "Ne arıyorsun sen benim yatağımda?" diye sordum şokla. "Hangi ara çıktın sen buraya?"

"Parti başlamadan hemen önce," dedi uyku sersemi bir halde. "İyi uyumuşum yalnız..."

Tuna'yı kurtarma operasyonu: Başarısız.

Sebep: Ortada bir Tuna olmaması.

6

Başarısızlıkla sonuçlanan Tuna'yı kurtarma operasyonumuzun ertesi günü, bir önceki gece hepimiz hareketli ve uzun bir gece geçirdiğimiz için olsa gerek, Ali, Sinan ve Gökhan ilk derse beş dakika kalmasına rağmen ortalıkta görünmüyorlardı. Oğuz ve ben leş gibi suratlarla kantinde oturuyorduk, ikimiz de kafalarımızı dik tutamadığımız için masaya koymuştuk. Ruhumun ağzımdan çıkıp kaçması ihtimalini umursamadan esneyerek, "Niye gelmedi bunlar ya..." dedim kendi kendime.

Benim esnememem yüzünden aynı anda Oğuz da esnemeye başladı. "Sabah Alilerden çıkıp giyinmek için evime giderken Ali daha yeni yatağa giriyordu," dedi ağzını güçlükle kontrol altına alıp. "Uyuyakaldı herhalde."

"Sabaha kadar uğraştırırsan çocuğu, öyle olur tabii."

"Ben ne uğraştıracağım ya... Eve gitmeden sızmıştım bile ben. Sabah da baş ağrım yüzünden erkenden uyanıp eve gittim."

Oğuz'a cevap vermedim çünkü pek gücüm yoktu, içmemiş olsam da bir saatten az uyuduğum için Oğuz gibi "akşamdan kalma sendromu" yaşıyordum. Şakaklarımda öyle bir zonklama vardı ki beynimin içinde birisi, boş kaleye penaltı çalışıyordu sanki. Şakağıma şakağıma takıyordu topu...

Şakaklarımı ovarak gelen geçeni izlerken yanımızdan İrem

geçti. Kireç gibi suratı, gerginlikten kabaran saçlarıyla suratımıza bile bakmadı. “Ne oldu lan?” dedim Oğuz’u dürtüp.

Oğuz ağzından salyalar akıta akıta, “Ayrıldık biz,” dedi. “Ondandır.”

Şok geçirip Oğuz’un masanın üstündeki erimiş bedenini sarstım. “Alo! Kendine gel! Ne demek ayrıldık?”

Oğuz, sıvı plastik kıvamındaki bedeni masayla bir bütün olduğu için vücudunu güçlükle kaldırıp sandalyede geriye yaslandı. Boynundaki kravatı çıkarıp sıkıca başına sardı. Yüzünü ekşiterek, “Başım çok kötü ağrıyor ya,” dedi. “Ölüyorum.”

“Ben ne diyorum, bu ne diyor...” Kafasına sardığı kravatın ucundan tutup Oğuz’u hafifçe kendime çektim. “Alooo! Niye ayrıldınız İrem’le?”

Kendini benden kurtarıp sandalyesini hafifçe ittirdi. Eliyle kafasını tutup acıdan kıvranarak, “Bağırma bağırma, sus... Anlatacağım,” dedi. Ardından sandalyesini masaya yaklaştırıp dirseklerini masanın üstüne koyarak kendine dayanak yaptı çünkü aptalın kafası dengede durmuyordu. “Bak şimdi,” diye konuya girdi. “Ben dün çok içtim ya... O kafayla bana küs olan İrem’i aramışım. Normalde bilirsiniz bana trip atan kızı ben aramam! Prensibim değil. Ama işte sarhoşluk falan...”

“Ne dedin de ayrıldı kız senden kim bilir...”

‘Yok lan. Öyle değil. Şey oldu...” Sesini alçalttı. “Telefonu babası açtı.”

Beklemediğim bir yere giden hikâyeye abartılı bir tepki vermek istedim ama ağzımdan yalnızca, “Ne?!” diye bir çığlık çıkıverdi.

“Sabahın beşi olunca tabii... Babası duymuş, kim bu diye sinirlenmiş.”

Anlattığı gereksiz detayları hızla geçmesi için sıklıkla yinelediğim efekti verdim. “Eee?”

“Telefonu direkt kimsin lan sen diye açtı adam.”

“Sen ne dedin?”

“Kanka, o an bir yalan uydurmam gerektiğinin farkındaydım. Ama kreatif yalan uyduracak kafada değildim.”

Gözlerimi devirdim. “Hızlı anlatsana şunu!” diye uyardım. “Ne dedin?”

“Babasıyım ben dedim.”

“Yuh!”

“Sonra adam delirdi tabii. İrem’in babası benim lan falan deyip küfretmeye başladı. Rahatsız mı ediyorsun lan sen kızımı yoksa diye sordu sonra. Ben de o kafayla aşkın karşılıklı olduğunu ifade edebilmek için...” Öksürdü. “Yoo öpüşüyoruz biz demişim.”

“Babasına?!”

Ağzını olabildiğince yayarak, “He.diye cevap verdi.

İrem’e acıdığımı belli etmek için sesimi inceltip, “Yazık kıza ya...” dedim.

Oğuz, “Daha bitmedi,” deyip İrem’e üzülmem daha bitmemişken ikinci şoka hazırladı beni. “Eyvah...” dedim gözlerimi kapıştırarak. “Eyvah eyvah... Başka ne var?”

“Adam sinirlenince o kafayla şey sandım herhalde...” derken ilk defa utanma belirtisi gösterip gözlerini kaçırdı. “Onunla öpüşmüyoruz diye kızdı falan sanmış olabilirim yani...” Yutkundu. “İsterseniz sizinle de öpüşebiliriz demişim de...” Başını pişmanlıkla salladı. “O son içkiyi içmeyecektim partide.”

Şok geçirme hakkımı çoktan doldurduğum için buna tepki vermedim. Sadece sakin bir tavırla, “Bence şehir dışına falan çık sen. Bu yaşta öldürülmeni istemem,” diye küçük ve abartılı bir tavsiye verdim.

“Hiçbirini hatırlamıyorum bile ben... İrem sabah beni çekti kenara, anlattı. İşte sonra kavga ettik, ayrıldık.”

“Haklı kız. Sorumsuzluk bu yaptığın...”

Benim cümlemi birkaç saniye anlamayıp bana baktı. Sonra demek istediğim şeyi anlamış olacak ki, “Ha...” diye bir ses çıkardı. Kaşlarını kaldırarak yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak için, “Yok, o yüzden ayrılmadık,” dedi.

“E niye ayrıldınız peki?” dedim şaşırarak.

Yüzüne umursamaz bir ifade kondurdu anında. Dudaklarını

hafifçe aşağı sarkıtıp, "Sıkıldık ya biz birbirimizden," dedi. "Sabah kavga ederken evli çifte dönüştüğümüzü fark ettik. Birden bir ürperti geldi bize. Ayrılsak mı ya dedik her zamanki gibi aynı anda. Ayrıldık."

Konudaki öznenin Oğuz olduğunu hatırlayıp yaptıklarının ne kadar saçma olduğunu ona söylemedim. Bunun yerine alakasız bir şekilde kafama takılan şeyi sordum.

"Eee, bu kız niye sinirli o zaman?"

Güldü. "Diyetteya... Ondandır."

İlk ders fizikti. Bizim o kafalarda yaşamamız mucizeyken, hayat bizi zorlu bir yaşam mücadelesine davet ediyordu adeta. Dik dur, dersi dinliyormuş gibi yap, sözlülerde bukalemun gibi kamufle ol ve beyninin kendine öl emri vermemesi için diren...

Oğuz, Ali olmadığı için yanıma oturmuştu. İkimiz de fizikçinin "kafasını sıraya koyan, ölür" yasasından dolayı arabanın arkasına konulan kafası sallanan köpek bibloları gibi kafalarımızı bir öne bir geriye güç bela dik tutmaya çalışıyorduk.

Oğuz kulağıma eğilip, "Kanka dersin bitmesine kaç dakika var?" diye sorduğunda, gözüm zaten dersin başından beri saatte olduğu için otomatik olarak, "Otuz yedi," diye cevap verdim. Oğuz bana bakmadan, ağzını kıpırdatmadan ve kısık sesle bir şeyler söyledi. Anlamayıp aynı şekilde ben de ona, "Ne dedin?" diye cevap verdim. "Ben ölüyorum," diye fısıldadı. "Ölürsek yok yazılırız," diye onu ikna etmeye çalıştım. "Devamsızlık hakkımız yok Oğuz."

"Rapor vermezler mi lan ölürsem?" diyerek beni ciddiye aldı. Kukla gibi bir durmam, dişlerimin arasından konuşmam ve beynimin yalnızca kabak çekirdeğini dolduracak kadar bir kısmını kullanmamdan dolayı en son ciddiye alınması gereken kişi bendim aslında. Ama o an, onunla boş yapmaktan başka çarem olmadığı için olayı devam ettirdim. "Vermezler oğlum.

Ölüye rapor verilir mi?"

"Ölürsem fizikçiyi şahit yazarlar, dersi iptal etmek zorunda kalır ama. O zaman bizi yok yazamaz."

Pes edip, "Kanka, çok mantıklı," dedim. "Ne olur öl."

Dersin onuncu dakikasında kapı çaldı. Gökhan leş gibi bir suratla, "Girebilir miyim hocam?" diyerek içeri girdi. Fizikçi, uzun bir aradan sonra Gökhan'ın açığını yakaladığı için memnun olduğunu belli edercesine bıyıklarının altından güldü. Başıyla ile tahtayı işaret edip, "Bir şartla," dedi.

Oğuz kulağıma eğilip, "Tahtaya sırtını daya ve bıyıklarımı vücuduna sür," deyip güldü. Oğuz'un bu cümlesi karşısında kendime hâkim olamayıp kahkaha attım. Fizikçi birden bakışlarını Gökhan'dan ayırıp bana çevirdi. Yüzüme mahcup bir ifade yerleştirip elimi havaya kaldırdım. "Özür dilerim hocam..."

Fizikçi, dilini ağzının içinde gezdirdiğini belli eden ufak yanak şişliğiyle kaşlarını kaldırarak bir bana bir Gökhan'a baktı, ikimizi de o an fizik kurallarına göre işkence ede ede öldürmek istiyordu muhtemelen ama kendine hâkim olup yalnızca sınıf ortasında bizi rezil etmekle yetinebileceği için kurbanını seçmeye çalışıyordu.

"Gökhan," diyerek kararını verdi. Neyse ki, fizikçinin gözbebeği oydu ve ben bu ilişkideki kara kediydim... İçimdeki dramatik Yeşilçam oyuncusu *ben günahkâr bir kadınım* diye kahkaha atarken Gökhan'ın yüzünde hüzün vardı.

Tahtaya doğru ilerleyip mosmor gözleriyle fizikçiye baktı. "Hocam, sekiz saat okuldayız. Bu da dört yüz seksen dakika demek. On dakika geciktim yani... Ne bileyim... Bilim insanlarıyız sonuçta. Büyük dilime bakmalıyız. Öyle düşü-" Durdu. Ona ters ters bakan fizikçinin hayali sinir ibresinin iyice yukarı çıktığını sezerek susmaya karar verdi. Bir adım daha attı tahtaya doğru.

Fizikçi tahtadaki çarşaf çarşaf soruları gösterdi. "Seç birini, çöz. Doğru yaparsan oturabilirsin. Yoksa, dışarı."

"Hocam yapayım da... Yani yok yazılırsam muhtemelen

sınıfta kalıyorum. Benim açımdan sıkıntı yok ama sizi birkaç dönem daha fizik dersi yüzünden uğraştırmak istemem. O yüzden…"

"Soru Karademir. Soru…"

Gökhan çantasını yere bırakıp tahtadaki sorulara göz gezdirdi. Eline aldığı tahta kalemiyle sorulardan birinin üzerinde durdu. Tüm sınıfonu izlerken o kimsenin beklemediği bir şey yapıp kalemini tahtanın en köşesindeki "Ders:" yazısına çekti. Ve onun karşısına "Fizik" yazdı. Yüzüne yerleştirdiği ebleh gülümsemeyle, "Hocam, sonuçta herhangi bir soru olabilir dediniz," derken büyük patlamaya o saniye çalan kapı engel oldu.

İçeri, pijamalarıyla Sinan girdi. "Hocam… girebilir miyim?" diye sordu çekinerek.

Tahtadaki Gökhan'ı ve fizikçinin sinirden tel tel kabarmış saçlarıyla uyumlu kırmızı yüzünü görünce kafasında olası ihtimaller birleşmiş olacak ki, arkasına bakmadan kaçar gibi sınıftan çıktı.

Fizikçi, Gökhan'a, "Arkadaşını da alıp müdürün odasına gidin ve derse *saygısızca* geç kaldığınızı söyleyin," dedi. Dişlerini sika sika konuştuğu için sesi kısık çıkmıştı biraz. Gökhan cevap vermeden çantasını da alıp sınıftan çıktı.

"Lan bunlar ne bok yiyecek" diye sordum Oğuz'a. "Gökhan'ın da devamsızlığı full," derken, fizikçi bastırdığı öfkesini çıkaracak kişiyi seçti. Desibeli epeyce yüksek sesiyle, "Yaprak!" diye bağırdı. Panikle ayağa kalktım. "Tahtaya!"

Derse alınmayan Sinan, pijamalarıyla kantinde otururken yanma bir hayli sinirli olan Gökhan geldi. Çantasını sandalyeye o kadar hızlı fırlattı ki sandalye gürültülü bir şekilde yere düştü. Sonra mahcup bir ifadeyle, "Pardon ya…" deyip yalandan gülerek sandalyeyi düzeltti. Ters çevirip sandalyeye oturdu ve çantayı usulca yere bıraktı.

Onu korkuyla izleyen Sinan, "Seni de mi dersten attı?" diye sordu.

Gayet sinirli olan Gökhan elini hafifçe masaya vurup, "Hiç almadı ki!" diye bağırdı. "İçeri aldı, yerin dibine soktu, sonra da dışarı attı!"

"Benim bir iki günlük devamsızlık hakkım var, sıkıntı yok da... Sen ne yapacaksın?"

"Müdüre gidip ayaklarına kapanacağım artık. Ne yapayım... "

"Yer mi bu defa?"

"Psikolojim bozuk ayağına yatarım. Okulu yakacağımdan falan korkup izin kâğıdı verir umarım." Güldü. "Okulu olmasa da, sınıf defterini yaksam keşke... " derken, şakasını ciddiye alan Sinan, "Sakın ha!" diye bağırdı, "İlk defa birkaç gün hakkım kaldı son aylara... Yakıp da bu tarihi belgeleri yok etme!"

Gökhan, "Şaka be!" diye yükseldiği an, Sinan'ın pijamalarını fark etti. "Hem sen niye böyle geldin?"

Sinan, korkuyla sandalyesini iyice masaya ittirdi. Yüzüne kendini açındıracak bir ifade kondurup kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Asıl size sormalı!" diye yakındı. "Beni bırakıp gitmişsiniz dün!"

"Nasıl lan? Sen eve gitmemiş miydin?" Gökhan ani bir şok geçirdi. "Partinin daha başında ortadan kaybolunca gizlice eve kaçtın sandık!"

"Kanka, ben sizden gizli azıcık uyuyayım diye Tuna'nın yatağının altına girmiştim. Orada sızmışım, " dediği an, Gökhan, "Oha!" diye bağırdı. Sinan parmağıyla sesiz olmasını işaret edip hikâyenin en acıklı kısmına gelmediğini belli etmek istercesine elini hafifçe sallayıp, "Daha bitmedi, " dedi. "Sabah ben nasıl uyandım, bil?"

"Gerçekten şaşırt beni ve normal bir şekilde uyanıp okula geldiğini söyle. "

"Kadriye Nine buldu beni! Dünkü partinin pisliğini temizlerlerken yatağın altına vileda soktu. Panikle gözümü açınca Kaderiye Nine'yle burun buruna geldim!"

Gökhan, Sinan'ın "yaşlı" fobisini bildiği için bu anı gözünde canlandırır canlandırmaz sağlam bir kahkaha attı. "Nasıl lan?!" diye güldü. "Bu nasıl bir kadersizlik ya?"

"Sorma ya... Sonra ben nasıl korktuysam... Yatağın altından timsah gibi sürüne sürüne çıkıp eve bile uğrayamadan okula geldim. Aklım çıkıyordu!"

Aklın olsa, geri zekâlı gibi yatağın altına girip uyumazdın. Hasta herifya... Neyse."Ayaklanıp sırt çantasını sıkıca kavradı. "Ben müdürün yanına gidiyorum. Bana şans dile."

"İnşallah hu defa seni öldürmez adam," dedi Sinan el sallarken. "Bol şans kardeşim."

Gökhan, rüzgârgibi bir hızla kantinden çıkınca Sinan kendini masaya bıraktı. Birkaç dakika oflayarak bekledikten sonra, bir el burnunun ucuna bir bardak kahve koydu.

Sinan, dumanı tüten kahvenin kokusunu içine çekip gülümseyerek oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Kahveyi getiren kişiye bakmak için kafasını kaldırdığında ise küçük bir şok geçirdi.

"Hazırladın mı anket sorularını?"

Başında dikilmiş, ona doğru gülerek bakan kız, geçen gün pizza yedikleri kafede çalışan kızdı. "Sen ne arıyorsun ya burada?" dedi şaşkınlığını gizleyemeyerek.

Kız, üzerindeki formayı işaret etti. "Ben burada okuyorum da... Sen neden bu haldesin?"

Sinan toparlamaya çalışarak, "Uzun hikâye," deyip güldü. Kafasındaki centilmen, kibarlık yapması gerektiğini hatırlatınca kıza karşısındaki sandalyeyi işaret edip, "Oturmaz mısın?" diye sordu. Güleç genç kız, elindeki kitabıyla kahvesini hemen masaya bırakıp Sinan'ın gösterdiği sandalyeye oturdu.

Sinan'ın önündeki kahveyi işaret edip, "Şekerli içiyorsun değil mi?" diye sordu. "Öyle hatırlıyorum da... "

Anlamayıp, "Nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu Sinan.

"Kafeden. "

Aaa, doğru," deyip refleksle kahve bardağını kavradı Sinan. "Demek aynı okuldayız... Daha önce-"

"Fark etmemiştin," diyerek, Sinan'ın kabalık yapmasını engelledi kız. Alışkınım."

Kendini bir hayli kötü hisseden Sinan, ellerini sallayarak yanlış anlaşıldığını anlatmaya çalıştı. "Öyle değil ya... " dedi. "Yani ben, dikkatsizimdir biraz. "

Beyaz bir yalandı bu. Güzel kadınlar, her zaman Sinan'ın zihnin-

de detaylarına kadar kayıtlı kalırdı. Hepsini saniyesinde fark eder ve asla unutmazdı. Ancak karşısındaki kız, onun dikkatini çekebilecek biri olmadığından, muhtemelen daha önce onu defalarca görse de tanımıyordu. Bunu belli etmek istemediği için, konuyu değiştirmeye çalıştı.

"İsmin ne bu arada?"

"Simge," dedi kız kahvesinden bir yudum alıp. "Seninki Sinan, biliyorum."

Sinan elini uzatıp, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi. Kızın da uzattığı elini usulca sıktı. "Gerçekten memnun oldum," diye yineledi. Simge, yalnızca gülümsemekle yetindi. İkisi de aynı anda ellerini çekip kahvelerini içmeye başladılar.

Birkaç sessiz dakikanın ardından Simge tekrar anket konusunu açtı. Anketi soruyordum. Ne yaptın, kafanda var mı bir şeyler?"

"Yani fikrin çok sağlam, o gün arkadaşlara da söyledim..." Sinan ciddi bir şey konuşuyormuş gibi kendini hafifçe geriye atıp bacak bacak üstüne attı. Ama açıkçası nasıl bir soru soracağımı, o anketi nasıl yapacağımı pek bulamadım."

"Ben sana yardım edebilirim."

Kaşlarını hafifçe çatıp kafasını yana yatırarak, "Nasıl yani?" diye sordu Sinan. Kızın nasıl ve neden ona yardım edeceğini çözmeye çalıştı. "Yada... Neden?"

Kız kahvesini son yudumuna kadar içip boş bardağın içini Sinan'a gösterdi. "Bak..." dedi. "Ne görüyorsun?"

"Boş bardak?"

"İşte bu benim hayatım. Bomboş... O yüzden, eğlenceli olur diye düşündüm."

Hevesli genç kızı, "Yani... Eğer öyleyse..." diye oyalamaya çalışırken kafasında durumu tarttı Sinan. Kaybedecek bir şey yoktu. Deneyebilirlerdi. "Peki öyleyse. Benim 'hayatımın kadınını bulma' sürecimde asistanım olacaksın yani. Doğru anlamışım değil mi?"

Simge, Ah, harika bir tanım!" dedi ellerini çırparken. "Kabul!"

Sinan, kızın neden o kadar sevindiğini anlamasa da umursamadı. Omuz silkip kalan soğumuş kahvesini tepesine dikti. Kahvenin son yudumu daha boğazından akmadan, cebindeki telefonu çıkarıp kıza doğru

ittirdi. Simge, Sinan'ı beklemeden telefonu alıp numarasını yazdı ve ona geri verdi.

Sinan, telefonu eline aldığı an, Simge'nin kendini "asistan" diye kaydettiğini gördü. Nedensizce, hoşuna gitti bu durum. Simge yerinden kalkıp giderken Sinan onu aradı. Göz kırpıp, "Kaydet beni," dedi.

Simge, dünyanın en mutlu insanı olmuşgibi eliyle, "tamam" denesine minik bir işaret yapıp gözden kayboldu.

Dersin bitmesine beş dakika falan vardı. Ben artık kırk dakikanın kırk farklı ömürmüş gibi geçebileceğine ikna olmuştum. Kafasını dik tutabilmek için elleriyle sandalyesinden destek alan Oğuz, ayağıyla beni dürttü. "Yaprak, uçlu kalemi neremize sokarsak ölürüz?" diye sordu.

"Burnundan sok, beyne kadar ilerlet," diye akıl verdim.

"Böyle uçlu kalemin ucuyla pıt pıt küçük noktalarla bileğimi kessem? Ama böyle pıt pıt..."

"Oğuz, ne olur sus," dedim ağlamaklı bir sesle. "Yerçekimiyle savaştayım. Her an pes edip bedenimi çuval gibi bırakabilirim şuraya."

Dublajlı bir filmin ana karakterinin ses tonuyla, "Sen uyursan herkes ölür Yaprak... Biz uyursak, herkes ölür... Kendine gel," dedi. Sonra esnedi. "Keşke ölsem de sürekli uyusam."

"Ya sen ne kadar ölüm mölüm konuşuyorsun son bir saattir... Ali burada olsa valla ağzına kırk beş numara ayakkabısını sokardı ha."

"Nasıl çirkin bir şey o ya... Ağza ayakkabı sokmak nedir?"

"Yılbaşında Sinan'ın ağzına çorap sokan babam mıydı be? Bunu söylemeye yüzün var mı ya senin?"

"Bir dakika ya... Ağzına çorap sokulan ben değil miydim?"

"Kimin kime ne soktuğu belli miydi ki o gece?"

"Ayıp ya," dedi gülerek. "Ama şey... Gökhan'ın az kalsın çam ağacını bana sokacağını hayal meyal hatırlıyorum. Yine

böyle bir gece olsa da, Gökhan'ı delirtsem ya... Özledim."

"Sus be, ruh hastası!" derken fizikçiyle göz göze geldim. Aslında çok muazzam denk geldi. Çünkü sevgili öğretmenim de bir hayli ruh hastasıydı. Elindeki kalemi usulca havaya kaldırdı. Yüzüne yerleştirdiği psikopat ifadeyle tam bana bağıracaktı ki zil çaldı.

Zilin sesini duyduğumuz anda, oyun bitmiş gibi Oğuz'la kafalarımızı aynı anda sıraya bıraktık.

Teneffüste Gökhan ve Sinan'ın bizi dürtmesiyle uykuya dalamadan geri yüzeye çıktık. Gökhan alnına yapıştırdığı izin kâğıdı, Sinan ise rüya olduğunu düşündüğüm pijamasıyla tepemizde dikilirken, Oğuz'la beraber acı çekerek kafamızı kaldırıp onlara baktık. Gökhan, yüzünde bizimkine benzeyen bir yorgunlukla, *ben sizin tarafınızdayım* mesajı verirken Sinan halihazırda uyumaya beş dakikası varmış gibi durduğundan müttefikimiz olduğunu belli ediyordu.

"Ya geçin uyuyun siz de, ne uğraşıyorsunuz bizimle?" dedim titreyen sesimle.

Gökhan eliyle kalkmamızı işaret edip, "Sonraki ders boşmuş," dedi. "Kantine gidelim, orada uyuruz."

"Niye, kantine yorgan falan mı attınız? Neden burada değil orada uyuyoruz?"

"Geniş geniş uyuruz orada ya, hadi..." Gökhan benim koluma girdi, Sinan, Oğuz'u çekiştirdi ve bizi zorla kantine indirdiler. Masaya oyun hamuru kıvamındaki bedenimi bırakırken aklıma Ali geldi. Aramızda uykusunu alan ve zihni açık tek kişi olan Sinan'ı dürtüp, "Ali'yle konuştun mu?" diye sordum.

"Açmadı telefonunu."

Oğuz esnerken, "Uyuyordur o," diye karşılık verdi. "Ben evden çıkarken yatağa yeni giriyordu."

"Uyusun o zaman ya, kıyamam," dedim anaç bir tavırla.

“Resmen ruh emiciler gibi çocuğun enerjisini emiyoruz.”

“Ruh emicilik ne kadar saçma bir müessese ya? Vampir desen, bak kan emiyor anlatabiliyor muyum? Ama ruh emmek... Ne bileyim, boş adam işi gibi.”

“Ruh Emicilik LTD şirketi... Her yere alım, satım, emme...”

“Bir kere salaklaşmayın, en zoru ve havalısı o... Şimdi kan emme dediğin olayı ben bile yapıyorum yani. Ama ruh..

“Kızım, vampir misin sen?”

“Ya dudağımı falan kanatınca tutamıyorum ben kendimi. Hafiften emiyorum. Tuzlu tuzlu...”

“Ruh emicilerin öpücüğü neydi lan? Harry Potter’da mıydı o?”

“Benim ilk öpücüğüm değil miydi lan o? Hiçbir şey bilmediğinden salak salak öpüşüyorsun. Böyle...” Ürperir gibi yaptı. “Ruhunu emiyor gibi... Valla sağ olun, ilk ve iğrenç öpücüğüme isim verdim şu an.”

“Benim ilk öpücüğüm Oğuz’laydı ya, moralim bozuldu.”

“Hatırladım... Aynı anda döndüğünüzde dudaklarınız değmişti değil mi? Kaçıncı sınıftaydık? Orta iki?”

“Resmen ilk öpücüğümü Oğuz’a kaptırdım. Şansa bak... Asıl ruh emicilerin öpücüğü oydu...”

“O günden sonra lanetlendiniz bence ya... Aşktan yüzünüz gülmüyor.”

“O değil de, dün nasıl girdin o saatte eve sen? Hale Teyze, Ali’de kalmadığını çakmadı mı?”

“Naz’da kaldım.”

“NE?!”

“Sabah da annem bizi bastı.”

“NE?!”

“Sonra Naz’la yalan uydurmak zorunda kaldık. Ben yine psikolojisi bozuk ayağına yattım. Duygu sömürüsü... İşte, anne kafam o kadar karışık ki dalmışım yukarı çıkmışım falan dedim.”

“NE?!”

“Buna niye şaşırıyorsun ya?”

“Üçleme yapayım istedim... Devam et.”

“Neyse... Naz da duruma ayılıp, ben psikoloji öğrencisiyim, onu öyle gürünce belki bana anlatmak ister, yaşıt sayılırız diye bir kahve içmeye davet ettim dedi.”

“Eee?”

“İşte, öyle böyle derken... Naz birden benim fahri psikologum oldu. Bir şeyi temizlerken başıma bir bela daha aldım. Gerçi iyi oldu ya... Psikoloğa gitmektense, üst kata çıkmak daha kolay.”

“Bana bak, ne var bu kızla senin aranda? Tutunacak dal aramıyorsun değil mi?” derken, lafın üstüne Merve yanımızdan geçti. Gökhan kafasını çevirip, “Tutunacak dal benim götüme girdi, sizin haberiniz yok,” dedi. “Bulsam on defa bulurdum o dalı. Ama ben sabrediyorum.”

“Neye sabrediyorsun ya aşk orucunda mısın?”

“Aşk orucunda iftar ne zamandı ya?”

Arkadaşlarıma, “Ne pis bir geyik muhabbet anlayışınız var ya...” diye sitem ettim. “Naz diyorduk, konu değişmesin. Görümcelik damarım kalktı şu an.”

“Görümce ne ya?”

“Halkın kendi kendini yönetme biçimi.”

“Konuyu aynı yerde tutabilmek için yemin ederim adam tutacağım ya...” Gökhan’ı dürttüm. “Hoşlanıyor musun bu kızdan? Aranızda kaç yaş var? Kız sana bir şey hissediyor mu?”

“Yok öyle bir şey, sal beni...”

Merve, elinde yiyeceklerde tekrar yanımızdan geçerken bilerek yüksek sesle konuştum. “Kızın evinde kalmışsın, daha ne olsun? Yakında sevgili olursunuz,” dedim.

Merve bir anlığına şok geçirip durdu. Masadaki herkes susup bana baktı.

“Bana inat yapıyorsun değil mi? Ucuz numaralar bunlar Gökhan Karademir,” dedi Merve.

“Sana şimdiye kadar her şeyi söyledim. Ağzımdan her lafı

duydun. Ama hiçbirini seni kırmak niyetiyle söylemediğimi de biliyorsun. O yüzden ağzımdan seni kıracak bir laf çıkmadan git buradan Merve. Seni iyi hatırlamaya çalıştıkça, beni zorlama lütfen."

Merve, Gökhan'ın serinkanlılıkla söylediği sözler karşısında şoke oldu. Cevap vermeden öfkeyle yanımızdan ayrıldı.

Gökhan, bana da sinirlenmişti. "Yaprak, bunu bir daha yapma sakın!" dedi kafasını tekrar masaya koyarken. Gözlerini yumdu. "Merve artık beni üzmekten çok yoruyor. Ve ben artık sadece dinlenmek istiyorum."

"Özür dilerim ya," deyip ben de gözlerimi kapadım. "O senin damarına basıyor ya... Sevgilisiyle sürekli etrafımızda falan. .. Bir defa da senden duysun istedim."

Ses çıkmadı. Herkes muhtemelen gözlerini kapamıştı, kantin yavaştan boşalırken uyku moduna geçmek için hazırlanıyordu. Diğerlerinin aksine, benim uykumu kaçıran tek bir şey vardı.

Gökhan, deliler gibi sevdiği Merve'den yorulduğunu söylemişti. Acaba... Ali de benden mi yorulmuştu bu sıralar?

Cevap bulamadım.

O kadar uykum vardı ki, normalde içime bu korku düştüğünde sabaha kadar uyuyamayabiliyordum ama o an beşinci dakikada ben de sızmıştım. Uyandığımda, kantin ağzına kadar doluydu. Sesten hepimiz aynı anda uyandık. Beyinlerimiz ağzımızdan aktığı için neyse ki hiçbirimiz konuşmadan direkt sınıfa gittik. Ders, pek tatlı ve pek sakin bir öğretmenimiz olan matematikçimizindi. Biz, dört arsız olarak, her iyi şeyi suiistimal ettiğimiz için sınıfa girip yerlerimize oturur oturmaz bölünen uykumuza kaldığımız yerden devam ettik.

v v v

Öğle arası, yemek yedikten sonra zaten halihazırda uykusuz olduğumuz için üstümüze tekrar ağırlık çöktü. Kantinde,

o günkü değişmez pozisyonumuzda -masaya kafayı koymak ve ağızdan damlayan suları görmezden gelerek yayılmak-yine saçma sapan konularda muhabbet ediyorduk.

Aslında, ne muhabbet etmeye çalışıyorduk ne de saçmalamaya... Ama normalde bile mantık dışı varlıklar olduğumuz için, o günkü halet-i ruhiyemizde bu saçmalık dolu diyaloglar çok doğaldı.

Kendi kendime, "İç sesim çok garip... Ruhiye kim ya?" diye söylendim. Bazen, iç sesimi başka biri seslendiriyormuş hissine kapılıyordum. Mesela o an, seksenli yıllardaki bir TRT haber spikeri gibiydi.

Kendi iç sesimi yok sayıp Gökhan'ın, "Ders neydi?" sorusuna cevap verdim. "Din kültürü herhalde."

Gökhan, dersi neden merak ettiğini belli etmek adına, "Uyuyabiliyor muyduk o derste ya?" diye sordu.

"Derste uyuyunca, öteki tarafta uyumaya çok vaktiniz olacak diye azarlıyor Selami Hoca. Pek sanmam uyuyabileceğimizi."

Kanında çakmak tutsak yanacak kadar alkol olan Oğuz, başını sıradan kaldıramadan mırıldandı. "Din dersine akşamdan kalma girdiğim için sence ne kadar yanarım?"

Sinan kulağına eğilip, "Solundaki meleğin günahlarını yazdığı defterin dünyadaki muadili, Orhun Kitabeleri kanka. Bence sen bu hesaba girme, üzülürsün."

"Muadil ne ya... Erotik bir kelime gibi geldi. Dil mil..."

Sinan, "Karşılığı demek cahil sığır, lafın gelişinden bari çıkar anlamı," deyip Oğuz'u hafifçe dürttü.

"Ama bence muadil erotik bir kelime olmalıydı," dedi Oğuz gevşek gevşek. Kafası yine komple sıraya akmak üzereydi. "Google'a muadil yazsam eminim erişim yasağı verir."

"O değil de," dedi sızdığını zannettiğimiz Gökhan. Gözlerini açmadan uykulu sesiyle konuştu. "Öteki tarafta arama geçmişimizden de sorgulanacak mıyız acaba?"

Kafamı kaldırmadan usulca, "Saçmalama be," dedim. "Nereden akima geldi şimdi?"

“Kanka din dersi, muadil, Google falan dediler ya... Çağrışım yaptı herhalde.”

“Öyle bir şey varsa ben yanarım ha... Google’da çok saçma şeyle aratıyorum.”

“Benim Google geçmişimi bir yetkili görse, beni bir yere kapatır herhalde.”

“Beni direkt imha ederler.”

“Benim internet erişimime sonsuza kadar el koyarlar.”

“Sen ne aratıyorsun ki kız?”

“Ya öyle saçma sapan...” derken gözümü açtım. Ben herkes kafasını masaya koymuş uyuyor zannederken, karşımda telefonuma bakan üç sığır gördüm. Aniden panikleyip üstlerine atladım. “Versenize be telefonumu!”

“Kız sen Google’dan aşk nedir diye mi arattın?”

“İkinci sırada da birine âşık olduğumuzu nasıl anlarız var.”

“Üçünü sırada... İlişki nasıl olur var.”

“Kız ne ilişkisi bu?”

“İnsan ilişkisidir kanka. İlk sırada arattığı şeye baksana... Bu saf başka hangi ilişkiyi aratsın.”

Telefonumu ellerinden çekip aldım. Ağlamaklı bir sesle, “Çok kötüsünüz!” diye kızdım hepsine. “Bir kızın telefonu karıştırılır mı?”

“Ne kızıyorsun yavrum ya... Her zaman birbirimizin telefonlarını karıştırırız biz. Hiçbirimiz de rahatsız olmayız. Ne oldu birden sana?”

“Dünyanın en saf arama geçmişi... Bir de ne diyor.” Gökhan, başımı okşadı. “Kız, şaka maka, bir gün senin sevgilin olursa ne yaparım hiç bilmiyorum ha. Hâlâ çocuk gibisin, baksanıza şuna...” Babacan bir tavırla güldü. “Aşk nedir diye aratmış ya...”

“Valla kanka korkma sen, bu gidişle hayatımın aşkını bulamayacağım zaten... Olmadı ben alırım seni.”

“Ağzını topla! Ne biçim laflan o?” diye sinirlendi Gökhan.

“Şaka yaptım be! Manyak mısın? Böyle bir şeyi ciddiye mi alıyorsun?”

"Şakası bile gerdi beni kanka birden, pardon ya... Yaprak'la içimizden biri falan..." Ürperir gibi yaptı. "Gerildim valla!"

"Şey... Ben dersten önce bir elimi yüzümü yıkayım. Uykum açılsın. Görüşürüz."

Arkamı döner dönmez gözlerimden yaşlar boşaldı. Vicdan azabı, suçluluk, Ali'yle aramdaki buzlar... Gökhan'ın o ani çıkışıyla eriyip gözlerimden aşağı akıyordu sanki. Kimse görmesin diye başımı öne eğip hızlı hızlı yürüyerek tuvalete koştum. Kızlar tuvaletinin önüne geldiğimde içeriden o kadar çok ses geliyordu ki, oraya girip ağlamak demek tüm okula, "Herkes duysun, ben ağlıyorum ve dünyanın en problemli kızı benim, hadi bana acıyın!" diye anons yapmak gibi bir şeydi. Burnumu çekip birkaç saniye nerede içimi kurutana kadar ağlayabileceğimi düşündüm.

Ve öğle vakti kimsenin olmayacağı tek yere gittim.

Erkekler tuvaleti.

İçerisinin tamamen boş olduğunu anladığımda erkekler tuvaletinin kötü kokusuna rağmen kendimi içerideki boş kabinlerden birine attım ve kapıyı kilitledim. Birkaç dakika ayakta ağladıktan sonra, tatmin olmayıp oturmaya karar verdim. Ancak içim, erkekler tuvaletinde bir klozete oturmayı kaldıramayacağı için tuvalet kâğıdından bir tomar koparıp klozete serdim. Sonra üzerine oturdum. Kapağı kapalı olduğu için, ben oturur oturmaz çıt diye bir ses geldi. O an, öyle bir ruh halindeydim ki buna asla umursamadan ağlamaya devam ettim.

Tuvalet kâğıdı rulosu, ben ağlarken fıldır fıldır dönüyordu. Asla ağlamamı durduramadığım için, rulodan kâğıt koparmayıp direkt oradan çekip burnumu siliyordum. Giderek bir futbol topu büyüklüğüne varan elimdeki kâğıt tomarını yanımdaki çöp kutusuna atıp tekrar tuvalet kâğıdının ucunu yakaladım.

Burnum öyle kötü akıyordu ki, kartona tutunmuş bir iki

parça kâğıdın bana yetmeyeceğini anlayınca tuvalet kâğıdının ucunu ortadan ikiye bölüp hafifçe büzüştürdüm. Ve ikisini de burnuma tıkadım. Kâğıdı hâlâ koparmadığım için tuvalet kâğıdına bağlıymışım gibi bir durum ortaya çıkıyordu ki bu o anki ruh halime çok uygundu, o yüzden bu durumu hiç yadırgamadım.

Neden bu kadar büyük bir tepki veriyordu kalbim bana, hiçbir fikrim yoktu. Sürekli ağlamak, bir şeylerin ters gittiğini bana kanıtlar niteliğinde olduğundan her ağlayışımda biraz da bu yüzden ağlıyor ve saçma sapan bir ağlama nöbetine sürükleniyordum.

Çocukların bilmeden söylediği ve Ali'yle ilişkimizi duyduklarında verecekleri olası tepki, hiç beklemediğim bir anda geldiği için boş bulunup aniden kötü olmuştum muhtemelen. Buna bir de son bir haftadır iyi götüremediğim ilişkim eklenince... İşler iyice kötü hal alıyordu ve bunu engelleyebilmek için hiçbir planım yoktu.

Ali'yi aramak istedim ama hâlâ uyuyor olabilirdi. Onu uyandırmak istemediğim gibi üzmek de istemedim. Hem... Son günlerde onu ahmaklıklarımla üzdüğüm için eskisi kadar rahat konuşamıyordum da...

Beyin kıvrımlarım bir labirent ve ben bir fareydim. Düşüncelerimin arasında koşuyor ama bir yere çıkamıyordum. Dünyanın en basit sorunları, dış etkenler ve benim yüzümden o kadar büyüyordu ki bunu bilmek beni iki kat üzüyordu.

İçimi çeke çeke ağlarken tuvalete birinin girdiğini fark ettim. Ağlamamı kontrol altına alıp nefesimi tutarcasına dondum kaldım. Yakalanırsam, büyük rezaletti.

Tuvalete giren kişi önce ıslık çalarak pisuara işedi. Sonra elini yıkadı. Su sesi kesilince gidecek diye sevindim ama öyle olmadı. Ne yaptığını anlamadım ama ıslık çalmaya devam ettiği için hâlâ orada olduğunun farkındaydım.

Kapının altında küçük boşluktan, tuvaletteki kişinin bulunduğum kabinin tam önünden geçmekte olduğunu fark ettim ve

kalbim korkuyla hızlı hızlı çarpmaya başladı. Çocuk bir anda durunca panik olup ayaklarımı yukarı kaldırdım.

Kapı tıklatılınca ses çıkarmadım. Bu sefer çocuk kapıyı açmaya çalıştı. Kilitli olduğunu anlayınca kapıyı tekrar tıklattı. Korkuyla gözlerimi kapadım. Sesimin tahmin ettiğimden daha kalın çıkmasını umarak, "Dolu!" dedim en tok ses tonumla. Kapının önündeki ısrarcı arkadaş, sesimi duyunca kapıyı tıklatmayı bıraktı. Gözlerimi açıp gidip gitmediğini kontrol ettim.

Evet, çocuk pes etmemiş, hâlâ gitmemişti. Kertenkeleler gibi, kuyruğunu bırakıp kaçabilen bir tür değilse, ayaklarının hâlâ kapının önünde görünmesinden çıkardığım üzücü sonuç arkadaşın pes etmeyişiydi.

içimden, "Ne bu ısrar ya!" diye geçirirken kapının önünden bir ses geldi.

Yaprak, sen misin?"

Bu ses aslında iç sesimi haklı çıkardı. Öyle bir ses tonuydu ki ısrar, melodik karşılığını bir tek onda buluyordu sanki.

Israrcıların önde lideri, ısrar manifestosunun yazarı: Sırık.

Rahatlayıp ayaklarımı yere indirdim.

"Sen miydin?!" diye bağırdım öfkeyle. "Ne diye gerilim yaratıyorsun ya! Aklım çıktı!"

Yaprak, şu an erkekler tuvaletindesin, farkındasın değil mi?"

"Hadi ya? Ben de kızlar tuvaletine de pisuar koymuşlar diye seviniyordum." Ciddileştim. "Beni yalnız bırak!"

Barış, bana cevap veremeden içeride bir hareketlilik oldu. Panikleyip tekrar ayaklarımı yukarı çektim. Dışarıdan gelen birden fazla ayak sesi Barış'm, "Dışarı!" diye bağırmasıyla kesildi. "Hemen!"

Çocuklardan biri, "İşemem lazım abi," deyince, Barış sinirlendi. "Sonra işe! Acil mi?" diye dünyanın en saçma sorusunu sordu. Aynı çocuk, "Abi valla acildi ya... Sabahtan beri tutuyorum," deyince, Barış delirip, "Dışarı dedim!" diye bağırdı. "Ben tamam diyene kadar da gelmeyin! Kapıda bekleyin, içeri kimseyi almayın! Tamam mı?!"

Çocuklar isteksizce onaylayıp dışarı çıktılar. Ben rahatlayıp ayaklarımı yere indirdim. Barış tekrar bana seslendi. Kapıya hafifçe vurarak, "Hadi kızım, ne olur dışarı çık! Bak bir sürü insan girip çıkıyor, hadi!" diye bağırdı.

Tekrar ağlamaya başladım. "Ben de akşama kadar burada otururum o zaman," dedim.

Barış, "Saçmala Yaprak!" diye kızarken alttaki boşluktan ayağını içeri soktu. "Hadi, çık dışarı. Dersin başlamasına az kaldı, millet doluşacak şimdi buraya!" İçeri soktuğu ayağının üstüne bastım.

"Ne bu?" diye sordu ayağını çekmeden. "Nikâh hazırlığı mı?"

Bunun üzerine ayağımı hızla çekip kapıyı açtım çünkü yüzüne *geri zekâlı* demek istedim. Ancak kapı açılır açılmaz kahkaha atmaya başladığından beklediğim ivmeyi alamadım.

Kapıyı sinirle geri kapatmaya çalışırken Barış buna engel oldu. "Tamam tamam, hadi çık şuradan," dedi hâlâ gülerken. Kolumdan tutup beni dışarı çekti. Bedenim boş bir poşet gibi dışarı savrulurken Barış'm gülme sebebini anladım. Çünkü ben dışarı çıkınca rulodaki son kat kâğıt çözülüp peşimden geldi. Aynaya baktığımda burnuma tıkanmış bir peçete ve ondan sarkan bir metre tuvalet kâğıdını gördüm.

Barış hâlâ bana gülerken ben sinirle ve hızlıca peçeteyi burnumdan çekip aldım. Çöp kutusuna atmak için arkamı döndüğümde ise kırılmış klozet kapağını fark ettim.

Elimdeki pis tuvalet kâğıdı yere düştü. "Sıçtım," dedim korkuyla.

'Yapma be..." dedi Barış. "Sifona umarım basmışsındır."

Ya!" diye bağırdım. "Öyle değil! Klozetin kapağını kırmışım! Ne bok yiyeceğim ben?"

"Hallederiz," dedi ciddileşerek. "Seni bir an önce şuradan çıkayım da... O kolay."

Pes edip kendimi saldım. Öyle bir aşağı düştü ki omuzlarım, boyum on santim kısaldı adeta. Barışın karnına geliyordum res-

men. Başımı okşayıp, "Neden ağladın ya da neden buradasın diye sormuyorum. Ama üzülme..." dedi. "Yapabileceğim tek şey, seni gizlice buradan çıkarmak."

Kafamı kaldırıp dolu gözlerle Barış'a baktım. "Şimdi herkes yanlış anlayacak," dedim titreyen sesimle. "Seninle erkekler tuvaletinden çıkıyoruz..."

Gülümseyip, "O yüzden ısrar ettim," dedi. "Seni gizlice çıkarmazsam, öyle bir şey olabilir."

"Ne yapacağız?"

Üzerindeki mavi sweatshirt'ü çıkarıp kafama geçirdi. "Ben şimdi kapının önündekilere arkalarını dönmelerini söyleyeceğim. Sonra her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca seni saklayacağım. Sen koşmaya başla, ben arkandan yetişir, seni tutarım. Tamam mı?"

"O nasıl plan ya? Ya düşersem?"

"Merdiven falan yok kızım, dümdüz yol... Sen hızla ilerle ki garanti olsun. Ben zaten hepsini hemen içeri sokup peşinden geleceğim."

Başımda bir sweatshirt olmasının tek avantajını kullanıp dudaklarımı kıpırdatarak küfrettim. Daha sonra Barış'ı onaylamak için mecburen kafamı salladım.

Barış kapının önüne doğru sürükledi beni. Benden önce kendisi dışarı çıkıp, "Arkasını dönsün herkes. Hemen!" diye bağırdı. Panik olup gizlice tek gözümü sweatshirt'ten çıkarıp dışarıya baktım. Upuzun bir kuyruk olmuştu tuvalet sırası. İçimden, "Siktir... Bu ne?!" diye minik bir panik çığlığı atarken Barış kolumdan tutup beni dışarı çekti. Sweatshirt'le yeniden yüzümü kapatıp Barış'm sözüne uyup deli gibi koşmaya başladım.

"Allahım ne olur, Allahım kurtar," diyerek koşarken mesaj bir hayli yanlış bir yere gitmiş olacak ki arkamdan Barış'm sesini işittim.

"Yanlış taraf! Orası değil!"

Durup geriye döndüm ve ters tarafa doğru koşmaya başladım. Birkaç adım atmıştım ki bir şeye çarpıp durdum.

Barış'a...

"Salaksın Yaprak," diye fısıldadı. "Çabuk gel benimle."

Kolumdan tutup beni boş bir sınıfa sürükledi. Kapının kapandığını duyar duymaz başımdaki sweatshirfü çıkarıp derin bir nefes aldım. "Anladılar mı benim olduğumu sence? Biterim ben Barış!"

"Korkma... Çocuklar ilk sınıflardan. Hepsi basket takımına girmeye çalışan tipler. Hem seni tanımazlar hem de hepsi arkasını döndü sen çıkarken. Artı kafanda..." Elimdeki mavi sweatshirt'ü işaret etti. "Birazdan gider, bu olayı unutmalarıyla ilgili küçük bir uyarı yaparım ben. Olur biter."

"Teşekkür ederim."

"Sen şimdi burada ders başlayana kadar bekle. Ben şunlar gitmeden tuvalette yakalayayım hepsini, uyarayım. Dışarı sakın adımını atma, tamam mı?"

f f f

Barış, ders saatinden beş dakika sonra huzursuzlukla beklediğim sınıfa geldi. "Görev başarıyla tamamlanmıştır," dedi gülerek. "Çocuklar anlamamış bile... Korkulacak bir şey yok. Herkes derse girdi. Birazdan çıkabilirsin."

"Nasıl teşekkür etsem az... Gerçi," dedim aşağıda durmayan kuyruğum dik durmak için kıpırdayınca. "Sen gelmesen, ben bir şekilde çıkardım oradan."

"Olur mu öyle şey? Ne kadar tehlikeli bir işe kalkıştığının farkında mısın? Birisi seni orada görse anında okula aptalca dedikodular yayılabilirdi. Ya da daha can sıkıcı tesadüfler yaşayabilirdin," derken gözlerini devirdi. "Kapıyı açtığın an pisuar önünde birilerini görsen ne yapacaktın?"

Ellerimi otomatik olarak gözlerime bastırdım. "Ay sus be!" diye bağırdım. "Kaldıramazdım!"

"O zaman bir dahaki sefere, her şeyi düşünüp öyle hareket et Yaprak Hanım," dedi. "Bak ben birkaç aya mezun oluyorum. Gelip seni kurtaramam."

Ellerimi gözümden çekip dudaklarımı acımasızca yıkarı kıvırdım. “Benim dört tane koruyucum var zaten,” dedim. Yanımdaki öğretmen masasına zıplayıp oturdum.

Beklediğimin aksine, sakin bir tavırla sıralardan birinin üstüne oturdu o da. Gülümseyerek, “Ali’yle aranız nasıl?” diye sordu.

Omuz silktim. “Aramız iyi de...” dedim umutsuzca. “Ben bu ilişkilerden bir halt anlamıyorum. O biraz sorun...”

Anlamayıp, “Nasıl yani?” diye sordu. “Tam olarak neyi anlamıyorsun?”

“Komple anlamıyorum işte,” diye hızlıca cevap verdim. “Bayağı ilişkinin başından sonuna hiçbir şeyine kafam basmıyor.”

“O yüzden mi kendini tuvalete kapatıp ağladın?”

“Tam olarak değil ama... Bu da etkili tabii.”

Dudaklarını hafifçe sarkıtıp başını salladı. “Anladım.” Oturduğu sıradan kalkıp benim oturduğum masanın ucuna geldi. “İstersen sana yardımcı olabilirim.”

“İstemez,” diye kestirip attım. “Gerek yok yani.”

“Sen kızarsın Yaprak. Heyecanlanırsın. Küfredersin. Koşarsın. Gülersin. Bağırırsın. Alay edersin. Ama...” İşaret parmağını yanağıma bastırdı. “Ağlamazsın.”

Demek istediği şey kaç gündür kafamı en çok karıştıran mesele olduğu için Barış tam olarak yaramı buldu ve parmağını bastırdı. Temsili olarak yaramın üstündeki parmağını çekip, “Haklıyım, değil mi?” diye sordu.

Haklıydı.

“Duygusal bir dönemdeyim sadece,” diye bir bahane uydurdum. Gözlerimi kaçırmamdan, bunun yalan olduğunu anlamış olacak ki başımı tekrar kendisine çevirdi. “Şu an Ali’yle ilişkinizde sana yardım edebileceğimi söylüyorum. Farkındasm değil mi?” Cevap vermemi ve ikna olmuş suratımı bekledi ama karşılığını alamadı. Yüzümü bırakıp karşımdaki sıranın üstüne oturdu. “Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Sonuçta âşık olduğun kızın âşık olduğu adamla ilişkilerine yar-

dım etmeye çalışıyorum. Ama... Söz konusu sensen, yapabilirım.

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Seni seviyorum çünkü."

"Barış..."

"Aşk ile sevgi ayrı şeyler. Sana karşı farklı bir şefkat var içimde... Şu an bu iyiliği o tarafımın baskısıyla yapıyorum. Âşık Barış devreye girip seni kızdırmadan kabul et bence."

"Çift kişilikli misin ulan sen?"

"Hangimiz değiliz ki?"

İçimdeki kötü Yeşilçam karakteri, kamyoncu dayı, spor ayakkabılı prenses ve sarkastik Yaprak aynı anda, "Çocuk haklı!" diye bağırdı sanki.

Bir yerde haklıydı.

Hangimiz delirmemiştik ki?

Bir süre içimde olasılıkları çarptım, böldüm... Aslında işlerin bu kadar kötü hale gelmesindeki başlıca sebep, bu konuyu kimseye anlatamamam ve akıl hocamın olmayışıydı. Bir tek Tuna vardı ancak o da pek aşka ve ilişkilere hâkim biri sayılmadığından ve başındaki Gökçe belasından dolayı bana yardım etmiyordu. Barış'ın bana azıcık flörtü öğretip erkeklerin aşk anlayışıyla ilgili küçük tüyolar vermesi bayağı işime gelirdi.

"Bu da bir oyun değil, değil mi?" diye sordum onu köşeye sıkıştırmak için. "Öyleyse bu defa valla seni parçalar, denize dökerim."

"Elbette bana göre bir oyun... Ama senin dünyandaki karşılığı iyilik."

"Ne?"

"Yani ben hayatı hep oyunlarla alt ettiğimden dolayı, benim için güç şeyleri oyun gibi görüp kazanmaya çalışıyorum."

"Anlamıyorum ben seni ya..."

Ayağa kalktı. Bir öğretmen edasıyla tahta kalemini kavrayıp tahtaya, "Barış'ın Aşk Listesi!" yazdı. "Mesela," dedi kalemin ters tarafıyla tahtaya vururken. "Sana bir liste hazırlarım. Klasik

bir ilişkinin evrelerini içeren görevler olur listede. Hedef: Yaprak'ın görevleri tamamlaması. Final: Ali ile ilişkilerini kurtarmak. Senin dünyandaki karşılığı sana ilişkiler hakkında bilgiler verip yardım etmem... Benim dünyamdaki karşılığı ise oyun... Anlatabildim mi?"

Sonunda, aptala anlatır gibi anlattığı için durumu kavramıştım. "Anladım tamam, salak değiliz!" dedim. Ama salaktım. "Aman!" diye bağırdım derse girmediğimi fark edince. "Ben derse girmedim!"

"E yani..." dedi Barış. "Yeni mi fark ediyorsun!"

Masanın üstünden panter gibi yere atlayıp Barış'ı umursamadan sınıfa koştum. İçimden, hocaya kendimi acındıracak bahaneler üretiyordum.

Hiçbir öğretmenin Sinan'ı derse pijamayla almadığı gibi, din kültürü dersinde de aynı şey oldu. Derse kabul edilmeyen Sinan, kantinde pineklemek yerine değişlik olsun diye bahçeye çıktı. Ön tarafta beden dersi olduğu için, sessiz sakin takılmak adına pek kimsenin uğramadığı arka bahçeyi keşfe çıktı. Temizlik görevlisi Kamil'in köpeğinin kulübesini, büyük bir ağacın arkasında görünce, başta daha önce fark etmediği için şaşırdı, sonra yeni gizli bir yer keşfettiği için sevindi.

Köpek, kulübenin hemen ilerisinde uyuyordu. Sinan da ona yakın bir yere çöküp köpeğin başını okşadı. Onu umursamadan uyumaya devam eden köpeğe, "Adın ne senin bakalım?" diye sordu. Cevap gelmeyince, "Adın Don Juan olsun," dedi.

Kendini iyice yere bıraktı. Sessizlik, hafif rüzgâr ve ılık hava sabahtan beri okulda oradan oraya savrulan Sinan'a iyi gelmişti. O anki huzurunu, telefonuna gelen mesaj bozdu.

Asistan: Hâlâ dışarıda mısın?

Sinan: Israrla derse alınmıyorum bugün.

Asistan: Ben bir şeyler hazırladım da, sana göstermek istiyorum. Dersim boş. Yanına gelebilir miyim?

Sinan: Arka bahçedeyim. Kamil Abi'nin köpeğinin kulübesinin önünde...

Asistan: Hemen geliyorum!

Simge, mesajdan iki dakika sonra ağacın arkasında bekliyormuşçasına hızlı bir şekilde Sinan'ın yanında bitiverdi. "Burada köpek kulübesi olduğunu bilmiyordum," diye gülerek Sinan'ın yanına çöktü.

Sinan, o ana kadar hep iç mekânlarda gördüğü kızı, gün ışığında görünce şaşırdı. Teni oldukça beyazdı. Açık kahverengi, dalgalı küt saçları omuzlarına düşüyordu. Işık yokken renksiz ve şeffaf olan kız, sanki Tanrı tarafından yeniden boyanmış gibiydi. Sinan'ın gözüne radarına girebilecek kadar güzel görünmüyordu hâlâ ama bu ani parlama hali, anlığına da olsa Sinan'ın dikkatini dağıtmıştı. Kız, elindeki kâğıtları uzatınca Sinan kendine gelip kâğıda uzandı.

"Ne bu?"

Simge, güleç yüzüne ışıltılı bir tebessüm yerleştirip burnunun ucuna düşen kalın kahverengi gözlüğü geriye itti. "Anket!" diye yanıtladı hevesle.

Sinan, gözlerini kısarak güneş vuran kâğıdın üstündeki yazıyı okumaya çalıştı.

Bir tomar kâğıtta, tek bir soru yazılıydı:

EN SEVDİĞİNİZ İKİ HAYVAN NEDİR?

Sinan, hayal kırıklığına uğrayarak Simge'ye baktı. "Bu ne şimdi?"

Simge, kendinden emin bir halde oturduğu yerde dikleşti. "Bak şimdi," dedi kâğıtları çekip. "Bu soru, sandığından çok daha fazlası... Küçük bir psikolojik hile."

"Ne hilesi ya?" dedi Sinan hiçbir şey anlamadığı için. "Ne oluyoruz? Anlamadım."

Simge, kâğıtlardan birini Sinan'a uzatıp gömleğinin cebinden bir kalem çıkardı ve ikisini birden Sinan'ın eline tutuşturdu. "Sorunun cevabını yaz bakalım."

Sinan, sevdiği iki hayvanı da isteksizce yazdı. Ne olacağını anlamak ister gibi, "Eee?" diye sordu sabırsızlıkla. "Ne oldu şimdi?"

"Geçen senelerde bir yerde okumuştum. İnsanlara en sevdiği iki hayvan sorulduğunda, verdikleri cevaba göre şöyle bir çıkarım yapılıyor: Birinci sıradaki hayvan, insanların seni nasıl görmesini istediğin..."

Sinan, kâğıda yazdığı hayvana baktı. İçinden, "Oha... doğru valla!" diye geçirip merakla Simge'ye döndü.

Simge, Sinan'ın en sevdiği hayvanı görebilmek için kâğıda kafasını uzattığında Sinan kâğıdı ters çevirdi. "Gizli, gizli!" diye çıkıştı Simge'ye. "Devam et sen!"

Simge, Sinan'ın bu hareketinden ilk maddenin tuttuğunu anladı ve hevesle devam etti, "İkinci sıradaki hayvan ise, ilişkideki partnerinin nasıl olmasını istediğin. Mesela... Bir kıza sordum sınıftan. En sevdiği hayvan kuğuymuş. İkincisi de at... Yani bu demek oluyor ki, insanların onu güzel ya da zarif görmesini arzu ediyor içten içe. Sevgilisinin de asil olmasını istiyor."

Sinan kâğıdı çevirmedi. Ancak, yazdığı hayvanların özellikleriyle Simge'nin söylediklerini kafasında bağdaştırması güç olmadı. Aydınlanma yaşıyor gibi gülümsedi.

Anladım!" diye bağırdı heyecanla. "Yani şimdi biz bu anketi okula yapacağız... Ve benim ikinci sıraya yazdığım hayvanı, kim ilk sıraya yazmışsa o kişi benim ruh eşim!"

Simge elini yumruk yapıp Sinan'a uzattı. Aynen öyle patron!"

Sinan, Simge'nin tombul elleriyle yaptığı yumruğa aynı şekilde karşılık verdi ve ellerini birbirine çarpıp anlaşmayı netleştirdiler.

"O zaman sen dikkat çekmeden bu anketi bu hafta okuldakilere dağıtıyorsun, tamam mı? Burası da bizim gizli buluşma yerimiz. Okulda kimse bizi yan yana görmemeli! Gizli görevde başarılar asistan!"

Sabah, çocukları gizlice atlatıp bana mesaj atan Barış'la buluşmak için okulun arka bahçesine gittim. Bana orada olduğunu söylemişti mesajda ama ortalıkta yoktu. Bizimkilerden gizli geldiğim için çantamı kucağıma alıp sımsıkı tutar vaziyette etrafı kollayarak saçma sapan adımlarla yürüyordum. Barış'ı bulamayınca bakışlarımı çevreden ayırmadan Barış'ı aradım. Sesi hem telefonda hem bahçede yankılandı. "Neredesin sen be?" dedim etrafa bakınıp. Kafasını bir ağacın arkasından çıkarıp, "Buradayım," dedi.

Telefonu kapatıp cebime tıktım. Ağacın arkasından bana bakan Barış'a doğru elimle *yuh ya* işareti yapıp ilerlerken, "Ne arıyorsun orada?" diye sordum. Ona yaklaştığımda kocaman ağacın kamufle ettiği bir köpek kulübesi gördüm.

"Ay, bu ne!" diye bağırdım. "Kimin bu?"

"Kamil Abi'nin," dedi gülerek. "Çok tatlı, değil mi?"

Birkaç adım geri atıp sahte bir gülümsemeyle, "Öyledir illaki..." dedim. Yani baksana şu dişlere... Nasıl da tatlı... Bir taksa dişlerini bacağıma, hırt diye koparır... Ama tatlı tatlı koparır..." Ben kendi kendime saçmalarken Barış gözlerine inanamayarak geriye doğru giden bana, "Sakın köpeklerden korktuğunu söyleme," dedi.

Yoo," dedim usul usul geriye giderken. "Korkmam."

"Gel buraya... Bağlı zaten, korkma."

"Niye çağırdın beni buraya?"

"İlk görevini vereceğim. Defter getirdin mi?"

"Bunu bulabildim bir tek." Çantamdan küçük bir müzik defteri çıkardım. "Babam sene başında yanlışlıkla almıştı. Boş bir tek bu var."

"Olur olur..." Defteri çekip aldı. Kalemini çıkarıp cebinden çıkardığı yapışkanlı kâğıda bir şeyler yazıp defteri kapattı ve bana uzattı. "Al bakalım."

GÖREV1 : Ona özel bir hitap şekli kullan!
(5 PUAN)
Mesala ona Aşkım de!

Kâğıtta yazanları şok içinde okuyup kafamı kaldırdım. Yutkunup, "Bunu yapamam ki ben," dedim. "Yılların Alikuş'u o... Nasıl aşkım diyeyim birdenbire?"

"Bir ilişki nasıl olur öğrenmek istemiyor muydun?" diye sordu Barış. "Al işte sana fırsat. İlişkinin ilk adımı, hitap şeklinin değişmesidir."

"Ama... Biz insanlardan ilişkimizi saklıyoruz. Yalnız da pek kalamıyoruz. Nasıl-"

"Onu da sen bul," dedi Barış. Yaratıcılığını göster. Sana güveniyorum!" Giderken ekledi. "Bu arada... Bir tane de olsa, kanıt istiyorum. Tamam mı?"

Öğle arasında Ali'yle yemekhaneye indik. Uzun yemekhane kuyruğunda beklerken Barış'ın verdiği görev için doğru zaman olduğunu biliyordum. Çünkü yanımızda diğer çocuklar yoktu ve bu nadir anlardan biriydi. Ama yemekhane sırası böyle bir şey için uygun muydu emin değildim.

Sıra giderek ilerlerken usulca Ali'nin ceketinin ucundan tuttum. Bir şey diyeceğimi düşünüp arkasına döndü. Göz göze geldiğimizde hafifçe öksürdüm. "Şey diyecektim..." Kelimeler ağzımdan öyle bir çıktı ki, Ali'yi endişelendirdi bu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle.

Kafamı iki yana salladım içini rahatlatmak için. "Ne olacak canım... Sadece şey..." Derin bir nefes aldım. Herkesin söylediği bir şey, en fazla ne kadar zor olabilir ki? "Şey... Aş-"

Tam o an, arkamdaki kız, "İlerler misiniz ya biraz?" dedi.

Açık kalan ağzım, Caner'in bardak kırmadan önceki hali gibi kalakaldı. Dilimi sinirle üst dişimin arkasına sıkıştırıp kıza döndüm. "Ölür müsün iki dakika geç yesen!" diye bağırdım. Bu tepkiyi beklemeyen kız bir adım geri çekildi. Ali olası bir kavgayı önlemek adına belimden kavrayıp beni ön tarafa çekti.

Ben hâlâ gözlerimi kızdan ayırmıyor, üstüne atlamak için

ağzından tek bir kelime çıkmasını bekliyordum. Ali, yüzümü kendisine çevirip kızı görüş açımı kapadı. "İlerle," dedi usulca. Robot gibi dediğini yaptım. Tabldotlardan birini önüme çekip sinirle şap diye masaya vurdum. Bunun üzerine Ali dayanamayıp, "Ben alırım yemekleri," diyerek beni rasgele bir masaya oturttu.

Ben masadaki tuzluğu ve karabiberliği birbirine vurarak sinirimi yatıştırmaya çalışırken Ali yanıma geldi. Tabldotları masaya bırakıp karşıma oturdu. Yüzünde hâlâ şok ifadesi vardı. Kaşlarımı usulca çatıp yemeğimi önüme çektim.

"Yaprak, ne oluyor ya sana?" Çatalımı patatese batırıp sinirlenince küçücük kalan ağzıma götürdüm. Cevap vermeyince, Ali biraz öfkelendi. "Benden sakladığın bir şey mi var senin?"

Ağzımın dolu olmasına aldırmadan panikle, Yok ya!" diye bağırdım. "Sadece biraz gerginim, o kadar!"

"Neden ama?"

"Şeyden..."

Acaba şimdi mi aşkım desem, şok arası kolay yediririm?

Aniden sakinlik çöktü üstüme.

Diyeceğim.

"Aş..." Tıkandım. Nefes, soluk boruma inemedi. Kıvırarak, "Aşırı sıcak ya," dedim. "Aşın... Aşırı sıcaklar geliyormuş. Nasıl duracağız ya İzmir'de? Aşırı biliyorsun sıcaklar... Aşırı olduğundan hani... Yoksa sıcak severim ama... Hani... Aşırısı her şeyin zarar... Evet." Saçmalamayı kesmek için kocaman bir dilim ekmeği ağzıma tıktım.

"Bir dahaki sefere, Gökhan'ın psikologuna biz de özel olarak gidelim Yaprak. Sen giderek deliriyorsun, benim de olan aklım gidiyor senin yüzünden."

Ağzımdaki ekmeği yarım saat çiğneyip güç bela yuttuğum an, konuşma fırsatı dahi bulamadan Oğuz'la Gökhan masaya oturdu.

Fırsatı böylece kaçırmış oldum.

Puan: -10.

“Siz hâlâ okul yemeği mi ya?” dedi Oğuz dudaklarını büzerek. “Biz pizza gömdük gizli gizli.”

“Müdür bir enselerse, o da sizi gömecek. Yasak değil mi oğlum dışarıdan yiyecek sipariş etmek?”

Oğuz, “Aliciğim...” derken hafifçe geriye yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirip yüzüne gururlu bir ifade yerleştirdi. “Eğer aptal biri suç işliyorsa, ceza alır. Ama zeki bir suç işliyorsa, ortada sanat vardır!”

“Ne biçim bir abartma lan o? Altı üstü Kamil Abi’ye rüşvet verip okula pizza sokuyorsun.”

“Gökhan, sanatıma biraz saygı duyar mısın lütfen? Gizli buluşma yeri ayarla, kör noktaları belirle... Rüşvet konusunda pazarlık et... Arada Kamil Abi’nin pis işlerini yap... Sence bunlar sanat değil de ne?”

“Ergenlik,” dedi Ali yemek yerken. “Kanın çok ani beyne pompalanması. Başka ne olacak?”

Umutsuzca yemeğimi yerken yanımızdan geçen iki kız birbirine aşkım diye hitap etti. Arkadaş arkadaşa aşkım derken, ben sevgilime demeyi beceremiyordum. Ne saçma...

içimden kendi kendime küfrederken bizimkilerin de bu konuyu tartıştığını fark ettim.

Gökhan, “Kızlar neden birbirlerine aşkım diye hitap ediyor ya, çok garip değil mi?” diye sordu. “Düşünsene, ben Ali’ye aşkım diyorum. Komik değil mi?”

İçimden, “Bir de sen aşkım de Ali’ye, masadaki plastik bardağı diklemesine ağzıma sokarak intihar edeyim Gökkuş,” diye geçirdim.

“Hayır, harbiden biz yapsak adımızı çıkarırlar. Kızlara her şey serbest, biz hiç...”

“Deneyelim mi lan?” dedi Oğuz heyecanla. Karşıdan gelen kızları gösterip, “Tam yanımızdan geçerlerken aşkım diye hitap edelim birbirimize. Bakalım ne yapacaklar?”

Normalde bu tür şeylere sinir olan Gökhan, Oğuz’u onayladı.

“Aşkım tuzu uzatır mısın?”

“Al aşkım.”

Kızlar şaşkınlıkla birbirlerini dürttüler. Oğuz’la Gökhan onlara bakıp, “Siz yapınca oluyor da, biz yapınca niye olmuyor?” diye sordular. Kızlar kem küm edip cevap veremeden yanımızdan uzaklaştılar.

Oğuz oyunu devam ettirip, “Aşkım acaba okuldan mı kaçsak ya?” diye sordu Ali’ye. Ali’nin komiğine gitmiş olacak ki, sinirlenmeyip sadece güldü. “Devamsızlığımız tavanda,” dedi. Yoksa meraklısı değilim okulun.”

Gökhan, “Ama aşkım...” dedi dalga geçerek. “Ben sabah müdüre psikolojisi bozuk öğrenci taklidi yaptım. Biraz tırstı başına bela olacağım diye. Ben yine öyle bir numara çeker, kurtarırım sizi.”

“Oğlum saçmalamayın, şakası yok bu işin.”

“Aşkım ne olacak ya? Yapmadığımız şey mi?”

Sinan masaya çöktü.

Oğuz’la Gökhan aynı anda ona, “Hoş geldin aşkım!” dediler.

Sinan’ın aniden yüzü düştü. “Acıyor musunuz lan siz bana?”

“Ne alaka oğlum?”

“Aşk hayatım bok gibi diye bana aşkım demeye mi karar verdiniz? Bu nasıl bir yalnızlık seviyesi ya? Yılların çapkını Sinan bu hale düşecek adam mıydı? Valla moralim bozuldu ha!”

Yok lan, öyle değil... Kızlar birbirine aşkım diyor ya... Karar aldık, artık biz de böyle diyeceğiz.” Gökhan, Ali’yle bana döndü. “Değil mi lan, aşkımlar?”

Ali gülüp, “Aynen aynen,” dedi.

Bir süre herkes saçma sapan bir şekilde birbirine aşkım demeye devam etti.

Bu sanki çetenin bilmeden bize destek olması gibiydi. Aramızdaki güçlü bağ sayesinde hissetmişler gibi... O an, dünkü konuşmalar aklımdan silindi ve küçük de olsa onların bizi kabul edeceğine dair umut doldu içime.

Arkadaşlarıma içimden teşekkür ederek bunu güç de olsa fırsata çevirdim.

Derin bir nefes çektim içime. Çatalıma tabağımdaki son patatesi batırdım. Ve sesimin normal çıkmasını umarak, Ali'ye, "Aşkım tuzu uzatır mısın?" dedim.

Ali elindeki çatalı düşürdü.

Oğuz, "Aşkületam al," diyerek tuzu bana uzattı. Ama gözüm, Oğuz'u görmüyordu. Ali'nin heyecandan parlayan gözleriyle benim utançtan kırpıştırdığım gözlerim kenetlenmişti çünkü. Güzel gamzelerini belli ede ede güldü. Sonra düşürdüğü çatalını alıp öncekinden daha hızlı bir şekilde yemeğini yemeye başladı.

Tabağındakiler bitince Gökhan'a dönüp, "Harbi harbi müdürü halledebilecek misin... aşkım?" diye sordu. Ben hariç herkes, Ali'den bunu beklemediği için kahkaha attı. Ben ise bunu neden yaptığını anlayıp heyecanlandım.

Kahkahasını kontrol altına alan Gökhan, "Kanka ayıpsın," dedi. "Gerekirse geçen seneki gibi hacker'lık yeteneklerimi kullanıp okulun bilgi sistemini hack'lerim. Gökhan Karademir var, panik yok!"

"O zaman... Kaçıyor muyuz?"

Ali, masada herkesle göz teması kurup, "Bence kaçıyoruz," dedi gülerek. En son bana dönüp, "Kaçıyor muyuz aşkım?" diye sordu.

Aniden gelen kıkırdama isteğimi bastırabilmek için elimi dudaklarıma götürdüm. Çok şükür, Oğuz benden önce davranıp benim yerime Ali'ye cevap verdi.

"Kusura bakmayın ama çetenin kurallarını unutmayın! Birisi kaçma fikrini ortaya atarsa, okulda üç dakikadan fazla durulmaz!"

Ve kafamızda o meşhur müzik9çaldı.

"Run!"

Hepimiz koşmaya başladık.

Mucizelere, insanlar arasındaki dillendirilmeyen ve anlamlandırılmayan o özel bağa inanan benim için, geçirdiğim en garip ama en özel günlerden biriydi o gün. Alakasız konulardan, saçma sapan geyikler yapar, gün boyu onunla dalga geçerdik hep. Ama o gün, bu basit geyiği öyle bir konudan yaptı ki arkadaşlarım... Bilmeden bana dünyanın en büyük iyiliğini yaptılar.

Utandığım için kullanamadığım o kelimeyi, sayelerinde Ali'ye söylemiştim. Hem de hiç beklemediği bir anda...

O an yüzümüzdeki aptal gülümsemeyi kaydedebilmiş olsaydım, insanlara en saf mutluluğun resmini gösterebilirdim herhalde.

Bu, Barış'm bana verdiği görevlerin ilki ve en basitiydi. Ama anlamsız bir şekilde bütün problemlerime ışık olmuş gibi, peşinde getirdiği olaylar sayesinde kafamdaki kötü düşünceleri çil yavrusu gibi dağıtabilmişti.

Tam olarak kimin mucizesiydi bu? Bilmiyordum. O günkü mutluluğumu yaşamak için sorgulamayacaktım bunu.

Okuldan kaçtıktan sonra sıcak havaya kapılıp kendimizi açık havaya attık. Uzun süredir yapamadığımızı yapıp saatlerce ciddi tek bir konu konuşmadan güldük. Yerde yuvarlandık. Gelen geçen insanların isimlerini tahmin etme oyunu oynadık. Birkaç tane tutturduk bile...

O an Gökhan'ın Merve problemi yoktu. Benim kafamda Ali yoktu. Sinan için aşk acısı problem değildi. Oğuz zaten... Öyle işte.

Pırıl pırıl hava... Aptal arkadaşlarım.

Akşamüzeri hava kararmaya başlayınca evlere dağıldık. Bu defa eve beni büyük ısrarlarla Gökhan bıraktı. Ali de pek üstelemedi. Tıpkı eskisi gibi... Gökhan ve Ali benim için hep eşitti çünkü. Diğerleri gibi. Olması gerektiği gibi. Ali de bunu bilirdi.

Gece olunca uyumadan önce gün boyu bizimkilerin attıkları snap'leri izledim. Sinan'ın attığı bir snap'te Ali'ye aşkım dediğim ve onun çatalı düşürdüğü an denk gelmiş. Bu, ikinci bir mucizeymiş gibi o anın ekran görüntüsü aldım. Yüzü belli

olmasa da, çatalı düşürmesinden belli değil miydi heyecanı ve şoku?

Aldığım ekran görüntüsündeki el ve düşmekte olan çatalı, yazıcıda çıkarıp Barış'ın yapıştırdığı yapışkanlı kağıdın hemen yanma yapıştırdım.

Görev 1: BAŞARI İLE TAMAMLANDI.

7

Naz'dan gelen ani telefonla arka bahçeye koçan Gökhan birkaç dakika etrafına bakınıp onu göremeyince kandırıldığım düşündü. Pes edip gidecekken bahçenin en köşesindeki kocaman ağacın arkasında bir hareketlenmefark etti.

Koşarak seslerin geldiği yere gittiğinde gördüğü manzara karşısında şaşırmadan edemedi. Bir köpek kulübesi, kocaman bir ağaç tarafından saklanmıştı. Gökhan uzun zamandır o okulda olmasına rağmen, orayı bilmiyordu bile. Şaşkınlığını yutup asıl meseleye döndü.

Ağzında sigarası, usulca köpeği seven kıza parladı. "Sen ne arıyorsun burada ya?!" diye sordu hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Bir de sigara içiyor!"

Güzel kız, sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp yanındaki boşluğu işaret etti. Avuç içlerini toprağa vurarak, "Otursana," dedi.

Gökhan, huzursuzlukla etrafına bakındı. Asıl derdi ne okul kurallar ne de müdürdü... Ne olursa olsun, Merve'nin onları görmesini istemiyordu. Her ne kadar Merve yüzünden son zamanlarda canı epeyce yansa da, aynı şeyi ona yapmak istemiyordu. Etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra isteksizce Naz'ın yanına oturdu.

Köpeğin başını okşamaya devam eden Naz, Gökhan'ın rahatsız olduğunu hissedip açıklama yapmak zorunda hissetti. "Buradan geçiyordum da, liseyi özlediğimifark ettim. Hem seni görmüş olurum hem de özlem gideririm diye düşündüm."

"Negüzel yalan söylüyorsun ya," dedi Gökhan alaycı bir tavırla. "İçeri nasıl sızdın sen, en çok onu merak ediyorum."

"Zor oldu," dedi Naz köpeği rahat bırakıp. Gökhan'a döndü. "Ön kapıdan girmeye kalktım, kovuldum." Gökhan, sonrasında gelecek cümleden korksa da devam etmesi için başını salladı. Naz, sigarasını sıkıştırdığı parmaklarıyla arka bahçenin kilitli demir kapısını işaret etti. "Şu boşluğu görüyor musun?"

Gökhan, incecik iki demirin arasındaki küçük boşluğa bakarken devamında gelecek cümleyi tahmin edip irkildi. "Oradan geçtiğini söyleme bana sakın..." dedi şaşkınlıkla.

Naz gülerek, "Birazfazla zayıfım sanırım," dedi.

"Oradan geçmek için zayıf değil, Casper olmak lazım."

"Casper'ımdır belki?" Güldü. Yerdeki sigara paketini işaret edip, "İçmez misin?" diye sordu.

İyice afallayan Gökhan başta tereddüt etse de sonra pes ederek paketten bir sigara çekti. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp, çakmak nerede, der gibi Naz'a baktı. Ancak Naz, çakmağı vermek yerine dudaklarını ona doğru yaklaştırıp Gökhan'ın sigarasını kendi sigarasıyla tutuşturdu.

Naz'ın bu havalı hareketi, Gökhan'ı rahatsız edecek kadar çok heyecanlandırdı. Refleks olarak kızdan biraz uzağa kaydı. Konuyu değiştirmek için, "Bırakmıştım," dedi. "Merve nefret ediyor diye..."

Meraklı olmaktan uzak bir tavırla, "Ondan ayrıldıktan sonra tekrar başlamadın yani?" diye sorguladı Naz. Gökhan evet der gibi küçük bir ses çıkarınca, "O zaman hâlâ içinde ona geri dönebileceğine dair bir umut vardı," diye yorumladı.

Gökhan sigarasından sağlam bir nefes çekti içine. Usulca üflerken, "Belki..." dedi. Elindeki sigarayı salladı. "Şu an öyle bir düşüncem yok ama."

"Neden?"

"Çok âşıktım. Severken yoruldum."

"Dinlenmek mi istiyorsun... Yoksa?"

Naz'dan önce davranıp, "Bir başkası için yorulmak mı?" diye tamamladı Gökhan soruyu. Gülerek kafasını iki yana salladı. "Bir daha öyle şeyler hissedebileceğimi sanmıyorum."

"Sana daha önce söylemiştim... Yorulduğun hiçbir şeyi yapma za-

ten." Biraz kayıp tam Gökhan'ın yanında durdu. Gözlerini, onun gözlerine kenetledi. İçine çektiği sigarasını Gökhan'a üfleyip dumanın yüzünde dağılmasını izledi. "Karanlık dağılır. Duman dağılır, insan dağılır. Her şey dağılır. Hiçbir şeyi elinde tutamazsın. Aşk biter. İnsanlar gider. Sadece... O an yapmak istediklerimizi yapmalıyız. Yarın ne olacağını umursamadan... Anlatabiliyor muyum ne demek istediğimi?"

Gökhan'ın kemikli yüzü, dumanın tamamen dağılmasıyla tamamen görünür hale geldi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle yarım sigarasını son bir nefes çekip bakmadan rasgele bir köşeye fırlattı. İçinde tuttuğu dumanı Naz'ın aksine, kendi avuçlarına üfledi, iki elini tamamen kapatıp dumanı tutmaya çalıştı. Sımsıkı kapadığı ellerini işaret ederek, 'Açtığımda bomboş bir avuçla karşılaşacağımı bile bile, dumanı tutmaya mı çalışmalıyım yani?" diye sordu. Ona boş avucunu göstermek için kilitlediği parmaklarını gevşetmeye kalktığında, Naz da sigarasından derin bir nefes içine çekip izmariti bir köşeye fırlattı. Ve içinde tuttuğu dumanı Gökhan'ın usulca açtığı boş avuca üfledi.

"Tutmaya çalışma. Düşünme. Sadece..." derken, yüzünü iyice Gökhan'a doğru yaklaştırdı. "Boş avucu da sev."

O an, dumanların arasında birbirlerine iyice sokulan Naz ve Gökhan için fonda romantik bir şarkı çalıyordu sanki. Film setindelermiş gibi, etraf dumanlıydı ve ağır çekimde hareket ediyorlardı.

Aralarındaki mesafe usulca kapandığında Gökhan, Naz'ı tam öpecekken durdu. "Yanık mı kokuyor ya?" diye sordu havayı koklayarak. İkisi de aynı anda panikle yan tarafa döndüler ve yanan kâğıtları gördüler.

"Oha!" diyerek ayağa fırladı Gökhan. Naz, köpeği ateşlerin olduğu yerden uzaklaştırırken Gökhan panikle üstündeki hırkayı çıkarıp alevlere vurmaya başladı. "Müdür beni sikecek, vallahi sikecek!" diye bağırırken, "Sufalan var mı?!" diye sordu Naz'a korkuyla.

Naz, hızla çantasından çıkardığı pet şişeyi Gökhan'a fırlattı. Gökhan şişeyi havada yakalayıp zar zor açtı ve içindeki suyu ateşe boşalttı. Giderek zayıflaşa da tam olarak sönmemişti ateş. Ne yapacağım bilemeden etrafa bakınırken, Naz, "Kazma var şurada!" diye bağırdı. Gökhan, onun direktifiyle koşup köşedeki kazmayı aldı. Giderek sönen cılız ateşe son darbeyi kazmayla indirip ateşi söndürdü.

Gökhan korku, heyecan ve gerilimle güçsüz düşen bedenini ateş tamamen sönünce yere bıraktı. Derin bir nefes alıp, "Okulu yaktık az önce, farkında mısın?" diye sordu.

Naz halinden memnun bir şekilde, "Çok korktum!" diye bağırdı. Söylediği şeyin aksine o kadar eğleniyormuş gibi duruyordu ki, "Hiç belli olmuyor buradan!" diye lafsoktu Gökhan. "Bu defa okuldan atılmayı bırak, müdür beni şehirden sürdürecek ya!"

Naz çantasını toparlayıp sırtına taktı. Hırkasının önünü ilikleyip Gökhan'ın yanına gitti. Elini uzatıp, "Hadi..." dedi gülerek. "Kaçalım!"

Gökhan birkaç saniye gerçekliğine inanmadığı için Naz'ın teklifini düşündü. Sonra, az önce konuştukları aklına geldi.

Düşünme... Sadece yap.

Naz'ın elini tutup ayaklandı. Ve koşmaya başladılar.

Sinan, asistanı Simge'den gelen "anketleri tamamladım" mesajıyla heyecanlanıp gizli buluşma yerine geldi. Simge'yi etrafta göremeyince sabırsızlanıp telefonuna sarıldı. Rehberde A hafine gelip, Asistan... Asistan..." diye mırıldanarak kızın numarasını bulmaya çalıştı. Rehberinde o kadar çok kişi kayıtlıydı ki, bunu yapmak biraz zamanını aldı.

Bir sürü isim arasından, sonunda istediği numarayı bulup asistanını aradı. Simge, sanki bu telefonu bekliyormuş gibi neredeyse daha çalmadan telefonu açtı.

Sinan şaşırarak, "Kızım telefon daha çalmadı, nasıl açtın sen onu ya?" diye sordu.

Simge, "Ben de tam seni arıyordum ya, o yüzden açtım hemen," dedi. "Gördün mü bıraktığım kâğıtları?"

Anketleri buraya bırakıp gittin mi?" Sinan bakındı fakat kâğıtları göremedi.

"Bizim kafeden pizza söylemiştim de... Bu yüzden kâğıtları bırakıp sınıfa çıkmak zoru-"

Sinan, Simge'nin açıklamasını dinlemeden telefonu kapatıp kulübenin etrafına bakmaya başladı. Ama hiçbir yerde anket kâğıtları yoktu. Adını Donfuan koyduğu köpeğin başına gidip her zamanki gibi ilgisizce yerde yatan köpeğe, "Sen mi yedin oğlum kâğıtları?" diye sordu. Köpek havlayınca korkup, "Afiyet olsun evladım. Az önce aşk hayatımı yedin," dedi.

Hayal kırıklığıyla geri dönmek üzereyken kulübenin hemen çaprazındaki küllerifark etti. Dizlerinin üstüne çöküp inceledi ve onların anket kâğıtları olduğunu anladı. "Nasıl ya?!" diye bağırdı öfkeyle. "Kim yaktı bunları?!"

Direkt telefona sarılıp Simge'yi aradı. Kızın telefonun zil sesi kulağında çınlayınca, telefonu kapatıp arkasına baktı. Simge, elinde bir pizza kutusuyla panikle ona doğru koşuyordu.

Sinan, yerdeki külleri işaret edip, "Ben evlilik programına falan katılacağım ya, bu böyle olmayacak," dedi alay ve hüzünle karışık ses tonuyla.

Simge hiçbir şey anlamayarak, "Efendim?" dedi ve elindeki kutuyu yerefırlatıp Sinan'ın yanına çöktü. Yanmış kâğıtlarıfark edip, "Bu ne ya? Nasıl yandı bunları?" diye sordu şoke olup.

"Bilmiyorum. Böyle buldum ben... "

Simge derin bir nefes alıp kendini yere bıraktı. Haffçe ayaklarını uzatıp yatar pozisyon aldı. Üzüntüsünü belli ederek, "O kadar da herkese anket yaptım... " diye söylendi kendi kendine. "Nasıl olur da yanar? Aklım gerçekten almıyor. "

Sinan, ona acıyıp kendi hayal kırıklığını yutmaya karar verdi. Simge'nin hemen yanına uzanıp olabildiğince rahat bir ses tonuyla, "Yapacak bir şey yok," dedi. "Üzülme. "

Simge, kafasını yana çevirip gökyüzünü izleyen Sinan'a baktı. "Sen üzülmüyor musun?" diye sordu.

Sinan'ın dudakları usulca yana kıvrıldı. "Ağzıma sıçıldı şu an," dedi gülerek. Ama seni motive etmeye çalışıyorum. "

Bu dürüst cevabı Simge'yi biraz rahatlattı. "Aslında çoğu cevabı hatırlıyorum," dedi kafasını Sinan'ın manzarasına çevirip. "İnsanların sevdiği hayvanlar pek yaratıcı vefarklı değiller maalesef"

Sinan heyecanla, "Hadi ya!" dedi. "Ne cevaplar verdiler?"

"Vallahi herkes, kedi, kuş, köpek, at, tavşan falan dedi. En ilginç cevap arıydı. O cevabı veren kızın adı da Balçiçek, ondan galiba... "

Sinan, zihnindeki katalogdan Balçiçek'in resmini buldu. Balçiçek, Sinan'ın hatırladığı kadarıyla epeyce güzeldi. Arı ha…" dedi kendi kendine. "Kaçıncı sıradaydı arı?"

"İkinci sıradaydı," dedi Simge şaşırarak. "Arı senin cevaplarından biri miydi?"

Sinan kafasını iki yana salladı. "Yoo…" dedi neşeyle. Ama şimdi Balçiçek de, bal gibi kız. E aradığı erkek de arıya benzemeliymiş... Bilirsin, kelebek kadar narin, arı gibi... " derken sustu. "Yani, ben de bir nevi arı gibiyimdir de. Biran, heyecanlandırdı Balçiçek beni."

Simge rahatsız olduğu belli etmek için kafasını tekrar göğe çevirip cevap vermedi. Bir süre öylece susarak gökyüzünü seyrettiler. Ancak Simge sonunda dayanamayıp, "Aslında aklıma bir fikir daha geliyor," dedi kendinden emin olmayarak. "Ama bilemedim... "

Sinan umutsuzca, "Söyle bakalım, neymiş?" diye mırıldandı.

"Kızlar gizemli şeylerden çok hoşlanırlar. Yani... Hayali bir karakter yaratsak diyorum. Sonra bu karaktere bir internet bloğu açsak..." Sinan heyecanlandığını belli etmek için yattığı yerde yüzünü Simge'ye çevirdi. Bu hareket, Simge'yi de heyecanlandırdı ve anlatmaya devam ederken heyecanı yüzüne yansıdı. Gülümseyerek, "Sonra... Ben bir şekilde bunu okulda yayarım," dedi. Elini usulca sallayıp yüzüne minik bir rüzgâr yaptı, "İşte derim ki, kendinizle ilgili birkaç bilgi giriyorsunuz, adam anında size beş yıllık aşk falı gönderiyor." Kıkırdadı. "Yemin ederim herkes anında TC kimlik numarasına kadar yazar. "

"Yapma ya… Harbi mi?"

Aynen. Ama sana da iş düşüyor burada. Bloğun gerçekten var olması ve senin 'aşk adamı' yeteneklerinle içini biraz doldurman lazım. Gerisini bana bırak. Uyar mı sana?"

Fikir, Sinan'ı epeyce heyecanlandırdı. Hemen ayağa kalkıp, "Bana uyar!" diye bağırdı. "Bu 'aşk adamı' kimliğimi hep bir roman karakteri olarak kullanmak istemişimdir zaten!"

"Çok kaptırma da kendini... " dedi Simge yalandan gülerek.

Sinan, onu duymadı bile. Cebinden yapışkanlı kâğıt çıkarıp üstüne "Mr. P" yazdı. Simge'yegösterip, "Bak... İsmi de buldum!" dedi heyecanla. Kâğıda, "Sihirli kelimeyi söylersen, kapı açılır..." diye minik bir not düşüp eserine güzelce bakabilmek için Simge'nin yanında getirdiği pizza kutusunun üstüne sert bir şekilde yapıştırdı. "Spot cümle de bu olur! Nasıl ama?"

"Şahane!" Simge ayaklandı. "O zaman ben bloğu açayım. Sonra sana şifreyle birlikte yollarım. Sen bir şeyler karalarsın bu gece. Sonra, gelsin Mr. P efsanesi!" Tam arkasını dönüp gidecekken aklına bir şey takılmış gibi durdu. "Bu arada... P ne?"

Oğuz, ona belli bir ücret karşılığı yardım eden temizlik görevlisi Kamil'i aramak için her zamanki gizli buluşma yerleri olan köpek kulübesinin önüne geldi. Etrafta kimsenin olmadığını görünce kulübenin önüne çöküp telefonuna sarıldı. Telefon ilk çalışında açıldı. "Kamil Abi, neredesin?" diye sordu heyecanla. "Benim mala ihtiyacım var."

Kamil sinirle, "Ne diyorsun ulan, belaya bulaştırma beni?!" diye bağırdı.

Oğuz yüzünü ekşiterek telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı. "Ya abi... Kriz geldi!"

"Torbacı mı sandın lan sen beni!" diye yeniden bağırdı Kamil.

Oğuz olayın yanlış anlaşıldığını fark edip, "Ha... Öyle değil abi, dur!" diye olaya açıklık getirmeye çalıştı. "Pizza diyorum ben ya... Pizza sokmamız lazım içeri gizli-" derken, yanındaki pizza kutusunu fark etti. Gözlerini kırpıştırarak kutuya baktı, içini açtı ve birkaç dilim pizza gördü. Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadan, "Abi ben kapatıyorum," deyip "pis iş yapma" ücretinin artık değiştiğini anlatan Kamil'in yüzüne telefonu kapattı. Pizza kutusunu karnının üstüne koyup olayı anlamlandırmaya çalışırken, "Erdim mi lan ben..." diye sordu kendi kendine. "Ya da zihin gücüyle istediklerimi yapabilme gücü geldi bana."

Gözlerini kapatıp içinden, "Kate Upton şu an burada olacak...

Hayatımın aşkı Kate... Şimdi... Burada... " diye mırıldandı. Gözünü açtığında karşısında Yeşim'i gördü ve resmen irkilip geri çekildi. "Kız sen ne arıyorsun burada memesiz?!"

Yeşim sinirlenip, "Sana gelmedim!" diye bağırdı. Etrafına bakınıp, "Bir arkadaşımla buluşacaktım da..." diye mırıldandı. Aradığı kişiyi göremeyince kollarının arasında tuttuğu kitabı iyice sıkarak Oğuz'a çattı. "Sen burayı nereden biliyorsun ya? Hayatımda ne zaman iyi bir şey olsa, neden orada bitiyorsun!"

Oğuz, Yeşim'in dediklerini yok sayarak olayları kendince anlamlandırmaya çalıştı. "Herhalde daha başlangıç seviyesindeyim..." diye mırıldadı kendi kendine. Yeşim anlamayıp, "Ne?" diye sorunca, Oğuz yerinde hafifçe dikleşip ciddiyetle olayı anlatmaya çalıştı.

"Şimdi ben zihin gücümle istediğim şeyleri yanıma getirebiliyorum. Ama sanırım henüz başlangıç seviyesinde olduğumdan Kate'in memintoları ağırlık yaptı, getiremedim onu." Burnunu hafifçe kırıştırarak başını dikleştirdi. "Herhalde hatlar karıştı, yanlışlıkla seni getirdim. Ağırlık yapacak bir şeylerin de yok ya... Ondan herhalde."

Yeşim, saniyeler içinde sinirden kıpkırmızı oldu. "Oğuz!" diye bağırarak, elindeki kitabı fırlattı. "Senden nefret ediyorum ya!"

"Şükürler olsun!" diye bağırdı Oğuz. "Memesi olmayan biri beni sevse ne yapardım inan bilmiyorum!"

Yere düşen kitabını alarak oradan hızla uzaklaşmaya başladı Yeşim. Oğuz, onun ardından bakarken gözlerini, kafasında yanıp sönen hayali ampule eşlik eder gibi senkronik olarak açıp kapadı. "Oha..." dedi panikle. Kafasını eğip kutunun kapağındaki nota baktı.

Sihirli kelimeyi söylersen, kapı açılır.

M R . P

Kapaktaki notu söktü ve koşarak ilerleyen Yeşim'e baktı.

"Bayan Pizza ha..."

Sabahtan beri bir fırsatını bulup Barış'a defterimi göstermek istiyordum. Öğle yemeğini hızlıca yedikten sonra, Ali'yi kanti-

ne oturtup hemen geleceğimi söyleyerek Barış'ın yanma koştum. Gizli buluşma yerimiz olan kulübenin önüne geldim ve hırkamın içine sakladığım defteri gururla çıkarıp yere oturmuş köpeği seven Banş'a fırlattım. "Al! Birinci görev, tamam!" diye bağırdım.

Köpek, benim atağımla birlikte uysal tavrından çıkıp hırlamaya başlayınca korkup birkaç adım geri attım. "Sakin ol dostum ya..." dedim manikbir tavırla. "İyi anlaşabiliriz."

Barış gülerek köpeği yatıştırdı. Köpek dinginleşip benim "aşk defteri"mi tutan Barış'm elini yalamaya başladı. Olduğum yere çöküp huysuz bir ifadeyle "Defterimi mi yalıyor o ya?" diye sordum.

O ana kadar ses çıkarmayan Barış, defteri diğer eline alıp ilk sayfayı açtı. Kaşlarını çatarak yapıştırdığım resimden bir şey anlamadığı için, "Bu ne?" diye sordu.

"Ali'nin eli ve çatal..." dedim gülerek. "Ona *aşkım* dediğimde heyecanlanıp elindeki çatalı düşürdü de..."

"Anladım," deyip köpekten uzaklaştı Barış. Bana doğru biraz yaklaşıp, "Pekâlâ, yıldızı hak ettin o zaman," dedi. Cebinden yıldız şeklinde kırmızı bir sticker çıkarıp alnıma yapıştırdı.

Yüzümü buruşturup geri çekildim. Elindeki defteri işaret ederek, 'Yeni görevim nedir?" diye sordum çocuksu bir heyecanla.

"Isınmaya başladın ha?" Gülerek cebinden klasik sarı renkli yapışkanlı kâğıtlarından birini çıkardı. Üzerine bir şeyler karalayıp defterin ikinci sayfasına yapıştırdı. O gün pek konuşkan olmadığı için başka bir şey söylemeden usulca kafamı okşayıp yanımdan ayrıldı.

Defteri açıp maddeye baktım. Şunlar yazılıydı:

GÖREV2 : Onu kıskandığını belli et.
Sürekli merak ettiğini göster.
(20 PUAN)

Not: Bunlar, Aşık kadının yapacağı şeylerdir!

Notun Notu: Kanıtları Unutma!

Aşk defterimi çantamın içine saklayıp beni kantinde bekleyen Ali'nin yanına koşarken koridorda benim gibi gergin olan ve hızlı adımlarla ilerleyen Gökhan'a rastladım. Kıpkırmızı olmuş suratıma ve paniğime gönderme yaparak tek kaşını kaldırıp, "Nereden geliyorsun?" diye sordu. "Ayrıca o yüzündeki ne be? Hintli misin sen?" Alnımdaki yıldız şeklindeki kırmızı sticker'ı işaret etti.

"Ha, Allah Allah, nereden düşmüş bu ya..." diye salağa yatıp sticker'ı hemen gömleğimin göğüs cebine koydum. Konuyu değiştirmek için, "Sana ne oldu?" diye sordum.

"Sorma..." dedi huzursuzca. "Naz geldi okula. Yangın çıkarıyorduk az kalsın."

"Ne?! Nasıl yani?"

"Hee... Salağın birinin bıraktığı kâğıtların üstüne sigara atmışım yanlışlıkla... Tutuştu. Ama neyse ki hemen söndürdük." Ona cevap veremeden, koridorun diğer köşesinden Sinan çıkageldi. Onun suratında da bir şeyler karıştırdığını belli eden bir ifade vardı.

Gökhan'la aynı anda, "Ne işler karıştırıyorsun?" diye sorduk yanımızda biten Sinan'a. Bizim adımlarımıza ayak uydurarak hızlı hızlı yürümeye başladı o da. "Sormayın ya... Size şu bahsettiğim hayvan anketi vardı ya... Hıyarın biri onu yakmış. Sinirlerim bozuk."

Ben otomatik olarak gülmeye başlayınca Gökhan dirseğiyle beni dürttü. Şaşırmış gibi yaparak, "Vay hayvan oğlu hayvan ya!" diye söylendi. "Kim yapmış ki?" Sinan'ın koluna girdi hemen. "Canım kardeşim anlatsana sen bana biraz ne anketiydi bu..."

Gökhan, suçunu bastırmak için saçma salak davranırken bir üst kata çıkan merdivenler bitti. Merdivenin tam ucunda kıpkırmızı bir suratla Oğuz bizi bekliyordu. Hiçbir şey demeden bizim hızlı ve panik halindeki saçma yürüyüşümüze ayak uydurdu.

Sinan, Gökhan'ın sahte ilgisi yüzünden olayı açıklamaya çalışıyordu. "Kanka işte en sevdiğin hayvan senin karakterin ve hoşlandığın kişiyle alakalı ipuçları veriyormuş. Ben de hayatımın aşkını bu yolla bulurum diye-"

Sinan cümlesini bitirmedi. Çünkü hepimiz durup hızlı hızlı yürürken abartıp bizi geçen ve neredeyse koşan Oğuz'a baktık. Oğuz, bizim durduğumuzu fark edince arkasını döndü. Yüzünde salak bir gülümseme vardı. "Yeşim!" diye bağırdı. "Beni seviyor!" Oğuz kantine doğru koşmaya başlayınca biz de peşinden koştuk

Yeşim, her ne kadar son dört yıldır Oğuz'un nefret listesinde yukarılarda da olsa hepimiz bilirdik ki o Oğuz'un ilk aşkıydı. İlkokulda, Oğuz henüz kadın ile erkeğin ayrımını yapamazken âşıktı ona Oğuz... Neden böyle bir şey düşündü anlamadık ama bu durum onu ilkokuldaki saçma duygu durumuna sürüklemiş olabilirdi.

Oğuz'un peşinden kantine girdiğimizde Ali huzursuz bir halde tek başına oturuyordu. Hepimiz o öğle arası saçma sapan davrandığımız için nefes nefese masaya oturduğumuz an Ali bir şeyler olduğunu anladı. Gözlerini tek tek üzerimizde gezdirip,

“Ne yaptınız yine?” diye sordu.

Gökhan yalandan gülerek, “İlahi Ali,” dedi. “Ne yapacağız yahu? Okulu yakacak halimiz yok ya...” Gökhan ile ben, suçlu olduğumuz için bu esprisine yalandan kahkahalarla güldük. Ali tepki vermeyince de sustuk.

Biz Ali’ye bahaneler dizerken yanımızdan Yeşim geçti. Oğuz onu görünce kendi kendine, “Sihirli sözcükler...” diyerek ayağa fırladı ve Yeşim’i durdurdu. Biz ne yaptığını anlamaya çalışırken beklenenin aksine kızın omuzlarından tutup gülerek, “Pizza, pizza, pizza,” dedi. Yeşim, kendini Oğuz’dan kurtarıp kendisiyle dalga geçtiğini düşünerek omzuna hafif bir yumruk attı ve kantinden koşar adım çıktı. Hepimiz şok içinde Yeşim’i izlerken aklıma Barış’ın bana verdiği yeni görev geldi.

Gözlerimi kısıp yüzüme rahatsız bir ifade yerleştirdim. Eğilip sadece Ali’nin duyabileceği şekilde fısıldadım.

‘Yeşim’e mi bakıyorsun sen?”

f f f

Akşam okuldan eve gelir gelmez, ertesi güne sürpriz yumurtadan çıkan bir biyoloji sınavım olduğu için, aylardır üzerine kıyafet yığılmasından başka bir misyonu olmayan çalışma masama kuruldum. Çekmeceden biyoloji kitabımı çıkarıp istemeye istemeye açtım. Açmamla sayfaların arasında günlerdir aradığım tavşanlı çorabımın tekini görmem bir oldu.

Çorabı burnumun ucuna kadar yaklaştırıp, “Anaaa, sen nasıl girdin acaba oraya?” diye o an yaşadığım saçmalığı sorguladım. “Ayağımın nereye girdiğine hâkim olamıyorum galiba.”

Çorabı bir kenara fırlatıp çalışmam gereken sayfayı açtım. Kalemimi elime aldım ama ucu sayfaya değmek üzereyken durdum. Çünkü tam o anda, sayfada yer alan sorulara değil bir kalem izi bırakabilmek, parmak izi dahi bırakamayacağımı anladım. Oflayarak kalemi masaya fırlatıp kendimi dönen sandalyemde geriye ittim.

“Hocam biyolojik evre olarak en ağır dönemimdeyim. Asiyim, beddualarımla Çin surlarını devirecek seviyedeyim. Ben de istemiyorum sizin kulaklarınızı kanatmak ama bana başka şans vermiyorsunuz...” Sandalyede dönmeye başladım. “Yani örs, üzengi ve çekiç kemiklerinizi sırasıyla çınlatırlar inşallah hocam. Trafik lambası tam siz geçecekken sanda tıkanır da ne yapacağınızı bilemeden arafta kalır, arkanızdaki sabırsız şoförler tarafından özel bölgelerinizdeki komalarınıza basılır inşallah. Doğum gününüz Ramazan’a denk gelir de kimse partinize gelemez inşallah!”

Kafamda çanlar çalarken ona telefonun zil sesi de eşlik etti. “Kim arıyor ya?” diye homurdanarak kendimi yere attım ve sürünerek çantama ulaştım. İçi çok kanşık olduğundan telefona kolayca erişebilmek için çantayı ters çevirip içindekileri halıya boşalttım.

Telefonuma baktım ama benimki çalmıyordu. Ellerimle defterleri sağa sola saçıp alta sıkışan diğer telefonu buldum.

Ali’nin telefonunu.

Arayan Gökhan’dı.

Yüksek sesle ve kendimden emin bir şekilde, “Alo!” dedim.

Beklediğim gibi arayan Ali’ydi. Benim sesimi duyunca şaşırdı. “Yaprak?” dedi inanamayarak. “Telefonum sende mi kalmış?”

“Ben çaldım senin telefonunu ya...” dedim yaptığım bir marifetmiş gibi. “Kimlerle konuştuğuna bakmak için falan.”

Birkaç saniye sessizlik oldu. Muhtemelen yaptığıma inanamıyordu. Şokunu gizleyemeyerek, “Nasıl ya?” diye sordu. “Neden böyle bir şey yaptın?”

İçimden, “Harbi neden böyle bir şey yaptın?” diyordum kendi kendime. Çantamı yere boşaltırken içinden düşen müzik defterinin ikinci sayfası açılmış, öylece duruyordu. Görevimin yazılı olduğu sarı kâğıda gözüm takılınca, tekrar kendimi toparlayıp hedefime odaklandım.

“Ali, sonuçta seven kıskanır ya...” dedim çocuk gibi. Sonra

durup, “Kıskanmaz mı yoksa?” diye hem yaptığım şeyi hem de Ali’yi sorguladım.

Ali pes edip, ‘Yarın nasıl uyacağım ben?’ diye sordu. “Alarm kurmam gerekli,” dediği an, arkadakilerin sesi aynı anda yükseldi.

“Ben kalırım yanında!”

Ali’nin telefonunu kapatıp kendimi yatağa attım. Acaba doğru bir şekilde mi kıskanıyordum, yoksa Barış’ın kastettiği böyle bir şey değil miydi? Bundan emin olamadığım için çekinerek Barış’a, “Sana bir şey soracağım,” diye mesaj attım. Ancak o, cevabı yüzüme söylemek istemiş olacak ki mesaj yazmak yerine görüntülü aramayı tercih etti.

Ellerimle havada uçuşan saçlarımı yatıştırıp aramayı cevapladım. O da benim gibi yatağındaydı ve saçları dağılmıştı. “Evet, üç defa lambayı ovuşturdun. Ve işte karşındayım!” dedi gülerek.

Doğrudan konuya girmek ve bir an önce telefonu kapatmak adına hemen, “Ali’nin telefonunu çaldım,” dedim.

Barış başta ne dediğimi anlamamış olacak ki, “Efendim?” dedi.

Yanımdaki telefonu kaldırıp, “Ali’nin diyorum... Kimlerle konuşuyor falan diye kıskanayım derken, abartıp telefonunu çalmışım,” dedim.

Barış o kadar çok güldü ki o sese annem odaya girdi. Panikle telefonu yorganın altına soktum. Annem etrafa şüpheli bir şekilde göz gezdirip odada birinin olup olmadığını kontrol etti. “Biriyle mi konuşuyorsun?” diye sorunca, Ali’nin kapalı telefonunu yukarı kaldırıp, ‘Yoo...” dedim. Sesin benim odamdan gelmediğine ikna olunca hiçbir şey söylemeden gerisin geri çıktı.

Annemin ayak seslerini ve giderek azalan, “Bu komşular artık çok oluyor canım...” temalı söylenişlerini takip edip odamdan uzaklaştığına emin olunca yorganın altından telefonu çıkardım. Barış, eliyle ağzını kapamış hâlâ gülüyordu, işaret parmağımı dudaklarıma götürüp “Şşş, sessiz!” diye uyardım. “Ana kraliçenin aklına seni tekrar düşürürsem, yakamdan-”

Barış son sesle, "Oya Teyze!" diye bağırdı.

Telefonu suratına kapatıp annemin içeri girmesini bekledim. Çünkü girecekti.

Sherlock annem, kaşları çatık bir vaziyette tekrar odama daldı. "Yaprak ben gaipten sesler duyuyorum galiba kızım..." dedi korkuyla. "Az önce biri Oya diye bağırdı sanki!"

O an önümde iki seçenek vardı. Ya anneme gerçeği söyleyip onu rahatlatacak ancak ömrümün geri kalanında Barış ile birlikte olmam için baskılarına maruz kalacaktım. Ya da annemin akıl sağlığıyla oynayacaktım.

İkincisini seçtim.

Abartılı bir şaşkınlıkla, "Anne, sen deliriyorsun ha..." dedi. "Bence git azıcık uyu."

Annem biraz bozulsa da, kendini toparlayıp suçu yine komşulara atarak şıpıdık terliklerini şaklata şaklata odamdan çıktı. Bu defa işimi garantiye almak için kalkıp kapımı kilitledim ve telefonumun kulaklığını taktım. Barış, tekrar arayınca bu defa ben onu korkutmak istedim ama o benden önce davrandı ve telefonu açar açmaz bağırarak kulaklarımı kanattı.

Telefonu sinirden ağzıma sokmama iki saniye kala, Barış'a mecbur olduğum aklıma geldi ve kendimi yatıştırdım. Bu defa yatağa oturmak yerine dönen sandalyeme çöktüm. Kendi kendine delirmiş gibi gülen Barış'a dünyanın en sakin tavrıyla, "Sen bipolar falan mısın ya?" diye sordum. "Sabah ölü gibiydin, şu an manik manik hareketler..."

"Hangimiz değiliz ki?" dedi neşeyle. "Oya Teyzeciğim yok mu ya odada?"

"Onu da kendine benzettin telepati yoluyla," dedim gözlerimi devirip. "Kadın senin yüzünden gaipten sesler duyduğunu düşünüyor." Konunun uzamaması için, onun konuşmasına engel olup asıl konuya girdim. "Sen onu bırak da... Ben doğru düzgün kıskanmayı bile beceremiyorum değil mi?" diye sordum.

"Ya adamın telefonunu çalmışsın kıskanıyorum diye. Ben-

ce bu davranışınla şu agresif arkadaşınıza kıskançlık konusunda rakip olabilirsin."

Dudaklarımı hafifçe büzüp düşünüyor gibi yaptım. "Harbi ha... Merve'nin telefonunu da çalmıştık bir ara," dedim. "O zaman doğru yolda ilerliyorum."

"Başka bir şey yaptın mı peki kıskanırken?"

"Derste kime bakıyorsun sen diye darladım."

"Eee?"

"Hocaya bakıyorum nereye bakacağım diye kızdı bana."

"Peki..." dedi vereceğim cevaptan korkarak. "Bunu sorarken Ali dersi mi dinliyordu?"

Hiç utanmadan, sanki normalmiş gibi, "Evet," diye yanıtladım sorusunu.

"Yaprak, dersi dinleyen çocuğu kime bakıyorsun sen diye mi darladm?"

"Ya Ali kimseye bakmıyor ki! Kıskanacak bir şey bulamadım, ne yapayım!"

Barış pes edip, "Tamam tamam," dedi. "Zaten işin özü ona karşı eskisinden daha farklı olduğunu göstermek... O yüzden saçmaksan da problem olmaz herhalde."

"Nasıl yani?" Dediğini anlamayıp telefonu burnuma kadar yaklaştırdım. "Eskisinden daha farklı derken?"

"Yani eskiden arkadaştınız, şu an değilsiniz. Bazı hareketlerinle bunu göstermen lazımdı. Tıpkı, kıskançlık gibi!"

"Haaa..." dedim aydınlanma yaşayarak. Barış, ben ağzımı ayıra ayıra konuştuğum için küçük dilimi görmesin diye telefonu kendimden uzaklaştırdım. "O anlamda diyorsun yani."

"Ya... O anlamda yani," dedi beni taklit ederek. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Kafamı sağa sola salladım. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Birkaç dakika boş ekrana bakıp daha sonra rahatlayarak kendimi yatağa attım ve güzel bir uyku çektim. Sınavın varlığını tamamen unutarak...

Ertesi gün ilk ders sınav vardı. Son dakikalarda birkaç şey öğrenebilmek adına, bir mucize olacakmış gibi fütursuzca defter kitap karıştırıyordum. Diğerleri dersin başlamasına çok az kalmasına rağmen ortalıkta görünmüyorlardı. Biyolojiçinin, elinde sınav kâğıtlarıyla içeri girdiği anda, daha kapı kapanmadan bizimkiler kendilerini zorla içeri attılar.

Şevki Hoca, "Tam vaktinde," deyip bizimkilerin geçmesine izin verdi. "Bir saniye sonra gelseniz yakmıştım sınavınızı."

Hepsi koştukları her halinden belli olan kırmızı suratları ve yamulmuş tipleriyle arkaya gelirken Ali'yle göz göze geldim. Yanıma oturur oturmaz, çantasından kalemini çıkardı. Hafiften sokulup, "Neden geciktiniz?" diye sordum.

"Sen telefonumu çaldığın için olabilir mi?" diye laf soktu. "Bu salaklar güya ben uyuyakalmayayım diye bende kaldılar. Ama hiçbiri yatmadan alarm kurmamış! Yetişemeyeceğiz diye ödüm patladı!"

Konuyu değiştirmek için, "Çalışabildiniz mi bari?" diye sordum.

O an Sinan arkasını dönüp, "Bu hangi ders lan?" diye sorunca da cevabımı aldım.

Kâğıtlar arkadan öne hızla dağıldı. Bu defa Ali de çalışmadığı için muhtemelen hep birlikte dibe batacaktık. Sınav kâğıdı önüme geldiğinde önce kâğıda sonra sınıfa baktım. Herkes saniyesinde sorulara gömülmüş, bir tek biz öylece kâğıtla bakışıyorduk. Hoca ile göz teması kurduğum an, panikle sanki soruyu çözebilecekmişim gibi ben de kafamı kâğıda gömdüm.

Sınavın bitmesine son on dakika kala Oğuz ve Sinan pes edip gittiler. Gökhan, gözlerinden kanlar akacak kadar kopyaya teşebbüs ettiğinden muhtemelen görme yetisini kaybetmişti ve son dakikalara doğru diğerleri gibi pes edip kâğıdını teslim etti.

Ali, kopya çekmek hiç âdeti olmasa da başka çaresi kalmadı-

ğı için yan tarafındaki Melis'in kâğıdına bakmaya çalışıyordu. Aniden aklıma bir fikir geldi. Ali'yi dürtüp, "Neden Melis'e bakıyorsun?" diye sordum.

Ali delirip, Yaprak, kopya çekiyorum!" dedi dişlerini sıkarak.

"Benden neden çekmiyorsun?"

Sabrı taşmış gibi eliyle kâğıdıma vurdu. Yaprak, kâğıdın boş, farkında mısın?!"

Verecek cevabım olmadığından boş gözlerle Ali'ye baktım. O an, Şevki Hoca'nın sesi sınıfta çınladı:

"Tekelioğlu ve Ayvaz... Kâğıtlarınızı masama bırakın lütfen. Sıfır!"

Ali'yi kıskanmaya çalışırken o kadar saçmalamıştım ki sabrı iyice tükenen Ali sınavdan sonra kafasını direkt sıraya gömdü. Kendimi suçlu hissettiğim için ona çok ilişmemeye çalıştım ama onu öyle bırakıp gidemedim de... Parmaklarımı saçlarına geçirip usulca hareket ettirdim. Sınıftaki son öğrenci de çıkınca kimsenin olmamasını fırsat bildim ve saçlarına minik bir öpücük kondurup, "Özür dilerim" dedim. "Kıskanıyorum da biraz..."

Ali, kafasını bana doğru çevirip gömüldüğü kollarından tek bir gözünü açığa çıkardı. "Gerçekten beni kıskanıyor musun?" diye sordu.

"Tabii canım," diye gereksiz bir ciddiyetle yalana ısrarla devam ettim. 'Yani sadece bana bak istiyorum. Sadece benimle konuş. Sadece benim adımı söyle..." Bakışlarımı yana kaydırıp yalan söylediğimi anlamaması için hafifçe yüzümü ondan kaçırdım. "Falan filan..."

Yattığı yerden kalkıp başını gülümseyerek hafifçe yana eğdi. Yüzümü daha iyi görebilmek için eliyle beni kendisine çevirdi. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye sordu. "Eğer gerçek hislerinse bu, söz senden başkasıyla konuşmayacağım."

Ya öyle değil de," diye bir şeyler geveleyip kıvırmaya devam ettim. Yani güzel kızlarla falan-"

Ali bir anda beni susturdu. Gülerek, "Dün beni Şevki Hoca'dan kıskandın Yaprak!" dedi. "Şevki Hoca!"

"Şevki Hoca bence güzel bir adam," dedim alay ederek. "Sence değil mi?"

Yaprak, dalga geçme. Yoksa şu sevimliliğine bakmadan," dedi yüzümü avucunun içine alıp.

Gözlerini yalandan büyüterek, "Ne yaparsın?" diye sordum.

Yüzümü usulca göğsüne bastırıp kollarını kafama doladı. Çenesini, kafamın üstüne yerleştirip, "Seviyorum seni," diye fısıldadı. "Biliyorsun, değil mi?"

Kendime yer açıp kollarımı beline doladım. "Ben de seni seviyorum," diye yanıtladım sorusunu.

"Artık derslerde bile sadece seni izleyeceğim."

"Sakın ha... Sen dersi dinlemeyip anlamazsan komple sınıfta kalırız."

"Sözlülerde bile konuşmayacağım. Sadece seninle konuşacağım."

"Saçmalama Ali!"

"Telefonumu da satacağım."

Kollarımı çözüp Ali'nin yüzüne bakabilmek için geri çekildim. "Ali?"

"Şaka şaka," deyip tekrar sarıldı.

Bir süre, küçük bir dans hareketi yapıyormuş gibi hafifçe sağa sola hareket ederek sarıldık. Kapının açılma sesini duyunca panikle kollarımızı çözüp sınıfa giren kişiye baktık. Ömer adında bir çocuktu.

Ömer, Ali'ye bakarak, "Ali, bir sonraki ders laboratuvarda mıydık ya?" diye sordu.

Ali, parmağıyla beni işaret etti. Başta ne Ömer ne de ben Ali'nin ne demek istediğini anladık. Ömer ısrarla, "Anlamadım, burada mıyız yani?" diye sorunca, Ali kulağıma eğilip, "Laboratuvar desene çocuğa!" dedi. "Senden başkasıyla artık tek kelime etmeyeceğim."

Ali'nin dalga geçtiğini bildiğimden, "Laboratuvardayız!" diye bağırdım. Ömer'in kendi kendine söylenerek sınıftan çıktığı anda çantamdan cetvelimi alıp sıranın üstüne çıktım. Cetveli bir kılıç gibi sallayıp, "Savaş benimle şövalye," dedim. "Kazanırsan, özgürlüğüne kavuşacaksın."

Kolumdan tutup beni usulca kendine çekti. "Sen çoktan kazandın şövalye," dedi gülerek. "Ben kaybettiğimi kabul edeli çok oldu."

"Neyi kaybettin ya..." dedim heyecanlanıp.

Hiç düşünmeden, "Aklımı," diye cevap verdi.

Ali'nin eline vurup, "Aptal Ali!" diye bağırdım. Kendimi sıraya bırakırken gerçekten bacaklarımı hissetmiyordum sanki. Elimi kalbime götürüp, "Kalbim çok hızlı atıyor!" dedim. "Vallahi kötü oldum ha!"

Ali, kahkahalar atarak kendini geriye attı.

İşte, özlediğim gamzeler!

Bana 100 tam puan!

Sanki bir reklam filmindeymişim gibi, ayaklarımı popoma vura vura abartılı bir mutlulukla dersten kaçarak Barış'm yanına gittim. Başta yanlış gidiyormuş gibi görünse de, sanırım verdiği liste işe yarıyor gibiydi. Uzun bir aradan sonra Ali'yle tekrar tatlı tatlı sarılmıştık birbirimize. Birbirimizi sevdiğimi söylemiş, hatta cilveleşmiştik bile!

Deftere kanıt olarak Ali ile birlikte sıfır aldığımız sınav kâğıtlarının fotoğraflarını, onu bunalttığım mesajları, bir de onun telefonunu çaldığım akşam o telefonla çekildiğim fotoğrafımı yapıştırdım.

Barış bir yandan anlattıklarımı dinlerken, diğer yandan bunlara göz attı. Sanki dinlediklerimi umursamıyormuş gibi, yıldızlı sticker'ı yapıştırıp, "Kabul," dedi. "Bu turu da geçtin."

Fazla vakti ve keyfi olmadığı için hızla yeni görevimi verip yanımdan ayrıldı.

GÖREV3 : Onunla baş başa dışarı çık!
(15 Puan)

BONUS : Onu sürekli kıskandır
(5 Puan)

Sırıtarak defterime bakarken Oğuz'dan sesli mesaj geldi.

"Doktor Yaprak Ayvaz... Doktor Yaprak Ayvaz... Rehberlik servisinden bekleniyorsunuz."

Normal şartlar altındaki bir liselinin girince gerildiği birkaç mekândan biri olan rehberlik servisi odası, gönülleri gevşeten bahar aylarının birinde ekibin Ali hariç geri kalanına misafirlik ediyordu. Rehber öğretmen Kardelen Hoca'ya, sınıf sorumlumuz olan geometri öğretmenimiz Filiz Hoca da eşlik ediyordu. Başta sabahki kopya muhabbetinden dolayı odaya çekildiğimizi düşünsem de o mesele daha rehberlik servisine intikal etmemiş olacaktı ki, o günkü konumuz ikinci dönem sınavlarında Ali hariç hepimizin imkânsıza yakın kötü sonuçlar almamızdı.

Ben, Gökhan'ın yanındaki sandalyede oturuyordum. Sinan ve Oğuz karşımızdaki koltuklarda... Filiz Hoca ve Kardelen Hoca ise masanın diğer ucundaki iki sandalyeye oturmuş, gözleriyle bizi yerin dibine sokmaya çalışıyorlardı. Ama çetenin odada olan beşte dörtlük kısmı ultra arsız olduğu için en ufak gocunmuyorduk bile bu bakışlardan.

Gergin ortama daha fazla dayanamayan Sinan, sırtını biraz dikleştirip Filiz Hoca'ya bakarak, "Hocam," dedi. "Tam olarak neden dördümüzü odaya çektiğinizi öğrenebilir miyiz? Yoksa beyin dalgalarımız havada denk gelene kadar bekleyecek miyiz böyle?"

Filiz Hoca, elindeki kalemi sivri burnunun ucuna dokundurdu hafifçe. "Espri yapabilmek için de sınava girilse keşke," dedi. "O zaman eminim sonsuza kadar senin çirkin esprilerinden kurtulurduk Sinancığım."

Filiz Hoca'nın Sinan'ın doksanına taktığı cümleyle Oğuz dizlerini karnına kadar çekip ağzını kocaman açtı. Ben kendimi tutamayıp kıkırdarken Gökhan kulağıma eğilip, "Filiz Hoca her gün evde öğrenciye laf sokma antrenmanı yapmıyorsa suratıma tükür," dedi. "Olimpiyatlara mı hazırlanıyor acaba?"

Gökhan'ın kolunu dürtüp, "Sus..." diye fısıldadım.

O sırada Filiz Hoca bize doğru döndü. "Kendisiyle aynı dertte olanlara gülen insanları hep trajik bulmuşumdur. Söyle bakalım Yaprak Hanım, geometriden 05 alıp hâlâ nasıl arkadaşına gülebiliyorsun?" Yüzümdeki gülümseme Filiz Hoca'nm benim sahama doğru atağa geçmesiyle yer çekimine karşı gelemeyerek düştü. Yüzüne küçümseyen bir ifade yerleştirip, "Hem de test sınavdan 05 aldın! Bunun kaç milyonda bir ihtimal olduğunu biliyor musun sen?"

Dudaklarımı hafifçe büzüp kendi kendime, "Bu da bir başan o zaman," dedim.

Hoca kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Hemen ciddileştim. "Hocam," dedim yüzümdeki ciddiyete tezat bir cümleye hazırlanırken. "Sınavda bir soruyu çözebildim sadece. Diğer soruları sallamak yerine zirvede bırakayım diye başka işaretlemedim. Bence bu erdemli davranışım ödüllendirilmeli."

Oğuz, işaret parmağını bana doğru uzatıp sanat galerisinde bir resme tam puan vermiş bir eleştirmen edasıyla gözlerini kıstı. Başını hafifçe sallayıp yüzündeki absürt ifadeyle bacak bacak

üstüne attı. Filiz Hoca ellerini masaya vurup, "Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?" diye bağırınca ise Oğuz aniden ayağa fırladı. "Sevgili öğretmenim..." dedi. Ben başımı öne eğip birazdan yaşanacak sahneyi görmeyi reddetmek istercesine gözlerimi yumdum. Oğuz, beni şaşırtarak sakin bir sesle, "Benim ne işim var peki burada? Benim notlarım gayet iyi," deyince şok içinde gözlerimi açıp kafamı yerden kaldırdım. O an odadaki herkes benim gibi hayretle Oğuz'a bakıyordu. Onun her saçma hareketine alışkın olmamıza rağmen bu cümlesi bizi bile şaşırtmıştı. Oğuz ise herkesin aksine sanki dediği şeyde çok haklıymış gibi bir adım öne çıkıp elini öğretmen masasına dayadı. "Bakın sistemden hocam. Benim notlarım harika."

Kardelen Hoca, gözlüğünü burnunda hafifçe yukarı kaydırıp Filiz Hoca'ya baktı. İkisi bir an şüpheye düşüp kâğıtları karıştırmaya başladılar. Oğuz'un notlarının olduğu kâğıdı bulduklarında yüzlerine alaycı bir ifade kondurup kâğıdı Oğuz'a uzattılar. "Al bakalım, bir de yakından bak mükemmel notlarına." O an hepimiz o cümlenin sonundaki görünmez bir parantez içi ünlemi gördük.

Oğuz, Kardelen Hoca'nın elinden kâğıdı alıp numaradan bir şaşırma ifadesiyle incelemeye başladı. "Bu benim değil ki," dedi birkaç saniye içinde.

Kardelen Hoca şaşırıp ayağa kalktı ve Oğuz'un elindeki kâğıdı çekip aldı. Kâğıda bakıp tekrar öfkeyle kaldırdı kafasını. "Senin ya evladım işte! Oğuz Ünal yazıyor!"

Oğuz hafifçe gülerek, "Tabii ya, şimdi anlaşıldı..." dedi sahte bir bilge edasıyla. "Siz beni bizim Oğuz'la karıştırıyorsunuz. Ben Ali... Ali Tekelioğlu. Oğuz'la benziyoruz biraz. O yüzden karıştırdınız sanırım. Bir daha bakar mısınız kâğıtla-"

Tabii Kardelen Hoca delirdi. Önündeki kâğıtları yere fırlatarak bağırmaya başladı. "Siz var ya siz!" dedi parmağını üzerimizde gezdirip. "Siz adam olmazsınız! Okumaya değil, dalga geçmeye gelmişsiniz siz okula! Velilerinizi okula istiyorum! Hepinizin!"

Kardelen Hoca'mn suratı kıpkırmızı olmuş, Filiz Hoca iyice gerilmişti. Ama sanki her şey normalmiş gibi Oğuz sessizce yerine oturdu. Gökhan kulağıma eğilip, "Bu kadının bizim velilerimize karşı bir zaafı var bence," dedi. Ben Gökhan'ı sessiz olması için uyarırken, odaya girdiğimizden beri bünyesine ters olmasına rağmen müthiş bir sakinlikle oturan Sinan konuştu. "Velim şu an gelemez hocam."

Kardelen Hoca, sinirinin asla azalmadığını belli eden yüksek sesiyle, "Nedenmiş o?!" diye gürledi.

"Ailemi velilikten reddettim de ben geçen ay..."

Herkes, *saçmalamanın da bir sınırı olmalı, silkelen ve kendine gel Sinan* der gibi bakarken, o ise dünyanın en mantıklı şeylerini söylüyor gibiydi. "Notlarım malum, yerlerde sürünüyor. Ailemle aramdaki tek problem de bu. Annem ve babam benim velim olmazlarsa, ebeveyn olarak hayat kaliteleri bayağı yükseliyor. E ben de onları düşündüğümden..."

Kardelen Hoca dişlerini sıkarak, "Çıkın dışarı," dedi sakinliğini korumaya çalışarak. "Pazartesi hepinizin velisini burada istiyorum, o kadar!"

Kardelen Hoca'nm ailelerimizi çağırması olağan bir durumdu. Ancak bu dönem daha önce üç defa okula geldiklerinden, tekrar çağırıldıklarını onlara söylemek için doğru bir zamanı seçmemiz gerekiyordu. Aksi bir durum, dört farklı aile içi cinnete sebebiyet verebilirdi. Bu yüzden "tatlı" daveti ailelerimize söylemek için annelerimizin o hafta sonu olan altın gününü bekledik.

Hafta sonları erken uyanamamamla yedi düvel karga klanına nam salmış biri olarak, o sabah erkenden kalkmam annem ve komşu aile bireyleri arasında şiddetli bir şoka yol açmıştı. Altın günü falan derken Ali'yle baş başa kalamayacağımı bildiğimden Banş'ın verdiği yeni görev için yaptığım planı yürürlüğe sokmam için buna mecburdum.

Uyurgezer gibi, ayaklarımı sürüye sürüye, Alilerin dairesinin önüne geldiğimde her zamanki gibi değil de, daha sakin bir giriş yapabilmek için anahtarımı kullandım. İçeri girince bedenime yayılan heyecan dalgası uykumu açmıştı bile. Önce, parmak uçlarımda yürüyerek oturma odasına doğru yöneldim. Ali'nin yatak odasının önünden geçerken duraksayıp, "Ali uyandı mı acaba..." diye sordum kendi kendime. Yüzüme sinsice bir gülüş yerleştirip işaret parmağmla kapıyı hafifçe ittirdim ve içeri doğru bir adım attım. Ali'nin henüz uyanmadığm görünce yüzümdeki sinsi gülüş gitti, yerini sinirli bir surat ifadesine bıraktı. Üzerine yine bir şey giymeden uyumuş, yorganı da atmıştı üzerinden. "İzmir'de de olsak üşütebilirsin gamzeli oğlan. Hasta olacaksın.. dedim kısık sesle ve yerdeki yorganı kaldırıp Ali'nin üzerine örttüm. Yorgan tenine değer değmez açılıverdi gözleri. Dağlmış saçlar, kısık gözler, uykulu bir ses... "Günaydın..." dedi gözlerini ovuştururken. "Saat kaç?"

"Bakalım," deyip kol saatime baktım.

"Dokuzu on iki geçiyor."

Hafiften kırışan alnından şaşırdığ belli oluyordu. "Bildiğimiz dokuz mu?" diye sordu yalandan. "Sabah sekizden sonra gelen?"

"Evet."

'Yaprak..." Gözleri biraz daha açıldı. Yatakta hafifçe doğruldu. "İyi misin sen güzelim? Uyuyamadm mı gece yoksa?"

Yoo... Gayet de uyudum ve erken uyandım."

"Herhangi bir üstün hal yok değl mi? Deprem? Göktaşı? Titan saldırısı?"

Ellerimi belime koyup gözlerimi kıstım. "Sabah sabah ne kadar da komik Ali... Erken kalkamaz mıyım ben be?"

"Nasılsa çıkar kokusu..." deyip bana sokuldu. Yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi. "Gözlerin morarmış uykusuzluktan... Çok kolay yakalanıyorsun sevgilim," deyince, bir yanım "Sevgilim dedi!" diye çığlık atarken diğer yanım beni seslendirip, "Mor mu gözlerim?" diye sordu. Elimi panikle gözlerime

götürdüm. “Cidden mi? Ayna-” Ben etrafımda ayna ararken o güzel gamzelerini belli ede ede güldü. Beni kolumdan tutup beni usulca yatağa çekti.

“Korkma,” dedi yüzünü boynuma gömerken. “Şu dünyada seni çirkin gösterecek bir renk yok...” Kokumu içine çekti. Sanki uzun zamandır yapamıyormuş gibi... “Biraz uyuyalım mı böyle?” diye sorunca ben aniden yatağa düştüğüm için saçma bir pozisyon aldığımdan rahatsız olduğumu belli etmek adına huysuz huysuz kıpırdandım. Boynuma gömdüğü yüzünü çekip kendimi toparlamama izin verdi. Bedenimi toparlayınca omzumu işaret ettim. “Uyu, tamam...”

Gülümseyerek uykulu gözlerini hemen kapatıp yüzünü tekrar boynuma gömdü. Usulca sarıldı.

En sevdiği şeylerden birini yapıp saçlarıyla oynamaya başladım. Böyle yapınca hemen uyurdu çünkü.

Normalde, birinin nefesini hissetmek en katlanamadığını şeydi. Biriyle yakın mesafede durduğumda tenimde hissettiğim nefes, deli ederdi beni. Ama Ali’nin boynuma usulca nefesini üflemesi bile bana o kadar tatlı geldi ki o an...

Aşk, böyle bir şey miydi ki?

Yarım saat kadar öylece uyumasına izin verdim. Halimden pek memnun olsam da, on iki gibi Oğuzlara geçmemiz gerektiğinden vakit kaybetmemek için Ali’yi uyandırmak zorunda kaldım. Başta dirense de ben, “Acıktım, kahvaltı yapalım mı?” diye sorunca hemen ayaklandı. Muhtemelen gece yatarken çıkarıp fırlattığı tişörtünü yerden alıp üzerine geçirdi ve ben hâlâ şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırırken odadan çıkıp gitti.

Klasik Ali...

Ayaklarımı popoma vura vura yine klasikleşen dramatik Yaprak koşuşunu yaparak mutfaktaki Ali’nin yanına gittim. Sabah sigarasını yakmış, kahvaltı için dolaba bakınıyordu. “Sigarayı bıraksan keşke,” dedim mutfak tezgâhına otururken. “Kendini zehirlemenden nefret ediyorum.”

Buzdolabından kafasını çıkarıp ağzında sigarasıyla bana bak-

tı. Sonra hiçbir şey demeden dudaklarının arasından çıkardığı sigarayı mutfak tezgâhında söndürüp, "Bir daha içmem," dedi. Yanağıma minik bir buse kondurup tekrar buzdolabını karıştırmaya başladı.

İçim kıpır kıpırdı, hemen yanma gidip Ali'yi ittirdim. "Çekil koca oğlan. Bugün kahvaltı benden."

"Yaprak," dedi Ali gülerek. "Bugün gerçekten şaşırtıyorsun beni. Erken kalkmak... Kahvaltı hazırlamak... Cidden söylesene bir şey mi-" Ali cümlesini bitiremedi çünkü onun cümlesinin dolaylı tümlecine reçel damlattım. Yani elimdeki reçel kavanozunu yere düşürüp kırdım.

"Ayyy!" diye küçük bir çığlık atıp dizlerimin üstüne çöktüm ve dünya üzerindeki en saçma müdahaleyi yaptım reçele. Reçelli cam parçalarını avuçlayarak toplamaya yeltendim. Allahtan üçüncü saniyesinde Ali gelip belimden tutarak yerden kaldırdı beni. Dikkatle mutfak masasına oturttu. Bana *ne yapıyorsun sen Yaprak* der gibi bakınca çilek reçeli bulaşmış ellerimi suçlular gibi havaya kaldırdım.

"Teslim oluyorum. Kavanozu ben öldürdüm."

Güldü. Ellerine reçel bulaşmasını önemsemeden, ellerimi avuçlarına alıp, "Cam battı mı?" diye sordu endişeyle.

"Yok yok, iyiyim. Sadece ellerimi kana buladım. Bak..." Ali'nin yanağına dokundum reçel bulaşsın diye.

"Bu bir savaş çağrısı mı Yaprak Hanım?" dedi tek kaşını kaldırıp. Reçelli yanağıyla o kadar komik görünüyordu ki, ciddi durmak istediğim halde duramayıp güldüm.

"Gamzene reçel bulaşmış, ekmek banayım mı yakışıklı?" dedim alaycı bir tavırla. Böyle deyince ellerimi bileklerimden tutup iki yanağıma bastırdı. Reçel, yanaklarıma değince yüzümdeki gülüş anında düştü. "İşte bunu yapmayacaktın gamzeli oğlan..." deyip ellerimi Naruto'nun rasenganını yaptığı gibi yaptım. "Rasengan!" diye bağırıp Ali'nin yüzünü avuçladım. Kirpiklerine kadar reçel oldu yılların koskoca Ali Tekelioğlu'su.

Birkaç saniye mimiksiz bir yüz ifadesiyle bana baktı. Ama

her göz kırpışı bile kirpiklerindeki reçellerden dolayı o kadar komik duruyordu ki... Kahkahalarla gülmeye başladım. "Komik mi?" diye sordu. Ben daha gülmekten cevap veremeden, kendisi gülmeye başladı. "Komik, tamam."

Ben ellerim karnımda gülerken o tişörtünü çıkardı. "Senin yüzünden küfleneceğiz Yaprak," deyip beni şaşırtarak yüzümdeki reçeli temizlemeye başladı.

O an, planım tıkır tıkır işliyordu. "Reçellerden kurtulunca kahvaltı için dışarı çıkalım mı?" diye sordum.

Şaşırsa da, bozuntuya vermeyip kabul etti.

Oturduğumuz yere yakın, çok tatlı bir kahvaltıcıya gittik. Siparişimizi verirken Ali, "Çocuklara da mı söylesek?" diye huzursuz olsa da, görev gereği onu bu fikrinden caydırdım. Görevin ilk kısmı başarıyla sürerken ikinci kısmı için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum ve bu konuda mazide kalan Merve&Gökhan ilişkisini baz almaya karar verdim.

Merve, Gökhan'ı kıskandırmak için yeri geldiğinde ağır saçmalıyordu. Bilerek başka erkeklerle konuşmak, dekolte giymek, mesajlarına geç cevap vermek gibi... Bunların hiçbirini yapamayacak olsam da, en azından biraz denemeye karar verdim.

Elimdeki menüyü garsona verirken sandalyemde rahat bir pozisyon alıp bacak bacak üstüne attım. Elimle masadan uzaklaşan garsonu işaret edip, "Çok tatlı değil mi ya?" dedim.

Ali kaşlarını çatıp söylediğimi yanlış anladığını düşünerek, "Orhan Amca mı?" diye sordu. 'Yani, bilemem tabii... Öyledir."

Kıskanmadı.

Gerçi Orhan Amca'yı neden kıskanırdı ki?

Aptal ben.

Siparişlerimiz gelmeden önce bir bahaneyle lavaboya kaçtım. Aynada kendime bakıp içimdeki aptal Yeşilçam karakteri-

ni konuşturdum. “Günahkârsın sen...” dedim sesimi hafiften incelterek. “Kendine gel ve bu oyunu kazan Nalan!” Aynadaki görüntüme dudak büzdüm aniden. “Nalan kim ya?”

ikinci maddeyi denemek için, üstümdeki hırkayı çıkardım, içimde dümdüz bir tişört vardı. “Bunu bir insan nasıl kıskansın ki?” Elimle tişörtü çekiştirmeye başladım. Omzunu düşürdüm, olmadı. Kıvırmaya çalıştım, yemedi. En sonunda yakayı iki elimle genişletmeye çalışırken tişörtü yanlışlıkla yırttım.

Kendime sinirlenip, “Panter misin geri zekâlı Yaprak ya...” diye söylenirken, krizi fırsata çevirmeye karar verdim. Yırtılan yakayı hafifçe omzumdan düşürüp elimi belime koyarak aynada kendime poz verdim. “Oldu mu ki?” Gözümü kısıp aynadaki gerzek yansımama bakarken, “Neyse,” diyerek hızlıca Ali’nin yanına gittim.

Sırtım dik, gözlerimi süzerek *cat ıvalk* yapmaya çalışmam Ali başta olmak üzere mekândaki herkesin dikkatini çekmişti. Masaya birkaç adım kala utanıp hızlı adımlarla yerime oturdum.

Ali endişeyle masada kendini öne atıp, “Belin mi ağrıyor?” diye sordu. Sorusu daha çok, *lütfen öyle olsun* der gibiydi. Aksi durumda sevgilisi, Gepetto Usta’nın yapmış olduğu odundan bir kukla gibi yürüyor olacaktı çünkü...

Kafamı iki yana sallayıp, “Yokya...” diye sorusunu geçiştirdim. Masadaki yiyeceklere bakarak yalandan şaşırmış gibi yaptım. “Aaa, siparişlerimiz gelmiş!”

Ali, ne saçmaladığmı bir süre anlamaya çalışıp yüzüme baktı. Çatalımı bir mızrak gibi sımsıkı tutup sigara böreğne saplayınca kendime geldiğmi düşünüp güldü. Böreği yarısına kadar ağzıma sokup, “Acıkmışım,” dedim. Ali de gülüp masadakilerin yarısını tabağma doldurmaya başladı.

Yemek yerken dünya umurumda olmadığndan, kıskandırma olayını unutmuştum ki Ali tişörtümü fark etti. “Nasıl yırttın onu sen lavaboda ya?” diye sordu gülerek. “Sakarlıkta rekora doymayan bir şampiyonsun, biliyorsun değl mi?”

Elim otomatik olarak omzuma ğtti. Tişörtü biraz daha aşağ

çekip, "Yoo..." diye inkâr ettim. "Modeli böyle bunun."

"Yaprak... Onu sana ben aldım."

Bakışlarımı yana kaçırıp birkaç saniye ne yalan uyduracağımı düşündüm. Bulamayınca salağa yatmaya karar verdim. Tabağımdaki yarım böreği ağzıma tıkıp, "Ne güzel değil mi ya börek?" diye sordum. "Bayağı lezzetli... Aşırı-" derken, gözlerim menüyle suratını gizleyen, dalgalı turuncu saçlı çocuğa takıldı, içinde bulunduğum durumda bu, kurtuluş çanıydı!

"Tuna!" diye bağırdım son sesimle. Tuna, yüzünü gizlediği menüyü usulca indirirken gözleri otomatik olarak devrildi. Bakışlarım, sırtı dönük oturan, kahverengi saçlı zayıf kıza kaydı. Sesimi alçaltıp, "O kim ya?" diye sordum.

Yerimden kalkıp yüzüme yerleştirdiğim yaramaz gülüşle Tunalarm masasına gittim. Tuna, kendini öne atıp kızı görmemi engelledi. "Yaprak, sana masama gelebileceğin izlenimini nasıl verdim bilmiyorum ama yerine geçip hamurdan beynini masandaki karbonhidratlarla beslersen çok sevinirim," diyerek beni masadan sürükleyerek uzaklaştırdı.

Tuna beni çekiştirirken arkama bakıp kızın kim olduğunu görmeye çalışsam da olmadı. Beni sandalyeme oturtup görüş açımı kapattı. Tuna'nın bu hareketinden Ali'nin rahatsız olduğu her halinden belliydi. "Lütfen kız arkadaşına sahip çık," dedi Tuna, Ali'ye. "Saçma sapan davranıyor."

Ali de sabahtan beri saçma sapan davrandığımın farkında olduğu için sinirlenmek yerine hak verdi. Eliyle *ben hallederim* der gibi bir hareket yaparak Tuna'yı onayladı.

Ben ısrarla, "O kız kim yaaaa?" diye Tuna'yı darlarken, Tuna bizim masaya oturdu. Sandalyesini bana iyice yaklaştırıp kızı kesin surette göremememi sağladı. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Yaprak, bundan kimsenin haberi olmayacak, tamam mı?" dedi.

Ali, bizi umursamamaya başlayıp yemeğini yemeye devam ederken sandalyemi Tuna'ya yaklaştırıp, "Bir şartla," dedim. Ali'nin bizi duyup duymayacağından emin değildim, bu yüz-

den arkama iyice yaslandım ve sonra Tuna'ya parmaklarımla bana sokulmasını işaret ettim. Tuna isteksizce dediğimi yaptı. Olabildiğince kısık bir sesle kulağına, "Ali'nin beni kıskanmasına yardım eder misin?" diye fısıldadım. Tuna gözlerini dehşetle kocaman açtı. Ses çıkarmadan dudaklarını *saçmalama* der gibi oynattı. Ali'nin bize baktığını fark edince direkt role girdim. Tuna'nın saçlarına dokunup, "Nasıl güzel olmuşsun sen bugün böyle ya? Saçların falan," dedim gülerek.

Tuna, kusacakmış gibi olan suratını son anda kontrol edip kendini zorlayarak gülümsedi. "Teşekkürler canım," derken, masadaki peçeteyi alıp az önce dokunduğum yeri sildi. Kafamı eğip kıza bakmaya çalışırken bana engel oldu. Bu hareketimle onu da oyunuma zorla dahil etmiş oldum. Kollarımı göğsümde birleştirip dikleştim. "Tişörtüm nasıl sence?" dedim yırttığım yakayı işaret edip.

"Senden başkasının kaldıramayacağı türden," dedi Tuna. "Eşsiz bir çalışma. Eğer bu modele daha çok ihtiyacın olursa," derken dişlerini gösterdi, "seni parçalamaya zevkle yardım ederim." Ali kaşlarını çatınca Tuna hemen toparladı. "Yani kıyafetlerini..." Giderek batıyordu. "Yani, model olarak... O anlamda kıyafetlerini parçalamak-"

Geriye dönüp masada oturan kıza baktı. Sandalye boştu. Bunun verdiği rahatlıkla, tekrar eski Tuna'ya bağladı. "Az önce saçıma dokunduğun yeri eve gider gitmez keseceğim. Eski bir hurafeye göre, kötü bir cadı, insanların saçlarına dokunarak onlara kötü şans veriyormuş. Eğer öyle bir şey varsa az önce beni lanetledin."

Tuna kendi kendine söylenirken gözüm camın yanındaki arabaya kaydı.

Araba dediysem... Özür dilerim *Lamborghini.*

"Tuna..." dedim kolunu çekiştirerek. Kafenin önündeki arabayı işaret edip, "İzmir'de bu arabadan kaç tane vardır sence?" diye sordum.

Tuna'yla Ali aynı anda dışarıya baktılar. Tuna arabayı görür

görmez yemin ederim bütün rengini kustu, bembeyaz kaldı. Hışımla masadan kalkıp Gökçeler içeri giremeden kafenin bahçe bölümüne kaçtı.

Yüksek topuklu ayakkabılarıyla içeri gürültülü bir giriş yaptı Gökçe. Minik adımlarla ve ritmik bir yürüyüş eşliğinde kafenin tam ortasına geldi. Gözüyle mekânı tararken beni fark etti. Işık hızıyla yanıma geldi. "Tuna'yı en son burada görmüşler, nerede? Gördün mü? Bir kızlaymış?" Art arda sorularını sıralarken aydınlanma yaşamış gibi bir anda durup, "Yoksa... Seninle miydi?!" diye bağrdı.

Yavaş..." dedi Ali sinirle. "Dikkatli konuşursan sevinirim."

Kız, Ali'yi fark edince çapkın bir ifade kondurdu yüzüne. "Aaa, sen de mi buradaydın tatlım?"

Ali ses çıkarmayıp kafasını çevirmekle yetindi. Gökçe, boştaki sandalyeye çökerken Mudo ve Onur Taylan da kapıdan içeri girdiler.

Gökçe hülyalı hülyalı Ali'yi süzmeye başlayınca onu yamyam Gökçe'den kurtarabilmek adına anında Tuna'yı sattım. Aşk için...

Gökçe'yi dürtüp, "Tuna kaçtı," dedim. "Şimdi koşmaya başlarsan evin önünde kıstırırsın. Hem de bir kızlaydı!"

Gökçe'nin gözleri kocaman oldu. Ayağa kalkıp bize doğru ilerleyen Mudo'nun elindeki araba anahtarını kapıp topuklularını yere vura vura arabaya koştu.

Ali bana, "Neden yaptın bunu?" diyerek hayal kırıklığıyla bakarken Mudo, Gökçe'nin arkasından, "Gökçe, dikkatli git ha!" diye bağrınca bir an kız kardeşini düşünüyor sandım. Ancak cümlenin devamında, "Lambo'ma bir şey olursa, harcarım seni!" deyince her şey yerine oturdu.

Gökçe'yi öyle görünce yaptığma bir an pişman oldum. Ehliyeti olmayan bir kızı, açıkçası bir psikopatı, arabayla birlikte Tuna'nın peşine salmıştım.

Onur Taylan benden önce davranıp, "Biliyor muydu bu araba sürmesini ya?" diye sordu.

Mudo, "Biliyor," dedi. "Ama sadece bizim otoparkta sürme izni olduğundan, otuzdan hızlı gidemiyor. Baksana şuna..." Hâlâ köşeyi dönememiş arabayı işaret eti.

Onur Taylan gülerek, "Koşsa daha hızlı giderdi," dedi. "Niye arabayı aldı ki bu salak?"

Mudo, yine saçma bir yere takıldı. "Bir insan saatte kaç km hızla koşuyor ki?"

"Google'dan search'leyelim."

O saatte trafikte kimse olmadığından bir sorun olmazdı muhtemelen. Kendimi, "Araba kullanmayı biliyormuş, yavaş da gidiyor," diyerek rahatlatmaya çalışsam da içim huzursuzdu. Masadan kalkıp durumu haber vermek için Tuna'yı aradım ama açmadı. Pişmanlıkla masaya döndüğümde Ali bana hiç hoş olmayan bir şekilde bakıyordu. İrkildim.

Daha büyük bir problem yaşanmaması için kendimi toparlayıp Mudo'nun beni fark etmemesi adına kafamı camdan tarafa çevirdim. Ancak fayda etmedi. Otuz saniye içinde Mudo yanımıza gelip, "Aaa ne haber Yelda? Sen de mi buradaydın?" diye sordu. Sandalyeye izin almadan çökünce Onur Taylan başına dikilip, "Al işte!" diye çıkıştı.

Mudo, her şey çok normalmiş gibi kafasını kaldırıp, "Neyin var?" diye sordu Taylan'a çocuksu bir ifadeyle.

Onur Taylan, kollarım göğsünde birleştirdi. "Sinir var bende Mudo," deyip, gözlerini devirdi. "İstersen squat[10] oluşturalım şu ekiple... Resmen liselilerle takılıyoruz."

Ali sinirlerine hâkim olmaya çalışarak, "Kimsenin sizinle takıldığı yok, farkında mısınız?" diye iğneli iğneli konuştu.

Etki etti mi?

Şaşırmadığınıza eminim ama, hayır. Etmedi.

Mudo keyifle, "Ben takılırım valla," dedi. Parmağıyla beni işaret etti. "Baksana minyon minyon oturmuş yemek yiyor, ne güzel."

10 Arkadaş grubu, takım, çete.

Ali bocaladı. Önündeki tabakları hafifçe ittirip kolunu masaya koydu. "Minyon minyon?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bahsettikleri kişinin ben olmamasını umuyordu sanırım. "Kim minyon, pardon?"

Mudo, Ali'ye cevap vermeden masadaki patatesten bir tane alıp ağzına attı. Onun sorusunu yok sayarak, "Ee Yelda? Akşam ne yapıyorsun?" diye sordu. Endişem yutkunduğum an mideme indi sanki. Midemi biri yumrukluyormuş gibi oldu o an stresten. Ali'ye baktım. Sinirlenmek ile dehşete varan bir şaşkınlık arasında gidip geliyordu.

Onur Taylan, yan masadan bir sandalye çekip Mudo'nun yanma oturdu. "İğne deliği görsen kaçırmıyorsun, bravo!" diye kızdı her zamanki gibi.

Mudo kendini aklamak için, "Ya ne iğnesi, ne deliği?" diye aptala yattı. "Gökçe o hızla akşama kadar ancak gider gelir diye..."

"Tatlım külahımı şöyle bırakayım, sen ona anlat, ben sonra ondan detayları dinlerim."

"Ya uğraşma benimle! İki senedir burada takılmadığına kimse kalmadı. Heyecan arıyorum belki. Sana ne?"

"Heyecanı şu kızda mı arıyorsun cidden? Ha... İlla diyorsan ki küçücük kızlara asılmaktan içeri atılacağım, heyecanı orada bulacağım... Ben karışmam!"

Ali şok içinde olanları algılamaya çalışırken son birkaç diyalog ile boynundaki damarlar atmaya başlamıştı bile. Ben birazdan kopacak kıyamet için son duamı etmeye başlarken Ali, "Yaprak... Ne olur bana burada senden bahsetmediklerini söyle bana..." dedi.

Mudo, Ali'nin giderek yükselen ibresini fark etmeden ısrarla Onur Taylan'a, "Ya kızla aramda iki yaş var, abartma! Minyon diyorum kız, minyon!" diye karşı çıkıyordu.

Yutkundum. "Şey... Yelda'dan bahsediyorlar ya..." dedim Ali'nin yemesini umarak.

Ali, "Yelda kim ya?!" diye delirdi.

Mudo o an bana dönüp, “Yelda sen değil misin ya?” diye sorunca da kıyametler koptu.

8

Ali'yi katil olmaktan son anda kurtarıp zorla annelerin altın gününe getirdim. Banş'm verdiği görevi yerine getirip Ali'nin kıskançlıktan delirmesine şahit olsam da bunu isteyerek ve planlı yapmamıştım. Yolda defalarca özür dilememe rağmen Ali bana o kadar soğuk ve mesafeli davranıyordu ki... Sabahki sevgi pıtırcığı halimizden eser yoktu. Mudo'nun bana ayan beyan asılması Ali'yi çıldırtmıştı resmen.

Elimden bir şey gelmediği için onu rahat bırakmaya karar verdim. Nasılsa siniri geçince eskiye dönerdik...

Hem... Bana değil de, Mudo'ya sinirliydi değil mi?

Eve girince ilk gördüğüm kişi bana sürpriz oldu. Tütülü kabarık elbisesi, elinde sigarasıyla Nunu Nine karşılamıştı bizi. Hastane için gelmiş, sürpriz yapmış... Sarılırken kulağıma, "Çok sıkıcı bu yaşlılar," diye söylendi. Her zamanki Nunu...

Altın günü rutini olarak önce pastalar, çörekler ve börekler mideye indi. Sonra mahallenin dedikodusu dinlendi. Keyiflerin en yerinde olduğu anda, yani kahvelerin içildiği sırada, kedi gibi Oğuz'a sokulup asıl meseleyi hatırlattım. "Oğuz, herkesin keyfi yerindeyken söylesek mi okul işini?" dedim. Oğuz, beni umursamayarak omzunda yattığı Nunu'ya biraz daha sokuldu. Ensesinden tutup kendime çekince kedi gibi tırnakladı beni. Koluna küçük bir çimdik atıp, "Söz vermiştin ya, hani sen söyleyecektin?!" diye kızdım.

Pes edip, "Tamam be! Zamanım kolluyoruz herhalde, değil mi?" diye çirkefleşti.

"Ne zamanı ya, tam zama-"

Ama cümlemi bitiremedim çünkü bir anda Hale Teyze'nin heyecanlı sesi odada çınladı. "Eee kim falıma bakıyor?"

"İşte şimdi tam zamanı," diye fısıldadı Oğuz. Kendini ortaya atıp, "Ben bakarım!" diye bağırdı. "Nostradamus Oğuz, geleceğinizi okuyacak!"

Hiçbirimiz o an onun ne yaptığını tam olarak anlayamadık.

Oğuz odanın ortasına oturup Hale Teyze'nin fincanını eline aldı. Gökhan da hemen yerinden kalkıp ani bir müdahale gerekirse zamanında yapabilmek için Oğuz'un yanma süzüldü.

Oğuz, sanki fal bakmaktan anlıyormuş gibi bir süre fincanı evirip çevirerek inceledi. Dudaklarını hafifçe büzerek, "Haleciğim, bir yerin kabarmış?" dedi.

Gökhan sinirlenip, 'Yavaş!" diye bağırdı. "Sana buradan bir kabarırım, dünyan döner ha!"

Oğuz, Gökhan'ı yok sayıp burnuyla fincanın içini işaret etti. "Haleciğim, burada agresif biri var, kim o?" diye sordu Gökhan'ı ima ederek.

Gökhan eğilip, "Üç vakte kadar seni siktim siktim, bilemedin beş... Ama kurtuluşun yok Oğuz," diye fısıldadı.

Sanki Gökhan hayaletti ve Oğuz onu görmüyordu. Gökhan'ı iplemeden kahve fincanına bakarak konuşmaya devam etti. "Hale, buradaki bu çocuk... Ay, bir de kötü kötü konuşuyor valla insanın aklı durur? Var mı öyle biri?" diye sordu Sergül Hala'mm ses tonuyla. Hafifkısık, hafifşaşkın ama merak öğelerini cümlelerine iyice yedirerek... "Seni katlar, kat yerlerinden," deyip ağzıyla *bip* sesi yaptı. "Hani bu şekilde konuşan biri çıkmış bu falda? Aklına biri geliyor mu?"

Gökhan yalandan gülüp, "Telveler cana geldi herhalde," dedi. "Altyazılı mı dublajlı mı o fal Oğuzcuğum?"

"Nostradamus Oğuz dersen sevinirim."

"Osurdamus kim ya?" diye sordu Sinan. Gökhan, *sus arada*

sen de kaynama der gibi baktı. Sinan susup koltukta iyice geriye yaslandı.

Hale Teyze, Gökhan'ı susturdu. "Oğlum, bir dur! Fal bakıyor çocuk. Anlat sen yavrum ben dinliyorum," dedi hevesle Oğuz'a.

Gökhan isteksizce susup geriye yaslandı. Oğuz, işini ciddiyetle yapmaya devam etti. "Haleciğim..." dedi yine aynı ses tonuyla. "Burada biri var..." Düşünür gibi yaptı. "Böyle Kim Kardashian popolu, iri memeli..."

Hale Teyze, elini ağzına götürüp falın etkisini artırmak için, "Aaa!" diye bir ses efekti yaptı kendi kendine. "Görümcemin büyük kızı olabilir."

Oğuz, fincandan başını kaldırıp, "Bana ayarlasana onu Haleciğim," dedi.

Gökhan, "Lan?!" diye bağırarak ayağıyla Oğuz'u dürttü.

Anneler Oğuz'a genel olarak çok güldüğü için, bu lafını espri olarak alıp, "Ay ilahi Oğuz! Dalga geçmeden bak şu fala," diye kahkaha attılar.

Oğuz buradan aldığı gazla, "Bu koca popo senin arkandan iş çeviriyor," diye devam etti fala. Sonra sadece bizim duyabileceğimiz bir şekilde fısıldadı. "Keşke beni de çevirse..."

Gökhan sinirden dişlerini sıktı. "Oğlum telveden kızlara da mı asılıyorsun artık? Sapık ruhlu herif!" dedi.

Oğuz kafasını çevirip, "Telve deme kuzenine ya... Ayıp," diye fısıldadı.

"Cinnet geldi bana. Valla cinnet geldi..." diyerek kendini koltuğa atan Gökhan, "Oğuz, Allah'ın adını veriyorum bak, uzatma söyle artık!" dedi.

Oğuz, anneler kendi aralarında konuşurken, "Tamam bir durun ya... Karışmayın sanatıma!" deyip ortaya konuşmaya devam etti.

"Neyse... Dikkat et sen bu kıza." Fincanı usulca çevirdi. Gözlerini kısıp bir şekil görmüş de ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi, "Ay bu ne böyle..." dedi. Birkaç saniye düşünür gibi yaptı. Sonra, "Su borusu!" diye bağırdı aniden.

Anneler şaşırıp, “Su borusu mu?” diye sordular hep bir ağızdan.

Oğuz da bunu, “Kocişkon seni güzel bir yemeğe çıkaracak,” diye yorumladı.

Gülerek, “Nasıl salladın acaba onu ya?” diye sordum.

“Kızım su borusu deyince akima ne geliyor? Usta. Usta deyince ne geliyor? Usta çatalı. Çatal deyin-” Kafasını önüne çevirdim susması için. Fala, yani saçmalığına devam etti.

“Ayyy... Burada biri var... Senin kuyunu kazıyor. İsminde E harfi var.”

“E mi... O kim ya? Başka harf yok mu?”

“Hmm... M?”

“Bir harf daha alabilir miyim?”

“Çarkıfelek mi bu ya?” Ağzını yaya yaya Çarkıfelek yarışmacılarını taklit etti. “Bir harf daha alabilir miyim Mehmet Ali Bey?” Sinirleniyor gibi yapıp, “Böyle olmamalı bir fal ya!” dedi.

“Şapşal çocuk!” diye güldü Melike Teyze.

Gökhan, Oğuz’un ayağına vurup, “Oğuzcuğum... Daha önemli konular görmüyor musun orada?” diyerek tehditle karışık küçük bir hatırlatma yaptı.

“Ha... Evet. Şey... Size yol var. Ama böyle komple...” Güldü. “Dördünüze...”

“Bana mı geliyorsunuz yine?” Bacak bacak üstüne attı Nunu. “Gelmeyin sakın, şu görüşme bana bir yıl yeter.”

“İlahi anne...”

“Birlikte hamama gidelim diyorduk o mu acaba?”

“Yok yok... Başka bir yer. Resmi bir bina gibi.”

“Allah korusun, aranızda boşanmaya niyeti olan biri mi var?”

“Zeliş... Boşuyor musun sonunda kocan olacak beton suratlıyı?”

“Anneanne ya!” dedi Oğuz çocuk gibi.

“Tamam oğluşum, bir şey demedim.”

“Neresi ki resmi bina, hâlâ düşünüyorum ama bulamadım.”

“Şey ya... İlim irfan yuvası sanki. Aaa...” Kötü bir oyunculukla şaşırır gibi yaptı Oğuz. “Okul değil mi burası ya?”

“Okul mu?”

“He... Yine okuldan çağırılıyorsunuz da... Rehberlik servisinden.”

“Geri zekâlı, bu kadar prodüksiyonu bunun için mi yaptın? Baştan biz de söylerdik bunu böyle!”

Hale Teyze sinirle, ‘Yine ne yaptınız?!” diye bağırınca, bütün anneler hazır ola geçtiler. Sağlı sollu çemkirişlerle saldırmaya hazırlandılar. Terlikler hafiften ayaklardan çıkarıldı, her an atağa geçeceklermiş gibi kendilerini öne attılar. “Ne yaptınız çabuk söyleyin!” dedi annem de Hale Teyze gibi. Bunu beklemiyorduk, hazırlıksız yakalandık çünkü annemin tiz ve ince sesi, kurşundan daha hızlıydı.

Cephanemiz yoktu. Savunmaya geçebilmek adına kalkanlarımızı, yani parmaklarımızı havaya kaldırıp kulaklarımızı kapatmak için harekete geçtiğimiz an başkumandan Nunu, “Bağırmayın kulağımın dibinde be!” diye çınlattı ortalığı, “işiniz ne? Eşek gibi o koca popolarınızı kaldırıp çocuklarınız için okula gideceksiniz.”

Anneler bozulup kem küm etmeye başlayınca ellerini dizlerini vurup, “İtiraz istemiyorum!” dedi.

Canım Nunu!

Birkaç saat, annelerin siniri yatışana kadar Oğuz’un odasında takıldık. Eve geldiğimizde Ali çok sinirli olsa da, o da yatıştı. Başta benimle göz göze gelmemeye çalışan çocuk, sonraları sık sık bana bakıp gülümsemeye başladı.

Bunda en büyük etken, çeteydi aslında.

Arkadaşlığımızı en çok bu sebepten seviyordum. Aramızda ne geçerse geçsin... Kim, kime kırılırsa kırılsın... Kimin, ne özel problemi olursa olsun... Bir arada birkaç saat geçirdik mi, her şey unutuluyordu.

Oturduğum koltukta arkadaşlarımı izlerken yerde debele-

nen Oğuz'un ve Gökhan'ın, bana arada kaçamak tatlı bakışlar atan Ali'nin ve ayna karşısında yüzüne bir şeyler süren Sinan'ın benim için anlamının ne kadar büyük olduğunu düşündüm.

O an, dört arkadaşımı birer yonca yaprağına benzettim. Ayrı ayrı, sıradan ve normallerdi. Ama bir araya geldiklerinde benim şansım oluyorlardı.

Yüzüme, ani sevgi yüklemesinden dolayı yayılan gülümseme Sinan'ın önüne dönmesiyle soldu.

Sinan yüzünün tamamını kahve telvesiyle kaplamıştı. Gökhan aniden Sinan'ı görünce bastı çığlığı. "Oğlum bu ne?"

Sinan gülerek sırtını dolaba yasladı. "Nasılım?" dedi kaşlarını hareket ettirerek.

Dalga geçtiğini belli etmek için ses tonunu değiştiren Gökhan, "Suratına biri sıçmış gibi," deyip güldü.

"Boş yapma! Bu telveler cilde inanılmaz iyi geliyor, bebek gibi olacak cildim!"

Oğuz sürünerek Sinan'ın yanma gitti. Yüzünü, yüzüne yaklaştırıp parmağıyla telveleri işaret etti. "Kanka... Sana bir yol var."

"Ben de bakayım lan..." Gökhan da makarayı kaçırmamak için hemen yanlarında bitti. "Aynen. Buna yol var. Çift şeritli otoban hatta..." deyip eliyle çirkin bir hareket yaptı. "Giriyor buna."

Oğuz, Sinan'ın telveyle kaplı burnunu işaret ederek, "Aaaa pardon, çift şeritli otoban değil, burnuymuş!" deyip kahkaha attı.

Gökhan telvelerden fal bakıyormuş gibi, "Göz var sende," dedi. Sonra parmağıyla Sinan'ın gözünü işaret edip, "Ay gerçekten de var!" diyerek güldü.

Sinan, "Yeter be!" deyip kendini ikili beladan uzaklaştırdığı an Oğuz ile Gökhan ellerini birbirine çarpıp leş esprilerinden ötürü birbirlerini tebrik ettiler.

Su almak için mutfağa girdiğimde annemle Zeliş Sultan'ı bir köşeye sinmiş konuşurlarken gördüm. Beni gördüklerinde açık kapıyı örtmemi işaret ettiler. Kapıyı ayağımla ittirip tam kapatmadan bıraktım. Tezgâhta temiz bardak ararken Zeliş Teyze dramatik bir ses tonuyla, "Oya... Ben geciktim," dedi.

O an kimsenin beklemediği bir ses, "Nereye geciktin kız, yetiştirelim," deyince hepimiz kapıya döndük. Oğuz, elinde bir kahve fincanı, gülerek bize bakıyordu.

Zeliş Sultan, nedenini anlamadığım dramatik bir tavırla, "Oğlum! Sen ne arıyorsun burada?!" diye panikledi.

Oğuz da benim kadar şaşırarak, "Zeliş Sultan, hayırdır?" diye sordu. Elindeki kahve fincanını mutfak tezgâhına bıraktı. Geliş sebebini açıklamak ister gibi, "Gökhan'ın falında Samuray'lar gördüm de ne demekti diye sana sormaya geldim," dedi. "Ben şey diye yorumladım. Bence Gökhan, Japonya'ya gidip Yakuza'ya girecek. İşte bu Yakuzalar-" Durdu. Boncuk boncuk terleyen Zeliş Sultan'a baktı şokla. "Anne iyi misin sen?"

"Oğlum... Yavrum..." Zeliş Sultan aniden ağlamaya başladı. "Sen hep benim en sevdiğim çocuğum olarak kalacaksın!"

Oğuz'la birbirimize baktık. Ben, *ben de anlamadım* der gibi kafamı sallayınca Oğuz annesine dönüp, "Senin tek çocuğun benim zaten. Ne alaka ya?" diye sordu haklı olarak.

Zeliş Sultan ayağa fırladı. Yine aynı dramatik ses tonuyla bağırdı.

"Oğlum... Ben galiba hamileyim!"

Annesinin hamile olduğunu öğrenen Oğuz, beklediğimiz gibi sinir krizine varan bir tepki gösterdi. Başta inkâr etti, kendini odasına kilitledi. Sonra orada sıkılıp sadece bizi içeri aldı ve bize dert yanarak geçirdiği krizi bol salya dolu bir ağlamayla destekledi.

Annesine paranoyakça düşkün olan Oğuz'u belki de totalde üçüncü defa ağlarken görüyordum. Aslında, ciddi bir ağlama

değil gibiydi... Ama öyle gibiydi de... Bir türlü Oğuz'un o an verdiği tepkiyi anlamlandırmıyordum. Sanki Oğuz'un içindeki büyümeyen çocuk ağlıyordu.

Abi olunca büyümek zorunda kalacağı için olabilir miydi?

Yüzünü kucağındaki yastığa bastırıp, 'Ya geceleri ne yapıyor bunlar benden habersiz?!" diye bininci defa söylenmeye başladı. Kafasını yastıktan kaldırıp kıpkırmızı suratını öfkeyle aşağı yukarı sallamaya başladı. "Ama anlamıştım ben..." dedi gözlerini kısarak. "Geçen gece bir tıkırtı sesi geldi bunların taraftan... Ben hırsız girmiştir diye düşündüğüm için rahat rahat uyudum! Meğer babam annemi-" Gökhan harika bir refleksle Oğuz'un ağzını kapattı. "Lan oğlum sus, saçma sapan görüntüler geliyor gözümün önüne!"

Bilincini kaybettiğini düşündüğüm Oğuz, iyice kontrolden çıkmıştı. Ağzını, Gökhan'ın elinden kurtarıp, "Lan anam lan... Canım anam... Nasıl dokunur lan anama?" diye ağlamaya devam etti.

"Ne oldu abi bu çocuğa?" diye fısıldadım Sinan'ın kulağına.

Sinan dudaklarını ısırıp kafasını endişelendiğini belli eder gibi iki yana salladı. "Şoktan ne dediğini bilmiyor herhalde kanka."

Ali, Oğuz'un dizlerine vurdu usulca. "Oğlum abartma be!" dedi coşkuyla. "Abi oluyorsun işte, ne güzel..."

"Ben keşke üvey evlat olsam da annemle babam kardeş çıksa diye dua edeceğim neredeyse! Ne abartmasından bahsediyorsun sen?"

Oğuz'un demek istediğini anlamayıp, "Ne alaka ya?" diye sordum.

Gökhan, "Kanka şöyle düşün," diye konuşmaya başladı. "Sen doğduğuna göre annenle baban en az bir kere-" Öksürdü. Cümleyi benim tamamlayabileceğimi düşünüp devamını getirmedi. "Bilirsin... Ebeveyn erotizmi biraz ağır çocuklar için. Hak veriyorum Oğuz'a." Sonra, asıl soruya açıklık getirmek için, 'Yani eğer üvey olsaydı, küçük bir ihtimal anne ve babası..." dedi.

Oğuz, Gökhan'dan önce davranıp, "Kanka olacaklardı!" diye bağırdı.

Sinan neşeyle, "Valla bizimkileri biliyorsunuz," dedi. "Dünyanın en romantik orta yaşlıları olarak her şeyi gözümün önünde yaşadıklarından, ben alışkınım böyle şeylere."

Oğuz halıya devrildi. "Şu yaşımdan sonra bunu da mı görecektim..." diye söylenerek yuvalanmaya başladı. Bir süre, topaç gibi hareketlerle halıda gezinen Oğuz'u izledik. Tek umudumuz, beyin sarsıntısı geçirip birkaç saatliğine susmasıydı.

Oğuz, yuvarlanarak tekrar eski yerine geldiğinde odanın kapısı aralandı. Endişeli olduğu her halinden belli olan Zeliş Sultan, "Oğlum," dedi. "Girebilir miyim yavrum?"

Nunu Nine, Zeliş Sultan'ı itip Oğuz'un cevabını beklemeden odaya daldı.

Oğuz, Nunu Nine'yi görünce oturduğu yerde dikleşip kollarını iki yana açtı. Nunu, hemen yanma oturdu ve Oğuz'a sarıldı.

Zeliş Sultan, diğer annelerin meraklı bakışlarını yok sayıp kapıyı arkasından kapattı. Çekinerek Oğuz'a yaklaşırken, "Oğlum sen bana küsersen ben yaşayamam yavrum..." diyordu kendi kendine.

Nunu Nine sulugözlülüğü hiç sevmezdi zaten. Kızının bu haline yüzünü ekşiterek baktı. Elindeki sigarayı öne uzatıp Zeliş Sultan'ı, "Ağlamayı kesmezsen, hamile falan demem basarım sigaramı suratına," diye tehdit etti.

Ali'nin kalkarak Zeliş Sultan'a yer vermesiyle ana-oğul-torun diz dizeydi. Zeliş Sultan ağlarken, "Anne bir dur ya!" diye kızdı Nunu'ya. "Ana yüreğim şu an paramparça..."

Nunu, büyük bir ciddiyetle, "E tamam işte, sus da yüzün de parçalanmasın," dedi. Buna gülmem lazımdı ama kendime hâkim oldum.

Zeliş Sultan, "Anne ya!" diyerek isyan moduna geçtiği an, Nunu sigarasını Zeliş Sultan'a doğru uzattı. Zeliş Sultan anında sustu. Daha sonra Oğuz'a döndü. "Oğlum sen de kendine gel.

Niye ağlıyorsun bu kadar?" Fırfırlı eteğinin uçlarıyla Oğuz'un burnunu sildi.

Oğuz, "Anneanne ya kandırdılar beni," dedi çocuk gibi. "Benden gizli gizli başka neler yapıyorlar kim bilir?!"

"Oğlum sen izlerken nasıl yapsınlar bebek?" dedi Nunu gülerek.

Zeliş Sultan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı şokla. "Anne ne diyorsun çocukların önünde ya?!"

"Ne var be? Çocuktan böyle şeyleri bu kadar saklarsan, sizi arkadaş zanneder tabii. Zavallı oğlum..." Şefkatle Oğuz'un başını okşadı. "Hem bu alık anana bakma, yarın benimle hastaneye gelir, bir jinekologa görünür."

"Ne gerek var anne ya?" diye söylendi Zeliş Sultan. "Ben anlamayacak mıyım?"

Nunu Nine sinirlenip, "Cahil misin sen yavrum!" diye bağırdı. 'Yemin ederim, okula seni boş yere yollamışız! Kendini hiç yetiştiremedin!"

Bilinci hâlâ yerinde olmayan Oğuz, "Kendini yetiştiremediği gibi kardeşimi de yetiştirememiş anneanne ya!" dedi. "Gecikmiş kardeşim!"

Hepimiz Oğuz'un üzüntüden bilincini iyice kaybettiğini zannederken konunun bambaşka bir yanlış anlaşılma olduğunu fark ettik. Meğer Zeliş Sultan'ın "geciken" bazı mevzularını fena halde yanlış anlamış.

Bazen Oğuz ya çok safya da hepimizi fena kekliyor gibi hissediyorum.

Ali oturduğu sandalyenin tepesinden lafa girdi. "Şu an ağlıyorsun ama," dedi Oğuz'a. "Kardeşinin olması harika bir duygudur." Usulca ve hüzünle gülümsedi. "Hoş... Kısa bir süre tadabildim ama... Hâlâ hatırlıyorum."

Ali'nin o çok küçükken ölen ablası...

Birden odanın içinde sessizlik oldu. Ali, bunun olmasını istemediği için hızla konuyu değiştirdi. "Hem izinden gelecek küçük bir Mese istemez misin?"

Oğuz aniden otuz iki dişini göstererek gülümsedi. “Oha... Doğru söylüyorsun...” Gülümsemesi sinsi bir hal aldı. “Oğuz Ünal ve onun küçük müritleri... Abi süper fikir!” Zeliş Sultan’a döndü. “Ne zaman doğuruyorsun şimdi kız?”

“Kız deme anneye... Hassasım ben.” Güldü. “Nereden baksan sekiz ayı var...”

“Ne? Sekiz ay çok fazla... Birkaç haftaya doğurman lazım bunu.”

“Tırtıl mı doğuracağım oğlum iki haftada, manyak manyak konuşma!”

Oğuz, ani bir ruh değişikliğiyle sırıtmaya başladı. Bu, odadaki herkesin rahatlaması demekti. Oğuz gevşediğini belli ederek, “Kız, tırtıl doğursan ne kadar komik olur aslında... Düşünsene... Babam şok,” deyince, Zeliş Sultan oğluna sarıldı. Oğuz’u boynundan öpüp “Amaaan, başlarım babana,” dedi gülerek. “Onun genlerini alsanız tırtıldan farklı olmazdınız. Ay, iyi ki benim genlerimi aldınız oğluşum aşkım benim!”

Ana oğul her zamanki gibi oynaşmaya başlayınca onları rahat bırakmak için odadan dışarı çıktık. Kapıdan içeriyi dinleyen diğer anneler, bizi görünce panikleldiler. Parmağımızla sessiz olmalarını işaret edip hep birlikte diğer odaya geçtik.

Bir süre sonra, her şey normale döndü. Oğuz, durumu kanıksayıp bu hamilelik olayı üstünden şaka bile yapmaya başladı. Durup durup, “Bebeği nüfusuma kaydettirsek, adını da Halis Muhlis koysak olur mu?” diye sormalar, “Ay erik aşerdim ben!” diye rol çalmalar falan...

Konu, bebek isimlerinden bebeğin cinsiyetine kadar dar bir alanda gidip gelirken Oğuz aniden, “Bir şey diyeceğim,” diye ayaklandı. “Hamileyken birinin resmine bakarsan, bebek ona benzermiş ya... Sürekli benim fotoğrafıma baksan olur mu? Bebek tıpkı bana benzemeli!” Akima daha iyi bir fikir gelmiş gibi, ellerini çırptı. “Hatta bak ne yapın biliyor musun... Bir sürü bebek yapın babamla. Hepsi bana benzesin. Matruşka bebekler gibi olalım. Misafir falan gelince, süs niyetine vitrine dizersin bizi.”

Oğuz'un goygoyuna, Nunu da eşlik etti. "Fotoğrafa bakarak olsaydı o işler," dedi gülerek. Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı. Ağzındaki sigaraya aldırmadan, "Annen bu olmazdı," dedi. İnce dudaklarıyla içine çektiği nefesi üfledi. "Hamileyken sürekli Audrey Hepburn'ün fotoğrafına baktım. Ama sonuç..." Zeliş Sultan'ı işaret etti.

Nunu sağlam bir kahkaha attı kendi söylediğine. Buna bozulan Zeliş Sultan dudaklarını büzüp oturduğu koltukta geriye yaslandı. "Aşk olsun anne ya..." dedi homur homur. "Neyim varmış benim?"

"Şşş tamam büzme dudaklarını." Hafifçe kızının tombul yanağına vurdu. Ellerini kendi gözünün üstüne koyup, "Gözümü kapatınca benziyorsun Audrey'e," diye dalga geçti.

"Anne ya!"

"Ne var kız? Şurada espri de mi yapamayacağız? Sizin gibi sıkıcı yaşlıların arasında ölelim sıkıntıdan!"

Herkes gülerek tatlısını kaşıklarken beklemediğimiz bir şey oldu ve kapı çaldı. Sinan'la aynı anda ayağa fırladık kapıyı açmak için. Otomatiğe basıp gelen kişinin asansörle çıkmasını beklerken minik bir tahmin oyunu oynadık.

Ama ikimizin de tahmini tutmadı.

Gelen kişi, bize o günkü ikinci sürprizi yaptı.

İkinci bebek sürprizini...

Sinan'ın üniversitede okuyan abisi Kerem ve uzun süredir birlikte olduğunu bildiğim kız arkadaşı Lale, kapının önünde el ele bize bakıyorlardı. Sinan, abisini görünce yaşadığı şoku atlatamadan, Lale Abla'nın kocaman karnını gördü. Yaşadığı çifte şok yüzünden konuşamayan Sinan'a dublaj yaptım. "Kerem Abi, ne arıyorsunuz siz burada?" diye sordum endişeyle.

Sinan, Lale Abla'nm karnını işaret edip, "Abi bu ne?" diye sordu.

Kerem Abi sinirlenip, “Gazı var!” dedi. Bizi iterek içeri girdiler. “Annemler hangi odada?” diye sorduğunda, dış kapıyı kapatıp yanlanna gittik. Sinan paniklediğini belli etmemek için sakin konuşmaya çalışsa da, cümlelerini toparlayamıyordu. “Abi, bu nasıl oldu sormayacağım ama-”

“İstersen sonra detaylarıyla nasıl yaptığımızı anlatırım kardeşim,” diye dalga geçti Kerem Abi. “Oğlum, söylesene annemler nerede?!”

“Abi neyin peşindesin sen ya?! Bu halde lap diye girip, anne ben Lale’yi-” Söyleyeceği şeyi kontrol altına aldı. “Kadının yüreğine iner!”

Bir türlü içeri girmeyince bizi merak etmiş olacaklar ki Oğuz geldi yanımıza. Kerem Abi’yi görünce şaşırdı. “Hoş geldin abi!” deyip sarıldı ve öptü önce. Sinan’ın endişeli yüzünü görünce, “N ’oldu sana ya?” diye sordu.

Sinan, “Ne olacak, amca oluyorum!” dedi.

Bunun üzerine salak Oğuz, Kerem Abi’ye dönüp, “Aaa, sen de mi hamilesin Kerem Abi?” diye sordu.

Kerem Abi, “Oğlum sana ne içiriyorlar ya böyle?” dedi. Haklı bir isyandı bu. Ardından tedirgin olduğu her halinden belli olan kız arkadaşına dönüp, “Sevgilim, sen sakin ol tamam mı? Her şey güzel olacak,” diye onu rahatlatmaya çalıştı.

Dışarı çıkanın, içeri bir türlü girememesi epeyce şüphe uyandırmıştı sanırım. Gökhan ve Ali de peşimizden geldiler. Gökhan, Lale Abla’yı görünce, “Bu ne ya?” dedi şaşkınlıkla. “Gökten mi yağdırıyorlar bu bebekleri bu ara?” Ali’ye döndü. “Aman Ali, götü sağlama almak lazım. Şu doğum yapan ilk erkekten sonra, ikinci örnek olabiliriz. Ben sana diyeyim...”

Ali kısık bir sesle, “Boş yapma,” deyip Kerem Abi’ye döndü. “Abi, bunu burada açıklamaya geldiyseniz... Ters bir zaman bence ya,” diye kendi düşüncesini belirtti.

Beş kişinin asla engel olamadığı Kerem Abi, sevgilisini kolundan tutup annelerin bulunduğu odaya götürdü. Biz de tabii peşlerinden gittik.

Melike Teyze önce Kerem Abi'yi fark edip, "Oğlum!" diye bağırdı. Sonra zerre kadar hoşlanmadığı Lale Abla'yı görünce, "Ay... Lale... Sen de mi geldin?" diye sordu hayal kırıklığıyla. Ardından gözü Lale Abla'nın kocaman karnına kayınca, Bülent Ersoy'un canlı yayında bayılması misali, estetik bir düşüşle halıya indi ve oracıkta fenalık geçirdi.

Çoğumuz tek çocuktuk. Bir tek Sinan'ın abisi vardı, bir de Ali'nin küçücükken ölen ablası... O sebeple, o kadar uzun süredir bir bebek mevzu bahis olmuyordu ki... Aniden iki bebeğin ailemize düşmesi, herkeste şok etkisi yaratmıştı. Hoş, Zeliş Sultan için resmi bir şey henüz olmasa da, en azından doktora gitmeden, Lale Abla'nın durumu epey bir somuttu. O akşam, oturma odamızdaki tartışma konuları ise, belliydi.

Evlenmeden, yirmi iki yaşında sevgilisini hamile bırakan Kerem abi ve kırk beş yaşında hamile kalan Zeliş Sultan...

Annem ve babam maç sonu yorumcuları gibi o gün yaşanan ikili hamilelik skandallarını yorumlarken ben olabildiğince onlarla konuşmamaya çalışıyordum. Bu haberler bomba gibi düşerek aşırı monoton hayatlarını hareketlendirmişti, ben de bu yüzden keyfini çıkarsınlar istedim.

Annemlerin hararetli sohbeti devam ederken telefonuma gelen mesajlara bakınca fark ettim de... Aslında bizim de annemlerden farkımız yoktu. Whatsapp grubunda da mesele aynıydı.

4N1K Whatsapp Grubu

Gökhan: Sinan, evde durumlar nasıl kanka?

Sinan: Annem saatlerdir "Ben bu yaşta nasıl babaanne olurum?" diye ağlıyor. Babam zaten delirdi, nikâh salonu bakıyor. Ev bayağı curcuna şu an.

Ali: Bir günde hayatımıza iki bebek nasıl girdi, hâlâ şoktayım. Doğurganlık oranı yüksek bu ara çevremizde galiba.

Oğuz: Gökkuşum duydun, bu ara küfür falan etme sakın... Henüz anne olmaya hazır değilim.

Gökhan: Gevşediğine göre sabahki zırlamalarını atlatmışsın...

Oğuz: Şok ile cinnet karışımı bir şey geçirdiğim için oldu o. Hatırlamıyorum bile doğru dürüst...

Gökhan: Neyse ki, ben unutmayalım diye bol bol fotoğraf çekmiştim.

Yaprak: Gökkuş senin en çok bu fırsatçılığını seviyorum bebeğim!

Oğuz: Oha, bana da atsana fotoğrafları! Profil resmi yapacağım.

Sinan: Annem diyor ki: "Çocuk büyüdüğünde bana bir süre babaanne demese de abla dese olur mu?" Gülsem mi, ağlasam mı bilemeden Mona Lisa tablosu gibi duruyorum şu an kadının karşısında.

Yaprak: Melike Teyze gibi gençlik takıntısı olan biri için çok ani oldu ama bu... Haklı.

Gökhan: Şimdi cidden evleniyorlar mı ya?

Sinan: Çocuk doğmadan evlensinler diye yıldırım nikâhı yapacaklar herhalde. Bize de eğlence çıkar, düğün falan...

Oğuz: Kanka, şimdi benim aklıma bir şey takıldı...

Gökhan: Aklın mı vardı senin ya? Hayatımda duyduğum en ilginç ikinci şey.

Oğuz: Düğünde "Çocukları pistten alalım!" diye anons yapıldığında gelini de pistten alacaklar mı?

Gökhan: Bu da hayatımda duyduğum en ilginç şeydi. Teşekkürler Oğuz.

Annemler, pazartesi sabahı bizimle birlikte okula düştüler. Melike Teyze, oğlunun daha üniversiteyi bile bitirmeden kız arkadaşını hamile bırakıp alelacele evlenecek olmasından dolayı gergindi. Zeliş Teyze hamilelik buhranı geçiriyordu. Annem, zaten gergin doğmuştu. Hale Teyze de, bir eğitimci olarak okula çağırılmaktan hoşlanmadığından huzursuzdu.

İlk derse girmeyip rehberlik servisinde beş gergin yetişkinin sağ kulağımız ile sol kulağımız arasında çift şeritli otoban misali, bir kulağımızdan girip diğerinden çıkan bir dizi nasihatini dinledik. Kardelen Hoca, seneye smav senemiz olduğundan ve böyle giderse hiçbir üniversiteye gidemeyeceğimizden bahsettiğinde anneler ağlamalı çemkirmeli, ayılmalı bayılmalı tribe girdiler. Malum, zaten hepsi gergin...

Kardelen Hoca, bizim itirazlarımızı ve "yok ya, kazanırız biz üniversiteyi" tarzı karşı savunmalarımızı kırmak için ortaya saçma bir fikir attı.

"Çıkmış sorulardan size bir sınav hazırlayayım. Temsili olarak aldığınız puanları hesaplayalım. Bakalım şu an hangi üniversiteyi kazanacak potansiyeliniz var... Ne dersiniz?"

Her ne kadar hepimiz aynı anda, "Hayır deriz," desek de, anneler Kardelen Hoca ile bir olup kabul ettiler.

Başımızda az dert varmış gibi, bir de temsili YGS/LYS geyiği çekmek zorunda kalıyorduk...

O gün, son dersten sonra dördümüz okulda kalıp Kardelen Hoca'nın hazırladığı sınava girdik. Hiçbirimizin sınavlarla ve sorularla alakası olmadığından sınav kısa sürdü.

Okul çıkışı, epeydir yapamadığımız şeyi yapıp Ali'nin evine geçtik.

VVV

Son birkaç haftamızın fazla hareketli geçmesinden midir, havalardan mıdır bilinmez, o gün herkes saatlerce miskin miskin kendi halinde takıldı. Ben de bir Ali'nin göbeğine yatıyor,

bir halıda yuvarlanıyordum. Bu halimiz, geçen seneki, hayatımızın o aksine göre daha boş geçtiği günleri anımsattığı için içimde tuhaf bir huzur vardı.

Tabii içimdeki o huzur, Gökhan'ın oturduğu yerde zıplamasıyla son buldu. Korkup kendimi geriye attım. Başparmağımla damağımı kaldırırken, Gökhan koltuğun tepesine tüneyip, "Kardelen Hoca sınav sonuçlarını mail olarak atmış," dedi.

Hepimiz sonuçlara bakmak için isteksizce telefonlarımızı çıkarırken ilk tepki, mail'i hepimizden önce açan Gökhan'dan geldi. "Oha... Bi' sıfır eksik mi bu ya?"

Sinan, Gökhan'dan hiç farkı olmayan bir ses tonuyla, "Kaç üstündendi lan bu sınav?" diye sordu.

Oğuz, telefonunu burnunun ucuna kadar yaklaştırıp gördüğünün şaka olduğunu umuyormuş gibi, "Umarım on üstündendir," diye yanıtladı.

Dalga geçerek, "Eee," dedim. "Şimdi bu puanlara göre hangi üniversiteyi kazandık?"

Gökhan, tünediği yerden tekrar eski yerine yumuşak iniş yaptı. "Valla sizi bilmem ama, ben galiba bu puana göre bizim liseyi tekrar kazandım."

Oğuz, "Ooo... Liseymiş en azından. Ben Pıtır Kalpler Anaokulu'nu kazandım kanka," dedi ciddiyetle.

Sinan, telefonunu halıda kendinden uzak bir yere itip, "Siz yine okul kazanmışsınız..." dedi. "Ben direkt bizim evi kazanmışım lan."

"Annem beni kesin sanayiye verecek ha," dedim ağlamaklı bir halde. "Usta olmak için çatal frikiği şart mı ya? Yani ben sanat için soyunmaya karşıyım da... Sıkıntı olur."

"Ben soyunurum valla. Bu gidişle üniversite falan kazanamayacağım kesinleşti zaten. Para kazanmak için ne gerekiyorsa yaparım."

"O zaman kanka... Sana elli bin lira verseler Yıldızlar Kıraathanesinin ortasında soyunur musun?"

Bir anda, umutsuz üniversite sınavı sonuçlarımızı unutup

eskiden çok sık oynadığımız, "Sana şu parayı verseler, şunu yapar mısın?" oyununa geçtik.

"Bilemedim ya..." dedi Sinan soruyu ciddi ciddi düşünür gibi yapıp. "Elli bin lira iyi para ama öldükten sonra da bir naneye yaramaz." Gökhan'a döndü. "Peki sen... Sana yüz bin lira verseler, bir yıl boyunca her öğün brokoli yer misin?"

Oğuz, Gökhan'dan önce davranıp, "Yüz bin lira için bok bile yer lan bu!" dedi. "Herif şampuan içti zamanında, koyar mı bu adama lan?"

Gökhan, Oğuz'a çirkin bir el hareketi yaparak, "Peki sana bunu verseler, dayağımı yer misin?" diye sordu.

Oğuz, Merve'yi taklit ederek, "Çok kabasın Karademir," dedi kıstığı gözleriyle. "Çok..."

Ali, uzandığı yerden ilk defa konuştu. "Ne ara geçtik bu oyuna, onu da anlamadım."

Kafamı onun göbeğine yaslayıp, "Çocukken olduğu gibi," deyip güldüm.

"Peki sen Ali... Sana yirmi bin lira verseler kankanla öpüşür müsün?"

Bu soru, aslında düşünülmüş bir şey değildi. Her zaman ortaya atılan aptalca binlerce cümleden yalnızca biriydi. Ancak, içten içe vicdan azabı yaşayan Ali'yle benim için sanki ayan beyan bir suçlamaydı. Kafamı panikle Ali'nin göbeğinden çektim. Ali de rahatsız olmuş gibi yattığı yerde usulca doğruldu.

Neyse ki, bizim saçmalayıp kendimizi ele vermemize vakit kalmadan Oğuz lafa atladı.

"Kanka ben seninle öpüşürüm ha..." dedi Sinan'a dönüp. "Daha önce bir kere yanlışlıkla olduydu zaten."

Ali tekrar yerine uzanırken ben ona dokunmasam da uzak olmayan bir köşe seçip sırtımı yasladım.

"Bir milyon lira verseler, sana dokunmam ben! Sırnaşma bana!" Sinan, elleriyle yerden destek alarak ayağa kalktı. "Dikkat edin buna ha... Artık sevgilisi de yok." Sinan, üstünü usulca silkip odadan çıkarken, Oğuz arkasından, "Şimdilik yok!" diye bağırdı.

Gökhan merakla, "O ne demek?" diye sordu.

Oğuz saçma bir özgüvenle, "Yakında Yeşim bana aşkını itiraf edecek," dedi.

Hepimiz aynı anda güldük.

"Çok beklersin..."

"İlkokulda kızı o kadar çok dövdün ki, kız senin yüzünden yampiri yampiri yürüyor be!"

Oğuz, söylediklerimizi ciddiye aldığı nadir dakikalardan birini yaşıyordu. "Lan onlar başka!" diye yükseldi aniden. "Ben o ara aşkı dövüşmek zannediyordum," diye minik bir açıklama yaptı.

"Hasta ya..." Gökhan, tam ayakucunda oturan Oğuz'un kafasına ayağıyla hafifçe vurdu. "Hadi o zaman çocuktun diyelim de... Liseye başladığından beri kızla o kadar uğraştın ki, kıza cinnet gelse ilk bıçaklayacağı kişi sensin. O kızın seni sevme ihtimali, Kate Upton'm seni sevme ihtimalinden bile düşük. Kabul et..."

"Herkes bana âşık diye beni kıskanıyorsunuz!"

Yanımdaki yumuşak yastığı Oğuz'a fırlatıp, "Kanıt?" dedim.

Gözlerini devirip, "Canımın en pizza istediği anda," dedi heyecan efekti vererek. Cümlelerini böle böle söylüyordu. Elini cebine atıp, "Birinin benim her zaman takıldığım yere bir kutu pizza bıraktığını fark ettim," dedi. Cebindeki elini çıkarıp parmaklarının arasına sıkıştırdığı kâğıdı bize doğru tuttu gururla. "Üstünde bu vardı!" Kâğıttakini kendisi okuyarak, "Mr. P yazıyor. Yani Bayan P, cahiller! Yaaanii, Bayan Pizza!"

Gökhan yakından bakabilmek için kâğıdı Oğuz'un elinden kaptı. Oğuz, hikâyesini anlatmaya devam ederek parmaklarını şaklattı. "Sonra bir baktım Yeşim orada. Ondan başkası olamaz yani!"

Gökhan kâğıdı sallayarak, "Eee, Mr. bay demek değil mi ya?" diye sordu gülerek.

Oğuz şokla kâğıda bakarken, "Nasıl ya?" diyebildi sadece.

"Basbayağı. Bu hikâyeye göre... Senin gizli aşkın, erkek!"

Oğuz sinirle Gökhan'ın elindeki kâğıdı kapıp, "İnanmıyorum size!" diye bağırarak odadan çıktı.

Gökhan şaşırdığını belli ederek, "Bu niye büyüttü şimdi bu kadar ya?" diye sordu kapıyı işaret edip.

"Kanka, ilkokuldan kalma bir şeyi var Yeşim'e. Kızla bu kadar çok uğraşması falan da onun belirtisiydi zaten. Bence ilk ve tek platonik aşkı olduğundan içten içe zaafı var."

Yorumum, Gökhan'ı tatmin etmedi. Yüzünü sarkıtıp, 'Yok ya... Sanmam," dedi. "İlkokulda tamam, hepimiz kimden hoşlansak saçını çekiyorduk, bilmem ne yapıyorduk da şu an öyle bir zaafı olsa gidip kızla bu kadar uğraşmaz herhalde."

Israrla tezimi savundum. "Bence direkt çağrışım yapıyor işte! Eskiden beri o kıza karşı ilgisini böyle belli ediyor bence." Parmağımı şakaklarıma vurdum. "Bilinçaltı..."

Ali, takip etmeye çalıştığı ilişkiyi doğru anlayıp anlamadığını kontrol etmek ister gibi kendi kendine mırıldandı. "Eee... Yani şimdi bizim sığır bilinçaltına ittirdiği ilk aşkını..."

"...olayları yanlış anlayıp tekrar gün yüzüne çıkardı," diyerek Ali'yi tamamladım.

Gülerek, "Kızı dövmese bari," diye bir temennide bulundu.

Gökhan, "O kadar hıyar değildir herhalde ya," derken aklına gizemli not takılmış olacak ki, "Mr. P kim o zaman abi?" dedi. Sonra kafasında şimşekler çakmış gibi, "O not... Bana olabilir mi?" diye sordu.

"Ne alaka?"

Gözlerini kısarak uzaklara baktı. Gizemli bir ses tonuyla, "Mr. Physicist11!" diye mırıldandı.

Demirli ve paranoyaklıkları işte...

11 Fizikçi.

9

Tek çocuk olmanın en kötü yanı, kaç yaşınıza gelirseniz gelin ekmek almaya sizin gidiyor oluşunuzdu. Eve babamdan sonra gittiğim günler bu yükten kurtulsam da, hafta sonları bundan kaçışım pek olmuyordu. Özellikle birkaç gün önceki temsili üniversite sınavı puanımın annemlerle aramıza tsunami gibi girmesi ve dolayısıyla aramızın pek iyi olmadığı gerçeğini de eklersek, günde annemlerden çok marketteki kasiyerleri görüyorum desem, abartmış olmazdım herhalde.

Akşam yemeğinden önce, elimde iki ekmek ve bir kap yoğurtla, ayağımdaki kocaman terlikleri sürüyerek apartmana girdim. Normalde asansörü pek kullanmazdım ama o gün o merdivenlerden o kadar çok inip çıkmıştım ki gücüm bitmişti. Asansörün tuşuna yumruk atıp giriş katma inmesini kendi kendime apartman ekosunu kullanıp şarkı söyleyerek bekledim. Söylediğim şarkının sözlerinin karamsarlığının aksine, melodisi neşeliydi. Bu, benim son dönemdeki ruh halime benzediği için hoşuma gitmişti.

Asansöre girip son katın butonuna bastım. Asansörle yukarı çıkarken genelde midem bulanırdı. Bu yüzden ekmeğin ucunu dişledim ve tam o sırada beklemediğim bir şey oldu, asansörün kapısı bizim kata gelmeden açılıverdi.

Ağzımda bir bütün ekmekle şoktan kalakaldım. Çünkü karşımda, tekerlekli sandalyede oturan Tuna vardı ve çok kızgın görünüyordu.

Ağzımdaki ekmeği çekip bütün halde çiğnemeden lokmayı yuttum. “Tuna, ne oldu sana?!” diye apartmanı inlettiğim an, Tuna tekerlekli sandalyesini geri çekip kafasıyla aşağı inmemi işaret etti. Elimdeki iki ekmeği tek kolumun altına sıkıştırıp diğer elimdeki yoğurt kabını sımsıkı tutarak dışarı çıktım. Tuna ve sandalyesi peşimden geliyordu.

Arkamdan gelerek beni eve sokan Tuna, ben içeri girince kapıyı arkadan kilitledi.

Bu hareketiyle ürktüğümü itiraf etmem gerek... Ancak bu hissimi bastırabilmek adına onun için endişeleniyormuşum gibi, “Ne oldu sana böyle Tuna?” diye sordum.

Güçlükle tekerlekli sandalyesini çevirip üstüme sürmeye başladı. “Ne mi oldu beyinsiz?” dedi gözlerini kısarak.

Korkuyla geri geri giderken, “Ne oldu?” diye sordum çekinerek.

Hızlanıp neredeyse ayaklarımı ezme aşamasına geldiğinde ben geri geri oturma odasına girmiştim bile. Beni köşeye sıkıştırıp arabasını üstüme sürdüğü an, “Gökçe’ye Tuna kafeden bir kızla çıktı diyen şendin, değil mi Yaprak?!” diye bağırdı.

Ayaklarımı, Tuna’nm tekerlekli sandalyesinden kurtarıp tekli koltuğun üstüne çıktım korkuyla. Dizlerinin üstündeki örtüyü çektiği an, alçıda olan ayağını fark ettim. “Ayy!” diye bağırdım onu öyle görünce. “Nasıl kırıldı o ayak?!”

Tuna elini yumruk yaptı sinirden. Dizlerine vurup, “Nasıl mı kırıldı?! Sence sadece ayağım mı kırıldı?!” diye bağırdı. Sonrasında psikopatça bir kahkaha attı. “Bilmek istiyor musun gerçekten?!”

Kafamı pek emin olmadan iki yana salladım.

Tuna, iyiden iyiye koltuğu sıkıştırıyordu. “Gökçe, arabayla çarptı bana!”

Tekli koltuk, Tuna ittirdiği için iyice duvara dayandı. O kadar çok korktum ki o an, ne yapacağımı bilemeden koltuğun tepesine çıktım. Delireceğini düşünemeyip, “Ay otuzla gidiyordu o! Nasıl çarptı ki sana?!” diye sordum şuursuzca.

Tuna delirip sandalyesiyle pata küte koltuğuma vurmaya başladı. "Biliyordum işte!" diye bağırdı. "Sen olduğunu biliyordum!"

"Tuna ya, valla ağzımdan kaçırdım!" diye yalan söyledim. Ama inanmadı. Ben salak bir dağlar kızı Heidi, o ise ruh hastası bir Klara'ydı o an. Bu masal ise, orijinali kadar tatlı değildi. Klara, seri katile bağlayıp Heidi'yi öldürecekti muhtemelen.

"Seni var ya Yaprak, seni yere zincirleyip tekerlekli sandalyemle üstünden geçeceğim!"

"Ay Tuna... Yapma öyle şeyler ya... Kırık nedir ki, iyileşir bir aya... Ama kalbimin kırığı, bir ömür-"

"Kalbini kırmayacağım Yaprak! Kalbini, seni öldürdükten sonra direkt yiyeceğim!"

"Ay vejetaryen değil miydin sen?"

"Yaprak seni öldürünce öyle küçük parçalara ayıracağım ki, cenazeni mikroskopla defnedecekler!"

"Tuna..."

Bana son vuruşunu yapabilmek için kendini biraz geriye çekti. Muhtemelen bu, altın vuruş olacaktı. Ondan önce davranıp halıya zıplamak istedim. Koltuğun yumuşak minderinde usulca zıpladım. Uzun atlama rekoru denemesi yapan bir atlet ciddiyetiyle kendimi becerebildiğim kadar ileri attım.

Tuna'nın ayakucuna.

Tuna sinirle, arabasını üstüme sürmeye kalkınca panikten elimdeki yoğurt kabını düşürdüm.

Tuna'nın ayağının tam üstüne...

Akşam yemeğinden sonra, içim hiç rahat olmadığından dolayı korkunun ecele faydası yok diyerek bir tabak meyveyle Tunalara indim. Ayağına yoğurt kabı düşürüp olay mahallinden rüzgâr hızıyla kaçtığım için, hangi yüzle tekrar oraya gidiyordum, hiçbir fikrim yoktu. Ama aptallığımın bedelini gerekirse

Tuna'mn üstümden geçerek bana hediye edeceği, ömür boyu yüzümde taşıyacağım tekerlek izleriyle ödeyecektim.

Zile basıp gergin bir şekilde beklerken kapıyı Kadriye Nine açınca biraz rahatladım. Elimdeki tabağı gösterip, "Tuna'ya geçmiş olsuna geldim," dedim salağa yatıp.

Kadriye Nine beni hemen içeri buyur etti. Tuna'ya moral olacağını düşündüğü için, ziyaretime sevindiğini söyleyip Tuna'nın odasına kadar bana eşlik etti. İçeri girmemi bekliyordu ancak benim için pek kolay değildi bu. Birkaç dakikalık hazırlık, son dua ve ölmeden hangi meyveyi yesem acaba düşüncesi... En sonunda Kadriye Nine kapıyı açıp beni içeri soktu.

Yatağında uzanmış, kitap okuyan Tuna içeri benim geldiğimi görünce birkaç saniyelik bir şok geçirdi. Kadriye Nine, "Ben size süt falan getireyim, siz konuşun," diye odadan çıktığı anda, Tuna elindeki kitabı bana fırlattı. "Sen ne yüzle buraya geliyorsun?!"

Duvara çarpıp ayakucuma düşen kitabı, ayak parmaklarımla ittirip Tuna'nm çalışma masasının önündeki sandalyeye oturdum. Elimdeki meyveleri masaya koyup, "Sana meyve getirdim," dedim.

Tuna'nın yüzü sinirden davul gibi gerilmişti. Yerdeki kitabı işaret edip, "Az önce okuduğum kitaba ayağın değdi... Ayağa kalkabildiğim ilk anda ayaklarını yerinden koparıp yerine takunya takacağım Yaprak," dedi. 'Yemin ederim, yapacağım bunu."

"Sen ayaklan da," dedim şefkatle. "Söz, kendi ayaklarımı kendim koparacağım."

"Çevremde dolaşmadığın sürece ayaklanmam mümkün."

Ayağına düşürdüğüm yoğurt kabını ima ederek, "İyi ki iki kiloluktu yoğurt," dedim. "Düşünsene, beş kiloluk kabı düşürdüğümü..."

"Evet... Doğru söylüyorsun aslında Yaprak," dedi sarkastik bir şekilde. "Gerçekten, sana çok teşekkür ediyorum. Bu hayati tercihin, geleceğimi kurtardı."

Bir an ciddi olup olmadığını anlamadığımdan, bir şey diye-

medim. Sonra Tuna tekrar delirip kendi kendine söylenmeye başlayınca, ona meyve soymaya başladım.

Ben mandalina soydukça, beni o mandalina gibi önce derimden ayıracağını, sonra da küçük parçalara ayırıp suyum çıkana kadar rondodan geçireceğinden bahsetti. Onu duymazdan gelip soyduğum mandalinaları masada ona doğru ittirdim. Kaç gündür okula gelememe sebebini de anladığım için güya ona iyilik olsun diye okuldan haberler vermek istedim. Ancak okul benim için bizim çocuklardan ibaret olduğundan dolayı yalnızca bizimle ilgili son gelişmeleri aktarabildim.

Tuna soyduğum meyveleri yerken, ben, "Ali'yle ilişkimizi hâlâ söyleyemedik bizimkilere," dedim. Tepkisiz kalacağını bildiğimden ona cevap fırsatı vermeden devam ettim. "Düğünden sonra söyleyeceğiz."

Alaycı bir tavırla, "Düğünden sonra söylemeyin bence," dedi. "Direkt ilk çocuğunuzu yaptıktan sonra söyleyin. Düğün erken olur."

"Yaa... Öyle değil!" derken, durumu açıklamak için başka dedikoduya geçtim. "Sen bilmiyorsundur... Sinan'ın abisi Kerem, sevgilisiyle geldi geçen hafta. Kızın karnı burnunda! Acil evlendiriyorlar." Söylediğim şeyi asla umursamadan, peçetesinin üstünde tutarak dikkatle mandalinalarını yemeye devam etti. Hemen diğer dedikoduya geçtim. İlgisini çekecek bir şeyler çıkardı nasılsa...

"Okulda bir akım başladı sen yokken. Mr. P diye bir internet bloğu... Oraya bilgilerini giriyorsun, adam sana aşk falı bakıyormuş. Okul çalkalanıyor." Soyduğum elma dilimlerini de Tuna'ya doğru ittirdim. Elimdeki bir parça elma dilimini ağzıma tıkıştırıp heyecanla, "Ama bil bakalım, Mr. P kim?" Tepki vermedi Tuna. Ama ben, dünyanın en büyük sırrını veriyormuşum gibi kısık bir sesle, "Bizim Sinan," dedim. "Kimseye söyleme ama!"

“Mr. P mi?” dedi küçümseyen bir ifadeyle. “Bay Primat[12] için güzel bir lakap.”

Tuna’nın değişik kelimelerini anlamadığım için üstünde durmadım ama muhtemelen Sinan’a hakaret etmişti. Omuz silkip, “Bir de Gökhan var,” dedim. “O da sanırım üst kat komşusu kızla fingirdiyor. Hoşlanıyor sanırım kızdan. Ama kız bundan iki yaş büyük.” Tuna’nın beni dinlememesini umursamadan, kendi kendime konuşmaya devam ettim. “Gerçi kızı partiden hatırlarsın. Küçük duruyor... Ben görsem, liseli derim.”

Kadriye Nine içeri girip ikimize de sıcak ballı süt getirdi. Bizim birbiriyle çok iyi anlaşan iki arkadaş olduğumuzu düşündüğünden bizi tekrar yalnız bıraktı. Ben, kendi kendime anlatmaya devam ediyordum hâlâ... “Aaa!” dedim sanki Tuna beni dinliyormuş gibi. “Bir de Yeşim meselesi var!”

Tuna ilk defa gerçek bir tepki verip, “Ne olmuş Yeşim’e?” diye sordu.

Bu tepkisine şaşırıp, Yeşim’i tanıyor musun sen ya?” diye sordum. Aynı sınıftaydık ancak Tuna kimseyle ilgilenmediğinden çoğunun ismini bilmezdi.

“Elbette biliyorum!” diye tersledi beni.

“Ne kızıyorsun ya...” Kaşlarımı çattım. “Senin de vereceğin tepkiler önceden tahmin edilmiyor.”

“Uzatma!”

“Aman be, sen de amma dedikoducu çıktın,” dedim alaycı bir tavırla.

Gözlerini devirdi.

Pes edip, “Oğuz,” dedim. Yeşim’le aralarında bir ‘büyük aşk, büyük nefret’ olayı var. Oğuz, yıllar sonra kıza tekrar sarmış olabilir.”

“Kim kime neyi sarıyor?” Anlamamış gibi, gözlerini kırpıştırdı. “Ne aşkı, ne nefreti... Hiçbir şey anlamadım.”

Yeşim, Oğuz’un ilkokuldaki aşkıydı. Oğuz sonra unuttu

12 Bütün maymun türlerini ve kimi bilginlerin sınıflandırmasına göre insanları da kapsayan memeliler takımı, primatlar.

gitti ama kıza hep ultra takıktı. Çok uğraşıyordu kızla falan... Geçenlerde tutturdu Yeşim beni seviyor diye!"

"NE?!"

"Heee... Sonra ne dersek diyelim ikna olmadı. Bilinçaltında bastırdığı şeyler dışarı çıktı sanırım. Tabii bir de sevgilisinden yeni ayrılmanın ve 'tutunacak dal' sendromu geçirmesinin de etkisi var bence."

"O tek hücreli arkadaşınızın bir şeyleri tutacak yetisi var mıymış?" dedi kibirle. Sebebini anlamadım ama aniden sinirlenmişti. Oğuz'u kastederek, "Hadsiz," diye mırıldandı kendi kendine.

"Niye kızdın ki sen ya?"

"Kızmadım!"

Elimle sakin olması için küçük bir hareket yaptım. "Tamam tamam..." dedim yalandan gülerek. "Kızmadın."

Yemekhanede, tabldotlarımızdaki sevmediğimiz yemekleri tırtıklarken güneş gözlüğüyle oturan Sinan'ın önüne bir ısırık alıp bıraktığım elmayı fırlattım. Sinan, kaşlarını çatıp gözlüğünü burnunda yarıya kadar düşürdü. "Ne yapıyorsun kızım sen?"

"Asıl sen ne yapıyorsun hasta!" dedim merakla. "Yemekhanede güneş gözlüğüyle oturmak yeni mi çıktı?"

"Mr. P olduğumu anlamasınlar diye artık böyle..." dedi. Masada kendi kendine takılan herkes, Sinan'a bakıp ona acıdıklarını belli eden sesler çıkardılar. Hepimize tek tek bakıp, "Siz nasıl bir şöhretin içinde olduğumun farkında mısınız ya?" diye kendi kendine böbürlenmeye başladı.

Gökhan, 'Yavrum yalnız şöyle bir şey var ki," diyerek Sinan'a yaklaştı. Sesini hafifçe alçaltıp, "Herkes Mr. P'nin gizemli bir medyum olduğunu falan düşünüyor," dedi.

Sinan omuz silkip bacak bacak üstüne attı. "Ne düşünürlerse düşünsünler," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sonuçta

orada yazılanlara hayranlar mı? Hayranlar. Onları ben mi yazdım? Evet. Oraya bilgilerini giren kızların arasından hayatımın aşkını buldum mu? Buldum." Hepimiz şaşırıp Sinan'ın ağzından çıkacak kelimeyi bekledik. Son cümlesindeki "kız" meselesini açıklamasını beklediğimizi bildiğinden sürpriz efektini artırmak için birkaç saniye bekledi. Ardından sesini alçaltıp, "Rengin..." deyince, hepimiz aynı anda arkaya döndük.

Arka masada arkadaşlarıyla yemek yiyen okulun en marjinal kızlarından Rengin'e alıcı gözle baktık. Yeşil saçları, üzerine giydiği zımbalı kot ceketi ve gri lensleriyle Sinan'ın dünyasından o kadar uzakta görünüyordu ki...

Sinan, "Bakmayın kıza!" diye çemkirince herkes önüne döndü.

Oğuz, "O kızla sen... Ne alaka ya?" diyerek hepimizin hislerine tercüman oldu.

Sinan, Oğuz'a dil çıkarıp, "Eminim ben," dedi. "İki saattir gözlüğümün altından bütün yemekhaneyi taradım. Rengin'den başkası olamaz o kız!"

Gökhan, Sinan'ın gizemli tavrına ayar olduğunu belli etmek için, "O kız, o kız dediğin kim abi?" diye söylendi.

Sinan, verdiği cevap çok makulmüş gibi büyük bir sakinlikle, "Scarlett O'Hara," dedi.

Gökhan bize dönüp, "Delirdi mi bu ya?" dedi umutsuzca.

Gökhan'ı onaylayarak, "Bence sağlam sıyırdı kafayı," dedim.

Yüzüne çokbilmiş bir ifade yerleştirip bacak bacak üstüne attı Sinan. Sonra, "Beyler, cahilliğiniz için küçük bir dipnot: Scarlett O'Hara bir kitap karakteri. *Rüzgâr Gibi Geçti* kitabından..." diye açıklama yaptı. "Bloğuma birisi o nickname ile yorum bıraktı! Yemin ederim, seçtiği hayvanlardan izlediği filmlere... Her şeyiyle aradığım kişi!"

"Google'dan baktın değil mi lan kitabın ismine?"

"Sana ne be?" Bize sattığı kültürlü imajın aksi bir hareketle, hemen pes etti. "Tamam, öyle yaptım ama konumuz o değil!" Sandalyesini masaya iyice yaklaştırıp sesini kısarak, "Ben o kız

kim olabilir diye bakınırken bir şeyi fark ettim," dedi gülerek. Çenesiyle Rengin'in olduğu masayı işaret etti. "Kızın elinde o kitap var şu an! Ben gidip konuşacağım," diye gaza gelip ayağa fırladı.

Bunun üstüne Gökhan, "Haydaaaa!" dedi. "Nereden eminsin acaba ya? O kitabı okuyan bir tek o kız mı?"

Sinan, Gökhan'ı duymadı bile.

Scarlett'inin masasına birden çöküverdi!

Biz de onu daha iyi duyabilmek için yemeklerimizi bırakıp kızların biraz yanındaki boş masaya çöktük. Rengin'in oturduğu kalabalık arkadaş grubuna keserken aralarında her zaman gittiğimiz kafedeki garson kızı da gördüm. *Bizim okulda mıydı bu kız ya?* O ana kadar kızı okulda fark etmemiştim bile... Kız, Sinan'ı tanımış olacaktı ki onunla göz teması kurduğu an heyecanla el sallayıp, "N'aber Sinan?" diye sordu. Sinan, başıyla hızlıca kızı geçiştirdi. Çünkü o an odak noktası, ona tek bir saniye bile bakmamış olan Rengin'di.

Konuya kitaptan girmeye çalışarak, "Güzel kitap," dedi Rengin'e. "En çok, Scarlett karakterini seviyorum."

Rengin mimiksiz bir ifadeyle, "Okudun mu sen bunu?" diye sordu. "Pek kitap okuyan birine benzemiyorsun."

"Aaaa, ben çok kitap okurum ya!" dedi Sinan.

Oğuz yan taraftan hemen salça oldu. "Aynen, o kadar çok kitap okur ki, kitap yetiştiremez ailesi. Kitap bulamayınca, ilaçların prospektüsünü falan okuyor zavallım..."

Biz kıkırdarken kızların masasından da gülüşmeler yükseldi. Sinan, Oğuz'a üçüncü ölümcül bakışını atıp konuyu değiştirmek için, "Bu öğlen yemekler güzeldi değil mi?" diye bir laf attı ortaya. Önündeki yiyeceklere pek dokunmamış olan Rengin, "Neye göre, kime göre?" diye huysuz bir cevap verdi. "Hepsinde et vardı, iğrenç."

"Aaa, et sevmez misin?"

"Veganım."

Sinan, hepimizi şoke ederek, "Ben de," dedi kıza.

Gökhan gülerek, “Ne zamandan beri?” diye bulaştı Sinan’a.

Sinan gözlerini devirip, “İki dakika önce oldum, bir problem mi var?” diye tehdit dolu bir karşılık verdi. Bizi işaret ederek, “Sizin gibi sığırlar yüzünden kırmızı ete saygımı kaybettim de...” dedi.

“Aaa öyle deme Gökhan, Sinan doğru söylüyor.” Oğuz, yeniden oyuna girdi. Ciddiyetle, “Sinan ilk veganlardandır. Sırtında #vegan şeklinde doğum lekesi var, bilmiyor musun?” dedi.

Bizimkilerin üst üste Sinan’ı bozması, tatlı bir kıza benzeyen garson kızı üzmüş olacak ki, “Sinan hayvanları çok sever,” diyerek Sinan’ı kurtarmaya çalıştı.

Masadaki kızlardan biri bunun üstüne, “Evcil hayvanın falan var mı?” diye sordu.

Sinan büyük bir ciddiyetle bizi kastederek, “Üç tane sığırım, bir de cama yapışan sineğim var,” dedi.

Kaşlarımı usulca çatıp yanımdaki Oğuz’a döndüm. “Cama yapışan sinek diye kime diyor o ya?”

Oğuz eğilip kulağıma, “Kanka bir ara sen delirmiştin, hepimize saldırıyordun ya durduk yere... O ara sana aramızda öyle diyorduk. Affet,” diye küçük bir itirafta bulundu. O an, Sinan’ın güneş gözlüğü gözümdeydi. Onu ima ederek, “Bu arada böyle harbi sineğe benziyorsun ha,” deyip güldü.

Bozulduğumu belli etmek için dudaklarımı aşağı sarkıtıp, “Aşk olsun ya...” dedim çocuk gibi. Bu defa diğer tarafımdaki Ali kulağıma, “Olsun...” diye fısıldadı. Eriyip masaya aktım.

Bir süre, Sinan’ın ısrarla kızla iletişim kurmaya çalışmasına ve bizimkilerin olayı sabote edişine şahit olduk. Rengin, dağ gibiydi ve Sinan asla ona ulaşamıyordu sanki. Bir süre sonra Sinan yorulmuş olacak ki kitabı işaret edip, “Ya bu kitap senin değil mi?” diye sordu.

Rengin, Sinan’ın neden böyle bir şey sorduğunu anlamlandıramamış gibi birkaç saniye boş gözlerle Sinan’a baktı. Sinan’ın ısrarlı bakışları karşısında pes edip, “Kitap benim değil. Simge’nin. Ondan ödünç aldım,” dedi.

Adının Simge olduğunu öğrendiğimiz garson kız, panikle masadan kalktı ve koşarak yemekhaneden ayrıldı. Biz neler olduğunu anlayamadan, bir süre şoktan hareket edemeyen Sinan da kendini toplayıp Simge'nin peşinden gitti.

fff

Simge'nin peşinden koşarak arka bahçeye çıkan Sinan, şaşkınlığım hâlâ üzerinden atamamıştı. Onu bulunca ne diyeceğinden emin değildi ama yine de arkada bahçeyi gözleriyle tarayıp onu buldu. Simge bir ağacın altına çökmüş, öylece duruyordu.

Sinan hemen onun yanına gidip oturdu. Normalde işi kelimelerle olan Sinan, o an diyecek bir şey bulamıyordu saçma bir şekilde. O anki duruma en yakışmayacak soruyu sorup, "Scarlett O'Hara... Sen miydin?" diye sordu.

Simge bu soruya inanamayarak kafasını salladı iki yana. "Bendim," dedi.

"Neden söylemedin bana?"

"Sen nedenfark etmedin beni?"

Sinan, o ana kadar olabildiğince yumuşak başlı olan kızın bu çıkışına şaşırarak, "Efendim?" dedi.

Simge, Sinan'ın şaşkınlığını yok sayıp aynı dik başlı tavırla devam etti. "Orada yazdıklarımdan mı etkilendin? Yoksa kafanda yarattığı o güzel kız imajına, yazdıklarımı yakıştırdığın için mi hoşuna gitti?"

"Simge..."

"Senin için o kadar şeffafım ki Sinan... Karşında oturduğumda bile beni değil, arkamda duran kızı görüyorsun. Defalarca bizim kafede siparişini almama rağmen, daha düne kadar okulda bile beni tanımıyordun. Benifark etmen için her şeyi yaptım. Babama yardım etmeye gitme sebebim bile sadece senin bizim kafemizde takılmandı!"

Simge'nin söyledikleri karşısında ne hissedeceğini bilemedi Sinan. Yalnızca, "Bilmiyorum," diyebildi.

"Bilmezsin tabii! Benimle ilgili ne biliyorsun ki? Sırfgüzel diye,

yüzlerce kişinin arasından Rengin'in elindeki kitabı bilefark ediyorsun. Ama benim senin yanına gelirken, her defasında o kitaplageldiğimi hatırlamıyorsun bile!" Sinan cevap vermedi. O an kırgın olan Simge'nin ağzına geleni sayıp rahatlaması için ona boşluk tanımak istedi. "Bu arada yanlış anlamanı istemem Sinan. Ben bana âşık ol ya da beni sev diye yardım etmedim sana. Gerçekten, sadece yanında biraz durabilmek istedim. Adımı bil istedim. Bunları yaparken de,faydam dokunsun istedim. Ama... "Ağlayacağını anlayıp kafasını yere eğdi, "İster istemez, kendimi de o adayların arasında görmekten alıkoyamadım. Öyle... Dikkate alacağını düşünmeden ben de bilgilerimi yazdım oraya. "

Sinan, Aradığım hayvanı da bilmişsin," dedi, konuyu daha tatlı bir yere çekebilmek için. "Keşke önceden söyleseydin bana. "

"Sordun mu?" diye ani bir çıkış daha yaptı Simge. Kızarmış gözlerini, Sinan'ın mahcup bakangözlerine dikti. "Saatlerce anket hakkında muhabbet ettik. Bir kere bana senin cevapların ne dedin mi?"

"Demedim. "

"Çünkü benimle olma ihtimalin hiçbir zaman yoktu. "

Kalbi kırık ve ağlayan bir kız, Sinan'ın dayanamadığı bir şeydi. Öyle durumlarda kendini olabildiğince çaresiz hisseder, ne yapacağım şaşırırdı. Tıpkı o andaki gibi... Simge'nin söylediklerini yok sayıp konuyu yine hayvan anketini getirdi. "Penguen... " dedi kendini zorlayarak. "Sen neden penguen dedin?"

Simge kalkık burnunu hafifçe çekerek, "Çünkü penguenler ömürleri boyunca tek bir eşe sadık kalırlar," diye yanıtladı Sinan'ın sorusunu. "Sen peki... Sadakatten dolayı mı penguen cevabını arıyordun?"

"Şey... " dedi Sinan çocuk gibi. "Penguenlerde dişiler çalışıyor, erkekler kuluçkaya yatıyor ya... Ben üşengecim biraz." Güldü. "Şaka şaka... Ben de o sebepten penguen totemi yapmıştım. Ha bir de, smokin gibi ya derileri... Benim centilmen havama uyuyor gibi geldi."

Simge, Sinan'ın rahat cevabından sonra hızlıca ayağa kalktı. "Umarım benden başka biri de doğru cevabı bulur. "

Arkasına bakmadan koşar adım ilerleyen kıza, "Nereye?!" diye seslendi Sinan.

Olduğu yerde durup arkasını döndü Simge. Yüzüne buruk birgü-

lümseme yerleştirip, "Tekrargörünmez oluyorum ben," dedi. "Şu ana kadar sana asistanlık yapmak keyifliydi. Ama dahafazla devam edemeyeceğim."

"Simge! Özür dilerim, bekle-" Koşarakgözden kaybolan kıza pişmanlıkla baktı. "Rüzgârgibi... geçti."

10

Uzun bir süredir, üniversite sınavı yüzünden okula uğrayamıyordu Barış. Aslında bana bir şey söylememişti ama ben öyle tahmin ediyordum. Rahatsız etmemek ve çok da samimiyet kurmamak adına mesaj da atamıyordum. Bir süredir yeni görev alamadığım ve bir önceki görevin kanıtlarını ona gösteremediğim için de sabırsızlanıyordum.

Yatağımda uzanmış, avizeyle konuşurken Barış'a nasıl ulaşabileceğimi düşünüyordum. "Mesaj atmak en kolayı avize... Ama öyle de sürekli mesajlaşıyoruz gibi olur." Avize sanki cevap vermiş gibi, "Bence de," dedim. "Haklısın. Kesinlikle mesaj atmamahyım."

Yatakta bir sağa bir sola dönerek Barış'a resmi bir tavırla nasıl ulaşabileceğimi bulmaya çalıştım.

Evine mektup yollasam?

Geç olur.

Evine gidip kapısının önüne not bıraksam?

Çok Sırık işi.

Mail atsam?

Ayağa fırladım. Evet, mail en mantıklısıydı. Hem mesaj atmak gibi hem de fazlasıyla resmi...

Barış'm Facebook hesabına girip bilgilerini kurcaladım. Mail adresinin gizli olmadığını görünce sevinçle ellerimi çırpıp ken-

di mail adresime girmeye çalıştım. Beceremedim. Ta ortaokulda aldığım mail adresimin şifresini unutmuştum çünkü.

Pes etmeyerek yeni bir mail adresi açmaya karar verdim.

Uzun bir süre, mail adımı düşünerek bilgisayar ekranıyla bakıştım. "Yaprak alttan tire..." Devamına ne yazacağımı düşündüm. "Son prenses bükücü..." Kıkırdadım. "Alttan tire... Otuz beş!"

Eserime baktım:

Yaprak_sonprensesbukucu_35@gmail.com

"Şifre," deyip aklıma gelen ilk şeyi yazdım. "Avize... İle... Konuşuyorum... Nokta... Bin dokuz yüz üç."

Açtığım hesaptan bir hayli memnun bir şekilde, bilgilerimin devamını doldurdum.

"Robot değilim... AQTRAG... Eee? Robot muyum ben? Robotlara ayrımcılık bu resmen! Kendime geldim. AEWMQ... Hah, doğru!"

Mail hesabımı aktif hale getirdikten sonra direkt işe koyuldum.

Alıcı: baris.ozansoy.35@gmail.com

Mesaj:

Sevgili Barış Ozansoy,

Verdiğiniz görevi başarı ile tamamladım. Kanıtlarım ektedir. Yeni görevinizi merakla bekliyorum.

Sevgiler, son prenses bükücü, Yaprak Ayvaz.

Birkaç dakika geçti geçmedi, Barış'tan mail geldi.

Alıcı: yaprak_sonprensesbukucu_35@gmail.com

Mesaj:

AHAHAHAHAHAHAHAHAHAHHAHAHAHAHAHAHAHAHAHHAHA SEN BENİM MAİL ADRESİMİ NEREDEN BULDUN YA?

Sinirlendim. Resmi çizgimden kaymamak için, mailine büyük bir ciddiyetle cevap verdim.

Alıcı: baris.ozansoy.35@gmail.com
Mesaj:
Sizi resmiyete ve ciddiyete davet ediyorum. Lütfen, bana yeni görevimi bildirin.
Sevgiler, son prenses bükücü, Yaprak Ayvaz.

Alıcı: yaprak_sonprensesbukucu_35@gmail.com
Mesaj:
AHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHHAHAHAHAHAHHHAHA

Sinirlenip dizüstü bilgisayarımı bir hışımla kapattım. "Aaa, bu çocukla da resmi bir diyalog kurulmuyor." Sinirimi yatıştırıp bilgisayarımı tekrar açtım. Ve o an mail geldi:
Alıcı: yaprak_sonprensesbukucu_35@gmail.com
Mesaj:
Sen hiç ders çalışmaz mısın? Kimya kitabının içine bak.
Sevgiler, aşk doktorun, Barış Ozansoy.

"Oğuz, bırak oyunu! Bana çok acil kimya kitabımı getir! Hem ne arıyor sende ya? Ders mi çalışacaksın sen? Nerede görülmüş senin ders çalıştığın!"
"Ne dersi ya? Ben ders kitaplarından kendime orta sehpa yapacaktım ondan çaldım sizinkileri de."
"Hasta! Getir çabuk kimya kitabımı!"
"Sen gel al ya!"
"Annem salmaz!" diye bağırdım son gücümle. "On dakika içinde o kitabı elimde istiyorum!"
Telefonu Oğuz'un suratına kapatıp odamdan çıktım ve evin

sokak kapısının önüne gidip onu kapı deliğinden dışarı bakarak beklemeye başladım çünkü gerginken oturamama huyum vardı. Neyse ki, psikopat Mese ona söylediğim gibi on dakika sonra kapıdaydı. O daha zile basmadan, çat diye kapıyı açıp onu korkuttum. Üzerindeki leopar tulumuyla uyumsuz yorgun yüz ifadesiyle oflayarak kitabı bana uzattı.

Kitabı leoparın elinden kaplan gibi kaptım. Bu National Geographic çakması hareketlerimize uysun diye teşekkür etmek yerine usulca hırladım. Bana delirmişim gibi baktı. Neyse ki, kendisi delinin bayrak taşıyanı olduğundan, bu bakış yalnızca on saniye sürdü.

Oğuz'u içeri davet etmek yerine direkt kışkışladım. Onun da kalmaya niyeti yoktu zaten. Kapıyı örtünce odama kadar dayanamayıp kapının önüne çöktüm. Oğuz'un içindeki notu düşürmediğini umarak kitabı karıştırdım. Neyse ki notu hemen buldum.

GÖREV 4 : Ona büyük bir sürpriz yap!
(30PUAN)

Not: Öyle özel bir şey yapki,
buz odamın kalbi erisin!

On üçüncü sayfaya yapıştırılmıştı. Her zamanki yapışkanlı sarı kâğıtla...

Parmağımı notta gezdirip, "Ya..." diye bir ses çıkardım. Az önceki kaplan halim, kediye evrildi aniden. Barış'm şu ana kadar verdiği görevler arasında bu en tatlısıydı, içimden, "O bana karşı hiç buz adam olmadı ki," diye geçirdim. "Ama yine de," dedim ayağa kalkarken. "Onun erimiş kalbini, yapacağım tatlı sürprizle buhar edeceğim!"

Sonra gerçek dünyaya döndüm. "Ama nasıl?"

Kapıya sırtımı yaslayıp Ali'ye ne sürpriz yapabileceğimi düşünürken aniden kapı çaldı. Boş bulunup korktum. Dürbünden baktığımda tekrar Oğuz'u gördüm.

Kapıyı açıp, "N 'oldu?" diye sordum isteksizce. Saçma bir sebepten geldiğini düşündüm. Ama beklediğim tepkiyi alamadım.

Yeşim..." dedi şoke olmuş bir yüz ifadesiyle. Yeşim'i Tuna'dan çıkarken gördüm!"

« v v

Tuna'yla Yeşim'in görüşmeye başlaması, Oğuz'da da bende de şok etkisi yaratmıştı. Daha önce kafede Tuna'nm yanında gördüğüm kızın Yeşim olması... Yeşim'in Oğuz'un kafasına kitap fırlattığı zaman Tuna'yla buluşmaya gitmiş olması... Tuna'nm Yeşim ile Oğuz hakkında konuşurken sinirlenmesi... Her şey kafamda bir bir otururken, Oğuz'un manik bir kriz geçirişini izliyordum.

Yatağımın üstünde, yastığa sarılmış ve dudaklarını sarkıtmış Oğuz gözüme pek şirin geldi o an. Kolay kolay hiçbir şeye üzülmeyen ve sinirlenmeyen Oğuz'u öyle görmek hem garip hem de sevimliydi aslında.

"Tuna gay değil demiştiniz ama," dedi beton gibi bir suratla. "Görüyorum ki öyleymiş."

Üzüntüden delirdiğini düşünüp yanma gittim. Usulca saç-

larını karıştırdım. “Ne saçmalıyorsun oğlum ya?” dedim haline acıyıp.

Kendinden emin bir şekilde, “Memesiz birine âşık olduğuna göre, bu onun erkelerden hoşlandığını gösterir Yaprak,” dedi. ‘Yoksa neden herhangi biri memesiz Yeşim’den hoşlanır ki?”

“Sığır... Sen de hoşlanmıyor musun?”

“Ne münasebet! Asla!”

“E nedir bu üzüntünün sebebi paşam?”

“Ben... Tuna’yaüzülüyorum!”

“Kıyamam ya... Benim minik sığırım ilk defa aşk acısı çekiyor.” Usulca kafasına sarıldım.

Sinirlenip benden uzaklaştı. Küçük bir çığlık atıp, ‘Ya ne aşk acısı, saçmalama!” dedi. Sonra kendini yatağa bıraktı. “Ama... Bana âşık sanmıştım ya!”

Oğuz gittikten sonra tekrar odama çekilip kendi derdime odaklandım. Yani Ali’ye yapabileceğim sürprizlere... Böyle konularda berbat olan hayal gücüm, son on yıldır herkesin yaptığı “kutu hazırlama”dan öteye geçemiyordu. Sabaha karşı, fikir bulmaya çalışmaktan darlandım. Ancak uyku da tutmadığı için odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak yapacak bir şey aradım. Oda o kadar dağınıktı ki... Aslında yapabileceğim en güzel şey, odamı toplamaktı.

Nereden başlayacağımı bilmeden, odadaki yığınlara tekme atarak nesne tespiti yapmaya karar verdim. Kıyafet yığınları... Kitap yığınları... Çizgi roman desteleri...

Kazağımın altında kalan çizgi romanlara tekmeyi savurduğumda oda toplamanın kötü bir fikir olduğunu düşünüp bulunduğum yere çöktüm ve en son okuduğum çizgi romanı elime aldım. Tüylü halımda sırtüstü uzanıp kaldığım sayfayı çevirdim.

Okuduğum çizgi romandaki süper kahraman yine her zamanki gibi dünyayı kurtarmaya çalışıyordu. Ancak o kadar beceriksizdi ki... Delirip, "Aman be..." diye homurdandım iki sayfa okuyunca. Karakterle her zamanki gibi kavga ederek, "Hiçbir şeyi beceremiyorsun. Nasıl süper kahramansın sen ya!" diye kızdım kitaba. "Ali senden daha süper kahraman," dedim kendi kendime cilveli bir tavırla.

O an ikinci bir aydınlanma yaşadım.

"Süper kahraman Ali..." diye mırıldandım kendi kendime. Elimdeki çizgi romanı şak diye kapatıp yana fırlattım. "Süper kahraman Ali!"

11

Son günlerde gergin zamanlar geçiren Ali'nin cam o sabah okula giderken iyice sıkkındı. Okul yolunda, evlerinin yakındaki büfenin önünden geçerken her zamanki ilk rutinini uygulayıp sigara almak istedi. Ancak aklına kız arkadaşına verdiği söz gelince son anda kendine hâkim oldu. "Sigara yok Ali..." dedi kendi kendini ikna etmek için. "Sigarayı bıraktın."

Ellerini ceplerini sokup rutininin ikinci kısmına atladı. Büfenin önündeki gazetelerin başlıklarını okumak... Fakat hepsinden önce, gazetelerin arasına sıkıştırılmış başka bir şey dikkatini çekti.

Üzerinde GA-MEN - GAMZELİ SÜPERLİ KAHRAMAN yazılı bir kâğıt...

Kendi kendine gülerek kâğıdı çekip çıkardı. Etrafına baktığında kimseyi göremedi. Büfedeki görevliye baktığında adam, "Al git," der gibiydi. Ali adamın durumdan haberdar olduğunu anlayıp küçük bir selamla oradan ayrıldı. Birkaç adım sonra bir banka oturup minik bir defter şeklinde olan çizimleri incelemeyi başladı.

Bu, elle çizilmiş, minik bir çizgi romandı.

Ali, planladığım gibi hazırladığım çizgi romanı büfeden alıp yan taraftaki banklardan birine oturdu. Gülümseyerek kâğıtları çevirmeye başladığında saklandığım yerden çıkıp usulca arkasında durdum. Çizgi romanın son sayfasına geldiğinde kocaman gamzesine bir öpücük kondurdum.

Ali, dolu dolu gözlerle arkasını dönünce kafamdaki tülü gördü. Önce şok geçirdi, sonra kahkaha attı. Belimden kavrayıp beni bankın üstüne çıkardı. Sarılmak için hamle yaptığında, "Dur!" diye bağırdım. Çantamdan hızla çıkardığım mavi puantiyeli çarşafı hızla Ali'nin boynuna bağladım. Gömleğinin üzerine de, bir önceki gece sabaha kadar uğraşıp hazırladığım G harfli süper kahraman çıkarmasını yapıştırdım. "İşte!" dedim. "Şimdi tam olduk!"

Ga-men, Yaprakçığı sımsıkı kucakladı.

Kalbinin hızlı attığını hissetmeye gerek yoktu. Çünkü neredeyse kulağımla işitebileceğim kadar hızlı çarpıyordu. "Kim olarak yanımda olursan ol... Fark etmez. Gamen, hayatının sonuna kadar seni koruyacak... Biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı.

"Biliyorum..." dedim daha sıkı sarılıp. "Sen de aynı şekilde... Kim olarak yanımda olursan ol. Benim kahramanım hep sen kalacaksın!"

Bu, aslında birbirimize verdiğimiz en özel sözdü. Son günlerde aşk adı altında epeyce gerilip durmuştuk. Ama o an, aradan aşk çekilse bile birbirimiz için ne kadar özel olabileceğimizin sözünü alınca üstümüzden büyük bir yük kalkmıştı. Aşk güzeldi ama birbirimize olan bağımız her şeyin ötesindeydi. Ve ne olursa olsun, paniklemem saçmaydı. Aşkta bocalasam da, Ali benden soğumazdı. Çünkü o, şapkasının üstüne tül takıp ona gelen Yaprak'ı her türlü seviyordu.

Bir süre öylece sımsıkı sarıldıktan sonra, boynuna doladığım kollarımı gevşetip kafamdaki tülü işaret ettim. "Biliyor musun, annem ağzıma sıçacak," dedim.

Gülerek, "Neden?" diye sordu.

“Şey... Odamdaki perdeyi kestim de...”

Ali kahkaha atıp sırtındaki çarşafı işaret etti. “Bu da misafir çarşaflarından değil mi?” Dudağımı yaramaz çocuklar gibi ısırıp *evet* der gibi minik bir ses çıkardım. Ali, “Oya Teyze bizi öldürecek,” dedi.

Omuz silktim. O da boş verdi. Usulca eğilip sırtını işaret etti. “Çizgi romandaki gibi, uçalım mı?”

Heyecanla kafamı sallayıp, Ali’nin puantiyeli çarşaftan yapılma pelerininin sarktığı sırtına zıpladım.

Şapkasının üzerine perdeden duvak takmış, şaşkın Yaprak ve çarşaftan bir pelerin giymiş süper kahraman Ali... Elimi yumruk yapıp çizgi romanda olduğu gibi uçuyor gibi yaptım.

Çizgi romanın gerçeğini biraz abartmış olacağız ki, son sayfanın birebir aynısını yaşadık

Bayağı bayağı aynısını.

Çarşaf Ali’nin ayağına dolandı ve tıpkı çubuk Yaprak ve Ali gibi, biz de düştük.

Çimlere...

Çizgi romandan sıyrılıp perde parçasını ve çarşafı çantama tıkıştırıp liseli halimize geri döndüğümüzde okula bir hayli yaklaşmıştık. Ders ziline az bir zaman kalsa da, o anki ruh halimizin erimiş marşmelov kıvamında olmasından dolayı sallana sallana yürüyorduk.

Ali aniden ciddi bir konuya girdi. “Biliyor musun?” diye sordu çekinerek. “Son dönemde kendimi pek iyi hissetmiyordum.”

Kalbim korkuyla çarptı. “Neden?” diye sordum.

“Bir sürü şey,” diye yanıtladı. “En basitinden başlayayım. Annemlerin arası bir süredir kötü. İkisi de her gün arayıp birbirlerinin hakkında şikâyetlerini sıralıyor.” Derin bir nefes aldı. “Çok sıkıcılar.”

"Üzüldüm..."

"Üzülme. Sadece enerjimi emiyorlar her gün." Konuyu değiştirmek için, eliyle *salla* der gibi bir hareket yaptı. "Sonra... Bir de seninle ilişkimiz," deyince, kalbim tekrar çarptı. Yüzüm endişeli bir ifade almış olacak ki, yanağımı usulca sıkıp, "Asma yüzünü," dedi. "Öyle konuşuyoruz..."

"Peki," dedim kendimi toplayıp. "Konuşalım."

Okulun girişindeki duvara sırtını dayadı. İçeri girmeden benimle konuşmak istiyordu sanırım. Çalan ders zilini umursamadan, ben de kısa duvarın üstüne oturdum.

"En büyük sıkıntım, ilişkimizi bizimkilerden saklamak... O kadar huzursuzum ki. Özellikle son dönemde bilmeden bir şeyler söylüyorlar ya..." Örnek vermek için, 'Yok, Yaprak kiminle evlenecek... Yok, içimizden birinin onunla olma ihtimali tüylerimi ürpertiyor... Falan..." dedi.

"Evet, biraz öyle... Böyle oldukça, onlara söylemek daha da ürkütüyor beni."

"Geçen gün Gökhan'la konuşurken bana durduk yere, iyi ki birbirimizden gizlimiz saklımız yok dedi. Bir an, o kadar kötü hissettim ki kendimi..." Omuzları çöktü. "Söylemek isteyip söyleyememek... Eskiden, seni kaybetmekten korktuğum için seni sevdiğimi söyleyemezdim. Şimdi de onları kaybetmekten korktuğum için ilişkimizi söyleyemiyoruz..."

"Söyleyeceğiz," dedim kendimden emin bir halde. "Onlar bize kıyamaz. Anlarlar bizi..."

"Bir de..." dedi akimdaki diğer sorunu açıyormuş gibi. "Son dönemde ilişkimizin sana kötü geldiğini hissediyorum."

Birden sinirlenip, "Ne alaka ya?!" diye bağırdım. Çevreden geçen insanların dikkatini çektiğimi fark edince hemen sesimi kontrol edip tekrar ettim. "Ne alaka?"

"Son iki haftadır ne kadar tuhaf davrandığının farkında değil misin? Senin için endişeleniyorum."

"Nasıl tuhaf? Ne yapıyorum ki?"

"Saçma sapan kıskançlıklar yapıyorsun. Olmadığın biri gibi davranıyorsun. Bazen dalıp dalıp gidiyorsun..."

“Sevdiğimden olabilir mi acaba Tekelioğlu?” Duvardan zıpladım. “Seviyorum ki, beceremediğim gönül meselelerini anlamak için elimden geleni yapıyorum.”

“Aşk için uğraşmaya gerek yoktur Yaprak. Böyle değişmen... Beni korkutuyor.”

“Neden? Değişirsem sevmez misin beni?”

Yanlış anlıyorsun beni. Ne olursa olsun elbette seni sevmeye devam ederim. Endişelendiğim şey, böyle yapma sebebinin ilişkimizde seni huzursuz eden şeylerin olma ihtimali... Durduk yere neden böyle davranasın ki yoksa?”

“Sen yanında çocukluk arkadaşını istiyorsun hep. Beni öperken bile, o Yaprak’ı istiyorsun. Değil mi?”

Yanlış anlıyorsun...”

“Asıl sen beni ürkütüyorsun Tekelioğlu. Büyüdükçe beni sevmekten vazgeçeceğini düşünmeye başladım şu an.”

Yaprak... Haksızlıksız ediyorsun bana.”

“Derse geç kalıyoruz,” dedim kapıya doğru ilerleyip. “Girelim mi?”

Kapıdan giremeden beni kolumdan yakalayıp kendisine çevirdi. “Bana böyle yapma Yaprak. Anlatmak istediğim şey-”

“Çocuklara söylemeden önce, azıcık ara verip düşünelim mi Ali?”

“Neyi düşüneceğiz?”

“Sen, büyümekte olan Yaprak’ı da seviyor musun... Ben, seni severken neden tuhaf davranıyorum? Biz... Birbirimizi bu kadar severken neden bocalıyoruz. Düşünmemiz gereken çok şey var.”

Ali pes edip, “İstediğin buysa,” dedi. Bozulduğu kaçırdığı gözlerinden belliydi. “Bana uyar.”

İkimiz de, sinirden ağlamaya bir saniye kalmış suratlarımızla kötü eneıji yayarak okula girdik.

Ama öfkeyle söylediğim şeylerde bir konuyu atlamıştım.

İlişkide ara nasıl oluyordu ya?

12

Gökhan çalan telefonla uyandı. Alarm sesiyle zil sesi aynı olduğundan, başta telefonu kapatmayı denedi. Ancak ona uyku sersemi yanlış gördüğünü düşündüren bir arama gerçekleşiyordu.

Merve arıyor...

Aniden yataktan fırlayıp uykulu sesiyle, "Efendim?" diye açtı telefonu.

Merve çekinerek konuştuğunu belli eden bir sesle, "Uyandırdım mı?" diye sordu.

Gökhan gözlerini ovuşturarak odasındaki saate baktı. "Siktir!" diyerek yataktan fırladı. "Okula geç kaldım!"

Yatağından inerken yere kapaklandı. Çıkan ses Merve'yi güldürdü. "İyi misin?" diye sordu Gökhan'a.

Yerdegüç bela doğrulan Gökhan, "İyiyim iyi... Sadece ayağımı kırmış olabilirim," dedi gülerek. "Bu arada bir şey mi oldu? Neden aradın beni?"

"Bir paket buldum sıramda. Büyükçe... "

Dolabında okul kıyafetlerini ararken telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı. "Eee?" diye sordu konunun nereye bağlanacağını merak ederek.

Telefondaki Merve, "Sen göndermedin mi?" diye sorunca Gökhan dondu kaldı.

"Neden göndereyim ki?"

"Üzerinde Karademir yazıyor... "

Gökhan şortunu çıkarırken geçirdiği şoku sindirmek için çalışma masasına yaslandı hafifçe. Hiçbir şey anladım. Okula gelince konuşalım mı Merve?"

"Şey... Okuldakilerin bizi tekrar yan yana görmesini istemiyorum. Okulun arkasındaki parka gelebilir misin?"

"Zaten ilk derse geç kaldım. Direkt oraya geçerim ben. Sen kaçabilecek misin dersten?"

"Hallederim."

Telefonu kapatır kapatmaz, "Bu nasıl iş lan?" diye söylendi Gökhan kendi kendine. Bir yandan Merve'yle uzun zaman sonra konuşacakları için gerilmişti, diğer yandan da olayı anlamadığı için meraklanmıştı. Bir an önce ne olup bittiğini öğrenebilmek adına hızlıca üstünü değiştirip evden çıktı.

Normalde yürüyerek gittiği yol, ona büyüdüğü için yolda denk gelen otobüse bindi, iki durak sonra, parkın hemen yanındaki durakta indiğinde geldiğini haber vermek için Merve'yi aradı. Ancak Merve, çoktan gelmişti bile.

Merve, Gökhan'ı görür görmez oturduğu salıncaktan kalktı. "Hoş geldin..." dedi isteksizce. "Nasılsın?"

Gökhan, sorusunu başıyla yaptığı minik bir hareketle geçiştirdi. Ambalajı hâlâ açılmamış paketi işaret edip, "Bu mu geldi?" diye sordu. "Baktın mı içine?"

"Okula gelmiş kargo. Merve Erdem adınaymış. Ama üstündeki notta..." Notu koparıp Gökhan'a uzattı. "Karademir yazıyor."

Notu ve paketi inceleyen Gökhan, "Bu işte bir tuhaflık var..." dedi kendi kendine. "Eğer Oğuz'un işiyse, bu defa onu kolileyip kargoyla Yunan Adaları'na gönderirim." Merve, Gökhan'ın sinirle söylediği şeye gülmek istedi ancak kendini tuttu. Gökhan, "O zaman açalım bakalım?" diyeformaliteden Merve'nin iznini açıp sıkıca sarılmış paketi açmaya başladı.

Paketi açtığında karşılarında bir tablo buldular.

Gökhan, tabloyu görür görmez tanıdı.

Daha önce Naz'ın evinde gördüğü tabloydu. Naz'ın ona inat kadının saçlarını siyaha boyadığı...

Tablodaki kadının saçları artık sarıydı. Düzeltilmişti, belliydi. Duman, bir el gibi tasvirlenmiş, tablodaki sarışın kadım tutuyordu.

Merve merakla, "Bu ben miyim?" diye sordu. Gökhan cevabı biliyordu. Tabloda resmedilen, temsili olarak Merve'ydi. Çizdiği dumanla ise, daha önce konuştukları konuya gönderme yaparak, "Bu kızı elinde tut," diyordu Naz. Kendince...

Naz'ın yapmaya çalıştığı şeyi anlamıştı Gökhan, ancak bunu neden yaptığını çözememişti.

Merve ısrarla, "Gökhan, bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Ne olur, dur biraz... Anlayacağız şimdi," dedi acı çeker gibi. Tuhaf bir korku sarmıştı içini. Cebinden telefonunu çıkarıp Naz'ı aradı. Telefon açılmadı.

Huysuzlanan Merve, "O kız mı çizdi bunu?" diye sordu. Gökhan cevap vermeyince, sinirlendi. "Yeni sevgilin benim resmimi çizip bana mı yolluyor? Alay mı ediyorsunuz benimle?!"

"Merve, yanlış anlıyorsun, bu bir... O kız sevgilim falan değil, bu iki." Gökhan *arkasını dönüp yürümeye başladı. Üçüncü olarak söyleyeceği şeyi, Merve'nin yüzüne söyleyemeyeceğini kendisi de biliyordu çünkü. Ama keşke... olsaydı," dedi. "Keşke sevgilim olsaydı!"*

Koşmaya başladı.

Naz'a...

Naz'ın dairesinin önüne geldiğinde annesiyle karşılaştı. Şaşırıp, "Sen ne arıyorsun burada anne?" diye sordu.

Hale, oğlunun o saatte evde oluşunu sorgulamak istedi ama oğlunun bembeyaz yüzünü görünce, "Kiracı kız," dedi. Aniden evi boşalttığını söyleyen bir mesaj attı. Hesaba da üç aylık kira yatırmış... Şoke oldum, bakmaya geldim." Dayanamayıp, "Senin okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

Yıkılmak üzere olan Gökhan, dairenin kapısını zorladı. "Nerede şimdi o?"

Oğlunun haline şaşırıp, "Ne bileyim oğlum, geldiğimde yoktu," dedi. "Kıyafetlerini falan toplamış gitmiş... Yalnız evi mahvetmiş, duvarları falan boyamış hep... Amcana ne diyeceğim ben-" derken, sitemi daha bitmeden, Gökhan merdivenlerden aşağı koşar adım inmeye başladı. Aaa, oğlum nereye?"

Parka geri döndüğünde Merve'yi orada görmeyi hiç beklemiyordu Gökhan. Salıncaklardan birinin önüne tabloyu yerleştirmiş, diğerinde kendisi oturuyordu. Bu manzara Gökhan'a, Merve'den ilk vazgeçişini ve Naz'la tanıştıkları ogünü anımsattı.

Buruk birgülümsemeyle Merve'nin yanına gidip tabloyu usulca salıncaktan çekti. Salıncağa oturup tabloyu kucağına aldı.

Bir süre hiç konuşmadan usulca yan yana sallandılar.

"Kim o?" diye sordu Merve olabildiğince sessiz bir şekilde.

Gökhan da cevabı aynı kısık tonda verdi. "Naz... "

"Seviyor musun onu?"

"Bilmem. Sadece..."

"Sadece?"

"Ondaki bir şeyler iyi geliyordu bana. "

"Bende olmayan bir şeyler mi?"

"Sende ne olup onda ne olduğuyla ilgilenmiyorum ben artık Merve. ister inan, ister inanma ama... " Gökhan göğsünün soluna vurdu usulca. "Hislerimi somut karşılıklar aramadan yaşamak istiyorum."

Anlamadım," dedi Merve kafasını gururla kaldırarak. Anlamadım ve bu beni hiç rahatsız etmiyor Gökhan. "

"Biz birbirimizi hiç anlamadık zaten Sarışın. Sorun da buydu. "

Merve, ağlayacağını hissedince salıncaktan kalktı. "Özür dilerim," dedi titreyen sesine engel olamayarak. "Sırfsen üzül diye, erkek arkadaşımla dolandım durdum etrafında... Ama görüyorum ki, bu his hiç kolay değilmiş. O yüzden... Affet beni." Çantasının sapım güç almak istercesine sıktı. Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Ben seni çoktan affettim," dedi Gökhan şefkatle. Bu, Merve'nin adımlarının yavaşlamasına sebep oldu. "Ben sana hiç kızmadım da... " Merve, ağlamamak için dudaklarını ısırarak arkasına döndü. "Ben..." diye devam etti Gökhan. "Ben artık mutlu olalım istiyorum Merve." Elindeki tabloyu işaret etti. "Bunu çizen kız... Bana eğer bir şey canını yakıyorsa, o aşk olmamalı demişti. Bak... "Merve ağlarsa diye onu öyle

görmemek için başım yere eğdi. Aylar sonra saçma bir sebepten konuşuyoruz. Ve bir şekilde yine ağlıyorsun."

Ağlamıyorum," dedi Merve titreyen sesiyle. Gökhan, başını kaldırdığında Merve'nin yalan söylediğini gördü. Yanaklarından yaşlar boşalırken, Ağlamıyorum!" diye bağırdı Merve.

Ağlamıyorsun Sarışın," dedi Gökhan, Merve'nin içi rahat etsin diye.

"Senden nefret ediyorum Gökhan!"

"Ediyorsun Sarışın."

"Sen... Sen dünyadaki en aptal adamsın!"

"Öyleyim Sarışın."

"Bana Sarışın deme!"

Gökhan ellerini iki yana açıp, "Sen nasıl istersen," dediği an, kucağındaki tablo toprağa düştü. Yüzüstü yere kapaklanan tabloyu kaldırmayıp işaret etti. "Ne şu anki sevgilin, ne de ben... Kendini, saplandığın yerden yalnızca sen kurtarabilirsin," dedi.

Öfkeli genç kız, çantasının sıktığı sapını serbest bıraktı. Derin bir nefes alıp tabloya doğru emin adımlarla yürüdü. Gökhan'ın ayakucunda yüzüstü yatan tabloya baktı önce. Sonra gözlerini Gökhan'a çevirdi. "Kendimi saplandığım yerden ben mi kurtarabilirim?" diye sordu öfkesini bastırmaya çalışarak.

Gökhan usulca kafasını aşağı yukarı salladı.

"Tamam..." deyip kendini zorlayarak güldü Merve. Eğilip tabloyu kaldıracak gibi yaptı. Ama kaldırmadı. Ellerini tabloya değdirmeden, tekrar doğuldu ve Gökhan'ın gözlerinin içine baka baka tablonun üstüne bastı. Birkaç darbede kırılan tabloyu işaret edip, "Umarım sen de böyle olursun Gökhan," dedi.

Merve koşarak parktan çıkarken, "Ben zaten böyleyim Sarışın," diye mırıldandı Gökhan kendi kendine. Yutkundu. Ayağa kalkıp kırılan tabloyu tekrar salıncağa dayadı. "Neden gittin ki şimdi?" diye sordu tabloya. "Söylesene Naz Hanım... Kafamt karıştırıp, beni kendine çekip... Sonra neden yaptın bunu?" Sinirlerine hâkim olamadı. Küçük bir çığlık atıp, "Neden ya?!" diye bağırdı. "Bana kendimi iyi hissettiren herkes gibi, senin de siktir olup gideceğini biliyordum! Ama neden bu kadar erken?!"

Sinirle boş salıncağa tekme attı.
Ancak bu defa, geçen sefer olduğu gibi Naz'a çarpmadı.
Bomboş, öfkeli ve hızlı salıncak... öylece *sallandı.*

Elime aldığım ağaç dalıyla toprağı eşelerken Bar;ş ona son görevin kanıtı olarak sunduğum çizgi romanı okuyordu. Bir anda, "İlişkide ara nasıl bir şey?" diye sordum. "Maçta devre arası gibi bir şey mi?"

Kafasını çizimlerden kaldırıp kaşlarını çattı. "Neden soruyorsun?"

Elimdeki dalla toprağa, "Hiç," yazdım. Yerden kalkıp, toprak olan üstümü silkeleyip birkaç adım ötemdeki Barış'ın yanma oturuverdim.

Hareketlerimi şüpheyle takip eden Barış, yanma oturduğum an, "Sana bir şey olmuş," dedi.

Gözlerimi beynime kaçacak kadar kuvvetli devirdim. 'Ya ben öldüm de, insanlar üzülmeyim diye bana söylemiyor galiba. Böyle düşünüyorum işte ya... Kalkmış, sana bir şey olmuş diyor."

"Ali'yle ara mı verdiniz?" diye sordu merakla.

"Bravo dedektif. Harika birleştirdiniz parçaları." Usulca koluna vurup merak ettiğim her şeyi tek nefeste sordum. "Bu ara kaç dakika ya? Maçlardaki gibi kısa mı? Yoksa uzun mu? Belli bir süresi var mı?"

Barış neşeyle, "Aynen," dedi. "Maçlardaki gibi on beş dakika."

Gözlerimi kısıp şüpheyle ona baktım. "Dalga geçiyorsun benimle, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı hızla. Omuzlarım umutsuzlukla iyice düşünce kıyamayıp, "Hadi anlat, ne oldu?" dedi.

"İşte ben sabah bu sürprizi yaptım..." diye anlatmaya başlayınca kahkaha atarak böldü beni. "O kadar geriden mi başlayacaksın?"

“Evet!” deyip onu umursamadan, içimi boşaltmak için devam ettim. “Çok güzeldi her şey... Çok mutlu oldu.” Çenem titredi üzüntüden. “O da... Ben de...” dedim.

Titreyen çenemi tuttu. “Sakın ağlama anlatırken.”

Kafamı onu onaylamak için usulca salladım. Ağlamayacağıma emin olunca çenemi serbest bıraktı.

“Sonra işte mutlu mutlu geliyoruz okula... Birden son dönemde huzursuz olduğundan bahsetti. İşte birtakım ailevi şeyler... İlişkimizi bizimkilere bir türlü söyleyememiz... Kendini suçlu hissetmesi... Ve...” Durdum. Çünkü söyleyeceğim şeyi hazmetmem gerekiyordu. “Değiştiğimi ve bu konuda endişelendiğini söyledi.”

Barış, bunu beklemediğinden şaşkınlığını saklayamadı. “Nasıl ya?” diye sordu.

“Basbayağı,” diye yanıtladım. “Galiba şu ‘aşk listesi’ mevzularında çok saçmaladım. Ürküttüm onu biraz.”

“Ne yani, senin değiştiğini düşündüğü için mi ara vermek istedi? Ne saçma!”

“Yok yok... Öyle değil. O, aramızdaki şeyin bana kötü geldiğinden endişelenmiş. Ben de aniden gerilip ara verelim dedim.”

“Pişman mısın?”

“Biraz...” Kuyruğumu dikleştirdim. “Ama şey, sonuçta çocuklara söyleyemeden de devam etmemiz hoş değildi. Onlara söyleyene kadar en azından...”

Ellerini iki yana açıp, “Siz bilirsiniz,” dedi. “Ama bana soracak olursan, ara mara işlerine girmeyecektiniz. Saçma sapan bir mevzu o. Sevgili misin, değil misin belli değil. Aranız iyi mi kötü mü...” Bana döndü. “Umarım düzelirsiniz. Bunu samimiyetle söylüyorum.” Elindeki çizgi romanı salladı. “Çok sevimliydi.”

“Teşekkür ederim,” deyip bana uzattığı çizgi romanı aldım. Fırsatını bulduğu yerde, kafamı bir güzel karıştırmasıyla meşhur Barış’ın Ali’yle aramda geçen tatsız mesele hakkında negatif tek bir şey söylemesi beni şaşırmıştı. Bunun hakkında soru sor-

mak istesem de, beni yanlış anlamaması için bir şey söylemedim.

Hafifçe öksürdüğünde önemli bir şey söyleyeceğini anlayıp ona döndüm. Beklediğim gibi, zorlandığı bir cümle kurdu. "Eğer kızmazsan, ben bu liste işini de bitirmek istiyorum Yaprak," dedi.

"Ali'yle ara verdik zaten," dedim salağa yatarak. "Sonra şey yaparız..."

"Sonra da yapmayalım."

"Neden? Sıkıldın mı benim sakarlıklarımdan?"

"Alakası yok. Sadece... Tahminimden zor geliyor."

Cevap veremedim. Başından beri ona uyup bunu yapmak benim acımasızlığım mıydı? Hoş... Bunu isteyen ve beni ikna eden de yine kendisi değil miydi?

Ben ne diyeceğimi bilemeden ona bakarken Barış cebinden, sarı yapışkanlı kâğıtlarını çıkardı. Üstüne minik bir not yazıp alnıma yapıştırdı.

Ve beni yalnız bıraktı.

Alnımdaki kâğıda dokunmadan okula geri döndüm. Okul çıkışı olduğundan koridorlar bomboştu. Elimi yüzümü yıkayıp eve gitmek istiyordum. O yüzden çantamı sürüye sürüye tuvaletin önüne kadar geldim. Çantamı kapının önünde bırakıp kendimi güç bela tuvalete attım.

Suyu açıp avuçlarımdan kaymasını izlerken derin bir nefes alıp aynaya bakacak cesareti topladım. Çünkü aynaya baktığımda Barış'ın ne yazdığını görecektim.

Aldığım nefesi verirken kafamı kaldırıp nota baktım.

100 PUAN!
NOT: Bu puanınyaptığın görevlere alakası yoktur.
Sadece, gülüşüne verilmiştir.
O yüzden, lütfen Gülümse!

Dudaklarım usulca yukarı kıvrılırken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

13

Kerem abi ile Lale Abla'nın düğününe saatler kala, çete bir hayli mutsuz bir şekilde düğün evinde ortalıkta dolaşıyordu. Gökhan, üst katındaki kızla tam yakınlaşacakken kızın aniden taşınması yüzünden tribe girmişti. Oğuz, Yeşim'in Tuna'yla görüştüğünü öğrenip yaşadığı şok ve hayal kırıklığıyla depresyona girmişti. Sinan, adının Simge olduğunu öğrendiğim kız yüzünden vicdan azabıyla karışık romantik bir buhran yaşıyordu. Ali'yle benim içinse işler hâlâ iyi gitmiyordu. İkimiz de mutsuzduk. Özellikle ara vermek isteyen ben olduğum için, kaza bela gülümsesem Ali görecek de üzülmediğimi düşünecek diye paranoyakça kaşlarım çatık dolaşıyordum.

Annem, telefonda bininci defa ne giyeceğimle ilgili benimle kavga ederken, Hale Teyze kıyafetini göstermek için içeri girdi. "Anne ben seni arayacağım," deyip telefonu suratına kapattım. "Vay be..." dedim Hale Teyze'nin cesur kırmızı elbisesine bakıp. "Sen hiç yaş almaz mısın Hale Hanım?"

Dalgın dalgın halıyı izleyen Gökhan, annesinin ismini duyar duymaz kafasını kaldırıp baktı. Enerjisi yok denecek kadar az olduğundan, alçak sesle, "O ne ya..." diyebildi. "Babam yine Kanye West gününde sanırım. Karımın bedeniyle gurur duyuyorum diye tag falan yazsın düğün fotoğraflarınıza." Bunları o kadar sakin söylemişti ki, Hale Teyze onu ciddiye bile almadı. Odanın içinde bir iki tur atıp çıktı.

Takım elbisesiyle yüzüstü halıda yatan Sinan, “Simge inşallah gelir düğüne,” dedi kendi kendine. Ne saçmaladığını hepimiz merak ediyorduk ama hiçbirimizde soracak güç yoktu. Neyse ki, Sinan kendi kendine döküldü. “Aradığım kız resmen her şeyiyle Simge’ymiş ya... Ama o kadar uzun zamandır fark etmemişim ki...” Halıda yuvarlandı. Yani sanırım... “Tamamen şeffaflaşmak istiyorum dedi. Ne aramalarıma yanıt veriyor, ne de mesajlarıma...” Kendi kendine mırıldandı sonra. “Ama ben onun kalbini nasıl onaracağımı biliyorum.”

“Annen kızacak, kalk yerden,” dedim ruhsuz ruhsuz.

Tam lafımın üstüne içeri giren telaşlı Melike Teyze, “Sinan!” diye bağırdı. “Oğlum üstün kırışacak, kalk yerden!”

Odada bir şeyler aranan Melike Teyze, çıkmadan Sinan’ı ayağıyla dürtüp, “Bu arada odandaki o kocaman torbada ne var?” diye sordu. “Zaten stresten ve üzüntüden ölmek üzereyim, başıma iş çıkarma! Tamam mı?”

Sinan homur homur sesler çıkarıp, “Karıştırma eşyalarımı anne ya!” diye söylendi.

Melike Teyze’nin o anki son derdi Sinan olduğundan, onu hiç takmayıp odadan koşar adım çıktı.

Oğuz, sandalyeye ters oturmuş, başını aşağı sarkıtmıştı. Yüzü bu sebepten kıpkırmızıydı ancak o bunu umursamadan ağzındaki sular yere damlarken, “Tuna da gelecek mi düğüne?” diye sordu.

“Bilmem... Kadriye Nine’yle o da davetli ama gelir mi emin değilim,” diye yanıt verip içimden, “Umarım gelmez,” diye geçirdim. Bizim sığırların aile onayıyla içebildikleri iki gün vardı. Bir, yılbaşları. İki, düğünler... O kafadayken, Oğuz’un Tuna’yı görürse ne yapacağını kestiremiyordum...

Kaçak göçek bakabildiğim Ali, oturduğu yerde gözlerini dinlendiriyordu. Uykusuz mu kalmıştı acaba?

Gözüm, Gökhan’a kaydığında bir şeyler içtiğini gördüm. “Ne içiyorsun sen?” diye sorduğumda elindeki şişeyi bacaklarının arasına sakladı. “Demirli, şimdiden içmeye başladıysan var ya çok fena olur.”

“Sadece ben içmiyorum ki ya...” deyip kaşıyla Ali’yi işaret etti. “Ben ondan otlanıyorum.”

Ali sinirle gözünü açıp, “Benim bünyem sağlam, bana bok atma,” dedi. “Kendimi biliyorum ki içiyorum!”

Oğuz, koşarak Gökhan’ın yanına gitti. “Bana da versene bir yudum!”

Sinan, halıda yılan hareketleriyle Ali’nin bacağına yapıştı. “Kanka, bana da verin az... Çok gerginim.”

Düğün senaryosu o an karşımda duruyordu. Depresyondaki dört sarhoş sığır ve en az onlar kadar kötü durumdaki cama yapışan bir sinek...

Harika!

Annemin bana son dakika golü, düğün evinden çıkarken kapının önündeki ayakkabılarımı saklayıp bana nefret ettiğim topuklu ayakkabılardan birini giydirmesi oldu. Başta annemi, “Ben de tuvalet terlikleriyle giderim,” diye tehdit etsem de beni köşeye sıkıştırıp koluma attığı küçük bir çimdik yüzünden pes edip giyiverdim topukluları.

Hamilelik skandali ilk koptuğunda sade bir nikâh yapılacakmış gibi davranılsa da, şaşaayı seven Yorulmaz Ailesi, bu onların ilk düğünü olacağından baştan savma geçilsin istemedi ve nikâh düğüne çevrildi. Oturduğumuz yere pek uzak olmayan gösterişli bir düğün salonu tutulmuş, özel bir düğün orkestrasıyla anlaşılmıştı. Hoş, bu orkestra başta havalı şarkılar söylemeye çalışsa da olay, ortalara doğru, kafası güzel göbekli amcaların roman havası oynamak istemesiyle değişecekti ama Melike Teyze bunları düşünmek istemediğinden orkestraya Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası muamelesi yapıyordu.

Gelen misafirleri karşılamak için Yorulmaz Ailesi ve gelinleri Lale Abla kapıya dizilmişti. Bu, Lale Abla’nm ailesinin kızlarının düğününe gelmek istemediği dedikodularını güçlendiren

bir tabloydu ama kimse zaten çoktan kaçmış tadı iyice kaçırmak istemediğinden bu konu hakkında konuşmuyordu.

Masaların birine çökmüş, düğüne değil cenazeye gelmiş gibi davranıyorduk. Kimse konuşmuyor, ben hariç çocukların hepsi ceketlerinin ceplerine sıkıştırdıkları içkileri gizli gizli götürüyordu. Kapıda buhran geçiren Sinan, küçük bir hareket yaparak yardım çağrısında bulununca isteksizce yanma gittim.

Ayağımdaki iğrenç topuklularla, sünnet olmuş gibi bacaklarımı ayıra ayıra yürüdüğüm için kapıdaki herkes bana endişeyle baktı. Durumu fırsata çevirmek için, "Sinan az gelsene, çok fena!" deyip kolundan tuttuğum gibi çektim aldım Sinan'ı.

Koluma girip bana yürümemde yardım ederken, "Sağ ol Yaprak," dedi rahatlamış bir şekilde. "Ölmek üzereydim!"

Masaya vardığımızda direkt kendimi sandalyeye bıraktım. Masaya oturduğum an, külotlu çorabımın ucu göbeğimden kıvrılarak dürüm oldu ve aşağı indi. En nefret ettiğim şey!

Sinan da benim gibi kendini direkt sandalyeye bıraktı. Tek sorun, o sandalyede halihazırda Gökhan'ın oturuyor oluşuydu. Gökhan sinirlenip Sinan'ı üstünden silkeledi. "Ne yapıyorsun ya?! Ne istiyorsunuz benden!" Gökhan'ın konuşmalarının dalga dalga bize ulaşmasından anladığım kadarıyla düğün başlamadan ilk firemizi vermiş, Gökhan'ı kaybetmiştik.

Sinan güçlükle kendini toparlayıp yandaki tüllü sandalyeye otururken, "Sen ne ara içtin bu kadar ya?" dedi yüzünü ekşitip. Sonra asıl derdine gelip, "Bana da versenize ya... Annem görmeden içeyim az," diye tekrar Gökhan'a sokuldu.

Gökhan, "Bedenimden uzak dur!" diye bağırdı.

Sinan ise derdini, "Lan bedenin bir tarafımda mı sence şu an?! Annem görmeden içmek için yaklaşıyorum sana!" diyerek belli etti.

"Benim bedenim benim kararım," dedi Gökhan omuz silkip. "Git buradan." Ardından elini yumruk yapıp Sinan'ın kafasına geçirdi.

Gökhan'ın demir yumruğu kontrolsüzce Sinan'ın başına

inince tepesinde hayali bir çizgi film yumrusu belirdi. Sinan, başını tutarak yüzünü acıyla buruşturdu. "Neresiyle içti ya bu?" diye sordu bana dönüp.

Ellerimi iki yana açıp çaresizce, "Görünüşe göre ağzıyla değil," dedim.

Sinan pes ederek Gökhan'ı saldı. Ali'ye sırnaşıp ondan otlanmaya başladı.

Masaya payetli pembe elbisesi ve tüylü pabuçlarıyla Zeliş Sultan geldi bir süre sonra. Bizim zombi gibi olan yüzümüzü görüp endişelenmişti sanırım. "Ayol neden asık yüzleriniz sizin?" diye şakıdı bizi neşelendirmek için. "Ayda yılda bir eğleneceğiz, kendinize gelin!"

Oğuz, "Anne seni iki tane görüyorum, hamilesin diye olabilir mi?" dediği an Oğuz'un da çoktan tuş olduğunu anladık. Zeliş Sultan, hayretler içerisinde masaya çöküp Oğuz'u kolundan tutup hafifçe sarstı. Endişeyle, "Oğlum kim verdi size içkiyi bu saatte?" diye sordu. "Ben sana demedim mi, benim kontrolümde azcık içebilirsin ama abartma sakın diye!"

Oğuz, endişeli yüzünü ve söylediklerini umursamadan parmaklarıyla Zeliş Sultan'ın kıvırcık ve kabartılmış abartılı saçlarına dokundu. "Anne senin kafanı niye fiyonk fiyonk süslediler ya?" diye sordu gözlerini kırpıştırıp. Bu, Zeliş Sultan'ın içindeki çılgın evlat sevgisini harekete geçirmiş olacak ki Zeliş Sultan Oğuz'un yüzüne, tek ısırıkta yermiş gibi kocaman bir öpücük kondurdu.

Zeliş Sultan şıkır şıkır yanımızdan ayrılırken Oğuz ıslanmış suratını işaret edip, "Az önce tuvalet pompasıyla suratım mı vakumlandı, yoksa kafam mı aşırı güzel ya?" diye sordu.

"İkisi de kardeş, ikisi de..." deyip sırtına vurdum usulca. Sonra masaya dönüp alkolü adeta emen diğer üç süngere, "Siz de yavaş gidin!" dedim. "Valla sizi toplamakla falan uğraşamam bu gece!" Üzgün olduğumu iyice vurgulamak için, "Benim derdim bana yetiyor!" diye tamamladım çemkirişimi. Ali'nin tepkisini ölçmek için gizlice ona baktığımda eliyle kamufle ettiği içkisini lıkır lıkır içtiğini gördüm.

Bayağı iyi bir gece olacaktı. Bayağı...

V V V

Sinan mecburen olarak kapıya tekrar döndüğünde Ali'nin bünyesi sağlam olduğundan bebek bakıcılığı yaptığım kişi sayısı ikiye düştü. O ikisi de, kendi kendine içmeye devam ettiğinden durum hâlâ zıvanadan çıkmadığı için göz hapsinde affa gittim ve onları kendi hallerine bıraktım.

Elimi yanağıma koyup ayağımı sandalyede sallandırarak kapıdan içeri giren misafirleri izlemeye başladım. Ayağımdaki iğrenç topuklu ayakkabılar, ben ayağımı salladıkça şıpıdık şıpıdık topuğuma değiyordu. O anki görüntüme ne kadar ters de olsa, içimden, "Umarım ne kadar üzgün olduğum belli oluyordur," diye geçirdim. Çünkü alkol kullanmadığımdan Ali gibi üzüntümü içerek belli edemiyordum. Ve onun benim de çok üzgün olduğumu bilmesini istiyordum...

Düğüne gelmeyeceğini düşündüğüm Tuna, berbat bir suratla ve babaannesinin ittirdiği tekerlekli sandalyeyle düğün salonundan içeri girince şaşkınlıkla yanlarına gittim. Topuklu ayakkabılar yüzünden bacaklarımı biraz açıp ayaklarımı sürüyerek yürüdüğümü gören Tuna dudağını büzüp, "Gözlerim kanıyor," dedi. "Beynimden bu çirkin görüntüyü bana zarar vermeden atmak için, bu geceden sonra detoks yapacağım." Dudaklarını sıkarak yalancı bir gülümseme attı bana. Açıklama yapar gibi, "Beyin detoksu," dedi. "Sana uzak bir olay."

Kadriye Nine, torununun söylediklerini anlamadığından şaşkın şaşkın bize bakıyordu. Onun dikkatini üzerime çekebilmek için elimi şıklattım. İlerideki masasını işaret edip, "Şöyle geçebilirsiniz siz Kadriye Nine," dedim. Tuna'nm tekerlekli sandalyesine uzandığı an, hemen sandalyenin arkasına geçip kontrolü elime aldım. Cici kız gülümsemem ile, "Sen geç, ben sürerim Tuna'yı," dedim. Kadıncağız sevinip usulca masasına ilerlerken Tuna delici bakışlarıyla başını yukarı kaldırıp bana

baktı. “At mıyım ben?” diye sordu sinirle. “Neyi, nereye sürüyorsun?”

“Ay Tuna, sana da iyilik yaramıyor,” deyip ağır sandalyeyi itmeye başladım. “Bu arada... Gelmezsin sanıyordum.”

“Sayende tuvalete bile babaannemin yardımı olmadan gidemiyorum! Ben gelmezsem içinin rahat etmeyeceğini söyledi. Ben de mecbur geldim.” Sinirini bastırmak ister gibi içini çekti. “Sakin kalmam lazım. Sakin kalmam lazım...”

Evren, Tuna’mn sakin kalmasına izin vermek istemiyor gibiydi. Çünkü Oğuz, Tuna’yı görünce yalpalayarak yanımıza geldi. “Oooo, mekanik adam,” dedi gülerek. Tekerlekli sandalyesini o kafayla nasıl gördüyse, “Tankınla gelmişsin. Demek savaş istiyorsun!” diye bağırıp iki elini yana açtı. “Savaşmaya hazırım!”

“Nesneleri sadece üç alt başlıkta kategorilendirebilen yapay zekâ...” dedi Tuna alaycı bir gülümsemeyle. “Ben ve tankım üstünden geçmeden yıkıl karşımdan!”

Kapının önünde bekleyen Sinan’a dönüp Oğuz’u işaret ettim. Sinan hemen yanımıza geldi. Arkadan Oğuz’a yaklaşıp onu belinden kavrayarak kaldırdı. Oğuz ise ayaklarının aniden yerden kesilmesiyle başka bir rüyaya geçti.

“Anaa uçuyorum lan!”

Tuna’yı masasına oturtup karşılama ekibinin olduğu kapıya gittim. Yorulmaz Ailesi’nin ve gelinlerinin yanında kafası güzel Oğuz’u görmek beni biraz ürküttü. Yanlarına yaklaştıkça Oğuz’un zararsızca saçmaladığını anladım. Hamile Lale Abla’yı kendi annesiyle karıştırıyordu sanırım. “Anne sana ne yapmışlar ya...” diyerek Lale Abla’ya ulaşmaya çalışıyor, Sinan ona engel oluyordu. Melike Teyze dişlerini sıkarak, “Kim verdi bu çocuklara alkolü?!” diye kocasını darlıyordu.

Kapı önünü rahatlatmak için Oğuz’u çekiştirerek oradan

çekip tekrar masaya oturttum. “Bak, güzel güzel otur Gökhan arkadaşın gibi!” diye uyardım onu. Sakin sakin bana bakan Gökhan, masadaki peçeteleri işaret etti. Yaprak, ben bunları yiyebilir miyim?” diye sordu.

Boş bulunup güldüm. “Acıktın mı? Birazdan düğün pastası falan verirler, dayan,” dedim.

Kafasını iki yana sallayıp, Yok yok!” diye yanıldığımı söyledi. “Ondan değil...”

“Neden peki?” Sandalyeye oturdum çünkü vereceği cevap yüzünden tansiyonumun düşeceğinden emindim.

“Sürekli çişim geliyor da... Eğer ben bunu yersem, midemdeki sıvıyı emer diye düşündüm.”

Oğuz kahkaha attı. “Harika fikir!”

Masadaki peçeteleri alıp elbisemin içine soktum. Bir çocuğu tembih ediyormuş gibi, “Masa, sandalye, peçete... Bunları kemirmek yasak! Tamam mı?” diye uyardım ikisini de.

Masanın etrafında grup halinde küçük çocuklar -ki bunlar her düğünde gördüğüm bir çeşit tehlikeli düğün çetesiydi- dolaşıyordu. Biyolojik yaşları beş ile on bir arasında değişse de, tehlike yaşları epeyce büyüktü. Çete lideri olduğunu düşündüğüm sarı kafalı ve kırmızı papyonlu on yaşındaki veletle göz göze geldiğimde, “Gidin lan buradan!” diye bağırdım. “Bu masaya yaklaşanın pipisini keserim ha!”

Küçük çocukları masanın etrafından kovunca tehlikenin geçtiğini düşündüm. Sonra, ortalıktan kaybolan Ali’yi bulmak için Oğuz’la Gökhan’ı son kez tehdit edip masadan ayrıldım.

Ali’yi dışarıda, merdivenlerde yakaladım. Hiçbir şey olmamış gibi yanına gidip, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordum. Elindeki sigarayı fark edince yüzüm düştü. “Bırakmıştın hani...”

“Sigara içmemeye ara verdim,” dedi iğneleyici bir tavırla.

Kollarımı göğsümde birleştirip kafamı kırarcasma onun baktığı yerin aksi bir noktaya çevirdim. “Ne saçma şey!” diye söylendim kendi kendime.

Beni ironik bir şekilde onaylayıp, “Bence de çok saçma!” dedi.

Sigarasını yine de tam içmeyip yarıda söndürdü. “Ben içeri geçiyorum, sen de çok bekleme burada,” deyip yanımdan ayrıldı. Onun peşinden içeri giriyormuşum gibi olmasın diye birkaç dakika kapıda bekledim.

İçeri girmeye niyetlendiğim anda, salona doğru yaklaşan gümüş renkli bir araba gördüm. İnanmak istemediğimden, daha iyi görebilmek için basamaklardan usulca inmeye başladım. Ama ben son basamakta dururken tam önümde duran araba... Mudo’nundu.

Gökçe, düğün pastası gibi bir kıyafetle arabanın içinden çıkarken onu yüzü beş karış asık Onur Taylan ve siyahlar içindeki Mudo takip etti. Şok geçirip, “Siz ne arıyorsunuz burada?” diye sorduğum an, Gökçe hızlıca basamakları tırmandı ve salona doğru koşmaya başladı. Dönüp arkasından, “Nereye ya?!” diye bağırdım çaresizce.

Mudo omzuma dokunup, “Tuna diye ağlayarak bizi buraya getirdi yine,” diye açıklama yaptı.

“Nereden öğrendiniz siz Tuna’nın burada olduğunu ya? GPS mi taktınız çocuğa?”

Onur Taylan, benden olabildiğince uzakta duruyordu. Gözlerini devirip onlar için imkânların sınırsız olduğunu belli etmek ister gibi, “Gökçe zamanında öyle bir şey denedi zaten,” dedi. “Ama sonu iyi bitmedi. Tuna neredeyse yediriyordu Gökçe’ye o aleti.”

içeride müzik sesleri iyice yükselmeye başlamıştı. Mudo gülerek salonu işaret etti. “Aaaa, parti mi var?” diye sordu. Onları arkamda bırakmak istedim. Topuklular yüzünden çirkin bir şekilde yürüyerek, “Düğün!” diye bağırdım. Dünyalı gibi davranmaları normal zamanlarda beni ürküttüğü için onlara pek karşı çıkamazdım. Ancak o anki kaosta yeşil dev Hulk gelse, kafa tutardım. O derece bir çaresizlik ve panik içindeydim.

Onları arkamda bırakmayı umdum ancak ne yazık ki, peşimden geliyorlardı. Mudo pişkin pişkin, “Ne düğünü?” diye sorunca sinirlendim. “Sünnet düğünü!” diye çemkirdim.

Onur Taylan, ayrık ayrık yürümemi ima ederek, "Senin mi?" diye sordu.

Öfkeyle arkamı dönüp, "Haa... Benim!" diye diklendim Taylan'a. "Eğer sana lazımsa, dondurucuda saklıyoruz. Verebilirim!"

O da benim üstüme yürüdü. "Ne ima ediyorsun sen?!" diye sordu sinirlenip.

"Asıl sen ne ima ediyorsun!"

Kızgın boğalar gibi birbirimizi ittirirken Onur Taylan'ın gözü göğsüme kaydı. "Aaay inanmıyorum Mudo!" diye bağırdı. Geri çekilip gülerek, "Göğsüne peçete doldurmuş bu!" dedi.

Ellerimi göğsüme dolayıp, "Ya öyle değil!" diye bağırdım. "Gökhan yemesin diye aldım ben onları!"

Onur Taylan, "Kesin öyledir!" diyerek histerik bir kahkaha krizine girdi.

Ben de utançtan ölmeyeyim diye salona girdim.

İçeri girer girmez gözüm Tuna'yı aradı. Ama ortalıkta görünmüyordu. Etrafa bakınarak dolaşan Gökçe'yi görünce Tuna'nın orada olmadığını anladım.

Nereye gitti ki bu çocuk?

Arayıp Gökçe'nin geldiğini haber vermek istedim. Müzik yüzünden duyamam diye kızlar tuvaletine kaçıp öyle aradım. İçeride makyaj tazeleyen birkaç genç kız dışında kimse yoktu. Köşeye pısıp Tuna'nm numarasını tuşladım.

Tuna'nm zil sesi tuvalette yankılandı. Makyaj yapan kızlara baktım, dünyadan epeyce uzak bir kafadaydılar. Telefonu kapatıp şüpheyle tuvaletlerin kapısını tek tek tıklattım. Hepsi boştu. En köşedeki tuvaletin kapısını tıklattığımda cevap gelmedi. Tekrar deneyip, "Kimse var mı?" diye sordum. Cevap vermek yerine benim gibi kapıya vurdu içerideki.

İçerideki kızlar çıkınca kulağımı kapıya dayayıp, "Tuna sen

misin?" diye sordum. "İçeride kimse yok şu an, rahat olabilirsin!"

"Beyinsiz organizma, beni rahat bırakır mısın!" diye bağırdı. "Git buradan!"

Tuna'nın sesini duyunca rahatladım. "Tamam tamam..." dedim kısık sesle. "Sen burada takıl, Gökçe gidince ben seni almaya gelirim."

Salona tekrar döndüğümde ilk gördüğüm kişi, Sinan'ın beklediği Simge'ydi. Kendisinden yaşça büyük birinin koluna girmiş, çekinerek içeri giriyordu. Beni görünce heyecanla el salladı, ayaklarımı sürüye sürüye yanına gittim. "Seni beklemiyordum," dedim gülerek. Birlikte geldiği adamı işaret edip, "Kuzenim," diye tanıttı. "Kerem Abi'yle arkadaşlarmış, düğüne geleceğini duyunca... Geleyim bari dedim."

Elbisesi yüzünden açıkta kalan omzuna küçük bir şaplak atıp, "Sinan çok sevinecek," dedim. Bu ani arkadaşça tavrım onu ürkütmüş olacak ki bana hızlıca veda edip yanımdan ayrıldı.

Salonun ortasına gidip neler olup bittiğine bakmak istedim. Halay için insanlar el ele tutuşuyordu... Kütüğü Trakya olan, Sinanların apartman yöneticisi Cemal Amca, her organizasyonda olduğu gibi, damat halayı için insanları tehdit ederek salonun ortasına çekmişti muhtemelen.

Gökhan'la Oğuz, arkamdan sinsice gelip beni korkuttular. Ayakta durmakta güçlük çekiyorlardı. El ele tutuştuklarını görünce kendimi tutamayıp güldüm. "Aferin aferin... Böyle kardeş kardeş ele ele dolaşın, e mi yavrularım!" diye dalga geçtim. O an o kadar komik görünüyorlardı ki... Fotoğraflarım çekmek için cebimdeki telefona elimi attım. Ben daha tuş kilidini bile açamamıştım ki Oğuz bir şey söyleyeceğini belli etmek için elini ağzına tutarak megafon efekti verdi.

Ve ardından, "Halay yeri inceleme ekibini olay mahalline yönlendiriyorum, tamam," diye bağırarak Gökhan'la el ele koşarak halaya girdiler.

Girdiler dediysem, bayağı bodoslama... Bowling topu gibi, halayı yıkıp herkesi yere düşürdüler.

Hale Teyze, en köşedeki masalardan birine oturttuğu Gökhan'la Oğuz'u işaret ederek, "Yavrum sen bunlara hâkim ol, olur mu?" diye tembih etti beni. Oğlu ve embesil arkadaşı içip içip halay ekibini domino taşı gibi yıkınca kadın doğal olarak delirmişti. Ama aynı zamanda kocasıyla da uğraştığından eli kolu bağlıydı. "Sakın ha buradan kalkmasın bunlar, tamam mı?"

Hale Teyze'nin içini rahatlatmak için, "Ben gardiyanlarıyım bu gece, sen hiç korkma!" dedim. "Sen eğlenmene bak..."

Çalan pop şarkıya eşlik ederek salonun ortasında oynayan kocasını gösterdi. "Eğlenmek mi?" diye sordu zavallı kadın. "İki koca bebekle uğraşırken nasıl eğleneyim?!"

Hale Teyze tekrar kocasının yanma giderken hamur kıvamındaki İkiliye döndüm. Kafalarını birbirine tokuşturup, "Şerefe!" diye bağırdım. "Ben size demedim mi sizinle uğraşamam, çok içmeyin diye!"

Gökhan, kafasını tutamadı ve masaya yığıldı. Yattığı yerden, "Ölüyorum lan ben!" diye bağırdı. "İnsanlar hep Gökhan Karademir'le uğraşıyor!"

Saçından tutup kafasını kaldırdım. Salonda deliler gibi göbek atan insanları gösterip, "Sence insanların umurunda mısın?!" dedim. "Ha?!"

Gökhan az önceki histerik tavrının aksine, olabildiğince sakin bir şekilde, "Kanka benim kafam aşırı güzel herhalde ya..." dedi. "Şu an düğün salonunun ortasında dans eden bir penguen görüyorum."

Kafamı kaldırıp salonun ortasına baktığımda aynı pengueni ben de gördüm. "Allah Allah... Sizin leş gibi alkol kokunuzdan ben de mi kafayı buldum ya?" Gökhan'ın kafasını bırakıp masanın önüne geçtim.

Ve dans eden penguenin, Sinan olduğunu anladım...

Melike Teyze, “Oğlum bu ne hal?!” diyerek Sinan’ı annelerin oturduğu masaya çekti.

Ben de ona hak vererek Sinan’ı sıkıştırdım. “Aynen! Bu ne hal ya?”

Sinan gülerek, “Anne eğlenceli olur diye düşündüm ya,” dedi. “Düğünün maskotu olarak...”

Annem, “Ayol çok komik olmuş, bırak oğlanı,” dedi gülerek. “Nasıl tatlı!”

“Sağ ol Oya Teyze,” deyip anneme küçük bir öpücük attı Sinan.

Melike Teyze’nin tarafından bakıldığında ise olay hiç de sevimli değildi. “Oğlum sen şaklaban mısın?!” diye gürledi tekrardan. Sinirden kıpkırmızı olmuştu. Eliyle kendisine rüzgâr yapmaya başladı sakinleşmek için. Bayılmaya birkaç dakikası var gibiydi. Masadaki peçeteleri alıp ben de ona rüzgâr yapmaya başladım. Diğer anneler, onu sakinleştirmeye çalışsa da Melike Teyze, “Allah’ım, neydi benim bu çilem!” diye söylenmeye devam etti. “Biri kızı hamile bırakır, dokuz ay sonra söyler... Biri, sanki oğlu iyi bir halt yemiş gibi sazlı sözlü düğün ayarlar, deli gibi göbek atar... Biri penguen olur! Ay hanımlar siz söyleyin, evimdeki bütün erkekler neden böyle? Ben bunların arasında nasıl normal kalayım?!”

Melike Teyze sinirden ağlayacaktı ki, bu gerginlikten Sinan’ı kurtarmak bana düştü. “Gidip ortamın gazını alalım biz,” diyerek Sinan’ı masadan kaldırıp yaş ortalaması elli olmayan bir köşeye çektim.

Bu defa da yaş ortalaması çok ani düştü.

Yediye...

Çocuklar, penguen kostümü içindeki Sinan’ın etrafını sardılar. Sinan, yüzünü buruşturup, “Siktirin gidin lan buradan!” diye bağırınca çocuklar ağlayarak kaçıştı.

Küfreden penguen... Umarım bilinçaltınızdan bunu çabuk atarsınız çocuklar...

Sakin bir köşe bulup Sinan'ı gerçek bir sorguya aldım. "Bak annen yok etrafta, kandıramazsın beni... Söylesene sen, amacın ne senin?"

Sinan, uzakta bir masada bize ters oturan Simge'yi işaret etti. "Şu hayvan anketi vardı ya... Onda benim aradığım cevap penguendi," dedi gururla.

"Ne yani... Cevabı doğru veren biri çıkmayınca kendin mi penguen olmaya karar verdin? Narsisizm ile şizofreni ancak bu kadar güzel birleşebilirdi..."

"Yok be!" diye bağırdı öfkelenip. "Simge beni affetsin diye..." Ciddi bir ifade takınıp elini omzuma attı. "Onun kalbini onarmak için iç çamaşırını bile takım giyen ben, düğüne bu kılıkta-"

"Sutyen mi takıyorsun?"

"Ne alaka ya şimdi konuyla?"

"İç çamaşırı takımı dedin ya... Ne takımı o? Boxer'ına uygun sutyen mi takıyorsun, yoksa üst üste iki tane mi-"

Kafama vurdu. "Şapşal!" diye bağırdı. "Çoraplarımla boxer'ımı takım giyerim. Mesela ananas desenli boxer giydiysem-" diye bana açıklama yapmaya çalışırken cümlesini yarıda kesti. Konunun saçma bir yere gitmesi bir yana, orkestra romantik dans müziği çalmaya başlamıştı. "Aha!" diye bağırdı neşeyle. "İşte beklediğim an!"

Arkasını dönüp paytak paytak yürüyerek Simge'yi dansa kaldıracağı sırada, Simge kuzeniyle dansa kalkmıştı bile.

Sinan hiç bozuntuya vermeden aynı paytak yürüyüşüyle U dönüşü yapıp beni kendine çekti ve dans ederek salonun ortasına sürükledi.

Bir penguenle dans etmediğim kalmıştı, o da oldu... Ne güzel!

Hiç beceremediğim romantik dans, bir de o saçma topuklu ayakkabılarım yüzünden iyice gerzekçe bir hal almıştı. Buna paytak paytak yürüyen bir penguenin kollan arasında olmamın da etkisi vardı tabii.

Simge ve onunla dans eden kuzeninin etrafında fıldır fıldır dönerken başım döndü. "Ay Sinan yeter!" diye bağırdım kulağına. "Beni salacak mısın artık?!"

"Kanka gözünü seveyim, azıcık daha dayan... Eş değiştirerek Simge'ye ulaşmam lazım. Planı yaptım... Gel benimle," deyip gelinle damadın yanına sokuldu. "Abi, eş değiştirelim mi?"

Kerem Abi, damat ciddiyetini bozmak istemediğinden sadece dudaklarını oynatarak Sinan'a cevap verdi. Pek hoş bir cevap değildi bu... Oradan hızla uzaklaşırken, "Plan A elimde patladı," diye söylenmeye başladı Sinan. "Şimdi yeni bir rota belirlemem lazım..."

"Ayaklarım çok acıyor ya..." dediğim an, birden ayaklarım yerden kesildi. Beni hafifçe kaldırıp Sinan'ın elinden kurtaran kişi ise Ali'ydi...

Kollarının arasına çekti önce beni. Aramıza standart bir mesafe koyup dans etmeye başladık. Arkasından söylenen Sinan'ı umursamadan beni oradan uzaklaştırdı dansla. Hareketleri biraz tuhaftı. "Çok mu içtin sen?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Yoo, içmedim..."

"Teşekkür ederim," dedim bakışlarımı ondan başka yöne çekip. "Sinan'ın elinden kurtulamayacaktım."

"Önemli değil."

Aramızdaki soğuk hava, giderek buz dağı oluyordu sanki. Ama yine de bu, Ali'nin benimle dans etmek istemesine engel olmamıştı sanırım.

Ali'yle dans ederken birbirimizin gözlerine bakmıyorduk. Aramızda bir insanın geçebileceği kadar mesafe vardı. Yürüyen bela Oğuz, yanımızdan geçerken aramızdaki boşluğu görüp eğilerek ortamıza girdi. Birkaç saniye üçlü dans ettik. Sonra Ali sinirlenip onu iterek aramızdan çıkardı. Mesafeyi kapattık ve

yakın durduk birbirimize. “Bak.. dedi Ali. “Ara verince böyle olur işte. Aralığı gören... araya girmeye çalışır.”

Kaşlarımı usulca kaldırıp, “Ali...” dedim. “Çok sarhoşsun, yarın konuşalım olur mu?”

Kafasını yavaşça sallayıp, “Tamam,” dedi. “Ama şunu bil... Senin aksine ben çok mutsuzum.”

“Ben de çok mutsuzum ya!” dedim sinirlenerek. “Görmüyor musun?!”

“Öyle mi... Hiç fark etmemişim.”

Bir hışımla kafamı sağa çevirdim. Kaşlarımı o kadar çatıyordum ki, o an rakuna benzediğime emindim. Ama gözüm dans ederek yanımıza gelen Sinan’a kayınca yüz kaslarım aniden gevşedi.

Çünkü eş değiştirerek Simge’ye ulaşmaya çalışan geri zekâlı penguen, Oğuz’un babasıyla dans ediyordu.

“O ne be?” dedim gülerek. “Ne yapıyorsunuz siz?”

Sinan mutsuz bir surat ifadesiyle, “Eş değiştirirken ufak bir karışıklık oldu,” dedi. “Nasıl oldu anlamadım ama birden kendimi Ural Amca’yla dans ederken buldum.”

Güçlükle de olsa, eş değiştire değiştire Simge’ye ulaşan Sinan, kızın mimiksiz yüzünden kendisine olan kırgınlığım ölçmeye çalıştı.

İçinden, ‘Mimik yok, aramızdaki azami mesafe ideal... Kırgınlık yüzde altmış sularında,” diye bir analiz yaptı. Bu, bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra konuya girmeyi gerektiren bir sonuçtu. Çünkü Sinan’ın kafasındaki aşk matematiğine göre, bakıştıkları her dakika kırgınlığı biraz eritmekteydi. Ve kırgınlık yüzde ellinin aşağısına düştüğünde hamle vaktiydi.

Sinan içinden geriye doğru sayarken Simge matematiği bozdu. ‘Neden böyle giyindin?” dedi memnuniyetsiz bir tavırla.

Sinan bozulsa da toparladı. “Gerçekten neden böyle giyindiğimi anlamadın mı?” Simge’den cevap gelmeyince pes edip açıklama yaptı.

"Bana en çok düşündüğüm şeyin imajım olduğunu söylemiştin ya... Bak. Hiç utanmadan, hiç kimseyi düşünmeden bu kılıkta geldim buraya!"

"Sinan... Her şey iyi güzel ama bunları sadece vicdan azabın yüzünden yapıyorsun. Farkındasın değil mi?"

"Ne alaka ya? Vicdan azabı yüzünden en kötü ihtimalle üzülür, hasta olursun. Vicdanı yüzünden penguen olan birini gördün mü sen daha önce?"

Dans müziği bitince Simge kollarını Sinan'dan hızlıca çekti. "Bu akşam buraya sana güzelce veda etmek için geldim ben. Çünkü geçen defa duysal davranıp seni üzecek şeyler söyledim."

"Simge, bak kafam hafiften güzel. O yüzden tasarladığım gibi romantik şeyler söyleyemiyorum şu an. Ama..." Elindeki kâğıdı uzattı. Simge etrafa çekinerek bakıp kâğıdı aldı.

ANKET

SORU: EN SEVDİĞİNİZ İKİ HAYVAN NEDİR?

1) *DENİZANASI ÇÜNKÜ BEN SENİ DAHA ÖNCE FARK EDEMEDİĞİM İÇİN BEYİNSİZ BİRİYİM.*

2) *PENGUEN... AMA ŞİMDİ SENİ GÖRÜYORUM VE SENİN PENGUENİN OLMAK İSTİYORUM.*

w *

Ayağımdaki topuklular canımı öyle yakıyordu ki, bir fırsatını bulup onlardan kurtulmak istedim. Kendi kendine dans ederek salonun en köşesine giden Oğuz'u görünce aklıma parlak bir fikir geldi. Koşarak yanına gidip onu sandalyeye oturttum.

Ve ayakkabısını çaldım.

Benim topukluları onun ayağına geçirdim. Bir taşla iki kuş vurmak için, "Bak sakın ayağa kalkma tamam mı?" diye uyardım onu. O kafayla inanacağından emin olduğum saçma bir yalan uydurdum. "Ayağında çok tehlikeli silahlar var, eğer ayağa kalkarsan," deyip ellerimi çırptım. "Bum!" diye bağırdım. "Havaya uçarsın!"

Salak çocuk, korkup ayaklarına baktı. Siyah topuklu ayakkabının kocaman bir tokası vardı ve eminim Oğuz onu o kafayla gerçekten bir el bombası gibi görüyordu. Korkuyla karışık, Yaprak…" dedi. "Ben ne yapacağım şimdi?"

Çocuk kandırır gibi kolay olmuştu bu. "Ah, ben ne kadar kötü bir kadınım," deyip güldü iç sesim.

"Sakın ayağından çıkarma ve ayağa kalkma. Tamam mı?" dedim kafasını okşayıp. "Ben geleceğim birazdan!"

Oğuz panikhalinde, Yaprak gitme!" derken çoktan Oğuz'un kırk numara kösele ayakkabılarını sürükleyerek oradan kaçmıştım bile.

Dünya varmış bel

Ev sahibeliği ile oğlunu paylaşmak istemeyen bir kaynana arasına sıkışıp kalan Melike Teyze, ayağımdaki kocaman kösele ayakkabıyı sürüye sürüye ortalıkta dolaşan beni bir köşeye çekti. "Kızım, bu etraftaki tipler ne?" diyerek içeri giren marjinal bir grup genci işaret etti. "Valla ben tanımıyorum ki…" dedim şaşırarak. Sonra aklıma, saçma ama yüksek bir ihtimal geldi. Melike Teyze'yi geçiştirmek için, "Kız tarafından olabilirler... Ya da Kerem Abi'nin üniversiteden arkadaşları..." deyip onun yanından hızla uzaklaştım. Kapı girişine yakın bir yerde kendi kendine dans ederek takılan Mudo'nun yanına uçtum.

Ayağımı işaret edip, "Ayakkabını sevdim," dedi. "Akım başlatır bu."

"Sen bırak ayakkabımı da, bu içeride dolaşan tiplerle sizin alakanız var mı?"

Mudo telefonunu sallayıp, "Parti grubuna konum attım," dedi. "Düğün konseptli parti…"

Yanımıza gelen tipitiplerden biri ağzını yaya yaya, "Abi bu senenin parti kralı sen seçileceksin, net!" diye bağırdı. "O kadar gerçekçi bir konsept ki, bayıldım!"

Ben, artık gücüm kalmadığından hiçbir şey söyleyemedim. Onları kendi haline bırakıp az önce koşarak dışarı çıktığını gördüğüm penguen kankanım yanına gittim.

Hayata bak...

v v v

Kapıya çıktığımda Ali'yle Sinan'ın içeride içtikleri yetmemiş gibi kapının önünde de içtiklerini gördüm. Yanlarına gidip ortalarına oturdum. Sinan'ın sırtına vurup, "Ne öldu, Simge affetmedi mi seni?" diye sordum.

"Affetmedi," dedi ve Ali'nin elindeki şişeyi alıp kafasına dikti.

içimden, "Şimdi kaybedenler kulübü tamamlanmış oldu," diye geçirdim. Ama bunu dışımdan belli etmemek adına penguenimin sırtını sıvazlayıp, "Üzülme ya, affeder belki siniri geçince," dedim.

Düğün salonunun merdivenlerine çömmüş bir vaziyette oturan penguen Sinan, "Kutuplara yerleşeceğim ben," diye ağlamaya başladı. Artık binlerinin içmesinden, ağlamasından, depresyonundan o kadar gına gelmişti ki... Oracıkta bayılacaktım. Ben nefes almakta güçlük çekerken Sinan ağlamaya devam etti. "Buzullar da eriyor zaten... Şansımı sikeyim."

"Sinan, ne olur ya..." dedim. "Valla bak ben de ağlayacağım şimdi! Valla çıldırttınız beni!"

Beni sallamayıp devam etti kendi kendine söylenmeye. "Derdim neydi de penguen oldum acaba? Hayır yani git tavuk ol mesela... Değil mi? Ya da ne bileyim sığır ol, otla... Penguen ne ya!" Biraz daha içti. "Kutuplara uçak bileti ne kadar acaba?"

"Sinan içme artık... Diğerleri neyse ama bak seni kurtaramam. Düğün sahibisin sen!"

"Uçabilseydim, uçarak giderdim de... Ağzına sıçtığımın kuşu uçamıyor da."

"Ay şiştim!" diye bağırdım. "Küfürlerinizden, içkinizden bıktım! Cehennem gibi bir gece yaşıyorum ya!"

“Bize büyü yaptılar bence ya... Hepimize aynı anda bu kadar felaket nasıl gelsin yoksa?” dediğinde, ona içimden hak vermeden edemedim. Birden, hepimizin hayatı tersine doğru gitmeye başlamıştı resmen.

Sinan’ı, kafası hâlâ çok fazla gitmemiş Ali’ye emanet edip diğerlerini kontrol etmek için içeri gittim. Oğuz, hâlâ uslu uslu köşede oturuyordu. Onu öyle görünce gülesim geldi. Ama Ali’nin üzülmediğimi düşünmemesi için tuttuğum gülme orucundan mütevellit kendime hâkim oldum.

Gözüm, geriye kalan son kaçağı aradı.

Gökkuş...

Çocukların oturduğu masaya çökmüş, en büyüğü on yaşında olan çocuklara dert yanıyordu. Gidip ensesinden tuttum ve masadan kaldırdım. “Çocuklar, bu sizin düşmanınız... Onun gibi olmayın tamam mı?” dedim. Oğuz’a yaptığım gibi, onları da kandırmam gerekti. “Asla ama asla bu düşmanınız gibi olmayın. Tamam mı?” Küçük bir akset selamı çakıp, “Süper kahraman Yaprak, kaçar!”

Gökhan’ı sürüye sürüye çocuklardan uzak bir masaya oturttum. İç cebindeki içkiyi alıp, “Sen manyadm mı?!” diye bağırdım. “El kadar çocukların yanında içip içip onlara dert mi anlatıyorsun?”

“Ben onları siz sandım ya... Değil miydiniz?”

“Boyum kısa diye bu espriyi yapıyorsan, vururum seni.”

“Senin boyun kısa mıydı ya?”

“Yoo... ben mankenim aslında. Kısa olur muyum hiç...” Ne dediğimi anlamayıp gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sonra birden boynuma sarıldı. Tırnaklarımı boynuna geçirmeme bir milim kala, “Niye herkes gidiyor benden ya?” diye sordu. “Naz gider, başkası gelir... Sorun o değil biliyor musun?”

Gökhan’ın kafasına dokundum. “Sorun ne sığırım, söyle...” dedim şefkatle.

“Sorun gelmeleri değil... Mutlaka benden gidecek olmaları.”

“Öyle düşünme salak... Mesela biz gidecek miyiz?”

“Sizi ne yapayım ya...” diye geveledi ağzını yaya yaya. “Oğuz’la mı öpüşeceğim? Sinan’a mı aşkım diyeceğim? Ali’yi mi si-” derken elimle ağzım kapatıp onu kendimden uzaklaştırdım. “Küfür yok!” diye uyardım bir anne gibi.

Oturduğu yerden ayağa kalkıp, “Bu defa kendime sövmek istiyorum Yaprak,” dedi ağlamaklı bir halde. “Böyle yetmiyor, bağıra bağıra...” derken gözü orkestraya kaydı.

Korkuyla, “Salak salak şeyler geçirme aklından!” deyip koluna yapıştım. Ama gücüm elbette yetmedi. Beyni alkolün içinde çözünüp kullanılamaz hale gelen Gökhan, benden kurtulup sahneye fırladı. Sahnedeki şarkıcının elinden mikrofonu kapıp, “Kalbimi sikeyim!” diye bağırdı.

Misafirler, orkestra, solist... Herkes şok geçirip kalakaldı. “Kalbimi, beynimi, bu aşkta emeği geçen bilumum organ ve uzuvlarımı tek tek tek tek sikeyim!”

Hale Teyze’nin ayaklandığını görünce onun müdahalesinden önce bir şeyler yapabilecek birini aradım etrafta. Ama kimse yoktu!

Orkestradan biri koşup mikrofonu almaya çalışırken Gökhan son kuvvetiyle mikrofona yapıştı. “Ben dünyanın en geri zekâlı insanıyım! Herkes duysun, şu saatten sonra birine âşık olursam tüm İzmir toplanıp beni si-” derken Gökhan yine doğal bir sansür yedi.

Onu bastırmak için orkestra oynak bir şey çalmaya başlamıştı çünkü.

Gökhan’a doğru panter gibi koşan Hale Teyze’nin ve Gökhan’ı kınayan düğün ahalisinin dikkatini, o an çalmakta olan roman havasına çekebilmek için kimsenin benden beklemediği bir şey yaptım. Kendimi salonun ortasına attım ve hunharca göbek atmaya başladım.

insanlar, Gökhan’a değil bana bakmaya başlayınca, “Hayde-

eee!" diye bağırdım kıvırırken. "Oturmaya mı geldiniz ya?!"

Ortalıkta fıldır fıldır dönerek göbek atıyordum. Ama aslında uzaktan kendi etrafında döne döne etrafı dağıtan Tazmanya Canavarı gibi göründüğüme emindim.

insanlar usul usul ısınıp tekrar oynamaya başlamıştı bile.

Ancak gerdan kıvırarak arkamı döndüğümde yıkıldım.

Çünkü Ali yüzündeki şok ifadesiyle, neşeyle göbek atan bana bakıyordu.

Hale Teyze'nin konuşarak bayıltmak üzere olduğu Gökhan, boş bir ceket gibi sandalyeye asılmış olan bana baktı. Gözleri, "Beni kurtar," diyordu ama benim gözlerim, "Hadi oradan sarhoş, benim derdim bana yeter!" diye cevap veriyordu sanki. O an sadece Hale Teyze'nin sesi şakıyordu düğün salonunun girişinde.

Hale Teyze ne derse desin, sözleri Gökhan'ın kevgire dönmüş beynine uğramadan, direkt arkasındaki duvara çarpıyordu. Yaklaşık on dakika kesintisiz azarlandıktan sonra beyni iyiden iyiye işleve kapanan Gökhan'ı, Hale Teyze'nin elinden, "Elini yüzünü yıkayayım kendine gelsin," diye bir bahane uydurarak kurtardım. Sinan ve Ali o an için zararsızdı, Oğuz'u ise korkutarak etkisiz hale getirmiştim. Eğer Gökhan'ı da halledersem kalan birkaç saati daha huzurlu geçirebilirim diye düşündüm.

Erkekler tuvaletine giremeyeceğim için, Gökhan'ı çekiştirerek kadınlar tuvaletine getirdim. İçeride birinin olup olmadığını kontrol etmek için önden ben girdim. Boştu. Hızlı hareket edersem Gökhan belasından da kurtulacaktım.

Elimin altında kukla gibi hareket ettirdiğim Gökhan'ı, boş bir tuvalete paldır küldür ittim. Pat diye klozetin üstüne oturdu gücünü toparlayamayıp. Boynundaki kravatla Gökhan'ın ayaklarını klozetin ayağına düğümledim. Ellerini de üzerimdeki elbisenin kumaş kemeriyle bağlayıp yukarı kaldırdığım sifon borusuna bağladım.

Böylece, Gökhan Karademir'i klozetle bir bütün haline getirdim. Başta ne yaptığımı anlamadığından zorluk çıkarmasa da, onu oraya bağladığımı anlayınca kendi kendine söylenmeye başladı. Ama sifon çekili halde olduğu için su kesilmiyor ve Gökhan'ın mırıltısı da duyulmuyordu.

"Bir taşla iki kuş," dedim Gökhan'ın kapısını çekerken. "Su sesini duyan içeride biri olduğunu anlar, kimse girmez..."

Tuvaletten çıkmadan, aklıma orada saklanan Tuna geldi.

Hâlâ burada olabilir mi ya?

En köşedeki tuvaletin kapısını tıklattım. "Tuna, burada mısın hâlâ?" İçeriden ses gelmedi. Kapıyı usulca araladığımda gerçekten içeride kimsenin olmadığını gördüm. Ama alaturka tuvaletin ortasında çok alakasız bir şey gördüm.

Topuklu ayakkabımın tekini...

"Nasıl ya?!"

Neler olduğunu anlamak için kendimi salona attığımda çıplak ayakla ortalıkta dolaşan Oğuz'u gördüm. O an, saç diplerim sinirden yanmaya başladı. Çünkü senaryo çok netti. Ben gidip Oğuz'a neler olduğunu soracaktım ve bana sebebini bir türlü anlayamayacağım saçma sapan şeyler söyleyecekti. Beyni normal insanlarınki gibi çalışmadığından, önemli ayrıntıları geçip saçma sapan kısımları anlatırdı. Yine de bir umut, onu nikâh masasının hemen yanında yakalayıp, "Ayakkabılarım nerede?" diye sordum. "Neden ayağa kalktın sen ve tuvalette ne arıyor ayakkabılarım?!"

Art arda sorduğum sorular kafasını karıştırmış olacak ki, kaşlarını çatıp kafasını kaşıdı. Sonra ne demek istediğimi çözmüş gibi, "Ha şu mesele," dedi. "Şu yürüyen pasta var ya..."

"Gökçe?"

"Tuna'yı arıyordu. Sonra bulmuş... Dedi ki bana yardım eder misin?"

“Ne konuda?!”

“Çıkaramamış da dışarı...”

“Oğuz sadede gel! Ne haltlar yedin?!”

“Bir şey yapmadım ya... Tuna’nın olduğu tuvalete bomba fırlattım.”

“Ne?!” derken, neyse ki iki saniye içinde Oğuz’a söylediğim yalan aklıma geldi. “Ayakkabıyı mı?”

“Aynen... Düelloyu ben kazandım Yarpak...”

“Hay sizin Yarpak’imza...” Etrafıma bakınıp yürüyen pastayı aradım gözümle. Ama ortalıkta ne Tuna ne de Gökçe vardı. “Eee, Tuna’yla Gökçe nerede?” diye sordum.

“Ben anlamadım ya... Birden içeriden çıkıp kıza beni buradan götürsene dedi... Çıkıp gitti ikisi sonra...”

“Tuna kesin kızı öldürmek için yem attı... Tenhada üstünden geçecek.”

Etrafta hareketlenme olunca nikâh törenine geçileceğini anlayıp Oğuz’u masanın etrafından biraz uzaklaştırdım. Zeliş Teyze’ye oğlunu emanet edip nikâhı kaçırmasın diye Gökhan’ı almaya tuvalete koştum.

Kapıyı açtığımda bir sarhoş Gökhan klasiğiyle karşılaştım.

“Lan tuvalet kâğıdını mı yiyorsun sen?!”

Ağzındaki tuvalet kâğıdını koparıp elleriyle ayaklarını çözdüm. “Yuttun mu peçete, doğru söyle?” diye sordum.

Kafasını iki yana sallayıp, “Azcık emdim,” dedi.

“Hadi kalk kalk, pislik herifya...” Oturduğu yerden kaldırıp önce elini yüzünü iyice yıkadım. Sonra el kurutma makinesinin altına sokup yüzüne hava üfledim. İtiraf etmeliyim, o gecenin tek komik anı buydu. Gökhan’ın el kurutma makinesinin altındaki suratı...

Gökhan’la kol kola salona gittiğimizde nikâh memuru konuşma yapıyordu. Kalabalığın arasına sızıp bulduğumuz boş bir yere oturduk. Oğuz’la Ali bir yan masamızdaydı. Sinan ise ön tarafta, ailesiyle birlikte...

Oğuz arkasına dönüp gülerek, “Toplu nikâh mı bu ya...” dedi. “Nikâh masasında o kadar çok kişi var ki...”

Gökhan, "Takı töreninde kime takıyorlar Yarpak?" diye sorunca ikisini de ölümcül bakışlarımla susturdum.

Çenesi düşük memur, lafı bir hayli uzattıktan sonra çok şükür konuya girebildi. Heyecandan olsa gerek Lale Abla'nın rengi atmıştı sanki. Terlemeye başladı. Nikâh memuru, Lale Abla'ya cevabını sorduğunda ise, Lale Abla'nın derdi belli oldu.

Mikrofona evet diyemedi. Sadece küçük bir çığlık atıp, "Geliyor!" diye bağırdı. "Galiba bebek geliyor!"

O geceye yakışır bir son bizi bekliyordu.

Lale Abla'nın apar topar ambulansla hastaneye kaldırılmasının ardından, ortalık biraz karıştı. Biz, o panikle ne yapacağımızı bilemeden öylece bekledik. Annemi aramak için salonda dört yana baksam da onu bulamadım. Diğerleriyle birlikte salondan çıktık.

Merdivenlere oturmuş, ne yapacaklarını düşünen çetenin aklı en yerinde üyesi Ali'ye, "Eee, bizimkiler nerede?" diye sordum. "Ayık kalan birkaç kişi arabaları aldı, geri kalan herkes o arabalara doluştu. Kimse kalmadı..." dedi.

"Biz ne yapacağız? Taksi mi çağırsak?" Gökhan'ı işaret ettim. "Bu arada bu salak tuvalet kâğıdı yemiş ya... Bir şey olur mu? Biz de acile gitsek?"

"Bir şey olmaz," dedi Ali beni geçiştirip.

Gökhan, yattığı yerde, "Bir de çocuklar ağzıma şıp şıp sıvı sabun damlattı," dedi.

"Ne?!" diye bağırdım duyduklarıma inanamayıp. "Ne diyorsun sen?"

"He... Şu birlikte dolaşan beşli ekip... Sen beni tuvalete kapatmadan önce erkekler tuvaletine çişe gitmiştim. Orada ayakta duramayıp bir ara yere oturdum. O anda biri lavabonun üstüne çıktı. Biri kafamı tutup ağzıma yukarıdan sıvı sabun damlattılar."

"Ya senin bu sabuna, şampuana karşı zaafın ne ya?"

"Kızım, ben ne yaptım? Çete gibilerdi... Ama ağzımı kapattım, çok yutmadım. Bir tek dudağımda kalmış biraz, her yalandığımda dilime lavanta tadı geliyor."

"Lavanta tadı ne ya? Hayatında kaç defa lavanta yedin?"

"Bir kere ağzıma oda parfümü sıkmıştım. Lavantalı."

"Yuh... Şu ağzına oda parfümü sıkar ile başlayan orijinal küfrün yüzde yüz yaşanmıştı demek?"

"Küçüktüm o zamanlar... Soğanlı dürüm yedikten sonra ağzım güzel kokar mı acaba deyip..."

"Ay saçmalamayı bırakın da kendinize gelin!" diye bağırdım. Sinan'ı işaret edip, "Şu an şu çocuğun yeğeni doğuyor olabilir!" dedim. "Hastaneye gitmemiz lazım. Taksi falan çağıralım!"

Arkadan sinsice bize yaklaşan Mudo aniden, "Ben götürürüm sizi," dedi.

Şaşırıp, "Sen ne zamandır oradasın ya?" diye sordum.

"Gökçe'yi arıyordum da..."

"O Tuna'yla çıkmış sanırım," dedim. Cevabımı asla umursamadı. Sonra az önce teklif ettiği şeyi de atlamasın diye, "Şey... Sığacak mıyız arabaya?" diye sordum.

"Araba demezsen, sığarsınız. Sonuçta... Bir adı var onun. Lambo..."

Mudo şoför koltuğuna kurulunca Ali'yle Onur Taylan ön koltuk için birbirine girdi. Ali beni öne oturtmaya çalışıyor, Onur Taylan ise, "Ne münasebet ya!" diye çemkiriyordu. Ama sarhoş kafayla iyice agresifleşen Ali, Onur Taylan'ı bagaja koymakla tehdit edip karga tulumba arkaya atınca ön tarafbana kaldı.

Beş kişi arka koltukta kucak kucağa giderken Mudo epeyce mutluydu. "Küçükken hep servis şoförü olmak istemiştim ya!" dedi eğlenerek. "Resmen şu an hayalimi yaşıyorum!"

Gökhan kafasını öne doğru uzatıp, "Vizyonsuz rezil!" diye bağırdı. "Lamborghinin varken hayalin bu mu lan?!"

Mudo, gaza bastığı an Gökhan öne savruldu. Arkadan Ali ensesine ^apıştı,'önden ben kafasını ittirdim. Gökhan tekrar yarım insanın sığabileceği yere diklemesine yerleşince, neredeyse havada duran Oğuz, "Vites topuzu bir yerime girmeyecekse şuraya geçebilir miyim..." diyerek hafifçe kendini öne attı ve ön iki koltuğun arasına girdi. Bunu yaparken, dirseğini gözüme soktu yanlışlıkla. "Dikkat etsene be, yürüyen anason!" diye bağırdım koluna vurup.

Delirip, "Anama niye küfrediyorsun?" diye saçıma yapıştı. Küp gibi sarhoş olduğundan çoğu şeyi alttan alabilirdim ama saçlarımın çekilmesini asla! Saçlarımdaki parmaklarına tırnağımı geçirip son ses bağırdım. Ali, Oğuz'u benim tepemden alabilmek için kuvvetle arkaya çekti. O kadar sinirlenmiştim ki, elimdeki telefonu Oğuz'un kafasına fırlatmak için öfkeyle arkama döndüm. Ama karşımdaki Rönesans tablosu gibi manzara karşısında sinirli kalamadım.

Onur Taylan cama yapışmıştı, Ali ve Sinan bir bütün halindeydi. Gökhan bayılma pozisyonunda akışkan bir madde gibi yere süzülmeye hazır, öylece ortada duruyordu. Oğuz ise tepelerindeydi.

Havale geçirmek üzere olan Onur Taylan, "Tanrım al canımı!" diye ağlamaklı bir ses tonuyla yakarışlara geçti.

Mudo keyifli bir ses tonuyla, "Tayucum, iyi misin?" diye sordu inadına yaparmış gibi.

"Ruhuma pipet takıp içiyorlar sanki Mudo!" diye bağırdı. "İçim dışıma çıktı! Çek sağa, ben ineceğim ya!"

"Dayan biraz, beş dakikaya hastanedeyiz!" dedi Mudo.

İçimden, "Beş dakikada nasıl hastanede olacağız ya?" diye geçirirken bir ambulansa yetişip peşine takıldığımızı gördüm.

Lale Abla'yı götürdükleri ambulans mıydı o?

Mudo'ya döndüm. "Şu an kaçla gidiyoruz biz?" Mudo cevap vermek yerine, camları açtı hissedeyim diye. Araba o kadar hız-

lı gidiyordu ki, camdan içeri giren rüzgâr yüzümü hamur gibi yoğuruyordu. “Kapat şu camı!” diye bağırırken, ağzıma öyle bir hava doldu ki turistik balonlara döndüm iki dakika içinde. Mudo camı kapatınca tekrar çığlık atmaya başladım. ‘Yavaş git yaaaa!”

O an arabanın içindeki herkes çıldırmıştı. Onur Taylan, ‘Ya canım acıyor, kolum sıkıştı ya!” diye çığlık atıyor, Mudo bana ve Onur Taylan’a aynı anda cevap vererek, “Bir şey olmaaaaz!” diye bağırıyordu.

‘Ya bir penguen, üç amiple arka taraftayım! Bu nasıl bir şeyin kafası olabilir ya? Ne içirdiniz bana, ne koklattınız?!”

Gökhan kapalı tuttuğu gözlerini açıp, “Penguen ben miyim?” diye sordu.

Onur Taylan ciddiyetle, ‘Yok, sen amipsin canım!” diyerek bağırmaya devam etti.

Oğuz, Ali’nin yüzüne oturmuş gibiydi. Ali onu ittirmeye çalışıp, ‘Ya kesin! Nefes alamıyorum!” dedi.

O an, arka taraftan bir “pırt” sesi geldi. Umarım Oğuz değildir diye arkamı döndüm.

“Kim osurdu?!” diye bağırdı Gökhan. “Ben trake solunumuna geçiyorum!”

“Cam... Camı açmam lazım...” Arkadaki camı açıp kafasını dışarı çıkardı Onur Taylan. Oğuz açık pencereye doğru bir hamle yaptı.

Ali panikle, “Tutun şu salağı bacağından!” diye bağırınca iyi bir refleksle arkamı dönüp Oğuz’un bacağına yapıştım. Ali, belinden tuttu, Gökhan saçından... Oğuz, Onur Taylan’ın neredeyse üstüne çıkmıştı. Oğuz’un altında kalan Onur Taylan, iyice mosmor olmuştu. Çığlık çığlığa, “İmdaaaaaat! Adam öldürüyorlar!” diye bağırmaya başladı.

Oğuz’un açık pencereden dışarı ambulans sesi çıkararak bağırmaya başlaması ise bardağı taşıran son damlaydı.

Oğuz’un bacağını bırakıp önüme döndüm ve camı açtım. Çığlık atan Onur Taylan’a, ambulans taklidi yapan Oğuz’a eşlik ederek ben de camdan dışarı bağırdım.

“Allahım ben ne günah işledim ya?!”

Neredeyse ambulansla aynı anda hastanede olduk. Arabadan iner inmez kusmak üzere olduğum için kendimi bahçe tarafına attım. Neyse ki kusmadım...

Lale Abla’yı doğuma alırlarken delirme aşamasına geçen bizimkiler iyice saçmalamaya başladı.

“Doktor beni de alın ameliyata! Geç kalmadıysak kürtaj olup kendimi komple aldırmak istiyorum!” diye bağıran bir Gökhan mı dersiniz, “Oyuncu değişikliği... Oyuncu değişikliği... Doğan bebeği oyundan alıyoruz, yerine beni sokuyoruz. Ben daha fazla yaşamak istemiyorum ya!” diye ağlayan Sinan mı...

Ailelerle bir şekilde koridorda buluştuğumuzda neyse ki sakinleştiler. Gökhan ve Ali, bir köşeye sızdı. Ben, annemin dizinin dibine oturdum. Neredeyse herkes oradaydı.

Hastane koridorunda, Kadriye Nine kimin arabasında araya sıkıştı bilmiyorum ama tam karşımızda oturuyordu. Hemen yanımdaki Sinan kendi kılığına bakmadan, “Lan bu kadın beni niye takip ediyor? Korkuyorum ben,” dedi. “Bir de şu kafayla herkesi Picasso tablosu gibi görüyorum yamuk yumuk...” Ürperir gibi yaptı. “Hazır hastaneye gelmişken beni direkt psikoloji bölümüne yatırın bence ya... Akıl sağlığım pek iyi değil.”

Oğuz, kendi kendine gülerek, “Kadriyoloji bölümü,” dedi.

O kafayla bile aklına böyle şeyler nasıl gelebiliyordu, hayretler içerisindeydim.

Oğuz’un babası Ural Amca, karısının göbeğine dokunarak, “Zeliş sen doğurmuyor musun ya? Gelmişken aradan çıkarsak ya kız...” diye ortamı yumuşatmak için espri yaptı.

Zeliş Sultan önce sinirlenip, “Zevzeklik etme sarhoş adam!” diye kızsa da, sonra kendi kendine, “Valla baba oğul sabırsız bunlar. En sonunda jelibon doğurtacaklar bana!” deyip kahkahayı patlattı.

Annem, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını poposunun altına yerleştirince kalkıp yan taraftaki boş bir oturağa çöktüm. Annem belini tutarak, "Bir on yıl daha düğüne falan gidemem ben," diye söylendi kendi kendine.

Melike Teyze, torununun doğuyor olmasına asla sevinmeden ağlanmaya devam ediyordu. "Rezil olduk... Tüm misafirlere rezil olduk! Oğlumun biri penguen olur, birinin karısı daha nikâh kıyılmadan doğurur..."

"Beterin beteri var Melike, ağlama... Benimki sahneye çıkıp küfretti ya! Yok yok... Bu çocuğu psikolog falan kesmeyecek!"

Annem yine olayı başka bir boyuta taşıyarak, "Muska muska..." şeklinde yorum yaptı. "Kesin. Birinin bizim ailelerimizde gözü var."

Melike Teyze, "İnsan içine çıkamayacağız ya," derken annemi dürtüp, "İyi ki kızın var senin Oya... Oğlun mu var, derdin var!" dedi.

Annem abartılı bir şokla, "Kızım mı?" deyip ayağımdaki kösele ayakkabıyı işaret etti. "Ayol bu nasıl kızım?"

"Anne, abartma ya... Şuna bak ve benimle gurur duy!" deyip penguen kostümü içindeki Sinan'ı gösterdim.

Koridor önündeki gergin bekleyiş, dünyalar güzeli bir bebeğin doğum müjdesiyle sona erdi.

Başarılı bir ameliyatla, Pırıl bebek dünyaya geldi.

Üç kilo iki yüz gramdı.

Ağlayarak doğdu ama gülerek büyüyecekti.

Çünkü içine doğduğu bu çevrede... Yaşadıklarımıza gülmekten başka yapacağımız daha iyi bir şeyimiz yoktu.

Bebek, birkaç dakikada tüm gecenin bütün gerginliğini aldı herkesten.

Sinan, yeğenini kuvözde görür görmez ağlamaya başladı.

Oğuz, kendi doğmamış kardeşi aklına gelmiş olacak ki bir hayli duygulandı.

Ali, minicik Pırıl'ı şefkatle ve gülümseyerek uzun uzun izledi.

Gökhan bebeğe, 'Yorulmaz Ailesi'nin gevşekliği seni yanıltmasın küçük hanım, Gökhan Abi'nin koruma listesindesin şimdiden," diye fısıldadı uzaktan.

Ben... Ben sadece etraftakileri gözlemledim. Hoşuma gitmişti çünkü. Tüm gece ağlayan, zırlayan, kızan insanlar, küçücük bir şeyin varlığıyla pamuk gibi olmuştu adeta.

Mucize, mutluluk ve huzur sadece üç kilo iki yüz gramdı.

Çok garip...

Uykusuzluktan ve yorgunluktan beynim patlarken biraz nefes almak için hastanenin dışına çıktım. Kösele ayakkabılarımı sürüye sürüye... Günün ilk ışıkları, yüzüme vururken akan düğün makyajım gözlerime dolduğu için canım acıyordu. Umurumda olmadan, elbisemin kollarına gözlerimi sildim. Kapkara oldular...

Hastaneden içeri tekrar girerken Mudo'yla Onur Taylan'ı gördüm. "Siz hâlâ gitmediniz mi ya?" diye sordum şokla. "Gittik... Ama geri gelmek zorunda kaldık," deyip başıyla içerideki sedyeyi işaret etti.

Gökçe, sargılı bir ayakla oturuyordu.

"Ne oldu sana?!"

"Tuna..." dedi ağlamaklı bir sesle. "Tekerlekli sandalyeyle çarptı bana!"

u

Üst üste yaşadığımız hızlı günlerin ardından neyse ki bir süre hiçbir şey yaşamadık. Hiçbir şey derken, aslıda hiç olmadığım kadar gerçekçi bir ifade kullanıyorum... Hepimiz, durulma günleri yaşıyorduk sanki.

Ders dinlemiyorduk. Hiçbirimizin hayatında aşka dair tek bir iyi şey yoktu. Ailelerimizle aramız ayarsızlıklarımız ve derslerimizin berbat olmasından dolayı pek iyi sayılmazdı. Dolayısıyla elimizde vardı sıfır.

Ama kimse şikâyetçi değildi. Bu, bir nevi tatildi bize.

Ali ile aramız usulca eskiye dönse de ağzımızdan aşk lafı çıkmıyordu. Sanki o benden bekliyordu bir adım, ben ondan... Onun dışında iyiydik ama. Sonuçta, arkadaşlığımız hep güçlü olmuştu.

Dönem sonu yaklaştıkça, en azından beni sınıf geçme telaşı sardığından, yapabildiğim tek şey olan dönem ödevini zamanında bitirebilmek için kollarımı sıvadım. Sessiz günlerimizi böyle değerlendirmek, bayağı mantıklı bir karardı.

Bizimkiler, boş derste bahçede top oynarken son zamanlarda sık sık yaptığım gibi sınıfta kalıp ödevime devam ettim. Ödevim, son üç yılı kapsadığı için, içimizde not tutan tek kişinin, yani Ali'nin biyoloji defterini almıştım. Lise birinci sınıftan şimdiye kadarki bütün konular yazılıydı defterinde.

Ara sıra, eskiden birbirimize yazdığımız şeyleri görüyordum notlara bakarken ve kalbim pır pır ediyordu. Onun bana olan hislerini bilmiyorken normal gelen her yazı şimdi bakınca özel

geliyordu...

Hava sıcak olmasına rağmen rüzgârlıydı. Perdenin rüzgârla sallandığını görünce dayanamayıp yerimden kalktım ve Ali'nin defterini alıp pencerenin pervazına oturdum. Önce okuyup sonra işime yaracak yerlerin notlarını çıkaracaktım...

İlk sayfayı açtığımda klasik ALİ TEKELİOĞLU yazısını gördüm. Altında ise, her zamanki gibi sıra arkadaşının, yani benim çizdiğim çirkin bir resim vardı. Kendimi çizmişim... Ama fark ettiğim diğer bir detay, benim tükenmez kalemle kendimi çizdiğim resmin yanındaki silinmiş kurşun kalem iziydi...

Elimdeki kurşun kalemle sayfanın üstünü hafifçe karaladım. Silinmiş iz, ortaya çıktı.

Benim çirkin çizimimin yanına, Ali kendini çizip el ele tutuşturmuştu resimleri. Bu beni gülümsetti. Camdan dışarı, ona baktım...

Perde, usulca havalanırken sanki hissetmiş gibi kafasını kaldırıp bana baktı Ali. Gülümsedim. O da karşılık verdi. Sanki yeniden en başa dönmüştük. Kötü anlamda değil tabii... Heyecanlandırıyordu beni bu süreç. Hem belki, yeniden başlayınca, bu defa çocuklara ilk başta söylerdik? Kim bilir...

Kafam, Ali'yle olan ilişkim, bunu çocuklara söyleyemememiz yüzünden o kadar karışıktı ki, en iyisinin bir süre hiçbir şeyi sorgulamamak ve her şeyi akışına bırakmak olduğuna karar verdim.

Defteri karıştırırken tekrar tuhaf bir şeye rastladım. Defterin arasında duran bir kâğıt... Elle çizilmiş bir harita.

Başta, Ali'nin öylesine çizdiği bir şey olduğunu sansam da fark ettiğim bir detay kalbimi acıyla hızlandırdı.

Elimi, gömleğimin cebine attım. Birkaç hafta önce cebime koyup unuttuğum yıldız şeklindeki sticker'ı çıkardım...

Harita'nm üzerinde, bir hedef noktası vardı. Ve bu hedef noktasındaki yıldız, Barış'ın her görev sonrası bana verdiği yıldız şeklindeki sticker'la aynıydı.

Yeni bir şey miydi? Yoksa...

Kağıdı çevirip arkasına baktım.

Tarih: 30 Aralık 2012

Kalbim hızla atarken elimdeki haritaya dikkatle bakarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Beni neyin beklediğini, neden beklediğini bilmeden... Sadece haritanın götürdüğü yere gidiyordum.

Harita, beni kütüphaneye götürdü. Sık sık gittiğim kütüphane, sanki o an benim yüzleşmem için bomboş kalmış gibiydi. Az önce, saçlarımı uçuşturan rüzgâr orada da sararmış perdeyi dalgalandırıyordu. Bir süre pencerenin tam önünde durup rüzgârı hissederek sakinleşmeye çalıştım.

Olmadı.

Haritaya tekrar baktım.

En sondaki kitap rafı, en üst sol köşe...

Etrafta üzerine çıkacak bir şey aradım ama bulamadım. Bir sürü kitabı üst üste koyup düşmemeye dikkat ederek haritadaki hedefin beni hangi kitaba götürdüğünü bulmaya çalıştım.

Zor olmadı. Birkaç saniye içinde kocaman bir kitap dikkatimi çekti.

Külkedisi.

Normal masalın aksine, bir ansiklopedi kadar kalındı. Kitabı alıp dikkatlice aşağı indim. Bacaklarım heyecandan titriyor, beni taşıyamıyorlardı. Kendimi yere bırakıp önce kitabın kapağına baktım.

Yapıştırılmış...

Başka bir kitaba, cilt geçirilmişti muhtemelen. Bunun neden yapıldığını deli gibi merak etsem de kitabı açabilmek için bir süre beklemem gerekti.

Kendimde, kitabı açabilecek cesareti bulunca kapağı usulca araladım.

Ve işte... Beklemediğim bir şey daha.

Kocaman kalın bir kitaptı bu. Neyi anlatıyor, hiç zaman öğrenemeyeceğim kapkalın bir kitap... Çünkü, biri tarafından içi oyulmuştu. Ve o boşluğa bir şey konmuştu.

Benim ayakkabım.

Üç yıl önce, okulun ilk güfiü aşağı düşen ayakkabım.

Sarı bez ayakkabım...

Üzerinde ise aşina olduğum o sarı yapışkanlı kâğıt ve elyazısıyla şunlar yazıyordu:

V V V

Bu ayakkabıyı hatırladın mı?
Okulun ilk günü, gökten düştü.
Masalı başlatmam için bir işaret gibi.

Barış'ı arayıp çok acil kütüphaneye gelmesini söylememin üzerinden on beş dakika geçmişti ki, kütüphanenin kapısının açıldığını duydum. "Yaprak?" diye seslendi bana.

Sesimin yüksek çıkmasını umarak, "Kapıyı arkadan kilitle," dedim. Tahmin ettiğim gibi cılız çıktı sesim.

"Anlamadım? Ne yapayım?"

Tekrar gücümü toplayıp, "Kapıyı kilitle ve buraya gel!" diye bağırdım.

O an, şaşırmış olmalıydı. Ancak yüzünü göremediğim için, tepkisini de göremedim. Dediğimi hızlıca yapıp yanıma geldi.

Elindeki motosiklet kaskını yere bırakıp usulca dizlerinin üstüne çöktü. “İyi misin?” dedi endişeyle. “Bir şey mi-” Gözü, önümdeki ayakkabıya kaydı. “Nasıl...” dedi şaşırarak

“Sence soru sorması gereken kişi ben değil miyim?”

“Bunca zaman sonra... Nasıl buldun sen bunu?”

Cebimdeki haritayı çıkarıp önüne koydum.

“Sen bunu yeni mi buldun?”

“Tesadüfen...”

“Hadi ya...” dedi Barış şaşkınlığını usulca sarkıttığı dudaklarıyla belli ederek. “Ben, üç yıl önce bunun sana ulaştığını düşünmüştüm.”

“Hiçbir şey anlamıyorum Barış. Bu ne demek oluyor... Bu ayakkabı nasıl...” Anlamadığım bir şey yüzünden, anlamsız bir ağırlık göğüskafesime çöktü o an. “Sen bana, beni geçen sene gördüğünü söylememiş miydin?”

“Galiba her şeye en başından başlamamız gerekiyor. Bu ayakkabının kaybolduğu günden... Uzun bir hikaye olacak ama. Gerçekten duymak istiyor musun?”

“Sene 2012... Okulun ilk günüydü. İkinci sınıfa yeni geçmiştim. Kanımın en deli aktığı zamanlar... Bilirsin. Arkadaşlarla merdivenin hemen altında geyik yapıyoruz. Birden, kafama yukarıdan bir ayakkabı düştü. Sarı, küçük bir bez ayakkabı. O zamanlar tabii taşı sıkıp eğlence çıkardığımız dönemler ya... Hemen ayakkabıyı alıp benim çantama attık arkadaşlarla. Tek amacımız, ayakkabısı düşen kişi gelsin, arasın ve bulamasın... Bize de eğlencesi çıksın... Buydu.

“Önce, şu piercing’li arkadaşınız indi aşağı. Uçan bir ayakkabı görüp görmediğimizi sordu, görmedik diye yalan söyledik. Sonra aranmaya başladı. Ardından tek ayağınla sekerek sen geldin. Bize hiç bakmadan Gökhan’a bağırdın. Hiç unutmam, ‘Ayakkabımı bulamazsan, senin o çocuk mezarı gibi ayakkabıla-

rın o tırtıl kadar bedenine mezar olur bilmiş ol!' diye bağırmıştın aşağı iner inmez.

"Seke seke sen de bakınmaya başladın sonra etrafa.

"Çorabın, gri beyazdı... Saçların örgülü...

"Sonra diğerleri geldi. Tek ayak sekmekten sıkılıp Ali'nin sırtına atladın. Sonra biri, diğerini saçma bir sebepten kovalamaya başladı. Herkes sizi izleyip gülerken ben hayretler içinde takip ediyordum olanları.

"En son, birinin ayakkabısını zorla çıkarıp giydin ve hiç kimseyi umursamadan kocaman ayakkabıları sürükleyerek yukarı çıktın.

"Çok garipti. Sanki dünyada o dört arkadaşından başka kimse yokmuş gibi davranıyordun. Kimseyi umursamıyor, kimseye doğru dürüst bakmıyordun.

"Kendimi övmüş gibi olmayayım Yaprak ama genelde insanlar bana bakardı okulda. Senin... Bir kere bile gözlerin bana değmedi.

"Neyse... Ne diyordum? Hah, yukarı çıktın... Başta sırf eğlence çıkar diye çantama attığım ayakkabı, birden Külkedisi'nin düşürdüğü camdan topuklu ayakkabı gibi gelmeye başladı.

"Prensese, masallara öyle sandığın gibi takık biri değilim aslında. Ama o an... Bunun büyük bir tesadüf olduğunu düşündüm. Ve hayatı oyun üstünden yaşayan ben, kendime bir hedef koydum.

"Bu kız... beni sevmeli.

"Sonra, oyunu başlattım. İlk olarak, bir balkabağı koydum dolabına. Ben daha ilk aşamadayken sen yaptığım göndermeyi fark edersin diye düşündüm. Sonuçta önce ayakkabının teki kayboluyor, sonra birisi balkabağı koyuyor dolabına... Ama düşündüğüm gibi olmadı. Nasıl olduysa, balkabağı dönüp bizim tarihçiye gitti. Hâlâ anlamıyorum o iş nasıl oldu. Hoş, anlamadığım tek şey o değil ya... Neyse.

"Sonra, özür dileyerek itiraf ediyorum ki birinden evini öğrenmem gerekti ve öğrendim. Sapıklık gibi gelebilir... Ama o

zamanlar yaşım daha küçüktü. Öyle şeyler yapabiliyordum.

"Gerçi hâlâ öyle saçmalıklar yapabiliyorum ama daha kontrollüyüm. Neyse işte...

"Sonra evine o fareleri bıraktım. Ama sonra ne oldu? Yine anlamadığım bir şekilde fareler o tuhaf arkadaşına gitti.

"Seni oyuna davet etmeye çalışıyordum ama sen bir türlü fark etmiyordun. Yani birisi sana balkabağı ve fare yolluyor ama sen şüphelenmiyorsun bile... Garip gelmişti o an. Ancak işi daha da eğlenceli hale getirdi bu. Sonuna kadar devam ettim.

"Okuldaki tiyatro gösterisi... Saatlerce dil döküp oyunlardan birini modern Külkedisi masalına çevirttim. Her şeyi ayarladım. Haritayı sıranın üzerine bıraktım...

"Eğer bu harita eline o gün geçseydi şöyle olacaktı:

"Sen, önce haritayı bulacaktın. Sonra ayakkabıyı... Sonra elinde o ayakkabıyla tiyatro salonuna gelecektin. Sahnede Külkedisi masalı olacaktı... Daha önceden her şeyi anlattığım arkadaşım sen salona girince sahneyi terk edecek ve gerçek Sindirella elinde bez ayakkabısıyla sahneye çıkacaktı.

"Ve prens olarak karşısında ben duracaktım.

"Ama tabii... Yine işler planladığım gibi gitmedi. Nasıl olduysa, sana önceden yolladığım fareler sahneyi bastı. Bizim oyun iptal oldu. Kavga çıktı. Gerisini biliyorsun zaten...

"Yani çok tuhaf... Ne yaparsam yapayım, sanki o dört kişilik etten duvara çarpıyor ve sana ulaşamıyordum. Başta eğlenceli görünen bu zorluk, biraz can sıkıcı olmaya başladı.

"Hayatı oyun gibi gördüğümü söylemiştim sana... O gün, bütün plan batınca acaba ben çok mu büyüttüm bu olayı diye düşündüm. Çok mu anlam yükledim... Malum, kendimi sana fark ettirememiştim bile.

"O gün... Yani tiyatro oyununun iptal olduğu gün, o geldi. Ayşegül... Daha önce bu kısmı anlatmıştım biliyorsun. Gerçek bir prenses gibiydi. Ve o an, asıl işaretin bu olduğuna inanmak istedim. Sana ulaşamama sebebim, gerçek prensesin gelmesini beklerken oyalanmam gerektiğiydi sanki.

“Sonra zaten seninle olan oyunu bitirdim. Başka bir şey yollamadım. Bir süre sonra da Ayşegül’le çıkmaya başladık.

“Ama gerçek hayat masallardaki gibi değil. Aldatıldım. Terk edildim. Masallardaki prenslerin aksine, benim kalbim camdan değildi. Kırıklarım batsa da, ayakta durdum. Yaşamaya çalıştım. Bunu yapmak için bir şeye ihtiyacım vardı... Senin dünyanda bunun karşılığı, seni motive edecek bir şey... Benim dünyamdaki karşılığı bir işaretti...

“Sonra, bir şey oldu. Bir yıl sonra, o berbat hissettiğim anlarda... Bir mağazada kızın biri vitrin mankenine çarptı. Vitrin mankeni benim kucağıma düştü.

“Kafasında şapka, üstünde kabarık bir elbise olan bir vitrin mankeni...

“Hatırladın değil mi?

“O an... mucize gibiydi. Benim komik prensesim, yine bana kendimi hatırlattı. İlk seferde camdan ayakkabısı yerine, bez ayakkabısını kafama düşürmüştü. İkinci seferde, kafasında şapka olan temsili bir prensesi kucağıma itti...

“Öyle bir şeye körü körüne bağlanan biri değilimdir ama... O an, bunların gerçekten bir sebebi olduğuna inandım. Yeniden...

“Ve... İlk başarısız oyunumu unutup ikinci defa şansımı denemek istedim.

“Kucağıma düşürdüğün o mankenin üstündeki elbiseyle... Hikâyenin gerisini biliyorsun zaten.”

Şok içinde dinlediğim hikâyenin sonuna gelindiğinde, söylemek istediğim çok şey vardı. Ama sadece, “Neden başta anlatmadın?” diye sorabildim. “Neden yalan söyledin bana?”

‘Yalan söylemedim ki... Sadece bazı şeyleri anlatmadım. Çünkü kaybettiğim bir oyunu sana anlatmamın bir anlamı yoktu.”

“Ama...”

“Sana aşkın zamanla, rakamlarla bir alakası yok demiştim. Hâlâ öyle düşünüyorum. Seni üç yıl önce tanımam, beş yıl

sonra tanımam hiçbir şey değiştirmez. O yüzden, bilmesen de olurdu. Ki eğer tesadüfen bu haritayı bulmasaydm asla söylemezdim sana."

Bir süre sadece yan yana oturduk. Hislerim o kadar karmaşıktı ki... Hiçbir şey diyemedim ona. Gideceğini belli etmek için ayaklandığında bacaklarımdaki gücü toparlayıp ben de ayağa kalktım. Yanımdaki kitaplara küçük bir tekme atıp birkaçını devirdim. Eğilip düzgünce üst üste koydum kitapları. O, ne yaptığımı anlamadan bana bakarken ben onun kolundan tutup kitapların üzerine çıktım.

Yüzü, tam yüzümün önündeydi. Gözlerine bakıp bir şeyler söylemek istedim. "Özür dilerim," dedim usulca. Sesim, beklediğimden daha fena çıkn. Kendimi ağlamamak için sıksam da sesimin titremesi ipleri kopardı. "Özür dilerim Barış," dedim ağlamaya başlayarak.

Elini yanağıma koyup, Yapma..." dedi usulca.

Yaptım.

içimden geleni...

"Özür dilerim, çünkü sen hep oradaydın... Ama ben seni göremedim. Özür dilerim, çünkü sen hep sevdin ama ben sen ciddiye almadım. Özür dilerim... Kalbimi hep en üst rafta sakladım. Sen geldin, uğraşıp didinip aşağı düşürdün... Ben ise kalbimi yerden alıp Ali'ye verdim. Özür dilerim... Eğer sen olmasaydın, aşk gibi şeyleri..." Ağlamaktan konuşamıyordum. Kelimeleri yutarak, "Aşk gibi duyguları..." derken parmaklarıyla usulca gözyaşlarımı sildi.

"Ağlama... Lütfen..." dedi şefkatle.

Ağlamaya devam ettim.

Yani... Demek istediğim... Bilmeyecektim. Sen bu aptal kafama kaka kaka hatırlattın bana. Bir kalbim olduğunu hatırlattın. Beni çok seven bir başka erkek olduğunu fark etmemi

sağladın. Ama ben...” Derin bir nefes aldım. “Özür dilerim Barış... Sen karşımda sana âşık olacağımı söyledikçe sana içimden güldüm. Özür dilerim... Sen beni mutlu ettiğinde sana bunu göstermedim. Seni sevemediğim, sana âşık olamadığım için özür dilemeyeceğim. Çünkü böyle şeylerin yanlışı doğrusu olmaz. Ama özür dilerim Barış... Sana yaptığım haksızlıklar için tek tek özür dilerim.”

O ana kadar, gözlerinin dolduğuna bile pek az rastladığım Barış’m gözünden bir damla yaş aktı. Gömleğimin manşet kısmını usulca çekip yanağındaki ıslaklığı sildim. “Sen neden ağlıyorsun ya... Zaten kendimi durduramıyorum,” dedim.

Gülümsediği an, gözlerindeki kıpır kıpır gözyaşı tekrar hareketlendi. “Kalbim uyuştu sanki,” dedi fısıldarcasına. “Belki de son konuşmamız bu... Hayat yine beni saçma bir oyuna çekiyor. Tam her şey bitecekken, haritayı çıkarıyor karşına...”

“Nasıl yani, bir yere mi gidiyorsun?”

“Mezun oluyorum ya... Son sınavlardan sonra annemin yanına İstanbul’a gideceğim. Sen bugün aramasaydm, ben birkaç gün içinde vedalaşmaya gelecektim zaten.”

Gömleğimin cebindeki yıldızlı sticker’ı çıkardım. Barış’m avucunu açıp usulca yapıştırdım. “100 puan!” diye bağırdım ağlayarak. “100 Puan Barış Ozansoy!”

“Yaprak...” dedi titreyen sesiyle. ‘Yapma... Zaten berbat hissediyorum kendimi.”

“Bu oyunu sen 100 puanla tamamladın. Anladın mı beni?”

“Ben seni kazanamamışken, nasıl oluyor da 100 puanı kapıyorum?” dedi dudakları yukarı kıvrılırken.

“Sen beni kazanamadın değil... Ben seni kaybettim. O yüzden... 100 puan senin.”

Avucundaki yıldızı sımsıkı tuttu. Usulca gülümsedi. “O zaman... Kendine iyi bak, olur mu?” dedi. “Sakın kafan karışmasın. Sakın kendini üzme. Sadece kalbinden geçtiği gibi yaşa. Seni özel kılan şey bu güzelim... Sakın güzel yanlarını koparıp atma. Seni güzel yapan Ali’yse, onun yanında kal.” Yerdeki bez

ayakkabıyı işaret etti. “Seni güzel yapan bu ayakkabıysa, bunu giy. Ben de özür dilerim... Zaman zaman kendimi kaybedip kocaman bir aptal gibi davrandım. Ama... Bilirsin. Senin de dediğin gibi. Ben bir anı bir anma tutmayan dengesiz herifin tekiyim.”

“Sana yalnızca birkaç saniye sarılsam yanlış anlamazsın değil mi?”

“Anlamam.”

Barış’a doğru bir hamle yaptığım an, ayağımın altındaki kitaplar kaydı. Ama yere düşmedim. Çünkü beni incitmeden usulca tuttu Barış. Çok değil, söz verdiğimiz gibi birkaç saniye sürdü sarılmamız. Beni hemen yere bıraktı. Ayağımın altında kitaplar yokken, tekrar sırık oldu gözümde. Usulca saçlarımı karıştırdı. Sımsıkı kapadığı avucunu işaret edip, “Geceyi avucuma aldım, gidiyorum,” dedi gülümseyerek. “Ama... Şunu bil. Rüya sadece gece görülmez. Aşk sadece bir defa çalmaz kapıyı. İnsanlar yalnızca bir defa tanışmaz. Tamam mı?”

Cevap veremeden usulca başımı salladım. Ve Barış giderken arkasından baktım.

“Hoşça kal, Sırık oğlan...” dedim kapı kapandığında. “Ne olursa olsun, hayatımda iyi ki vardın...”

Barış’la konuşmamızın üzerinden bir hafta geçti. İçimdekileri toparlayamadığım, Ali’ye, “Bu haritayı sen mi sakladın, bir hata mı oldu?” diye soramayalı bir hafta... Kafamda bin tane olasılık ve bin tane senaryo peyda olalı bir hafta...

Yağmur yağmasını dileyeli, o yağmurun beni yine Ali’ye götürmesini isteyeli bir hafta oldu.

Yağmur yağmayalı, benim içim sıkıntıdan kocaman olalı bir hafta...

Kalbim, iki büyük aşkın yüküyle ezileli... Hayır hayır. Bu gerçekleşeli bir hafta değil, daha fazla oldu. Ama ben bunu fark edeli, bir hafta...

Kütüphaneye gidip, son bir haftadır her gün yaptığım gibi en köşedeki rafın önüne oturup haritaya baktım. Dili olup konuşsaydı, kolay olabilirdi işim. Bir haftadır sürekli bakışmamıza rağmen, maalesef ki aradığım cevabı harita veremiyordu.

Bir süre daha kütüphanede oturup gücümü toplayamaya çalıştım. Çünkü artık Ali'yle konuşmam gerekiyordu. Biraz daha düşünürsem vazgeçeceğimi bildiğimden o anki gücümle Ali'ye arka bahçeye geçmesi için mesaj attım. Çok önemli diye ekledim ve ondan önce buluşma yerine varabilmek için kalkıp koşarak aşağı indim.

Mesajım Ali'yi endişelendirmiş olacak ki benimle aynı anda arka bahçeye vardı. Endişeli yüzü, köşedeki duvarı göstermemle daha da fena bir hal aldı.

Köşeye geçip konuya nasıl gireceğimi bilmeden birkaç dakika sustum. Sonra, dayanamayıp cebimdeki haritayı çıkardım.

"Bunu geçen hafta senin defterinin arasında buldum. Bunun benim elime... üç yıl önce geçmesi lazımdı. Neden geçmedi Ali?"

Beklediği konuşma, kesinlikle bu değildi. Rahatlamak ile şaşırmak arasında gidip geldi. "Ne demek istiyorsun sen bana Yaprak?"

"Ben bir şey demek istemiyorum... Sadece..." derken şaşkınlığını kontrol atlına almış olacak ki ona ne ima ettiğimi anladı. "Bana güvenmiyorsun," dedi hayal kırıklığı yaşadığını belli eden bir ses tonuyla. Ona yanıldığı söylemek istedim ama gücümü toplayıp sesimi çıkarabilmem birkaç dakikamı aldı. Güçlükle, "Sana güvenmesem bir haftadır acı çekmem," dedim. "Söylesene... Daha öne gördün mü bu haritayı?"

Buz gibi bir ses tonuna geçti. "Gördüm," dedi sertçe. Sonra dayanamayıp yumuşattı sesini. "Lise birde, masamızın üstünde buldum. Ama... Birinin sana yine kötü bir şaka yaptığını düşündüm. Biliyorsun, o aralar biri sana sürekli saçma sapan şeyler yolluyordu. Öyle, sen görmeden defterimin arasına koydum. Sonra unutmuşum..."

“Sen... Beni ciddiye almıyordun o zamanlar. Değil mi?”

“Ne alakası var bununla?”

“Bana yollanan şeyler... Onlar yani... Barış’ın beni Külkedisi masalına çekmek için hazırladığı şeylermiş. Bu harita da...” Elimdeki kâğıt parçasını salladım. “Ama görüyorum ki, benim o sıralar neden hiç bunları üstüme alınmadığım belliymiş. Romantik hediyelerin sizin gözünüzdeki karşılığı, birinin benimle dalga geçiyor olma ihtimali...”

“Olayı çarpıtıyorsun. Asla öyle bir şey demedim ben. Sana deliler gibi âşık birine, seni ciddiye almadığını ve seni sevilmeye layık görmediğini söylüyorsun şu an farkında mısın?” Ben cevap vermeyince, daha da öfkelendi. “Bana haksızlık etme Yaprak... Hatırladığım bütün yaşlarımı, seni severek geçirdim neredeyse. Bunu yapabileceğin son adam benim. Her şeyi yap... Ama aşkıma haksızlık etme. Olur mu?”

“Neden sadece kendini ve kendi hislerini görüyorsun ki? Şu an, haksızlık edilen sence sadece senin aşkın mı?”

“Ne demek istiyorsun? Açık konuş benimle.”

“Ben... İlişki denen şeyden bir bok anlamıyorum diye kendimi paralayıp Barış’tan yardım aldım. Biliyor muydun bunu? Beni sevmesine rağmen, her gün seni ne kadar sevdiğimi dinledi. Seninle ilişkim iyiye gitsin diye akıl verdi bana...”

“O yüzden mi sürekli Barış’la buluşuyordun?”

Şoke oldum. Gözlerimi kaçırıp, “Biliyor muydun?” diye sordum.

“Biliyordum,” dedi usulca. “Ama sebebini...” Derin bir nefes aldı. “Sebebinin bu olduğunu bilmiyordum.”

Son birkaç haftamıza gönderme yaparak, “O yüzden mi buz gibi olduk?” diye sordum.

“Üşüyen sensin,” dedi. “Ben ne olursa olsun, senden tek bir saniye bile soğumadım.”

Kafamdaki iğrenç duygu yumağı, iyice birbirine girdi. Ellerimle saçlarımı karıştırıp, “Benim kafam çok karışık Ali!” dedim. “Düşünüyorum düşünüyorum, olmuyor. Kim kime

neden haksızlık yapıyor, bulamıyorum. Sen, bu haritaya ulaşmamı, istemeden de olsa, engelleyerek Banş'a haksızlık mı etmiş oldun? Ben, onun uğraşlarını hiçbir zaman göremeyip ona haksızlık mı ettim? Yoksa..."

Kafamdaki karışıklığın düğümünü onun aşkı çözsün istedim. O bana yüzünde acıyla, 'Yoksa?" diye sorunca, sadece beni sevdiğini söylesin istedim. O yüzden, "Beni gerçekten seviyorsun değil mi Ali?" diye sordum.

Ancak bu, Ali'yi daha da hayal kırıklığına uğrattı sanırım. "Gerçekten... Bunca şeyden sonra bunu sorguluyor musun?" Kafasını yaşadıklarına inanamıyormuş gibi iki yana salladı. "Son zamanlarda sana ne kadar kötü olduğumu çaktırmamak için götümü yırtıyorum. Bok gibiyim. Her gün yanında usul usul ölüyorum ama farkında değilsin. Sen, bana tekrar sadece arkadaşımmış gibi davranmaya başladığından beri ödüm kopuyor tekrar eskiye döneceğiz ve hiçbir şey olmamış gibi yapacaksın diye!" Sesi iyiden iyiye yükseldi. "Ağzıma sıçtın Yaprak!" diye bağırdı kendini tutamayıp. Korkuyla bir adım geri çekilip sırtımı duvara yasladım. "Ne demek seviyor musun?! Sana, seni köpek gibi sevdiğimi söyleyeli daha üç ay olmadı. Uç ayda, dünya yok olabilir. Uç ayda, savaş çıkabilir. Uç ayda, kıyamet kopabilir. Ama üç ayda bu hissi değiştiremezsin. Hislere kurşun geçmez. Dokunamazsın. Elinden hiçbir şey gelmez! Anlıyor musun beni?"

"Sakin ol lütfen..."

Elini başımın hemen yanına koyup gözlerini gözlerime dikti, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sakin mi olayım?" diye sordu. "Nasıl sakin olayım? Her bir zerresine deliler gibi âşık olduğum kız, aşkımı sorgularken nasıl sakin olayım? Âşık olduğum kız, onu seven başka bir adamla sürekli gizli gizli görüştüğünde nasıl sakin olayım?" Nefes alıp verişi hızlandı. "Bana cevap ver Yaprak! Sana bu kadar âşıkken..." deyip başımın arkasına elini koydu. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp birkaç milim kala durdu. "Sana şu mesafeden bakıyorken... Mutlu olmak yerine neden hâlâ acı

çekiyorum ben? Neden dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz? Neden... Neden seni her güldürmek istediğimde, seni ağlarken buluyorum?" Ağlayan yüzüm onu daha da öfkelendirdi. Yaprak cevap ver bana!" diye bağırdı tekrar. "Beni mutlu edebilecek tek kişi şenken, neden canımı bu kadar acıtıyorsun?!"

Yumruk yaptığı elini göğsüne vurdu. "Buradasın... ve dünya yerinden oynasa da, sen buradan bir milim kıpırdamayacaksın. Hiç kimse... Ne oyun meraklısı bir herif, ne ileride seni benden çalmaya çalışacak başka biri... Anlıyor musun beni?" Elini şakaklarına vurdu. "Buradasın... Bir gün aklımı yitirşem de, buradan görüntün silinmeyecek." Gamzesini işaret etti sertçe. "Buradasın... Buradasın ve gülümsemem hiçbir zaman başka bir kadın yüzünden olmayacak. Sen... Sen istediğine gidebilirsin Yaprak. Ama şunu unutma... Sen kime gidersen git... Benden gidemeyeceksin!" Söylediği şeyler, gözyaşlarımı o kadar hızlandırdı ki o an... Hıçkırmaya başladım. İki eliyle yüzümü kavrayıp, "Ağlama ne olur," dedi pişmanlıkla. Durduramadım kendimi. Deli gibi titriyordum. İki elimle, onun kollarından tuttuğum an, onun da benim gibi titrediğini fark ettim.

Acı çeken yüzüne baktım. Dolu gözlerine... Usulca inip çıkan âdemelmasma... "Özür dilerim," dedim kendimden nefret ederek.

"Dileme sakın," deyip birkaç santim önümde duran dudaklarını, gözyaşlarımla ıslanan dudaklarıma bastırdı. Bu, öyle romantik bir öpüş değildi o an. Sanki birbirimizin canını yakmayalım diye birbirimizi susturma yöntemimizdi.

Ağlaya ağlaya... Birbirimizi öptük.

Ali kendini güçlükle benden çektiğinde bir ses geldi.

İkimiz de korkarak sesin geldiği yöne baktığımızda Gökhan'ı gördük.

Gökhan'ı ve elinde tuttuğu "aşk defteri"mi...

Gökhan'ı ve hayal kırıklığım...

Gökhan'ı...

Ve bizim en büyük korkumuzu...

TWITTER FENOMENİ ZELİŞ SULTAN

@zelissultan35

Akrabalarımı buraya nasıl yükleyebilirim?

Survivor 'da bu sene gönüllüler!!!

@KateUpton kızım sen hiç üşümüyor musun?

Kocamı seviyorum çünkü kocam

Nuriye hanıma çok sinirliyim.

Kurşun döktürmem lazım. Nazar çok nazar...

Oğlum beni endişelendiriyor

Bugün oğlumun odasını temizlerken sevgilisine aldığı hediyeye buldum. Manyak ayol kıza su borusu almış.

Oğluma sordum komiklik olsun diye aldım annecim dedi. Güldük. Ama hala biraz manyak olduğunu düşünmekteyim.

@acunilicali Aç şu ödülü hadi!!!

@acunilicali bir lokma yemek için, canlarını çıkardın yavrularımın... GÖNÜLLÜLER!!!

Kocam bana çiçek almış. Lahmacun alsaydı keşke.

Kocam hala eve gelmedi. Beni aldatıyor olabilir.

Üst komşunun ağzını yırtmak istiyorum

Şişko Nuriye.

Kocam şu an eve geldi. Bu suratla beni aldatamaz. Meymenetsiz...

Oğlum bugün eve hemşire kıyafetiyle geldi!!!

Oğlum sürekli kadın kıyafetleri giyiyor. Endişeleniyorum.

Kurşun döktürmeye gittim, iki yüz elli lira istedi!!! Kiralık katil misin be adam!!! Beni mi kurşunlayacaksın o paraya!!!

Evde kurşun nasıl dökülür

Arama motorunu bulamıyorum.

Oğlum kız arkadaşını aldatıyor olabilir

Oğlumun odasını karıştırdım ve çok edepsiz dergiler buldum!!!

Ayyy biyoloji kitabıymış

Oğlumun hemşire kostümünü çaldım. Gece kocişime sürpriz yapacağım!!! Ahahahayt!!!

Oğlumu arkadaşında kalmaya yolladım!!! Bu gece evde büyük bir operasyon var da!!! Hahahaü!

Nuriye şişkosunun ağzını yırtmak istiyorum

Oğlum ile sevgilisi ayrılmış. Sebebini sordum kızın babası bana âşık oldu dedi. Deli ayol!

Gülten ile kocası tatile Paris'e gideceklermiş. Gelirken ne getireyim diyor... Sok çantana Eyfel'i getir görgüsüz karı...

Paris'in neyi meşhurdur?

Üst komşu bugün yine balkonuma hah çırptı. Ben de gidip kapısının önündeki ayakkabıların dağıttım.

EDEPSİZ ADAM BANA NASIL RESİMLER ATIYORSUNUZ HEMEN POROFİLİMDEN DEF OLUN!

Üst komşunun çocuğu beş yaşına geldi hala tek kelime etmedi.

Üst komşu gibi annem olsa ben de tek kelime etmezdim gerçi.

Ahahahha baya komiğim

@selenagomez seni birine benzetiyorum ama çıkaramadım

Send nüde ne demek?

Oğlum ishal olmuş

Gülteni kocası İtalya'ya götürüyormuş. Karıyı İtalya diye Konya'ya götürsen etli ekmeği pizza diye yer, anlamaz. Bir de hava atıyor.

Oğlum'un zihni açılsın diye ona okunmuş pirinç yedirdim yine de zayıf almış. Bir dahakine komple pilava okuyacağım.

Porofılimi gizleyeceğim!!!!!!!!!

@mugeanli kocam kayboldu onu da bulur musun Müge?

@mugeanli Müge şaka yapıyorum hayatım kocam tuvalette çıkmıyor bir türlü

Oğlum dün gece tuvalete uyuyakalmış poposundan aldı soğuğu kesin

Üst komşunun kocası üst komşuyu aldatıyor olabilir

@cagatayulusoyy dizilerin güzel

Nuriye hanım bugün bana kilo almışsın dedi. Sen kendi arkana baksana şişko!

Canım oğlummmmmm

@mugeanli Müge cevap ver

Üst komşunun külüne muhtaç değilim

Ya tartı bozuk ya da biri bana kilo alma büyüsü yaptı

Gültene kocası araba almış. İki adımlık markete bile arabayla gidiyor.

HAMİLEYİİİ

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

LAKİN Dikkat!!!

Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle İzinsiz Olarak Alınıp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adi Yaratıklar Mersin 'in O Bilinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapanı Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın Geçerek Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri Görür Ve Derin Bir Yalnızlığa Gömülür.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

SON

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.

Bu Kitaplarm Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstediğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz

www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.MobilMp3Ler.Com

Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Proğram Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler) İnternet Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

